SANTA MONTEFIORE

Primăvară în Toscana

LITERA

Blue MOON

SANTA MONTEFIORE

Primăvară în Toscana

LITERA

Blue MOON

blue
MOON

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Epilog

Mulțumiri

SANTA MONTEFIORE

Primăvară în Toscana

Traducere din limba engleză și note
DANIELA TRUȚIA

LITERA
București
2020

The Temptation of Gracie

Santa Montefiore

Copyright © 2018 by Montefiore Ltd

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Primăvară în Toscana

Montefiore

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Cătălin Ancoreanu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MONTEFIORE, SANTA

Primăvară în Toscana / Santa Montefiore; trad. din lb. engleză: Daniela

Truția –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4748-1

ISBN EPUB 978-606-33-4970-6

I. Truția, Daniela (trad.)

821.111

În memoria iubitei mele surori, Tara

O porumbiță îți trimit, spre Cer,

Și un pachet sub aripă ea ține,

Cu grijă să-l deschizi, pentru că-n el

Sunt daruri minunate pentru tine.

Un milion de sărutări îți dau,

Cu un milion de-mbrățișări îngemănate,

În ele dorul meu l-am pus, căci vreau

Să știi că dragostea ce-ți port e fără moarte.

În inimă, adânc, te-am ferecat,

Acolo tu rămâi, ca o comoară,

Să mă-nsoțești prin viață, ne-ncetat,

Până ne-om întâlni, în Ceruri, IARĂ.

Anonim

Capitolul 1

Anglia, martie 2010

Norul înăbușitor care se așezase peste Badley Compton era atât de dens, încât micile bărci de pescuit ancorate de balizele din mijlocul golfului dispăruseră complet. La fel și căsuțele albe, elegante, înșirate pe coama dealului, și poiana verde de pe culme, unde vitele Ruby Red[1] păștеau iarbă dulce și trifoi, iar păsărelele se jucau pe gardurile vii. Acum dispăruseră cu toatele. De parcă nici n-ar fi existat.

Gracie Burton ședea în fața oglinzii din salon, cu părul ei scurt învelit în folie de aluminiu, cu trupul miniatural înfășurat într-un halat negru, privind ceața prin geamul ferestrei înalte. Își plimbă privirea peste trotuarele sclipitoare, dincolo de zidul lucitor de piatră, până la locul unde, în mod normal, ar fi trebuit să se vadă marea, apoi reveni la fotografia din revista pe care o ținea în poală și care înfățișa un castel toscan strălucind ca ambra sub soarele orbitor al Italiei. Gracie simțea un imbold profund și irezistibil. Deja citise articolul de mai multe ori, dar îl mai citi o dată, cu senzația că și înlăuntrul ei creștea un mic soare, unul care era numai al ei.

Situat pe una dintre culmile unduioase ale Toscanei și oferind o priveliște continuă asupra superbelor plaiuri italiene până departe, către mare, Castello Montefosco este o bijuterie rară. Construit de familia Montefosco în secolul al XII-lea, castelul se mândrește cu onoarea de a fi găzduit o serie de oaspeți de seamă, între care Leonardo da Vinci și mai mulți papi. Contele văduv Tancredi Bassanelli, a cărui mamă provenea din familia Montefosco, a deschis acum porțile castelului oricăror vizitatori dispuși să plătească în schimbul privilegiului de a învăța să gătească mâncăruri autentic italienești, sub privirea expertă a bucătăresei octogenare Mamma Bernadetta. Nu vă așteptați să-l întâlniți prea des pe conte, care e o persoană retrasă. În schimb, vă veți bucura de frumusețea de neînchipuit a grădinilor și a teraselor, de splendoarea acestei reședințe ancestrale pline de comori, precum și de lecțiile de gătit oferite de originala și talentata Mamma Bernadetta.

Gracie zăbovi cu degetele pe fotografie. Castelul avea tot ceea ce trebuia să aibă un *castello* italian: proporții armonioase, un acoperiș crenelat, ferestre înalte și oblonite, cu frontoane în formă de semilună, gresie decolorată într-un cenușiu-gălbui de soarele arzător al verilor și de vânturile năprasnice ale iernilor. Se înălța, impunător, pe creasta dealului, ca un rege bătrân și grandios, printre căsuțele medievale care se adunaseră în jurul lui ca o pădure de piatră. Gracie închise ochii și trase adânc aer în piept. Deja simțea parfumul de rozmarin și de cimbru sălbatic, de caprifoi și de iasomie, de gardenii luxuriante, de iarbă înrourată, laolaltă cu aroma pinilor. Auzea țârâitul blând al greierilor și vedea cerul de catifea spuzit de mii de stele, ca un vast baldachin presărat cu diamante și întins peste dealurile Toscanei. O năpădi un dor, un dor cum nu mai simțise de ani întregi, un dor profund. Senzația o speria, fiindcă uitase ce rost avea să simtă astfel. Uitase ce însemna să fie tânără, să fie îndrăgostită, să fie nechibzuită, netemătoare și îndrăzneață. Uitase cum să trăiască. Se ghemuise într-o cochilie și rămăsese ascunsă acolo, la adăpost, vreme de zeci de ani. Acum, această fotografie o silise să iasă la iveală la fel cum iese dopul dintr-o sticlă, înconjurat de freamătul bulelor de aer, iar ea nu știa ce să facă, nu știa decât că trebuia să meargă în Toscana cât mai curând cu putință.

Își privi reflexia în oglindă și efervescența i se mai domoli puțin. Avea șaizeci și opt de ani și, deși arăta destul de bine, era totuși în vârstă. Unde se duseseră toți acești ani? se întrebă. Nu că ar fi fost vreodată o frumusețe, astfel că pierderea chipului de altădată nu era o nenorocire pentru ea. Cu toate astea, o femeie tânără e frumoasă pentru simplul fapt că e tânără, însușire care, la Gracie, se ofilise cu multă vreme în urmă.

Își trecu palma aspră peste obraz. Timpul îi uscase pielea, iar intemperiile o pecetluiseră și ele de-a lungul zilelor în care își plimba câinii de la un capăt la celălalt al plajei, indiferent de vreme. Băgă de seamă că nasul nu i se schimbase. Încă îi mai domina fața cu conturul lui acvilin, făcând-o să semene cu o pasăre; acum, o pasăre bătrână, cândva, o pasăre ciudată, dar niciodată, una frumoasă. Totuși, ochii ei fuseseră întotdeauna ceva aparte. Toată lumea i-o spunea, iar ea se agățase de acest compliment încă din vremea când, copil fiind, tânjise după frumusețe. Avea ochi mari, verzi-cenușii, cu irisurile înconjurate de un cerc verde-închis, care-i dădea o privire de sălbăticiune, socotită mai demult drept fascinantă. *Acum ochii nu mai ieșeau în evidență,* își zise ea, *din pricina chipului brăzdat de riduri*. Timpul îi furase singura trăsătură distinctivă. În tinerețe nu-i păsase cum arăta; acum, însă, dintr-odată, ajunsese să-i pese.

– Ești bine, dragă? o întrebă Judy, care o tundea și-i vopsea părul din când în când.

Tânără și în pas cu moda, Judy avea un mic inel în nas, un tatuaj și câte un inel pe fiecare dintre degetele cu manichiură de culoare aprinsă.

– Nu mai durează mult, adăugă ea. Mai vrei o ceașcă de ceai?

– Mulțumesc, răspunse Gracie, fără să-și ia ochii de la chipul din oglindă.

Se temea că, dacă nu și-ar fi vopsit părul în acea nuanță de șaten, ar fi arătat de o sută de ani. Își privi în treacăt mâinile, mâini asprite de olărit și de grădinărit, mâinile unei femei care nu-și bătuse niciodată capul cu creme și cu manichiură. Articolul îi atrase din nou atenția și se concentră asupra lui, lăsându-se absorbită cu totul.

– O, arată superb! exclamă Judy, întorcându-se după câteva momente și punând o cană de ceai pe micul raft din fața oglinzii. Unde-i asta? În Spania?

– În Italia, răspunse Gracie.

– Splendid, repetă fata.

Gracie oftă nostalgic.

– Așa e. Te superi dacă împrumut revista? întrebă ea.

– Poți s-o iei. Oricum e veche. Cred că-i numărul din februarie.

Judy știa că doamna Burton nu pleca niciodată nicăieri, așa că-i surâse înțelegător.

– Doar nu costă nimic să visezi, nu-i așa, dragă? comentă ea.

Gracie se înapoie acasă, în mica ei căsuță văruită, cu vedere spre port. Cei doi câini metiși pe care-i cumpărase după moartea soțului ei, cu opt ani în urmă, o întâmpinară cu mare entuziasm.

– Cred că vreți să mergeți la plimbare, zise ea, punând revista pe măsuța din hol și aplecându-se să-i mângâie.

Își puse cizmele și-și îndesă părul proaspăt coafat sub o căciulă de lână. Câteva clipe mai târziu, pornea spre plajă pe drumul învăluit în ceață, cu cei doi câini tropăind fericiți pe lângă ea.

Gracie Burton locuia în Badley Compton de peste patruzeci de ani. Ted, răposatul ei soț, o dusese cândva în vacanță în Ținutul Lacurilor[2], dar, la fel ca ea, și el preferase să stea mai mult acasă. Nu avuseseră mulți bani, însă chiar de-ar fi avut, nu i-ar fi cheltuit pe croaziere exorbitante sau pe excursii costisitoare în străinătate.

Lui Ted, care fusese cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Gracie și de profesie ziarist independent, îi plăcuse să joace golf, să meargă serile la bar și să citească. Și lui Gracie îi erau dragi cărțile. Călătorise în imaginație prin toată lumea, mulțumită poveștilor din paginile pe care le citise, dar până acum nu-și dorise să meargă nicăieri. Zâmbea în timp ce pășea pe trotuar – un zâmbet emoționat și fericit, fiindcă luase o hotărâre extrem de spontană și de nepotrivită cu firea ei: aceea de a pleca în Italia. Pentru o femeie prudentă și lipsită de simțul aventurii – așa, ca Gracie Burton – această decizie era de-a dreptul extraordinară.

De felul ei, Gracie era o femeie singuratică. Nu se dădea în vânt după companie, însă știa că, dacă și-ar fi îngăduit să se retragă cu totul din comunitate, ar fi putut să dispară complet. Mai mult de-atât, pe patul de moarte Ted îi ceruse să-i promită că avea să facă un efort să se apropie de oameni. Prin urmare, se lăsase cooptată în Clubul Prietenelor Cărții din Badley Compton, mai curând ca o pietricică târâtă în aval de alte pietre cu mult mai mari. Ceea ce începuse ca un club al cărții ajunsese să fie un grup de genul „să-ne-găsim-o-ocupație-oricare-ar-fi-ea“, organizat de autoproclamata regină a orășelului Badley Compton, Flappy Scott-Booth, al cărei soț era foarte bogat. Grupul cuprindea patru femei foarte active care, la fel ca niște doamne de onoare prevenitoare, erau întotdeauna și întru toate de acord cu regina pe care o slujeau. Gracie, cea de a cincea membră și ultima în ordinea importanței, se trezea făcând fel de fel de treburi plicticoase, cum ar fi programarea evenimentelor caritabile, a serilor de bridge, a cafelei de dimineață, a serbării anuale a orașului, precum și prânzurile la club și alte mici întruniri. În timp ce gândurile îi roiau prin minte, se întrebă de unde-i venise însuflețirea cu care se lăsase cooptată și cum de înghițea totul. Dar nu se plângea. Era răbdătoare și îngăduitoare, muncea în tăcere și cu spor, pe când celelalte doamne, mai entuziaste, rămâneau în lumina reflectoarelor. Lui Gracie îi plăcea grozav să-și plimbe câinii, fiindcă în acele ore prețioase în care se găsea singură pe plajă – se bucura de intimitate absolută.

Nici nu-i încolțise bine în minte ideea neașteptată de a pleca în Italia, că îi și pomeni despre ea lui Harry Pratt, căruia îi plăcea să stea pe o bancă lângă stația de autobuz și să privească bărcile care intrau și ieșeau din port. Gracie îl întâlni pe când se întorcea din plimbarea ei, și-l întrebă dacă totul era în regulă. La urma urmei, în ziua aceea nu era nimic de văzut. Doar ceață. El răspunse că-i plăcea senzația de liniște pe care i-o dădea ceața, fiindcă îi amintea de zilele din perioada în care fusese înrolat în RAF[3], în timpul războiului. Îi destăinui, apoi, că zburase adesea deasupra stâncilor din Dover prin ceață densă. Gracie era atât de entuziasmată la gândul aventurii care o aștepta, încât îi povesti și lui Harry Pratt. El o privi uimit, fiindcă Gracie nu numai că arareori vorbea despre ea însăși, dar nu pleca din Badley Compton aproape niciodată. Făcea parte din peisajul orașului la fel de mult ca banca pe care stătea el.

– Dumnezeule mare! exclamă Harry, cu ochii albaștri strălucindu-i. La ce naiba vrei tu să mergi în Italia?

– O să învăț să gătesc mâncare italienească, răspunse Gracie, cu un zâmbet atât de larg încât Harry se întrebă dacă nu cumva punea la cale cine știe ce plan năstrușnic.

Zâmbetul o făcea să arate ca o fetișcană, iar Harry clipi, uluit de această transformare bruscă.

– Și pentru asta trebuie să bați tot drumul până în Italia?

– Păi, ăsta-i tot farmecul cursului de gătit, replică ea, îndepărtându-se cu pași neobișnuit de săltăreți.

Harry Pratt trebuia neapărat să ducă vestea mai departe, și asta – neîntârziat. Nici nu dispăruse bine Gracie după cotul drumului, că bătrânul se și grăbi să intre în cafeneaua Délice, aflată vizavi de stația de autobuz și întotdeauna plină de cunoscuți. Împinse ușa și fu întâmpinat de un val de aer cald cu miros de zahăr, precum și de mai multe chipuri întrebătoare, care-și ridicară privirile de pe cafele și croasanți.

Grăsuna Mary Timpson era în spatele tejghelei, străjuind delicioasele chifle, pateuri și prăjituri lipicioase expuse ademenitor în vitrină.

– Ziua bună, Harry! îl salută ea cu accentul ei tărăgănat de Devon, care-i îmbrăca, blând, vorbele precum glazura unei prăjituri.

Rotofeie și veselă, cu obrajii durdulii și trandafirii, cu părul blond-platinat prins la spate în coadă de cal și cu un șorț simpatic de culoarea trestiei-de-zahăr întins peste pieptul generos, Grăsuna Mary Timpson își găsea timp să stea de vorbă cu toată lumea, ba chiar și să asculte pe fiecare. De când pornise afacerea, cu cincisprezece ani în urmă, Café Délice fusese punctul central al tuturor bârfelor orașului.

Harry Pratt își scoase șapca și-și trecu degetele prin părul cărunt, care începuse să se rărească. Își plimbă privirea peste chipurile de acolo, cu ochii strălucind, și se felicită pentru alegere. Cunoștea pe toată lumea.

– Un espresso dublu cu frișcă, Harry? îl întrebă Grăsuna Mary, luând o ceașcă și o farfurioară de culoare roz de pe raftul din spatele ei.

– Și o felie de tartă cu mere, adăugă el, trăgându-și un scaun.

Se așeză între două mese – ca să nu stea nici la una, nici la alta, și se hotărî să le dea vestea tuturor celor aflați în cafenea.

– Știai că Gracie pleacă în Italia? întrebă el.

Harry i se adresase Grăsunei Mary, însă privirea i se plimba de la un chip la altul, înregistrând cu încântare uimirea tuturor.

– Gracie? Gracie Burton? Gracie *a noastră*? Cum adică pleacă în Italia? icni Grăsuna Mary, uitând de cafea și punându-și mâinile în șoldurile lătărețe. *Chiar* pleacă în Italia? continuă ea să se minuneze.

– Se duce să învețe să gătească mâncare italienească, anunță, vesel, Harry.

– De ce? întrebă Grăsuna Mary după o lungă pauză.

Harry zâmbi poznaș.

– De distracție, răspunse el, fără să dea detalii, nu numai fiindcă nu prea avea așa ceva, dar și pentru că gândul că Gracie Burton pleca în Italia ca să se distreze era atât de extraordinar, ba chiar

incredibil, încât Harry voia să-l savureze la fel ca pe efectul veștii asupra tuturor celor din cafenea.

După fix cinci minute, știrea începu să se răspândească mai departe. John Hitchens, care fusese la cafenea ca să bea un ceai împreună cu fiul și cu nepoata lui, îi spuse amicului său, Pete Murray, care tocmai se ducea la prăvălia de ziare și reviste, așa că Pete, la rândul lui, îi spuse lui Jagadeesh, aflat în spatele tejghelei, în timp ce plătea pentru țigări și pentru biletul la Loteria Națională. Odată ajuns acasă, John își informă soția, pe Mabel, care se grăbi să pună mâna pe telefon ca să-i spună lui Flappy, în speranța că nu i-o luase nimeni înainte. Lui Flappy îi plăcea să știe tot, iar Mabel își dorea să se pună bine cu Flappy. *Telefonul ăsta ne va prinde bine amândurora*, se gândi ea, emoționată.

– Te rog, te rog, te rog… murmură ea, ținând receptorul strâns lipit de ureche și așteptând ca Flappy să răspundă.

După vreo șapte tonuri de apel – Flappy întotdeauna răspundea *după* șapte tonuri de apel, ca să dea impresia că era foarte ocupată – vocea pompoasă a reginei orașului Badley Compton se auzi la celălalt capăt al firului.

– Aici reședința Darnley. La telefon doamna Scott-Booth.

– Flappy, sunt eu, Mabel. Am o veste, șuieră, grăbit, Mabel.

– Vorbește, te rog, o îndemnă Flappy pe un ton care sugera că era interesată, însă că nu ardea de nerăbdare.

– Gracie pleacă în Italia, zise, pe nerăsuflate, Mabel.

Se aștepta la un țipăt de încântare, urmat de „Doamne, Mabel, cine ți-a spus?“ sau de „Ce drăguț din partea ta, Mabel, că m-ai pus la curent!“

În schimb, urmă o pauză lungă. Flappy trase aer adânc în piept, ca să-și controleze reacția de uimire. Cum era posibil ca Gracie să plece în Italia, iar ea, Flappy, să nu fie la curent? Gracie era singura „executantă“ din grup și, dacă pleca *ea*, nu mai rămânea nimeni care să se ocupe de plicticoasa muncă de organizare a numeroaselor evenimente inițiate de Flappy. Afrontul era atât de mare, încât Flappy abia mai putea să vorbească. Vorbi, totuși, fiindcă era maestră în salvarea aparențelor.

– Da, știu, nu-i așa că-i extraordinar? articulă ea într-un târziu, cu glas gâtuit.

Mabel simți cum îi pierea tot entuziasmul.

– Știai deja? întrebă ea, dezamăgită.

– Bineînțeles că știam, draga mea. Întotdeauna sunt singura care află ceva în orașul nostru.

Mabel se înviora puțin la perspectiva de a afla alte amănunte.

– Atunci înseamnă că știi mai multe decât mine, zise ea. Când pleacă?

Urmă o altă pauză, apoi Flappy zise:

– Ce-ar fi să-mi spui *tu* ce ai aflat, iar eu să completez cu ceea ce știu eu?

Mabel o admira prea mult pe Flappy ca să bage de seamă inadvertența din sugestia ei, așa că se grăbi să-i povestească cele auzite de John la cafenea. Aștepta cu sufletul la gură să afle ceva în plus de la Flappy, însă aceasta nu se grăbi să-i satisfacă curiozitatea.

– Trebuie să aflăm direct de la sursă, declară Flappy, în timp ce în minte îi roiau zeci de idei.

Gracie era cunoscută ca fiind o persoană secretoasă, dar, dacă-i vorbise lui Harry Pratt despre planul ei, asta însemna că n-avea de gând să-l țină secret. La rândul lui, Harry era cunoscut ca gură-spartă.

– Diseară am să improvizez o petrecere, anunță Flappy sub impulsul momentului. Kenneth e plecat, așa că am toată casa la dispoziție. Da, am să invit doamnele și am să pregătesc o cină pe cinste.

– Cu ce ocazie dai petrecerea? întrebă, curioasă, Mabel, fiindcă adora ocaziile, iar seratele lui Flappy marcau întotdeauna o ocazie.

Ultima fusese dată în cinstea fondurilor pe care reușiseră să le adune ca să repare acoperișul bisericii, iar Flappy angajase un cvartet de coarde din Exeter anume ca să cânte pentru femeile din grup. Acum, însă, nu era timp de ajuns ca să organizeze o astfel de serată. Flappy tăcu o clipă, în timp ce în mintea ei înfierbântată încolțea o nouă idee.

– Cum – cu ce ocazie? Pentru Gracie, desigur. Dacă i-a spus lui Harry Pratt, atunci se știe că până acum a aflat tot orașul. Meniul va cuprinde *pasta*, *Prosecco* și *parlare italiano*[4]…

Flappy oftă, mulțumită.

– Da, va fi amuzant să *parlare* această *bella lingua*[5]. La urma urmei, am petrecut atâtea vacanțe la *Firenze, Roma* și *Costa Amalfitana*[6]. Să vorbesc *italiano* e, pentru mine, ceva firesc.

Mabel nu era câtuși de puțin surprinsă de faptul că Flappy vorbea fluent italiana. Întotdeauna își salutase profesoara de franceză din școala primară cu un inimos „*Bonjour!*“[7] și, în plus, îi plăceau prăjiturile Grăsunei Mary. Din felul în care Flappy spunea „*Bonjour!*“, Mabel își dăduse seama că vorbea fluent și franceza. *Flappy are nenumărate talente*, își zise ea, plină de admirație.

– Fii drăguță și invită doamnele, Mabel, îi ordonă Flappy. Pe Gracie am s-o invit eu însămi.

Închise telefonul și porni, grăbită, pe coridorul care ducea la bibliotecă, în căutarea unui dicționar italian, astfel încât, în timpul mesei, să poată arunca vreo câteva fraze bine alese.

Gracie ședea într-un fotoliu de lângă foc, cu o ceașcă de ceai în mână, privind nostalgic fotografia castelului, când, deodată, sună telefonul. Își luă gândurile de la câmpiile Toscanei și ridică receptorul.

– Alo?

– Ce bine că ești acasă! începu Flappy, pe un ton neobișnuit de prietenos.

– Flappy! exclamă Gracie, punând ceașca jos.

– Știu bine că e din scurt, dar trebuie să vii la Darnley astă-seară.

– Astă-seară? repetă Gracie.

Sperase să stea acasă, în tihna binefăcătoare a atelierului de olărit, și să se încălzească la gândul acelui soare fierbinte din Italia.

– Astă-seară la șapte și jumătate punct. Organizez o mică întrunire fără pretenții și e absolut necesar să vii și tu.

Gracie recunoscu imediat nota poruncitoare din vocea lui Flappy. Un ton care sugera că n-avea să accepte nici o scuză pe care ar fi putut ea s-o invoce ca să nu iasă din casă în acea seară umedă și cețoasă. În plus, Flappy știa foarte bine că Gracie n-avea nici un motiv s-o refuze, pentru că n-avea nimic altceva de făcut.

– Ce drăguț! exclamă, fără convingere, Gracie, deși ceea ce simțea ea în acel moment era exact contrariul.

Italia îi făcea cu ochiul. Deja, cu gândul, era acolo. Numai că în seara asta avea să rămână adânc înrădăcinată în Devon. Trebuia ca olăritul și planurile ei să mai aștepte până a doua zi.

– Perfect, zise Flappy, apoi adăugă, veselă: *Ciao*[8]!

Gracie se încruntă. Niciodată până atunci n-o mai auzise pe Flappy rostind cuvântul *Ciao*.

Soțul lui Flappy, Kenneth, făcuse avere de pe urma unui lanț de restaurante fast-food devenite populare în anii ’70. În 1983 vânduse restaurantele pe câteva milioane de lire și se retrăsese imediat din afaceri, cumpărând căsoiul din Badley Compton și amenajând un teren de golf pentru care locuitorii din Badley Compton îi erau veșnic recunoscători. Când se căsătoriseră, Flappy venise cu ideea să-și alăture numele, dar nimeni din Badley Compton n-avea habar de asta. Din câte știau cu toții, soții Scott-Booth erau o veche familie englezească, având și o reședință în Algarve[9]. Erau putred de bogați, fapt care le permitea să-și petreacă vacanțele în Caraibe, unde își invitau în fiecare an, de Crăciun, cei patru copii și cei zece nepoți.

Darnley era o casă albă și frumoasă, cu un acoperiș cenușiu de ardezie, cu paisprezece camere, o piscină interioară și un teren de tenis. Grădinile erau deschise publicului vreme de trei săptămâni în iunie (când Flappy putea fi văzută umblând de colo-colo în rochie de vară și cu pălărie de soare, mânuind o pereche de foarfece de grădină, cu care reteza ici-colo câte un trandafir ofilit). În seara asta, Karen, fata care venea să gătească, reuși să dispară la timp pentru ca Flappy să-și prindă un șorț la brâu și să se apuce să amestece sosul napolitan înainte să apară vreuna dintre invitatele la cină. Prima își făcu apariția Mabel Hitchens, care avea întotdeauna grijă să sosească înaintea tuturor. O adusese cu ea, în micul automobil Golf, pe Susan Hancock și, mai emoționate ca oricând, amândouă apăsară pe butonul soneriei de trei ori, arzând de nerăbdare.

Flappy le deschise ușa, cu o lingură de lemn într-o mână și cu un pahar de Prosecco în cealaltă, elegantă și senină, îmbrăcată într-o bluză de mătase crem, pantaloni negri și lejeri, cu părul blond și lung până la umeri perfect vopsit și uscat cu föhnul. La șaizeci și șase de ani era încă izbitor de frumoasă, și conștientă de acest lucru.

– *Buona sera*[10], zise ea, închizând ușa în urma lor. Ce *bella*[11] seară vom avea! Haideți, trebuie să gustați puțin Prosecco. Toată după-amiaza am trudit în bucătărie, așa că mi-am permis să beau un păhărel până la venirea voastră.

Cele două femei porniră pe urma siluetei zvelte a lui Flappy, traversând holul pardosit cu gresie în carouri albe și negre, în direcția bucătăriei încălzite de o plită uriașă și plină de arome ademenitoare de usturoi și de ceapă prăjită. Atât Mabel, cât și Sally se îmbrăcaseră la patru ace pentru această ocazie, fiindcă se știa prea bine că, în accepția lui Flappy, noțiunea de „informal“ presupunea contrariul. Întotdeauna elegantă, cu un aer european și cu pielea permanent bronzată, Flappy purta mătase și cașmir, precum și o mulțime de bijuterii de aur chiar și atunci când n-avea de gând să se vadă cu nimeni. Detesta blugii și nu purta niciodată cizme. Ura adidașii chiar și la tineret, iar pantofii ei erau delicați, cu toc jos și discret. Susținea că era ceva vulgar să-ți arăți în mod ostentativ bogăția (și vocifera la adresa celebrităților care făceau acest lucru). Totuși, reușea cumva ca, printr-un detaliu ocazional strecurat în conversație, să le dea de înțeles celorlalte femei că hainele ei erau scumpe și de firmă, cumpărate de la Net-à-Porter[12] și livrate la domiciliu, după care își flutura degetele cu unghii vopsite și adăuga, ca din întâmplare: „Eu, una, nu mă dau în vânt după astfel de lucruri, dar, vedeți voi, așa îmi pretinde Kenneth“.

În clipa în care cele două femei pășiră în bucătărie, Flappy dădu cu ochii de pantofii aurii, cu toc cui, ai lui Sally, și pufni disprețuitor. Pentru Flappy, tot ceea ce sclipea era groaznic de vulgar, cu excepția diamantelor. Dar Sally nu s-ar fi încumetat la mai mult decât la acest mic act de revoltă. Nici una dintre femei n-ar fi riscat să cadă în dizgrația lui Flappy Scott-Booth. Eileen Bagshott făcuse imprudența să organizeze o întâlnire în *propria* casă, mai rău, chiar – s-o și *prezideze*, un act de rebeliune fățișă, care se soldase cu suspendarea calității ei de membră a Clubului Prietenelor Cărții din Badley Compton, precum și la sistarea oricărei invitații la Darnley. Acum Eileen ajunsese o figură tristă, care se așeza în umbră și în ultimul rând duminica, la biserică, și care era efectiv nevoită să cerșească bilete la concertele de la primărie. Astfel încât, pe lângă tocurile cui, Sally – care avusese nerușinarea să scrie romane amoroase de duzină vreme de treizeci de ani, sub pseudonimul Charity Chance – purta pantaloni grena (puțin cam strâmți), o bluză roz și părul roșcovan adunat în ceea ce ea socotea a fi o versiune modernă a cocului înalt din anii ’60. Pantalonii de piele și bluzele cu sclipici nu se arborau decât cu ocazia cinelor de acasă, luate în familie.

Spre deosebire de Sally, Mabel ar fi preferat mai curând să moară decât să aibă Flappy o părere proastă despre ea. Era o ființă temătoare, fără nimic special, și dornică să facă pe placul altora. Mabel purta o bluză cu un motiv floral încărcat, prinsă la gât cu o imitație de broșă cu diamante, și pantaloni bleumarin. Picioarele ei micuțe erau încălțate cu pantofi cu toc înalt și cataramе aurite – o versiune ieftină a ținutei lui Flappy, arborată mai puțin inspirat. Avea părul lung până la umeri, șaten-cenușiu și cu firul prea subțire ca să copieze tunsoarea și volumul părului lui Flappy. De n-ar fi purtat ochelarii care-i făceau ochii cenușii și lăcrămoși exagerat de mari, ea însăși având obiceiul supărător de a privi fix, Mabel ar fi fost o figură cu totul ștearsă. Acum amândouă o priveau cu gura căscată pe Flappy, care își dăduse mare osteneală să așeze masa cu o deosebită eleganță. Lui Mabel i se părea de-a dreptul remarcabil faptul că Flappy reușise să organizeze o serată în ultima clipă, așa că, pe moment, uitase că Gracie pleca în Italia, și privea, mută de admirație, lumânările, aranjamentele florale, fața de masă alb cu albastru, apretată, și șervetele asortate.

– Nu știu cum reușești să faci așa ceva, murmură ea, ridicând-o pe Flappy – deja aflată pe un piedestal – la și mai mare înălțime.

– *Fa niente*[13], răspunse Flappy, primind laudele aduse, de fapt, bunului-gust și muncii asidue a lui Karen, și încântată la culme de italiana pe care o vorbea și care, în ignoranța ei, suna fără cusur.

Le întinse celor două paharele înalte cu Prosecco, apoi se duse în hol, cu pași maiestuoși, ca să deschidă ușa. Câteva clipe mai târziu, Esther Hancock și Madge Armitage, care petrecuseră ultimele două ore citind selecția de cărți a clubului (pentru eventualitatea că Flappy le-ar fi întrebat despre asta) intrară ca o vijelie în bucătărie, entuziasmate la culme să vorbească despre Gracie.

Flappy avusese grijă s-o invite pe Gracie cu jumătate de oră mai târziu decât pe celelalte, astfel încât să aibă timp să discute despre decizia ei de a pleca în Italia. Odată ce se asigură că invitatele îi

văzuseră șorțul de bucătărie și că observaseră felul ei profesionist de a învârti lingura în sosul de roșii, Flappy își agăță șorțul în cârligul de pe spatele ușii și-și conduse musafirele în salon, unde Karen aprinsese focul și câteva lumânări parfumate. Cele patru femei petrecuseră multe seri în salonul decorat în crem și bej al lui Flappy; cu toate acestea, rămaseră în picioare până când gazda le invită să ia loc.

– Trebuie să stăm de vorbă despre Gracie, zise Flappy, rar și răspicat, pe când celelalte femei o ascultau cu respect. M-am tot gândit la ea din clipa în care am aflat vestea. Cred că *eu* am fost prima. Am ajuns la concluzia că problema *nu* e că Gracie pleacă de una singură într-o țară străină, deși, de când o cunosc eu, nu s-a dus niciodată nicăieri de capul ei – drept care noi, prietenele ei, trebuie să-i scoatem din minte ideea asta. Problema e că vrea să evadeze. Care-i motivul acestei evadări? Ce anume a împins-o să ia măsuri atât de drastice?

Flappy se uită pe rând la fiecare dintre femeile de față, pironindu-le cu ochii ei albaștri-topaz și luându-și un aer prin care le cerea să se gândească bine și să nu se repeadă să răspundă.

– Ce deșteaptă ești, Flappy! Nu m-aș fi gândit nici o clipă că vrea să evadeze, se repezi Mabel, savurând gustul vinului Prosecco, dar neîndrăznind să-l înghită. Eu credeam că nu vrea decât să plece în vacanță.

– Nu, ea nu și-a dorit niciodată o vacanță. Fuge de *ceva*, insistă Flappy. Iar noi trebuie să aflăm de ce anume.

– Probabil că-și dorește foarte mult să evadeze, din moment ce se aventurează atât de departe de casă, îndrăzni Esther, care avea o voce gravă și aspră, ca de bărbat, precum și tenul rumen și asprit de intemperii al cuiva care își petrecuse cea mai mare parte a vieții călărind. S-ar fi putut duce până în Land's End[14], dar tocmai în Italia… E foarte departe.

– Să fie de vină plictiseala? sugeră Sally, cu un zâmbet care ar fi câștigat simpatizanți dacă nu s-ar fi temut, cu toatele, de Flappy.

Flappy își lăsă capul într-o parte, țintuind-o pe Sally cu privirea unui profesor care lua la ochi un student vinovat de a fi spus ceva nelalocul lui.

– Faptul că *tu* ai putea să crezi că viața ei e oarecum plicticoasă nu înseamnă că *este* plicticoasă, Sally, comentă ea. Gracie e foarte mulțumită de traiul ei și e foarte fericită atunci când primește sarcini de îndeplinit în cadrul clubului de carte. A fi ocupat nu e câtuși de puțin ceva plicticos. Eu, una, știu *asta* mai bine decât oricine! Gracie nu-i o femeie care să caute aventura și societatea, așa cum le căutăm noi.

Sally luă o înghițitură de Prosecco, băgând de seamă că nimeni n-o mai privea în ochi.

– Mă întreb ce părere are fiică-sa, vorbi Mabel, știind că, dacă aducea în discuție numele fiicei lui Gracie, avea s-o flateze pe Flappy, căreia îi făcea plăcere s-o critice pe față pentru că nu se ocupa de mama ei, în timp ce *ea, una*, se bucura de atenția celor patru copii și zece nepoți.

După cum îi era obiceiul, Flappy trase aer adânc în piept, dilatându-și nările și clătinând din cap cu gravitate.

– Fetei ăsteia ar trebui să-i fie rușine. N-a mai venit s-o vadă pe maică-sa de peste șase luni. Dacă nu mă înșală memoria, ultima ei vizită a fost în august. Oricât de ocupată ar fi la Londra, ar trebui să se gândească la sărmana ei mamă, singură în casă, numai cu câinii. Eu știu câtă bucurie îți aduc copiii. Nici nu-mi pot imagina cum e să nu ți se dea nici o atenție, așa cum se întâmplă cu biata Gracie. Dacă n-am fi noi, n-ar avea chiar pe nimeni.

– Poate că vrea doar să vadă Italia, ridică din umeri Madge. La urma urmei, nu-i nimic rău să vrei să mergi în Italia, nu?

Și de astă dată Flappy își lăsă capul într-o parte, adresându-i un zâmbet răbdător lui Madge, ale cărei ținută neglijentă și păr cărunt, de regulă nepieptănat, îi trezeau întotdeauna compătimire.

– Draga mea, dacă ar fi vorba de altcineva nici n-am avea acum această conversație, nu-i așa? Bineînțeles că nu-i nimic rău să vrei să mergi în Italia, sau pur și simplu să *mergi* în Italia. Eu, una, am fost acolo de multe ori, e *un paese incantevole*[15], numai că noi vorbim acum despre Gracie. E cu neputință ca Gracie să plece acolo de una singură. Pur și simplu nu se poate. Ea nu-i în stare de așa ceva. Va fi o catastrofă. Gracie…

În acel moment se auzi soneria de la intrare.

– Gracie! icni Madge, iar Flappy se ridică să deschidă ușa, urmărită de patru perechi de ochi plini de curiozitate.

Capitolul 2

Gracie era năucită și oarecum stânjenită să se afle în centrul atenției. De regulă, apariția ei la astfel de serate trecea neobservată, însă acum toți ochii din încăpere erau ațintiți asupră-i și toate urechile stăteau ciulite ca să audă ce avea de spus.

– Draga mea Gracie, o întâmpină Flappy, aplecându-se către ea (Flappy era foarte înaltă, iar Gracie – mică de statură) și vârându-i în mână un pahar de Prosecco.

– … am organizat o seară italiană în *tua onore*[16].

Gracie se încruntă.

– Nu fi așa de *sorpresa*[17]. Tot orașul vorbește despre tine. Te rog să ne povestești. Când pleci? Unde ai să stai? E adevărat că pleci singură? Cine-o să se ocupe de câinii tăi? Fiică-ta are să-și facă apariția, în cele din urmă?

Flappy o așeză pe Gracie pe un scaun. Nimeni nu scotea o vorbă. Cu toatele așteptau.

În mod normal, Gracie s-ar fi făcut mititică sub tirul atâtor întrebări. Nu și de astă dată. Italia îi curgea, deja, prin vene, la fel ca uleiul de măsline încălzit la soare, dându-i un sentiment amețitor de evadare, aventură și curaj. Da, de curaj. Își ridică bărbia și răspunse:

– Plec în Toscana în aprilie, pentru șapte zile. Am să învăț să gătesc mâncare italienească.

Cele patru perechi de ochi care stătuseră ațintite asupra lui Gracie se îndreptară acum către Flappy. Ce avea să răspundă ea?

Flappy era prea îngrozită ca să mai sufle vreun cuvânt. Aprilie era una dintre lunile cele mai pline în Badley Compton, iar ea avea nevoie ca toate cele cinci femei să-i stea la dispoziție. Știa, însă, că celelalte patru se bizuiau pe ea ca să atingă miezul problemei, și n-avea de gând să le dezamăgească.

– Să înveți să gătești? exclamă ea, începând să chicotească, semn că ideea era absurdă și chiar un pic bizară. Adică trebuie să bați tot drumul până în Toscana ca să înveți să gătești? Eu am câteva cărți bune despre bucătăria toscană, pe care ți le pot împrumuta.

– Mulțumesc, Flappy, răspunse Gracie, frământându-și degetele în poală. Dar am să plec.

Însuși felul hotărât în care afirmase „Am să plec“ era o surpriză. Gracie nu vorbise niciodată cu atâta siguranță de sine în toți anii de când o cunoșteau. Faptul ăsta le trezi și mai tare curiozitatea, precum și o undă de resentiment, fiindcă oamenii nu-i agreează pe cei care nu sunt la fel ca ei.

– Fără îndoială că nu pleci singură, așa-i? continuă Flappy.

– Ba da, răspunse Gracie.

– Ce-ar zice Ted?

– Cred că ar fi foarte fericit.

– Și surprins, adăugă, insinuant, Flappy. Unde ai să stai?

– Într-un superb castel vechi, din vârful unui deal.

– E un hotel?

– Oarecum…

Aici Gracie nu prea știa ce să răspundă.

– Dar ai să plătești sejurul, nu?

– Da, și e chiar foarte scump.

Flappy se uită pe rând la celelalte patru femei, apoi trase aer în piept și își întoarse iar privirea către Gracie.

– Nu vreau să par vulgară, tu știi că eu nu vorbesc *niciodată* despre bani, dar mă văd nevoită să aduc în discuție acest subiect delicat, fie și numai o singură dată. De unde ai tu banii ăștia, Gracie?

– Din economiile mele.

– Adică *toate* economiile? icni Flappy.

– O bună parte, o corectă Gracie.

Acum Flappy nu mai era uluită, ci iritată. Atitudinea lui Gracie avea un aer de nesăbuință pe care ea, una, nu-l mai văzuse niciodată. Ca și cum altcineva ar fi intrat în corpul prietenei sale, iar Gracie n-ar mai fi fost Gracie. Flappy considera atare fapt un afront personal, așa că se simțea obligată s-o aducă înapoi pe Gracie cea dintotdeauna, cea pe care o cunoștea și pe care se putea baza.

– Ei bine, eu cred că e o decizie pripită. Nu mă îndoiesc că aici suntem cu toatele de acord.

Flappy le privi din nou pe celelalte femei, de astă dată cu severitate. Ele încuviințară din cap, mai puțin Madge, care o privea pe Gracie cuprinsă de admirație.

– Sigur că suntem, întări Mabel, întotdeauna gata s-o aprobe pe Flappy.

– Foarte pripită, îi ținu isonul și Sally.

– Nu cred că Ted ar fi foarte încântat de treaba *asta*, adăugă și Esther, cu vocea ei hârșâită, de bărbat.

În clipa următoare, Madge le lăsă pe toate cu gura căscată.

– Nu trăiești decât o dată, zise ea, iar Flappy se hotărî să nu-i mai umple paharul.

Gracie îi zâmbi lui Madge, care părea să privească ușor cruciș.

– Am citit despre locul acela într-o revistă, în timp ce Judy îmi vopsea părul, și exact același lucru mi l-am spus și eu. Exact așa cum a zis Madge: nu trăiești decât o dată.

Madge râse încetișor și-și goli paharul.

– Aș mai adăuga că tu n-ai trăit nici măcar o dată, Gracie. Acum a sosit momentul. Profită de el. Înainte ca fiica ta să te închidă într-o casă de bătrâni, de unde să nu mai poți pleca niciodată nicăieri.

Deși destul de deprimant, gândul acesta făcu, totuși, ca în mintea lui Flappy să se înfiripe o idee. Era momentul ca fiica lui Gracie să pună piciorul în prag. Ea era aceea care trebuia să-i scoată Italia din cap lui Gracie, dacă Flappy îi prezenta situația cu argumente convingătoare.

După ce vizitatoarele plecară, iar ea rămase în pragul ușii, strigând după ele *Ciao* cu cel mai autentic accent italienesc, Flappy se grăbi să intre în casă și să pună mâna pe telefon. Încă nu se făcuse ora zece – în opinia ei, era incredibil de nepoliticos să telefonezi *după* ora zece – iar ea avea numărul Carinei de când organizase o petrecere surpriză cu ocazia zilei de naștere a lui Ted (el și Kenneth jucaseră golf împreună, Kenneth fiind un jucător mai bun decât Ted). Spera că fata nu se mutase și nici nu-și schimbase numărul de telefon. Spre marea ei ușurare, nu se întâmplase nici una, nici alta.

– Alo? răspunse Carina cu accentul ei elegant, pe care și-l cultivase de când plecase din Devon și se stabilise la Londra, cu douăzeci de ani în urmă.

– Carina, scumpo, la telefon Flappy Scott-Booth.

Urmă o clipă de tăcere, până când Carina reuși să-și dea seama despre cine era vorba.

– Aha, bună, Flappy.

Carina aruncă o privire la ceasul de mână. Era zece fără un sfert, foarte târziu ca să mai sune telefonul. Fără îndoială că era vorba de ceva important.

– Mama e bine?

– De asta te-am sunat. S-a hotărât să plece în Italia.

– În Italia?

– Da, în Toscana. În luna aprilie, pentru șapte zile.

Lui Flappy îi plăceau datele exacte.

– Mie nu mi-a spus nimic, zise Carina.

– Când ați vorbit ultima oară?

În tonul lui Flappy se ghicea o undă de dezaprobare.

– Acum vreo lună, cred.

Flappy plescăi dezaprobator din limbă, însă nu era treaba ei s-o dojenească pe Carina fiindcă își neglija mama.

– Am fost foarte ocupată cu serviciul. Am s-o sun mâine. Îți mulțumesc că m-ai anunțat, Flappy.

Carina spera ca tonul ei categoric să pună capăt conversației, însă Flappy era obișnuită să aibă ultimul cuvânt, așa încât continuă, pe un ton ridicat:

– Ei bine, ideea i-a venit abia de curând. Totuși, m-am gândit să-ți spun și ție, poate că o faci să-și bage mințile-n cap. Tatăl tău ar fi foarte trist la gândul că ea se duce tocmai până în Toscana de una singură și-și mai cheltuiește și toate economiile.

– Așa ți-a spus ea? întrebă Carina. *Toate* economiile?

Cu asta am dat lovitura! își zise, triumfătoare, Flappy. Dacă Gracie s-ar întoarce fără o lețcaie, Carina ar trebui s-o întrețină.

– Din păcate, da. Acum înțelegi de ce ne facem atâtea griji în privința ei.

– Am s-o sun mâine, ca să văd ce se întâmplă.

– Nu-mi place să mă amestec în treburile altora, însă noi, cei de aici, ținem mult la Gracie. *Mie* fetele mele nu mi-ar îngădui niciodată să stau șapte zile într-o țară străină, de una singură, deși am călătorit prin toată lumea și vorbesc patru limbi la fel de curgător ca un nativ. Dacă Gracie pleacă în Italia – și e cât se poate de hotărâtă să se ducă –, n-aș putea suporta gândul că i s-ar întâmpla ceva rău. Nu mă îndoiesc că ești de acord cu mine.

– Fără îndoială, răspunse Carina, oarecum crispată. Am s-o sun mâine, după cum am spus.

– Te rog. Așa o să am și eu cugetul împăcat. Zău, atunci când se întâmplă ceva grav, familia trebuie să strângă rândurile, iar Gracie te are doar pe tine, Carina. Sunt convinsă că tatăl tău, oriunde ar fi el acum, ar fi mulțumit să știe că ai preluat controlul. După cum știi, aprilie e o lună foarte plină aici, la Badley Compton. Pentru început e sărbătoarea Paștelui, iar eu nu mă descurc fără mama ta. Este extrem de pricepută la treburile administrative, pe care eu, una, n-am răbdare să le fac. Chiar nu înțeleg ce i-a venit. E ceva cu totul străin de firea ei, de asta suntem foarte îngrijorate cu toatele. Sunt sigură că ai să reușești s-o faci să se răzgândească. Tu ești singura noastră speranță.

Cu un oftat de mulțumire, Flappy puse receptorul la loc în furcă. Fără îndoială, Carina avea să pună punct planurilor ridicole ale mamei ei, făcând-o să-și vină în fire.

Cu puțin noroc, Gracie avea să redevină cea de altădată, acea Gracie pe care cu toții o cunoșteau și o iubeau, și, astfel, avea să fie acasă în aprilie, ca să dea o mână de ajutor la numeroasele evenimente pe care Flappy le avea în plan pentru Badley Compton.

Fericită, Flappy se întinse în pat și-și vârî mâna sub teancul de biografii istorice tipărite pe hârtie lucioasă, și de romane așezate acolo ca să le vadă toată lumea, trăgând afară ceea ce voia, de fapt, să citească fără știrea nimănui, atunci când rămânea singură: *Focul pasiunii*, de Charity Chance.

Carina închise telefonul, scoțând un suspin agasat. Chiar n-avea nevoie de așa ceva acum.

– Cine era, dragă? o întrebă soțul ei, din camera alăturată.

– Pacostea aia de Flappy Scott-Booth, răspunse ea, ducându-se alături ca să-i împărtășească și lui starea ei de iritare. Una dintre amicele alea îngrozitoare ale mamei, care își bagă nasul în toate. M-a sunat ca să-mi spună că mama s-a hotărât să plece în Italia. Carina râse fără veselie și-și dădu ochii peste cap. Cred c-a înnebunit! Poate chiar a luat-o razna. Dumnezeule! A picat cum nu se poate mai *prost*. Am treabă la serviciu până peste cap. N-am timp să mă ocup de ea dacă și-a pierdut mințile.

Rufus, care tocmai se dezbrăca, rămase în boxerii vărgați și în cămașă, cu ochii țintă la nevastă-sa.

– Ai zis cumva că Gracie pleacă în Italia?

– Da, numai că n-o să plece, replică, ferm, Carina. N-o s-o facă, altfel o să aibă de-a face cu mine. În primul rând, n-are bani ca să plece aiurea prin lume. În al doilea rând, e complet incapabilă să meargă undeva de una singură. Cât a trăit tata, nu s-a dus nicăieri. Nu pricep ce i-a venit să plece tocmai acum. E o prostie. Mâine am s-o sun și am s-o fac să se răzgândească. Însă femeia aia, Flappy, e o belea. Am crezut că mă sună să-mi spună că s-a întâmplat o nenorocire!

Rufus își trecu o mână prin părul roșcat și zâmbi cu gura până la urechi.

– E ceva cu totul neobișnuit pentru ea. Crezi ca a intrat în vreo sectă?

Ochii lui cenușii sticleau, amuzați. Totuși, nu reuși s-o binedispună pe Crina. Era târziu, se simțea obosită, iar sentimentul de vinovăție la gândul că nu vorbise cu mama ei de atât timp o făcea irascibilă.

– Nu în Italia! explodă ea. Dumnezeule! Ca și cum n-aș avea destule pe cap.

Își ridică părul lung și castaniu la ceafă și se întoarse cu spatele, ca Rufus să-i poată trage fermoarul rochiei negre care-i atrăsese nenumărate complimente și priviri admirative la petrecerea din seara aceea.

– Înainte să dai buzna peste ea ca un buldozer, poate c-ar fi bine să afli de ce anume vrea să plece. Probabil că există o explicație perfect logică.

– Nu există nici o explicație. Doar o știi pe mama. E timidă, retrasă și se complace în rutina ei.

– Să fie criza vârstei a treia? se întrebă Rufus, apoi adăugă, ușor ironic: Poate că are un amant!

Carina nu era deloc amuzată.

– Nu găsesc nimic de râs.

– Glumeam, chicoti el.

– Tot nu găsesc nimic de râs.

Adevărul era că, atât timp cât Gracie stătea cuminte în Badley Compton și-și vedea de ale ei fără să-i dea Carinei nici un motiv de îngrijorare, Carina se putea concentra asupra unor lucruri cu adevărat importante ca, de pildă, cum să-și facă afacerea și mai profitabilă și cum să-și lărgească cercul de cunoștințe și de prieteni potriviți.

Își trase picioarele afară din rochie și se întoarse în dormitor numai în chiloți și în sutien. În timp ce-și așeza bijuteriile în sertarul de la comodă, privirea îi fugi la reflexia ei în oglinda înaltă de pe perete. Știa că n-ar fi trebuit să mănânce sandviciuri. Rareori se întâmpla să pună în gură carbohidrați, dar, la vederea platoului cu clătite umplute cu carne de rață, își pierduse orice urmă de voință. Își îndreptă spatele și-și supse burta, regretând din tot sufletul clătita (una singură).

La patruzeci și unu de ani, arăta chiar foarte bine. Cine ar fi zis, privindu-i corpul, că născuse? Lucra cu antrenorul ei personal de trei ori pe săptămână și, de cele mai multe ori, evita o listă lungă de alimente nesănătoase. Vinul era o necesitate de fiecare seară, ca să se destindă după o zi stresantă la serviciu. Dacă nu se menținea zveltă grație regimului, atunci cu siguranță că reușea s-o facă datorită faptului că era teribil de ocupată. Administrarea propriei firme de relații publice era o activitate extrem de solicitantă, mai ales că-i venea foarte greu să le paseze sarcini altora. Doar nu muncise pe brânci în ultimii cincisprezece ani ca să slăbească frâiele acum. Fiecare dintre clienții ei trebuia să rămână convins că era singurul care conta. Acest gen de preocupare îi impunea Carinei să fie în zece locuri diferite în același timp – de fiecare dată arătând superb, cu mintea brici și stăpână pe situație. Își întoarse privirea de la propria imagine în oglindă, se dezbrăcă și-și puse pijamaua de mătase.

Baia era amenajată astfel încât și ea, și Rufus să-și aibă propriul spațiu privat. Fiecare avea chiuveta lui proprie, precum și dulapuri încăpătoare. Carina le umplea pe ale ei cu produse de înfrumusețare de la firmele pe care le reprezenta, însă n-avea prea mult timp liber ca să se bucure de ele. Dacă nu dădea fuga la un cocteil – trebuia să alerge la un dineu, iar în puținele seri în care stătea acasă, se simțea atât de obosită încât zăcea în pat uitându-se la televizor, ca un zombie. Cândva, înainte să facă bani, ea și Rufus împărțiseră o baie minusculă dintr-un apartament din Wandsworth – asta, pe vremea când fiica lor, Anastasia, era bebeluș. În prezent, Carina nu și-ar fi imaginat o astfel de viață. Se obișnuise cu lucrurile cele mai fine. Cu siguranță că nu s-ar fi văzut trăind în căsuța părinților ei din Badley Compton, unde își petrecuse copilăria. Lăsase de mult în urmă acea existență ternă și plicticoasă, închizând cu hotărâre ușa în urma ei.

În timp ce se demachia și se spăla pe față, nu se gândea la copilăria petrecută la malul mării, nici la începuturile căsniciei ei, ci la întâlnirea de la micul dejun pe care urma s-o aibă a doua zi, la opt dimineața, cu un posibil client, o firmă de cosmetice care trebuia convinsă să-și schimbe nu numai modul de ambalare, dar și reclamele, dacă dorea să concureze cu companiile mai mari și de succes. Cu toate astea, mama ei îi revenea în gând precum un nor întunecat și supărător.

Carina se urcă în pat. Rufus era deja acolo, citind *The Economist*, cu ochelarii pe nas. Părea bătrân – așa cum stătea sprijinit de perne, cu bărbia în piept. Rufus nu prea mergea la sala de sport. Făcuse un început de burtă care o scotea din sărite pe Carina, fiindcă, spre deosebire de ea, el chiar avea timp să

se ocupe de propria persoană. Era un dezvoltator imobiliar de succes, deși piața imobiliară mergea cam greu în momentul acela; însă, chiar și atunci când afacerile îi mergeau bine, Rufus avea tot timpul de pe lume să facă orice-i poftea inima. El știa cum să paseze sarcini și chiar făcea asta în mod eficient. La fel ca mulți alți băieți ieșiți de pe băncile școlilor de stat, Rufus era prietenos și optimist, genul de bărbat care își găsea timp să iasă la un pahar cu un prieten și care nu se plângea dacă avusese o săptămână proastă. El vedea partea amuzantă a oricărei situații dificile, mai cu seamă atunci când era vorba de Carina, și încerca s-o încurajeze să aibă aceeași atitudine filosofică, numai că ea era prea ocupată cu faptul că era ocupată – ca să mai aibă timp să lase garda jos. Carina nu făcea parte din lumea lui. Ea trebuia să muncească din greu ca să-i convingă pe toți că era una de-a lor. După ce plecase din Devon și făcuse o căsătorie avantajoasă, își dăduse toată silința să se reinventeze. Gândul la mama ei o trăgea înapoi, într-un loc în care nu-și dorea să revină.

Carina ar fi vrut să citească în pat, însă o înțepau ochii. Noptiera era plină de teancuri de cărți premiate, pe care-și pusese în minte să le citească măcar atât cât să poată ține pasul cu prietenele ei erudite, numai că nu reușise să parcurgă nici măcar o singură pagină. Capul îi căzu pe pernă. Își promise că a doua zi avea să înceapă una dintre cărți.

– Noapte bună, dragule, zise, acoperindu-și ochii cu o mască de mătase.

– Noapte bună, îi răspunse Rufus, fără să ridice ochii de pe revista pe care o citea.

Cunoșteau amândoi ritualul ăsta. Era același de ani întregi.

Carina visă că mama ei se rătăcise în Florența: o siluetă singuratică și derutată, târșâindu-și picioarele pe niște străduțe întunecoase.

A doua zi de dimineață, după întâlnirea de la micul dejun, în timpul căreia clientul fusese de acord cu toate sugestiile ei, Carina îi telefonă lui Gracie. Închisese ușa biroului – ca să nu tragă nimeni cu urechea – și-și rugase asistenta să coboare și să-i cumpere de la cafeneaua de după colț o cafea decofeinizată, cu lapte de migdale. Auzind glasul mamei ei, simți, pentru o clipă, un sentiment de vinovăție, dat fiind faptul că trecuse multă vreme de când vorbiseră ultima oară. Însă își reveni rapid și, după câteva fraze de politețe, trecu direct la subiect.

– Prietena ta, Flappy, m-a sunat aseară – trebuie să precizez că foarte târziu, ca să-mi spună că te-ai hotărât să pleci în Italia.

Carina ședea cocoțată pe marginea biroului, cu ochii la șirul de fotografii înrămate de pe perete, care o înfățișau alături de o mulțime de celebrități.

– E adevărat?

– Da, răspunse Gracie.

Modul cult în care fiică-sa pronunța vocalele încă îi suna ciudat lui Gracie. Ea, una, nu fusese crescută așa.

– Tocmai m-am hotărât s-o fac, dar se pare că, deja, întreg orașul Badley Compton vorbește despre asta.

– De ce vrei neapărat să pleci? întrebă Carina, străduindu-se să-și ascundă iritarea și să pară curioasă.

– Am să învăț să gătesc mâncare italienească.

În glasul mamei ei se ghicea o bucurie cum Carina nu mai auzise niciodată. Oare nu era prea bătrână pentru o criză a vârstei mijlocii?

– Dar, mamă, nu cumva te pripești? Vreau să zic – cum îți poți permite așa un drum?

– Am niște economii.

– Dar sunt bani puși deoparte pentru anii de bătrânețe.

Gracie chicoti.

– Am ajuns deja la anii ăștia, draga mea.

– Nu chiar. Ai mai putea trăi încă treizeci de ani de acum încolo.

– Nu sunt Regina-Mamă.

– Și ai de gând să pleci singură?

– Da, răspunse Gracie. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Sunt perfect capabilă să…

Carina îi tăie vorba:

– Mamă, nu te poți duce singură. Ce-i în mintea ta?

– Să mă duc singură, replică Gracie, simplu și ferm.

Carinei îi fu limpede că n-avea să reușească să-și convingă mama să renunțe, cel puțin nu în ziua aceea și nu la telefon. Oftă din adâncul sufletului. N-avea timp pentru prostiile astea, și totuși, nu-și putea lăsa mama să călătorească singură. Nu i se părea normal. Știa că tatăl ei n-ar fi îngăduit așa ceva. Ted s-ar fi așteptat ca fiică-sa să i se substituie lui și să-și urmeze mama.

Se auzi un ciocănit în ușă.

– Așteaptă o clipă, mamă, zise ea. Intră, Jenny.

Asistenta puse paharul de carton cu cafea pe birou, lângă o fotografie a Carinei dând mâna cu contesa de Wessex. Carina acoperi receptorul cu palma.

– Jenny, sună-l pe Theo Fennell și rezervă o masă pentru prânz cât de curând posibil. Am o idee care l-ar putea interesa. Și spune-i lui Jonathan că am nevoie ca raportul să fie pe biroul meu înainte să iau masa cu Bruce.

Aruncă o privire la ceasul de mână.

– Adică *acum*, adăugă ea.

Apoi vorbi din nou la telefon:

– Bine, mamă, dar de ce atâta grabă? De ce nu mai aștepți un an?

– Un an? Cine știe unde am să fiu peste un an?

Din tonul lui Gracie reieșea limpede că nu-i păsa de nimeni și de nimic. Și că tot ceea ce conta era *prezentul*.

– Chiar nu-i cazul să-ți faci griji, Carina. E decizia mea și, în același timp, un dar pe care mi-l fac mie însămi. Sunt nespus de încântată de excursia asta.

Carina nu-și mai amintea să fi auzit la maică-sa tonul acela optimist și vesel.

– Dacă n-aș fi atât de ocupată, aș veni cu tine, zise ea, fără convingere, știind prea bine că mințea.

Își mușcă buza și privi în jos. Din moment ce mergea din an în Paști să-și viziteze mama la Badley Compton, cu atât mai puțin s-ar fi dus cu ea tocmai în Italia.

– Tu ești ocupată cu viața ta, dragă. Totuși, îți mulțumesc pentru gândul bun.

– De ce nu te duci cu o prietenă?

– Fiindcă nu vreau, răspunse Gracie. Mă duc singură, iar prietena mea, Esther, s-a oferit să aibă grijă de câini.

– Credeam că te pot face să te răzgândești, dar am impresia că deja te-ai gândit la toate.

– O, da, așa e.

– Deci, pleci în aprilie?

– Da, pentru șapte zile.

– Pot măcar să-i spun lui Jenny să-ți rezerve bilet la avion…?

– Mulțumesc, dar mă descurc singură.

– Bine, dacă ești sigură că totul e în ordine, te las. Am o zi plină. Știi asta.

– O, da. Haide, fugi. Tu ești fiica mea cea ocupată.

Gracie auzi cum fiica ei punea receptorul în furcă. Plină de regret, făcu și ea același lucru. Rămase în bucătărie, privind pe fereastră către port, iar tristețea care-i curgea precum un fir de apă subteran pe sub pojghița de mulțumire sufletească se ridică, brusc, la suprafață, inundându-i sufletul. Se sprijini cu o mână de marginea chiuvetei și răsuflă adânc. Carina e o femeie de afaceri de mare succes, își zise ea. Sigur că-i venea greu să bată drumul tocmai până în Devon ca s-o vadă. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Gracie ar fi fost să-i fie o povară. Și totuși, în ciuda argumentelor pe care și le repeta de atâtea ori, simțea un gol în suflet, acolo unde fusese cândva locul Carinei.

Toată casa era plină de fotografiile fiicei lui Gracie: școlăriță în uniformă, zâmbind în fața aparatului de fotografiat, adolescentă rebelă, cu părul țepos și genele date cu rimel negru, fată tânără

deja căpătând alura femeii sofisticate de mai târziu. În ziua nunții, apoi alături de Rufus la un Crăciun, cu Anastasia pe când era bebeluș, după care distanța dintre evenimente devenea din ce în ce mai mare. Acele ferestre către viața fiicei ei deveneau din ce în ce mai rare, până când dispăreau cu totul. Prin absență, Carina lăsase să se înțeleagă limpede că nu voia ca maică-sa să facă parte din viața ei. Gracie își pierduse fiica și nu ajunsese niciodată să-și cunoască nepoata cu adevărat. Pentru Gracie era prea dureros să recunoască adevărul, și anume: că, dintr-un motiv sau altul, era nedorită. Așa încât pusese distanța dintre ele pe seama vieții pline și carierei reușite a Carinei, spunându-și că trebuia să fie mândră de realizările fiică-sii, să nu se arate egoistă sau pretențioasă, și s-o lase să-și vadă de viața ei.

Gracie se întoarse la scaunul de lângă foc și la revista care rămăsese deschisă pe măsuța de alături. Inima ei mult încercată își mai reveni puțin la vederea acelui superb castel, de parcă strălucirea aurie din jurul lui ar fi fost un șuvoi de miere care i se revărsa în suflet. Ce-i interesa pe alții dacă ea pleca în Italia? Cine i-ar fi dus dorul? De ce i-ar fi păsat cuiva? Simți cum urca în ea un val de sfidare, imboldul unui vechi curaj de mult uitat, o deșteptare abia simțită a unei părți din ea care fusese adormită mulți, mulți ani. Zâmbi, amintindu-și de fata care fusese odinioară și, în aceeași clipă, se simți iarăși tânără.

Carina se grăbi să-și onoreze mai întâi întâlnirea de la prânz, apoi, în acea seară – celelalte evenimente la care lua parte ca unul dintre cei mai buni directori de PR din Londra. Și totuși, pe măsură ce trecea săptămâna, norul cenușiu și supărător care era mama ei refuza să se risipească.

De fapt, norul devenea din ce în ce mai apăsător. Aducea cu el supărare și vinovăție. Joi seara Carina era deja într-o stare de spirit foarte proastă. Colac peste pupăză, mai primi și un mesaj de la Anastasia. Fiica ei în vârstă de șaptesprezece ani se găsea la dispensarul școlii și-i cerea s-o ia acasă.

Carina oftă adânc.

– De ce găsește întotdeauna cel mai prost moment ca să se îmbolnăvească? i se plânse ea lui Rufus, care stătea la locul lui obișnuit, în pat, citind *The Spectator*. Vreau să zic că n-am timp să bat tot drumul până la școala ei și s-o aduc de acolo. Va trebui să rămână la dispensarul școlii. Nu de asta plătim taxe?

Rufus zâmbi apatic, ca de obicei, fapt care acum o scotea din sărite pe Carina, fiindcă pentru el totul părea *simplu*.

– Merg eu s-o aduc acasă, se oferi el.

– Dar nu *vreau* să vină acasă. Duminică la prânz avem invitați și nu vreau s-o văd gemând și văicărindu-se prin toată casa și molipsindu-i pe toți de gripă.

– O să stea în pat și o să se uite la televizor, dragă. N-are să fie nici o problemă.

– Pe urmă va trebui s-o duc și înapoi.

– O duc *eu* înapoi, ripostă Rufus, scoțându-și ochelarii și privindu-și, uimit, soția. Ce fel de mamă refuză să-și țină fiica bolnavă acasă?

Carina se săltă în capul oaselor.

– Mă acuzi că nu sunt o mamă bună?

– Dacă tot mă întrebi, ei bine, cam așa se pare.

– Rufus, cum îndrăznești?

– Uite ce-i, Carina, pot să accept faptul că nu-ți faci timp pentru *mine*, m-am obișnuit și nu mă supăr, dar n-am să îngădui ca serviciul să te țină ocupată în asemenea măsură încât să nu-ți faci timp pentru propriul copil.

Carina își încrucișă brațele la piept, într-o atitudine defensivă.

– Carevasăzică, acum afirmi că nu sunt nici soție bună *și* nici mamă bună? Bravo ție!

– Vreau să spun că ești măritată cu serviciul, nimic rău în asta, însă copilul tău e *Anastasia*, nu afacerea ta.

– Minunat, n-am ce zice! Am reușit în carieră, iar tu mă condamni pentru asta. Dacă aș fi o amărâtă de secretară, aș avea tot timpul din lume să-ți aduc papucii, să-ți gătesc cina și s-o aduc pe Anastasia de la școală atunci când se îmbolnăvește, numai că nu mai suntem în anii ’50! Am o carieră, așa cum ai și tu. Totuși, ca femeie, ar mai fi de datoria mea să mă ocup și de treburile casnice.

Feministele ar trebui trase la răspundere, căci și-au cam greșit tezele. Nu sunt o soție bună fiindcă m-am desprins de cămin ca să câștig bani. Poate c-ar fi trebuit să te însori cu una dintre femeile alea al căror unic scop în viață e să-și crească urmașii și să cheltuiască banii soțului. N-am să te las să mă faci să mă simt vinovată fiindcă am o carieră. Mă bucur de succes, de un succes *imens*, și am realizat totul de una singură. Am venit dintr-un fund de lume, fără să am relațiile și privilegiile pe care le-ai avut tu. Părinții mei erau niște provinciali lipsiți de ambiții și, dacă n-aș fi plecat din Badley Compton, aș fi lucrat și acum într-un magazin de suvenire!

Rufus făcu o grimasă comică. Privirea lui amuzată o scotea din sărite pe Carina. El nu lua niciodată în serios nimic din cele spuse de ea.

– Cum am ajuns de la gripa Anastasiei la magazinul de suvenire din Badley Compton?

Carina îl fulgeră cu privirea.

– Ești cel mai enervant bărbat din lume! se stropși ea.

– Și totuși, te-ai măritat cu mine.

Zâmbi cu gura până la urechi, însă Carina se uită în altă parte.

– O aduc eu pe Anastasia mâine. Nu-i nevoie să-ți anulezi nici o întâlnire. Doamne ferește ca fiica noastră să-ți afecteze munca și afacerea!

– Ești nedrept. Știi bine că trebuie să fac față unei concurențe pe viață și pe moarte.

– Iar tu ești mai încrâncenată decât toți ceilalți, da, știu.

Ea oftă ostentativ, apoi îi întoarse spatele și-și puse masca pe ochi.

– M-am săturat de discuția asta. Acum vreau să dorm. Unii dintre noi trebuie să se trezească în zori și să plece la muncă.

– Ei, și dacă tot zaci aici, plângându-ți de milă, îți dau o temă de gândire. Eu cred că ar trebui să mergi în Italia cu mama ta.

– Ești atât de previzibil, Rufus. Eram convinsă că asta aveai să spui. Era doar o chestiune de timp…

– Ai nevoie de o pauză. O să-ți prindă bine să pleci o săptămână. Gracie n-o să trăiască o veșnicie și, mai presus de toate, e mama ta. E văduvă. Locuiește singură și tu n-o vizitezi aproape deloc.

– Între Londra și Devon sunt cinci ore de mers cu mașina, mormăi Carina.

– Bun, dar ai putea, măcar, s-o suni pe Gracie. Umbli tot timpul cu telefonul în mână.

Carina nu mai avu nimic de zis.

– S-ar putea spune chiar că ai abandonat-o în favoarea mamei *mele*, urmă Rufus.

– Diana locuiește la doi pași, replică ea, fără chef.

– Și totuși, simți nevoia să-i telefonezi aproape în fiecare zi.

– Tu nu înțelegi, răspunse ea.

Rufus își luă din nou revista și se apucă să citească.

– Problema e, adăugă el, că te înțeleg prea bine.

Strălucitoarea regină a lumii mondene, Diana Cavendish, era exact genul de mamă pe care și-ar fi dorit-o și Carina.

– Și, fiindcă veni vorba, chiar ai lucrat într-un magazin de suvenire?

Capitolul 3

Anastasia zăcea în pat, zguduită de frisoane, așteptând ca infirmiera școlii s-o anunțe că tatăl ei venise s-o ia acasă. Ploaia bătea trist în fereastră și deja se lăsa noaptea, deși încă nu se făcuse ora patru. Camera dispensarului era și ea la fel de deprimantă: perdele subțiri, fără nici un fason și care nu serveau la nimic, pereți de un alb sever, podea acoperită cu linoleum, paturi de fier cu saltele pline de ghemotoace. Arzând de febră și suferind de dureri în gât, Anastasia își plângea de milă îndeajuns de mult încât s-o convingă pe infirmieră că era suficient de bolnavă ca să fie trimisă acasă. Din întâmplare, dispensarul chiar avea nevoie de paturi, căci circula un virus, iar fetele de pe continent care se îmbolnăveau n-aveau altă soluție decât să rămână la școală. Infirmiera era chiar încântată să scape de Anastasia.

În patul din camera alăturată era o fată cu un an mai mică decât Anastasia, a cărei mamă urma să vină tocmai din Suffolk ca s-o ia acasă. Anastasia ascultase convorbirea lor telefonică, simțind cum o cuprindea iritarea. Mama fetei era, fără îndoială, o pisăloagă și o nevrotică, decisese ea, auzind ce întrebări punea. Fiica ei bea destule lichide? Era destul de cald în cameră? I se creaseră toate condițiile? Reușise să doarmă? Pe urmă femeia ceruse să stea de vorbă cu infirmiera, prilej cu care trecuse iarăși în revistă toate detaliile. La încheierea convorbirii, Anastasia cunoștea în amănunt starea fetei și-și dorea din suflet ca neroada aia să vină și să-și ia progenitura acasă.

Anastasia nici măcar nu vorbise cu mama *ei*. Îi trimisese un mesaj pe telefon, dar taică-său fusese cel care sunase la școală și aranjase să vină s-o ia. Asta, doar după ce doctorul avea s-o consulte la ora 2 după-amiaza și să-și dea acordul pentru externare. Era limpede că mama *ei* nu-și făcea griji ca fiică-sii să-i fie cald și să aibă toate condițiile. De dimineață îi trimisese mesaj că urma să vină tati și că în frigider era niște plăcintă, în caz că ea n-avea să se înapoieze acasă la timp ca să poată găti ceva. Anastasia știa că maică-sa n-avea să ajungă înapoi la vreme, fiindcă asta nu se întâmpla niciodată. Își luă telefonul și începu să joace un joc fără nici un sens, ca să-și mai treacă timpul.

– Atât de bine îmi pare că mă duc acasă! zise fata din celălalt pat.

Anastasia nu-i răspunse. Exista o regulă nescrisă a școlii, conform căreia fetele mai mici n-aveau voie să li se adreseze celor mari, iar Anastasia nu era doar cu un an mai mare, ci îi și făcea pe mulți să se simtă intimidați în prezența ei. Totuși, fata continua să-i vorbească. *Poate că-și închipuie că dispensarul e un fel de teritoriu neutru*, își zise, îmbufnată, Anastasia.

– Odată, când am fost bolnavă, mami a venit să mă ia, și apoi am stat culcată pe canapea, cu câinii, timp de o săptămână, uitându-mă la televizor, iar mami m-a hrănit cu ciocolată fierbinte și cu biscuiți. A fost raiul pe pământ!

Anastasia nu ridică privirea de pe telefon.

– Ei bine, atunci când am fost pedepsită pentru că am fumat, mama era în călătorie de afaceri în străinătate, așa că nici măcar n-am văzut-o.

– Și cine s-a îngrijit de tine? întrebă fata.

Anastasia era cumva amuzată de uimirea din vocea ei.

– Nimeni. M-am îngrijit eu singură.

Ceea ce nu era chiar adevărat, fiindcă tatăl ei rămăsese acasă, dar, dacă ar fi dezvăluit *acel* detaliu, povestea și-ar fi pierdut tot farmecul.

– Sunt unicul copil al unor părinți care muncesc. Am învățat să fiu independentă.

– Cred că ai avut noroc să nu fii exmatriculată.

– Nu știu, răspunse Anastasia, dând din umeri. N-ar fi fost prea rău. Mi-ar plăcea să merg la un colegiu cu șase clase din Londra, dar mama mea nu mă vrea acasă.

Anastasia îi zâmbea telefonului, însă cealaltă fată părea să-și fi pierdut cheful de vorbă, așa încât conversația se sfârși brusc. Următoarea oră o petrecură în tăcere, Anastasia – în lumea virtuală, iar cealaltă fată – citind o carte, ceea ce era un alt motiv de enervare pentru Anastasia, fiindcă fata nu numai că avea o mamă care-i pregătea ciocolată fierbinte, dar mai și citea un roman elevat, părând a fi adâncită în lectură. Era mult prea perfectă pentru ca Anastasia să se simtă în largul ei. Pe urmă își făcu apariția și mama fetei, intrând în cameră ca o vijelie.

– Iubito, ești bine? Mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

Își îmbrățișă fiica, ținând-o strâns la piept și mângâindu-i părul. Anastasia ridică preț de-o clipă privirea de pe telefon, cât să vadă brațele fetei în jurul paltonului voluminos al mamei. Își înghiți valul de invidie care o năpădea și se concentră din nou asupra telefonului, spunându-și că n-ar fi suportat ca mama *ei* s-o sufoce într-un asemenea hal.

– Hai să mergem acasă, unde să te pot îngriji și să te fac bine, îi spuse mama fetei, pe același ton pe care probabil că-l folosise atunci când fiica ei era mică.

În timp ce fata se îmbrăca, femeia se întoarse către Anastasia.

– N-ai să rămâi aici tot timpul, nu?

– Nu, vine tata să mă ia, răspunse, politicoasă, Anastasia.

Nu se așteptase să i se vorbească.

– Foarte bine. Nu-i prea plăcut să fii bolnav și să rămâi la școală. Nicăieri nu-i ca acasă atunci când vine vorba să te însănătoșești rapid. Se întoarse iar către fiica ei. Bravo, iubito. Ei, ți-ai strâns toate lucrurile?

– Da, răspunse fata, luându-și săculețul înflorat.

Îi zâmbi Anastasiei.

– Sper să te faci bine repede.

– Mulțumesc, răspunse Anastasia.

Nu se putea arăta țâfnoasă de față cu mama fetei.

– La fel și tu.

Un timp, camera rămase goală și tăcută. Ploaia se oprise, dar vântul continua să geamă printre ramurile golașe ale platanilor care tremurau de frig.

Anastasia se simțea pustie pe dinăuntru și lăsată în voia sorții. Mama aceea adusese în cameră un val de căldură și de tandrețe, care acum dispăruse. Și-o imagină pe fată culcată pe canapea, cu câinii ei, uitându-se la televizor în fața unui foc vesel, mâncând biscuiți și bând ciocolată fierbinte. Își imagină cum mama venea din când în când să stea cu ea și să-i pună mâna pe frunte, să vadă dacă mai avea febră. De fiecare dată când se îmbolnăvea *ea*, ceea ce nu se întâmpla prea des, Carina o făcea să se simtă de parcă ar fi fost problemă în plus. Odată îi auzise pe părinții ei certându-se în dormitorul de la etajul de dedesubt. Carina se plângea că Anastasia își găsise cel mai prost moment ca să se îmbolnăvească – de parcă fata ar fi făcut-o înadins – fiindcă ea, Carina, avea niște întâlniri importante, pe care nu le putea rata. Ridicase glasul, agitată, și enumerase toate lucrurile pe care le avea de făcut și oamenii cu care trebuia să se vadă. Rufus se oferise să rămână acasă și să îngrijească pacienta, după cum o numea el, drăgăstos, iar mama ei încheiase discuția, bombănind că iar era pusă la colț ca fiind o mamă rea, fiindcă avea un serviciu care îi solicita sută la sută din timp, în vreme ce *el* putea munci sau nu, după cum dorea. Anastasia își imagină că aceeași discuție trebuia să fi avut loc și cu o seară în urmă, după ce primiseră mesajul ei. *Ei bine*, își zise cu obidă, *poate că sunt o pacoste pe capul vostru, dar sunt o pacoste* bolnavă *și n-am de gând să zac la dispensarul școlii numai ca să-i fac mamei mele viața mai ușoară*.

O rază de lumină se strecură prin perdele și, în aceeași clipă, o mașină intră în curtea din față. Anastasia intui că era vorba de tatăl ei, și supărarea i se topi la gândul că mergea acasă. Atunci când infirmiera veni s-o anunțe că, într-adevăr, tatăl ei venise s-o ia, fata era deja îmbrăcată și ședea pe marginea patului, cu bagajul făcut.

Rufus o îmbrățișă cu putere pe Anastasia, apoi își aruncă pe umăr sacul ei de voiaj și porni pe coridor. Odată instalați în mașină, o bătu ușor pe genunchi cu palma lui mare.

– Sărăcuța de tine! exclamă el, pe obișnuitu-i ton jovial.

Rufus vedea întotdeauna partea frumoasă a lucrurilor, indiferent de situație.

– Lasă că te facem noi bine.

– Mă simt groaznic, se plânse Anastasia.

– Cum să nu te simți groaznic? Dispensarul ăsta poate să îmbolnăvească pe oricine. Acasă o să-ți fie mai bine.

– Presupun că mama nu-i acasă, zise ea, detestându-se pentru faptul că-i păsa de asta.

– Mă tem că…

– Are o întâlnire, îl întrerupse Anastasia. Ce-i nou în asta?

– Păi, eu *sunt* acasă și o să mâncăm plăcintă împreună.

– Nemaipomenit. Îmi simt gâtul de parcă ar fi glaspapir.

– Vrei să opresc undeva ca să-ți iau o băutură fierbinte?

Anastasia își privi tatăl în ochi. O năpădi un val de ușurare și de recunoștință.

– Da, te rog, răspunse ea. Poate și un biscuit?

Atunci când Carina vârî cheia în broască, se făcuse deja târziu. Fusese la două petreceri și la un dineu de caritate tocmai în East End, așa că acum era nu doar puțin amețită, dar și frântă de oboseală. Rămase în fața ușii de la intrare, fără s-o deschidă. Știa că Rufus era înăuntru, împreună cu

Anastasia. În dormitoarele de la etaj lumina era aprinsă. Probabil că luaseră cina împreună și că o ocărâseră amândoi, în gând, pentru că lipsise de acasă.

De când aflase că mama ei urma să plece în Italia, Carina trăia un sentiment crescând de neliniște. O greutate supărătoare, ca o piatră ce-i apăsa conștiința, îi amintea de refuzul ei de a face ceea ce s-ar fi cuvenit. Și i se părea că, pe moment, nu putea să trateze pe nimeni așa cum trebuia. Mama ei o făcea să simtă că nu era o fiică bună, fiica ei o făcea să simtă că nu era o mamă bună, iar Rufus o făcea să simtă că nu era o soție bună. Toate astea – pentru că ea avea o carieră foarte solicitantă. Oare cum se descurcau alte femei? Cum reușeau să-i convingă pe cei din jur că erau importanți în viața lor? Cum de găseau timp să fie împreună? *Ea* n-avea timp nici măcar pentru sine.

Carina își aminti că nu trecuse mult de când Anastasia, prinsă fumând, fusese eliminată din școală. Fata nu învăța absolut nimic la școala aceea cumplit de scumpă la care o trimiseseră, iar acum trecea prin perioada de revoltă și de negare ce-i făcea să se plângă pe mulți dintre prietenii lor care erau părinți de fete adolescente. Oare era atât de strigător la cer că nu sărise în mașină în clipa în care aflase că Anastasia se îmbolnăvise de gripă și ceruse să fie luată acasă? Cât despre Gracie, ea era om în toată firea. Dacă voia să nu fie singură în Italia, o putea invita pe Flappy s-o însoțească, sau pe oricare dintre prietenele ei. Mama ei *avea* prietene, altfel Flappy n-ar fi sunat-o atât de panicată. Carina refuza să se simtă vinovată din cauza maică-sii. Dar Rufus? El susținea că o înțelegea, prin urmare, exact asta trebuia să facă: să se arate ceva mai tolerant!

Și totuși, pe când împinse ușa de la intrare și păși în hol, continuă să simtă aceeași nemulțumire, în ciuda argumentelor pe care tocmai și le adusese în favoarea ei.

Oglinzile de pe pereți și podeaua din lemn de stejar lustruit sclipeau în lumina aurie a candelabrelor, iar asta îi mai ridică puțin moralul. Gândul îi fugi la căsuța în care crescuse și la cât de multe realizase între timp. Se mândrea că, dintr-o fată de provincie, ajunsese o femeie cu o carieră de succes în capitală, deși pentru asta făcuse eforturi uriașe. Muncise din greu ca să-și clădească afacerea și să se transforme într-o versiune mai bună a ceea ce fusese. Nu trecea zi în care să nu-și prețuiască frumosul cămin și viața socială strălucitoare la care ajunsese. Necazul era că discuția cu Gracie îi amintise de originile umile pe care le avea, iar asta o făcea să nu se simtă în largul ei. O încerca un sentiment de vinovăție pentru că nu mai ținea seama de acele origini și, în același timp, îi era ciudă că avea un astfel de sentiment. *Nu* voia să-și amintească de cât de jos pornise. Voia să fie doar cea care era *acum*.

Își puse haina în cuier și-și aruncă poșeta pe blatul de marmură al insulei din bucătărie. Se opri în josul scării, aproape temându-se să urce și să dea ochii cu soțul și cu fiica ei. De ce-i era teamă? se întrebă. De doi oameni supărați sau de faptul că ar fi putut descoperi că se simțeau foarte bine și fără ea? Începu să suie scara în grabă.

Îi găsi lungiți pe patul din dormitorul mare, uitându-se la un film – sau, mai bine zis, Rufus se uita la film, în timp ce fiica lor părea mai curând interesată de telefonul mobil. Anastasia nu arăta deloc atât de bolnavă pe cât se așteptase Carina. Ce-i drept, era cam îmbujorată și ochii îi străluceau puțin, dar dacă ar fi fost foarte bolnavă, s-ar fi dus la culcare. Carina trase concluzia că fata suferea mai degrabă de o răceală zdravănă decât de gripă, și simți o vagă iritare la gândul că ea reușise, cumva, să-și convingă amândoi părinții s-o ia acasă.

– Bună, iubito! zise, făcându-i vag cu mâna din prag.

Nu voia s-o sărute, ca să nu se molipsească. Cu siguranță că nu-și putea permite să piardă timp zăcând bolnavă.

Anastasia nici nu-și ridică ochii de pe telefon.

– Bună, mormăi ea.

– Vino lângă noi, o invită Rufus, bătând ușor cu palma pe cuvertură. Ne uităm la *Princess Bride*[18].

– Poate că tu te uiți la *Princess Bride*. Anastasia e pe rețeaua de socializare, îi răspunse Carina.

– Nu sunt pe rețeaua de socializare, o corectă, morocănoasă, fiică-sa.

– Anastasia, cred că ar trebui să mergi la culcare, îi spuse mama ei. Dacă ești bolnavă, ar trebui să stai în pat, nu să umbli prin casă.

– Nu umblu prin casă. Stau culcată în patul tău.

– Cred c-ar trebui să stai culcată în patul *tău*.

Rufus se uită la ceas.

– Mama are dreptate. E aproape miezul nopții. Fugi la culcare, scumpo.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

E limpede că el nu se teme c-o să se molipsească, își zise, înciudată, Carina. Rufus opri televizorul cu telecomanda.

– Noapte bună, tată, spuse Anastasia, ridicându-se în picioare. Noapte bună, mamă, adăugă ea, trecând pe lângă Carina și ieșind pe ușă cu pași târșâiți.

– Ce zi am avut! exclamă Carina, scoțându-și pantofii.

– Anastasia e în regulă. Are temperatură, dar i-am dat Nurofen și i-a scăzut febra. Mâine, după un somn bun, o să se simtă mai bine.

– Minunat, răspunse Carina, cu gândul în altă parte. N-arată rău, adăugă, ca să dea de înțeles că și pe ea o preocupa starea fiicei lor. Mulțumesc că te-ai dus s-o iei.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Oricare tată ar fi făcut la fel.

– Majoritatea taților sunt ocupați, comentă ea, așezându-se pe marginea patului.

– Nimeni nu-i prea ocupat atunci când e vorba de lucruri importante.

Carina era prea obosită ca să se simtă ofensată. Se răsuci, brusc, spre el.

– De ce mă iubești? îl întrebă.

Rufus se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Sunt o persoană oribilă. Și ca mamă, și ca fiică, și ca soție. Ce poate iubi cineva la mine?

Rufus zâmbi, înțelegător. Părea să aibă rezerve infinite de răbdare și de energie ca să-și păstreze optimismul.

– Nu încetezi să ții la cineva pentru că e prea ocupat ca să-și facă timp pentru tine. Te iubesc fiindcă ești *tu*, răspunse el, simplu.

Carina nu era mulțumită. Avea nevoie să se agațe de ceva mai concret.

– Dar ce înseamnă asta? Ce *sunt* eu?

– Eu știu ce ești tu, dar poate că-i nevoie să-ți faci timp ca să afli singură. De douăzeci de ani ești tot pe fugă. De ce nu te oprești o clipă ca să privești în jur?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Pentru că ai băut prea mult.

– Iar asta m-a făcut să mă simt tristă.

– Nu, nu vinul te-a făcut să te simți tristă. Erai deja tristă, vinul doar a scos tristețea la suprafață.

Carina încuviință din cap.

– Ar fi bine să mă duc să-i urez Anastasiei noapte bună.

– I-ar face plăcere, zise el.

– Nu prea cred, dar mă duc oricum.

Deschise ușa dormitorului fiicei ei. Lumina era stinsă. Anastasia se vedea ca o formă ghemuită sub plapumă. Carina se apropie de ea și se aplecă s-o bată ușor cu palma pe spate.

– Noapte bună, draga mea.

– Noapte bună, se auzi un glas înăbușit, de sub plapumă.

– Sper să te simți mai bine mâine-dimineață.

– Așa sper și eu.

Carina tocmai voia să plece, când silueta de sub așternut se mișcă.

– Am auzit că bunica pleacă singură în Italia.

Anastasia scoase capul de sub plapumă.

– Da, așa e.

– Mi-a spus tata.

– Ei bine, ne facem griji pentru ea.

– Eu cred c-ar trebui să mergi și tu, o îndemnă Anastasia, iar Carina se auzi pe sine răspunzându-i:

– Dacă merg, atunci vii și *tu* cu mine.

Se așternu o tăcere îndelungată, amândouă fiind luate prin surprindere de răspunsul Carinei. Într-un târziu, Anastasia vorbi, pe tonul cuiva pentru care dezamăgirile erau ceva obișnuit:

– Când o zbura porcul, comentă ea, și-și trase iar plapuma peste cap.

Carina se simți atât de șocată de felul în care fiica ei o concediase, scurt și fără comentarii, încât se clătină pe picioare în pragul ușii. Tonul pesimist al răspunsului sugera că mama ei nu-i acordase *niciodată* nici timp, nici atenție. În timp ce închidea ușa, Carina se întrebă dacă nu cumva fata avea, totuși, dreptate.

*

Dacă exista ceva ce-i plăcea mult Carinei, acelea erau provocările. Provocată de lipsa de încredere a fiicei ei, se hotărâse să-i arate că era o mamă pe care se putea conta.

În dimineața zilei următoare, care era sâmbătă, Carina se duse să facă o tură de alergare prin parc până să se trezească Rufus. Ploaia se oprise în cursul nopții, iar acum cerul proaspăt limpezit avea o nuanță verzuie. Aleea lucea sub pantofii de atletism ai Carinei. Soarele timid de iarnă se ridica încet la răsărit, făcând stropii de ploaie agățați de ramurile golașe să sclipească la fel ca niște luminițe de Crăciun. Carina era încrezătoare. Luase o hotărâre, așa că sentimentul neplăcut de până atunci fusese înlocuit de bucuria și de entuziasmul pe care le simțea fiindcă făcuse alegerea cea bună. Avea să plece în Italia cu mama ei și cu Anastasia. Putea lucra și de acolo. La urma urmei, odată ce exista internetul, iar ea avea un laptop, clienții și angajații abia dacă i-ar fi simțit lipsa. Delegând sarcini pe cât de mult posibil, de rest se putea ocupa chiar din Toscana. Rufus avea să fie fericit pentru că sfatul lui fusese ascultat, Anastasia câștiga o săptămână de vacanță într-un ținut însorit, iar Gracie n-avea să fie nevoită să călătorească singură, fapt care l-ar fi mulțumit și pe Ted, tatăl ei. Toată lumea avea numai de câștigat. Carina se putea descurca timp de șapte zile. Doar șapte, după care totul avea să fie la fel ca înainte.

În timp ce alerga pe stradă, îndreptându-se către casă, cine-i ieși în cale, cu basetul supraponderal pășind la picior, greoi și legănat? Nimeni alta decât Diana Cavendish, soacra ei. Carina își scoase căștile din urechi și-i făcu semn cu mâna. Diana îi răspunse cu un zâmbet. Chiar și în pardesiu și cu batic pe cap, tot arăta superb.

– Ia uită-te la tine! exclamă Diana. Nu te lași deloc!

– E o zi minunată, răspunse Carina. Și, oricum, nu pot dormi mai mult. Întotdeauna am o groază de lucruri de făcut.

La ora șapte și jumătate dimineața, Diana era perfect machiată. Cu ochi cenușii, cu pomeți înalți și bine conturați, cu nasul lung și drept – era, pe drept cuvânt, o femeie frumoasă. Genealogia ei era inconfundabilă din clipa în care deschidea gura, căci articula perfect consoanele și lungea vocalele, în stil aristocratic.

– Adevărat. Dacă zaci în pat, ratezi toată dimineața, încuviință ea.

– Anastasia e acasă. A făcut gripă, o informă Carina.

– O, Doamne, biata fată! Sper să nu te molipsești și tu.

Carina râse.

– Eu n-am timp să mă molipsesc de gripă.

– Ei bine, nici eu n-am chef să mă molipsesc, așa că te rog să n-o aduci decât atunci când are să se simtă mai bine. Deocamdată, transmite-i toate cele bune din partea mea.

– În aprilie merge cu mine și cu mama în Italia. M-am gândit că ar fi drăguț să petrecem câteva zile împreună toate trei.

Reacția Dianei o umplu de bucurie.

– Ce fată bună ești! exclamă ea, și Carina simți cum îi creștea inima. Ce idee minunată!

– Oricum nu apuc s-o văd prea des pe mama.

– Ce să-i faci, locuiește foarte departe, comentă Diana, înțelegătoare.

– Rufus mi-a spus că am nevoie de o vacanță.

– Chiar muncești teribil de mult. Zău așa, tinerele din ziua de azi se împovărează cu enorm de multe sarcini, așa cum faci tu. Cred că, pe vremea noastră, o duceam cu mult mai bine.

Basetul cel supraponderal ochi un alt câine peste drum și începu să tragă de lesă.

– Nu te mai reții. Bernard vrea să-și continue plimbarea, zise Carina.

– Treci pe la mine mai târziu, la o ceașcă de ceai. Vreau să aflu totul despre excursia voastră în Italia. Ce fiică bună ești, iar Anastasia e o fată norocoasă. Arată-i puțină cultură. O să-i prindă bine. Tinerii din ziua de azi stau prea mult cu ochii la televizor.

Carina ajunse în fața ușii de la intrare, foarte mulțumită de sine. Laudele Dianei alinaseră moralul ei suferind și-i dăduseră o cu totul altă stare de spirit. Îl găsi pe Rufus în bucătărie, îmbrăcat în halat, așezat pe un scaun, citind ziarul la o ceașcă de cafea. Auzind-o pe Carina, își ridică ochii de pe ziar.

– Bună dimineața! o întâmpină el.

– Am hotărât să plec în Italia cu mama și s-o iau și pe Anastasia cu noi, îl anunță ea, radioasă.

Rufus se încruntă și-și scoase ochelarii de citit.

– Dumnezeule mare, dar ce ți-a venit?

– Am avut timp să mă gândesc…

– N-aș fi crezut că tu ai vreodată timp pentru ceva! o întrerupse el, cu un surâs larg.

Carina nu-l luă în seamă.

– Am avut timp să mă gândesc și mi-am dat seama că ai dreptate. Mama n-are cum să plece singură. Nu-i corect din partea mea s-o las. Anastasia poate veni și ea, dacă vrea. E posibil să vrea să meargă în altă parte cu prietenii, dar eu am s-o întreb. Bineînțeles, ești bine-venit și tu, dacă vrei să vii.

Rufus își puse iarăși ochelarii.

– Cred că-i o excursie pentru femei, iar, dacă vine vorba de gătit, eu n-am nici o șansă.

– Bine, cum vrei tu.

– Poate că la întoarcere ai să-mi aduci papucii și ai să-mi gătești paste la cină.

– După cum zice Anastasia: când o zbura porcul!

Rufus râse.

– Mai bine sun-o pe mama ta înainte să-i spui Anastasiei. Poate că Gracie nu vrea să mergi cu ea.

Era o posibilitate la care Carina nici nu se gândise.

Gracie tocmai se întorsese din plimbarea cu câinii, când sună telefonul. Intui că se putea să fie Flappy, și, pe moment, se hotărî să nu răspundă. Dintr-un motiv sau altul, ea devenise cea mai noua cauză pentru care lupta Flappy. După ce fusese ignorată de Flappy sau, dacă nu, lăsată în voia ei, această bruscă aducere în prim-plan o făcea pe Gracie să se simtă stânjenită. Oare era chiar așa un lucru extraordinar să vrei să pleci în Italia? Nu alegea *toată lumea* să plece undeva la un moment dat? Era ea chiar atât de diferită? Până să-și facă anunțată intenția, n-o băgase nimeni în seamă. Acum nu putea merge pe stradă fără ca oamenii să-i zâmbească, s-o salute și s-o rețină pentru o scurtă conversație. Ca și cum peste noapte ar fi devenit o celebritate – dar de ce? Fiindcă pur și simplu luase hotărârea să plece într-o excursie. Se duse agale la telefon și ridică, fără chef, receptorul.

– Mamă, eu sunt, se auzi glasul Carinei.

Glasul nu-i mai suna atât de repezit ca data trecută, își zise, ușurată, Gracie.

– Bună, draga mea, răspunse ea.

– M-am tot gândit la plecarea ta în Italia.

– Sper că n-ai de gând să încerci să mă împiedici.

– Sigur că nu. Trebuie să te duci. Cred că-ți va prinde bine să pleci undeva departe. De când a murit tata n-ai mai fost nicăieri, dar chiar și înainte, el nu te-a dus decât în Ținutul Lacurilor.

– Doar acolo mi-am dorit să merg, explică Gracie.

– Ai avea ceva împotrivă dacă eu și Anastasia am veni cu tine?

Gracie nu știa ce să răspundă. După ce se temuse că telefonul venea de la Flappy, acum era uluită nu numai fiindcă cea care sunase era Carina, dar și pentru că fiica și nepoata ei voiau s-o însoțească în Italia. Se prăbuși într-un fotoliu.

– Sigur că n-am nimic împotrivă. Dar sper că nu vii doar fiindcă ți-e milă de mine. N-aș vrea cu nici un chip să fiu o povară.

– Nu ești o povară, mamă. Are să fie frumos. Tuturor ne-ar prinde bine o vacanță într-un ținut însorit, iar Toscana e superbă în aprilie.

– Da, așa e, încuviință, nostalgic, Gracie, iar dorul care i se înfipsese în inimă de când citise, la coafor, acel articol deveni și mai aprig.

– Atunci ne-am înțeles, încheie Carina pe un ton care nu mai admitea comentarii, același ton pe care-l folosea și la birou. Trimite-mi toate detaliile, iar eu am s-o rog pe Karen să se ocupe de rezervări.

– Deja am plătit și am făcut rezervarea, spuse Gracie. Dar am să-ți dau toate detaliile, ca să rezervi pentru tine și pentru Anastasia.

Revista era alături, pe masă. Gracie aruncă o privire la ea.

– N-ai să fii dezamăgită, Carina. E un loc foarte frumos.

Puse revista pe genunchi și o privi cum se deschidea la pagina dorită.

– Cu *adevărat* frumos, întări ea, cu un suspin.

Nu-i venea să creadă că avea să meargă la castelul Montefosco împreună cu fiica și cu nepoata ei. Brusc, simți imboldul de a-i spune și lui Flappy, dar se abținu. Avea să țină informația doar pentru ea. La urma urmei, era obișnuită să păstreze secrete, iar vechile obiceiuri se schimbă greu. O încânta gândul că Flappy, care-și închipuia că știa tot, habar n-avea de *acest* lucru.

Și nu bănuia nimeni, nici măcar Carina, că Gracie mai fusese în Italia. Că Italia era adânc înrădăcinată în inima ei, la fel ca perla dintr-o scoică. Dar asta știa numai *ea*.

Capitolul 4

Londra 1955

În copilărie, Gracie Robinson știa să numere până la zece în italiană. O învățase unchiul ei, Hans, care era olandez, dar locuia în Italia și venea să-și viziteze sora, pe mama lui Gracie, de fiecare dată când călătorea la Londra cu afaceri. Drept răsplată pentru faptul că fetița învățase repede, unchiul

Hans îi dăruise o cutie cu vopsele, pensule și hârtie. Hans era un pictor talentat și existau toate șansele să fie și *Gracie*, fiindcă manifestase mult interes pentru desen încă de prima oară când ținuse în mână un creion.

– Ai moștenit talentul ăsta de la Oma, îi repeta mama ei.

Oma înseamnă „bunică" în olandeză.

– Olandezii sunt cei mai buni pictori din lume, alături de italieni, adăuga mama ei cu mândrie, fiindcă, deși ajunsese să trăiască în Anglia, în venele ei curgea sânge olandez.

Gracie își muia pensula în vopsea și o plimba ușor pe hârtie. Își dorea din suflet să devină o pictoriță la fel de talentată ca unchiul Hans.

Gracie își dorea să fie și bogată ca unchiul Hans. El sosea de fiecare dată la căsuța lor modestă din Camden la volanul unei mașini mari și sclipitoare, îmbrăcat într-un costum scump, cu cravată la gât, cu un pardesiu gros pus peste umerii lui lați și cu pălăria așezată șmecherește.

Mirosea a lămâi și a mirodenii și avea o mustață elegantă. Fuma trabucuri cubaneze, bea whisky irlandez și purta un inel mare de aur, cu pecete, pe degetul mic de la mâna stângă. La fel ca mama lui Gracie, vorbea englezește cu accent, și adesea o dădea pe olandeză atunci când stătea la ei, mai cu seamă în serile în care era obosit. Nu venea niciodată cu mâna goală. Cumpăra cadouri pentru sora lui, pentru mama lor, care era în vârstă și locuia cu ei, pentru Gracie și pentru fratele mai mare al lui Gracie, Joseph. Cei doi frați, care își pierduseră tatăl în război, îl adorau pe unchiul Hans și-i așteptau cu nerăbdare vizitele, la fel cum așteaptă copiii venirea lui Moș Crăciun. În ochii lor unchiul Hans era o figură de basm, atotputernică, aproape supranaturală.

Mama lui Gracie, Greet, nu era bogată precum fratele ei, astfel încât depindea de ajutorul bănesc pe care i-l dădea el, în completarea sumei modeste pe care ea o câștiga din munca de croitoreasă. Tatăl lui Greet și al lui Hans, care era englez, o părăsise pe mama lor și fugise cu secretara – un episod care ar fi fost ridicol, de n-ar fi frânt inima mamei lor și n-ar fi lăsat-o lipsită de orice mijloace de trai, așa încât Hans trebuia s-o întrețină și pe *ea*, pe lângă Greet și copii. Dar Oma Hollingsworth nu le făcea probleme. O ajuta pe Greet în atelierul de croitorie, deși nu putea cu nici un chip să vâre ața în ac, nici chiar dacă purta ochelari, și gătea minunat. Ori de câte ori venea în vizită unchiul Hans, pe masă aveau carne și renumitul *stamppot*[19] gătit de Oma, la care ea pretindea că, spre deosebire de rețeta originală olandeză, adăuga la piureul de cartofi și la legume ingrediente secrete, ceea ce-i dădea un gust fără egal. Oma mai spunea că, deși toată lumea o implora să dezvăluie rețeta, era hotărâtă să n-o facă nici măcar pe patul de moarte. Dar unchiul Hans le mărturisise copiilor, cu un zâmbet complice și făcându-le cu ochiul, că rețeta Omei era doar una obișnuită.

Gracie știa mai multe despre unchiul Hans decât despre propriul tată, a cărui fotografie înrămată era expusă în salon.

Fotografia alb-negru înfățișa un tânăr sobru, îmbrăcat în uniformă și care ei îi era străin, întrucât se născuse cu un an înainte de moartea lui. Știa foarte puține despre el: îl chema Frank Robinson și o cunoscuse pe Greet, mama lui Gracie, pe când lucra la Amsterdam pentru tatăl ei, care ținea o galerie de artă. Se căsătoriseră în 1938 în Olanda, dar, când începuse războiul, el insistase să se înapoieze în Anglia ca să se poată înrola. Fiind o soție ascultătoare, Greet îl urmase. Se instalaseră într-o căsuță din Camden, în nordul Londrei, pe care Frank abia putea să și-o permită. În 1940 se născuse Joseph, iar Gracie – la doi ani după el. Frank murise în Franța, în 1943. Greet păstra scrisorile lui într-o cutie de pantofi, însă Gracie nu avusese niciodată curajul s-o întrebe dacă i-ar fi dat voie să le citească. Deși locuia departe, în Italia, unchiul Hans umpluse, curând, golul lăsat de moartea lui Frank, și devenise figura paternă care inspira respect. Seara, la cină, mama citea scrisorile fratelui ei cu glas tare, după care ea și Oma vorbeau despre el cu entuziasm până la sfârșitul mesei. Gracie și fratele ei sorbeau cu nesaț fiecare cuvânt, îmbogățind și mai mult imaginea și așa orbitoare a unchiului Hans Hollingsworth.

Unchiul Hans își dădea osteneala cu copiii, încurajându-i să picteze și să învețe cât mai multe despre artă și oferindu-le albume mari, dedicate celor mai faimoși pictori din lume.

Dar abia în decursul unei vizite din 1955, pe când Gracie avea treisprezece ani, descoperi în ea ceva ce nu remarcase până atunci. Totul începu cu o discuție în jurul mesei din bucătărie, când Oma făcu un comentariu legat de Gracie.

– Are un talent înnăscut, așa cum aveai și tu la vârsta ei, Hans, spuse ea, vorbind domol, cu accent olandez.

Pe chipul lui Greet se așternu o umbră de îngrijorare.

– Nu-i decât un hobby, se distrează și atât! zise ea, tăios.

Hans își întoarse ochii albaștri și pătrunzători spre Gracie, apoi ridică o sprânceană stufoasă.

– Ești un artist înnăscut, Gracie? întrebă el, iar Gracie încuviință din cap, sfioasă.

– De când mi-ai dăruit vopselele, am tot exersat, răspunse ea, dornică să fie pe placul unchiului.

– Copiatul nu contează, exclamă Joseph, gelos că unchiul Hans își concentra toată atenția asupra surorii lui.

La auzul vorbelor lui, expresia de îngrijorare de pe chipul lui Greet spori.

Acum Hans ridică din amândouă sprâncenele-i stufoase. Se uită la Greet.

– Nu mi-ai spus că Gracie știe să picteze.

– Abia de curând a făcut progrese, îi explică Greet, neliniștită. Joseph are dreptate, copiatul nu-i același lucru ca pictatul, în care te exprimi pe tine însuți.

– Fiecare lucru își are rostul și locul lui, declară Hans, vorbind aproape ca pentru sine.

Se întoarse spre Gracie, care ardea de nerăbdare să i se ceară să arate ce pictase.

– Pot să văd și eu ce ai lucrat? întrebă el.

Nici nu-și duse bine vorba până la capăt, că Gracie sări de pe scaun și dădu fuga în dormitor. Era prea dornică să se laude cu ceea ce știa că era un talent, ca să remarce tensiunea crescândă din bucătărie.

Gracie pictase multe tablouri, toate – copiate din cărțile dăruite de unchiul ei. Avea un mare număr de lucrări bune, de la Rafael la Johannes Vermeer și Van Gogh. Îngenunche pe podea și căută printre ele, nerăbdătoare să le aleagă pe cele mai bune și să i le arate unchiului ei. *E adevărat că sunt cópii*, își zise ea, *dar sunt niște cópii excelente*. Așa cum stătea aplecată peste ceea ce lucrase, simți deodată că era cineva în spatele ei. Se răsuci brusc. Se așteptase să fie Joseph, și era gata să riposteze cu hotărâre la ironiile lui, dar, spre uimirea ei, era unchiul Hans, iar expresia de pe chipul lui era ceva ce Gracie nu mai văzuse niciodată. La început crezu că era supărat, fiindcă obrajii lui căpătaseră culoarea vinului roșu, iar gura i se strâmbase într-o grimasă respingătoare, spre deosebire de zâmbetul vesel care-i juca mereu pe buze. Apoi unchiul Hans clătină din cap și mormăi ceva de neînțeles. O clipă mai târziu îngenunche alături de ea, studiind cu atenție fiecare lucrare. Gracie tăcea, în timp ce unchiul cerceta rodul muncii ei, ridicând foile în lumina palidă ce pătrundea prin fereastră și întorcându-le într-o parte sau într-alta, ca să cântărească fiecare detaliu așa cum trebuia.

În cele din urmă se întoarse spre *ea*, sfredelind-o cu privirea.

– Gracie, ești o pictoriță excelentă, spuse el pe un ton liniștit și în care, de bună seamă, se ghicea o intenție, deși Gracie nu știa care ar fi putut fi aceea. Lucrările tale sunt foarte bune. M-ai impresionat.

– Sunt doar niște cópii, se bâlbâi Gracie cu modestie, deși se îmbujorase la față de mândrie.

– Niște cópii excepționale.

Auzindu-l, inima lui Gracie se umplu de fericire. Pentru ea, faptul că dragul ei Unchi Hans o lăuda astfel era ceva mai minunat decât oricare alt compliment. Se simțea de parcă ar fi plutit, asemenea unui balon umplut cu aer cald. Încurajată de interesul lui, scoase caietul de schițe ascuns sub pat, ca să i-l arate și pe acela. Se așezară amândoi pe covor, privind, pe rând, fiecare desen făcut de Gracie, care își dorea ca aceste clipe să dureze o veșnicie. Se simțea deosebită, aleasă, iar dragostea și respectul față de unchiul ei crescură și mai mult.

Într-un târziu, el se ridică în picioare și-și netezi cutele sacoului și ale pantalonilor.

– Hai să coborâm la parter. Vreau să vorbesc cu mama ta.

Gracie îl urmă, fericită că unchiul Hans avea să le împărtășească tuturor entuziasmul lui cu privire la lucrările ei, și triumfătoare la gândul că aveau cu toții să afle că Joseph se înșela. Mama, bunica și fratele ei erau tot la bucătărie. Maică-sa spăla vasele, iar Joseph le ștergea cu un prosop. Oma ațipise pe scaunul ei și sforăia ușor.

– Greet, sunt dezamăgit că nu mi-ai spus niciodată ce artistă desăvârșită e nepoata mea.

Greet aruncă o privire precaută către fiică-sa. Joseph se opri din ștersul vaselor. Gracie simți tensiunea din aer și-și mușcă buza, neliniștită. Nu înțelegea mesajul tacit pe care-l schimbau în acele

clipe mama și unchiul ei.

– Are un viitor strălucit ca pictor restaurator, continuă el. Dacă se pregătește și capătă experiență, ar putea fi chiar foarte bună.

– N-are decât treisprezece ani, răspunse Greet cu glas tremurat, deși făcea eforturi să se stăpânească.

– Vârsta perfectă ca să învețe.

Lui Greet i se puse un nod în gât, iar Gracie simți un fior rece străbătându-i pielea. Își privi țintă mama, încercând să-i ghicească gândurile. Unchiul Hans se întoarse către Gracie, privind-o țintă cu ochii lui albaștri și pătrunzători. Zâmbetul său, devenit și mai cald, purta în el promisiunea unui viitor luminos și fascinant.

– Draga mea, ți-ar plăcea să vii să locuiești în Italia? Să înveți să pictezi la fel ca marii maeștri?

Acum Gracie înțelegea tulburarea mamei ei. Greet știa ce urma să întrebe fratele ei și, cum el îi întreținea pe toți, nu putea să-l refuze. Numai Gracie putea, dar Gracie nu era prea sigură că voia s-o facă. Crescuse cu povestirile unchiului Hans și-și imaginase adesea cum era viața lui în Italia. Studiase picturile din albumele aduse de el și tânjea să vadă rodii și lămâi crescând în pomi, precum și pinii aceia conici care se făceau atât de înalți. Tot ceea ce era legat de unchiul Hans avea un farmec parcă din altă lume. Tot ceea ce era legat de el – era *mai bun*.

– Aș vrea să învăț să pictez la fel de frumos ca tine, unchiule Hans, declară ea. Dar poate că mama are dreptate și că sunt prea mică.

Gracie spera că unchiul Hans s-o contrazică.

– Ai aproape paisprezece ani, nu? întrebă el.

Gracie încuviință din cap.

– Ar fi mare păcat să rămâi aici, când ai putea să faci ucenicie cu cel mai mare pictor restaurator din Europa.

De data asta, Gracie nu mai reuși să-și ascundă entuziasmul.

– Te rog, mamă! o imploră ea. Aș vrea să merg măcar pentru un timp, să văd dacă o să-mi placă. N-ai nimic împotrivă, nu?

– Nu poate să învețe meseria de restaurator la Londra? interveni Joseph, care nu scosese o vorbă, iar acum nu mai avea nevoie să șteargă farfuria, fiindcă, între timp, se uscase singură.

– Da! se repezi Greet să-l aprobe. Londra are cele mai bune galerii de artă din întreaga lume.

– Dar eu nu locuiesc la Londra, replică unchiul Hans, iar tonul lui iritat îi reduse la tăcere atât pe sora, cât și pe nepotul lui. Eu locuiesc în Italia, și tot acolo am atelierul de pictură. Acolo e și restauratorul, acolo sunt și materialele mele. Dacă Gracie învață ceva, are s-o facă sub supravegherea mea. Zâmbi către Greet, înțelegând, parcă, grija ei de mamă. O să am grijă de ea, spuse el cu blândețe. E ca o fiică pentru mine. O fiică de preț. Nu i se va întâmpla nimic rău. Dar am s-o învăț o meserie, Greet. O cale de a câștiga un ban cinstit. Vrei să ajungă să facă rochii, așa cum faci tu, o slujbă unde câștigi abia cât să ai ce pune pe masă? Ăsta-i viitorul pe care-l dorești tu pentru fiica ta?

– Nu, nu asta vreau pentru Gracie, răspunse ea, liniștită.

– Atunci oferă-i prilejul ăsta, o îndemnă el. Am să mă ocup eu de pașaport. Lasă totul în seama mea.

Se așternu o tăcere îndelungată. Gracie se uita la mama ei, urmărind-o cum îi roiau în minte zeci de gânduri, cum punea în balanță avantajele pentru fiica ei și dezavantajele pentru ea însăși. În cele din urmă, umerii îi căzură; Gracie înțelese că unchiul ei câștigase bătălia. Că *amândoi* câștigaseră, fiindcă ea, una, își dorea din tot sufletul să meargă în Italia.

– Foarte bine, Hans. Fă cum vrei tu, încuviință, încetișor, Greet. Sper doar să nu apuc să regret decizia asta.

Așa se face că, într-o zi de mai cu burniță, Gracie porni să înceapă o viață nouă în Italia. Îmbrăcată în cea mai bună rochie de duminică a ei, purtând pe cap pălărioara cu care mergea, de regulă, doar la biserică, își luă rămas-bun de la familie și își îmbrățișă cu putere mama, simțind, pentru o clipă, împunsătura unui regret. Oma se ștergea la ochi cu o batistă. Până și Joseph avea ochii înlăcrimați, deși nu plângea.

– Doar nu pleci pentru totdeauna.

Râzând, unchiul Hans îi puse valijoara în taxiul care urma să-i ducă la aeroportul din Londra.

– Am s-o aduc înapoi curând, făgădui el, și veți vedea cu toții c-o voi fi tratat ca pe o prințesă.

Gracie nu fusese niciodată plecată în afara Londrei. Nu călătorise niciodată cu taxiul și nu se apropiase în viața ei de un avion. Acum părăsea orașul și păși într-o altă lume, fermecată de tot ceea ce vedea prin fereastra taxiului. Nu era neliniștită, fiindcă îl avea alături pe unchiul Hans. El, însă, nu se arăta deloc interesat de câmpurile și cătunele care li se perindau prin fața ochilor și ședea cu glezna sprijinită pe genunchi, citind ziarul.

Gracie se strădui să nu rămână cu gura căscată în timp ce-și urma unchiul prin aeroport, până la ghișeul de îmbarcări. Totul era sclipitor, de la podeaua lucioasă până la sticla geamurilor. Chiar și femeia în taior albastru și pălărioară de aceeași culoare, care le luă pașapoartele și biletele, părea înconjurată de o aură supranaturală. Gracie se uită cum valijoara ei dispăru, așezată pe un cărucior încărcat cu bagaje, și se întrebă, speriată, dacă avea s-o mai vadă vreodată. Știa, însă, că se putea face de râs dacă-și exprima temerile cu voce tare, așa că-și puse toată încrederea în unchiul ei și-l urmă prin terminal. Era mare aglomerație. Toți călătorii păreau să se fi îmbrăcat cu cele mai bune haine pentru această ocazie. Stând cu o ceașcă de ceai în față, se întrebă dacă ceilalți călători își dădeau seama că ea se afla pentru prima oară într-un aeroport sau dacă arăta la fel ca ei, nepăsătoare și obișnuită cu astfel de experiențe. Unchiul Hans sorbea dintr-un pahar mare de gin tonic, citind din nou ziarul. Călătorise atât de mult, încât era plictisit de toate lucrurile care o fascinau pe Gracie. Fetița îl privi cum își aprinde o țigară, apoi observă chelneriţele chicotind, șoptind într-un colț și aruncând mereu priviri în direcția lor. Era pentru prima oară când Gracie își dădea seama ce bine arăta unchiul ei. Desigur, el întotdeauna atrăsese toate privirile, însă Gracie înțelegea acum și că era un bărbat frumos. Cât se simțea de mândră că se afla alături de el!

Nimic din existența ei de până atunci n-o pregătise pentru experiența zborului. Nimic din ce i se spusese despre călătoria cu avionul nu se compara cu realitatea. Ședea pe scaunul moale de piele, cu nasul lipit de hubloul rotund, în timp ce avionul își luă avânt pe pistă și se desprinse de sol. Pământul păru că se prăbușea sub ea, devenind tot mai mic și mai mic, și, pentru o clipă, Gracie avu senzația că-și lăsase stomacul pe pista de decolare. Unchiul Hans râse încetișor și amuzat.

– Sper că nu-ți pare rău că ai venit? întrebă el.

– Deloc, răspunse Gracie.

Gândul la casă și la familia lăsată în urmă nu-i trezea nici un fel de regret.

Gracie se îndrăgosti de Italia din prima clipă în care dădu cu ochii de ea. Ca și cum până atunci ființa ei ar fi fost incompletă, ca și cum i-ar fi lipsit o parte vitală din făptura ei, și abia acum, în acel extraordinar moment, recunoscuse și înțelesese atare lucru. Respira aerul cald și parfumul unor plante și flori necunoscute, simțind că sufletul i se trezea la viață la fel ca mugurii care se deschideau în lumina soarelui. Șoferul unchiului Hans aștepta în poziție de drepți, îmbrăcat în costum bleumarin și cu șapcă pe cap, alături de un automobil Lancia de un alb strălucitor, genul de mașină pe care Gracie o văzuse numai în reviste și care aparținea doar unor stele de cinema. Razele soarelui se reflectau orbitor în capotă, mai strălucitoare decât cea mai însorită zi de vară la Londra.

Automobilul îi duse în afara orașului. Gracie ședea pe bancheta din spate, privind pinii umbrelă, colinele unduitoare, verzi și gălbui, care păreau de catifea sub cerul azuriu. Cuvintele italienești cu care unchiul ei i se adresa șoferului deveniră tot mai îndepărtate, până când ajunse să le perceapă doar ca pe un murmur, ca pe bâzâitul unei albine. Maci sălbatici creșteau printre lanurile abia încolțite, ferme arătoase, cu acoperișuri de țiglă, se ascundeau printre ramurile chiparoșilor. Gracie nu văzuse în viața ei ceva atât de frumos. Tot timpul în care ea își dusese viața zilnică în Londra cea cenușie și cețoasă, acest paradis existase aici, iar ea nu știuse nimic despre el. I se părea cumva cu neputință ca această frumusețe de nedescris să-i fi fost ascunsă și, de n-ar fi fost unchiul Hans, poate că n-ar fi cunoscut-o niciodată. Se simțea și mai recunoscătoare față de el, față de acest magician care o adusese în paradis, și și-ar fi dorit ca mama ei, Oma și Joseph să-l poată vedea cu ochii lor.

Unchiul Hans locuia la capătul unui drum lung, de țară, într-o vilă mare și pătrată, construită din aceeași piatră de culoarea nisipului ca și casele văzute de Gracie până atunci, cu acoperiș de țiglă și ferestre mari, cu obloane verzi. De jur împrejur se vedeau dealuri și păduri. Era exact genul de loc unde se așteptase Gracie să locuiască unchiul ei. Trei bărbați în uniformă veniră să ia bagajele (spre ușurarea ei, valijoara *reapăruse*, ca prin farmec, la aeroportul din Pisa), iar o tânără cu pielea

măslinie și păr castaniu, lucios, se grăbi să-i ureze bun venit stăpânului. Gracie le răspunse tuturor la zâmbet cu un salut timid, pe care ei îl înțeleseră perfect. Unchiul ei îi puse o palmă pe spate, împingând-o ușor prin grădinile frumos îngrijite, cu tufe tunse în sfere perfecte, cu straturi de levănțică ce umpleau aerul de parfumul lor dulceag, totul – pe un fundal sonor de cântec de greieri și ciripit de păsări. Erau acolo smochini și lămâi, despre care unchiul Hans îi spuse că aveau să rodească în septembrie, și crânguri de măslini din fructele cărora își făcea el singur uleiul. Grădinile păreau nespus de rodnice, de parcă și-ar fi stăpânit cu greu entuziasmul de a crește și de a se extinde. Gracie simțea, ca pe o fierbințeală pe propria piele, energia ridicându-se din pământ. Această energie o făcea să se simtă vie și, brusc, o încercă dorința copilărească de a se rostogoli prin iarbă, râzând în gura mare.

Dormitorul era simplu, dar confortabil, cu ferestre care dădeau către două laturi ale grădinii. Pe una dintre ele era o terasă cu o masă și șase scaune, umbrită pe jumătate de un smochin, iar pe cealaltă – o pajiște cu o alee pietruită și străjuită de tufe tunse, care ducea la o pagodă și la un grupaj alcătuit din câteva scaune de grădină. Gracie și-l imagină pe unchiul ei stând acolo, fumând și citindu-și ziarul la umbră.

Nu-i luă prea mult timp ca să-și despacheteze lucrurile, căci nu avea prea multe. Coborî la parter și-și căută unchiul prin camerele confortabile și aerisite, decorate bogat, dar elegant, cu tapiserii și cu rafturi care gemeau de cărți și de diverse alte obiecte. Fata care-i întâmpinase la sosire își făcu apariția și o îndrumă pe Gracie către un hambar reamenajat din spatele casei. Gracie împinse ușa masivă și pricepu de îndată că se găsea în cel mai important loc dintre toate, atelierul despre care îi vorbise unchiul ei. Nu mirosea așa cum își imaginase ea că ar fi trebuit să miroasă atelierul unui pictor, a ulei, terebentină, pânze și rame de lemn prăfuite, ci a ceva necunoscut. Era ordonat și de o curățenie impecabilă, semănând mai curând cu laboratorul de chimie de la școală decât cu un atelier de pictură. Tablourile stăteau sprijinite de pereții văruiți, pe șevalete se vedeau picturi mai vechi sau deteriorate care așteptau să li se acorde atenție, rafturile erau ticsite de sticle cu lichide colorate și de tuburi de vopsele, de borcane lucitoare cu pensule și de unelte cum Gracie nu mai văzuse până atunci. Erau acolo dulăpioare și sertare, totul frumos etichetat. Ferestrele înalte erau acoperite de obloane care blocau complet lumina naturală, iar becurile și lămpile fixate pe șevalete dădeau întregii încăperi un aer științific. Gracie observă și un ventilator uriaș, cu un tub lung, așezat pe o măsuță cu rotile pe care se mai găseau o tavă cu vopsele și niște borcănele ce conțineau diverse chimicale. Impresia generală era cea de muncă grea și asiduă.

Din spatele unui șevalet se ivi un chip de bărbat. Avea creștetul chel și atât de lucitor încât lumina lămpii prinse de șevalet se reflecta în el. Puținul păr pe care-l mai avea era de culoarea paiului și dat pe după urechile la fel de mari ca *stroopwafel-urile*[20] pe care le pregătea Oma la micul dejun. Avea o figură blândă, nasul acvilin, iar ochii lui mici sclipeau din spatele unei perechi de ochelari rotunzi.

– Tu trebuie să fii Gracie, zise el rar și răspicat, luând pensula de pe pânza la care lucra.

Ea încuviință din cap.

– Atunci, ești ucenica mea, adăugă el, iar Gracie băgă de seamă că vorbea englezește cu un pronunțat accent olandez, la fel ca bunica ei.

– Da, așa e, răspunse ea, uitându-se în jur după unchiul Hans.

– Eu sunt Rutger. Îl cunosc pe unchiul tău de vreo cincisprezece ani. Tu ce vârstă ai, Gracie?

– Aproape paisprezece, răspunse ea.

Bărbatul dădu din cap cu gravitate.

– Unchiul tău spune că ești foarte talentată.

– Unde-i unchiul? întrebă ea.

Rutger făcu un semn din cap către ușa din fundul încăperii.

– În atelierul lui.

Gracie vru s-o pornească într-acolo, dar Rutger o opri.

– Nu, n-ai voie să intri. E locul unde muncește Hans, și nu-i place să fie deranjat. Ce-ar fi să-ți iei un șorț și să aduci scaunul de colo, ca să vezi ce fac eu acum?

Gracie făcu precum i se spusese și se așeză.

– Tocmai restaurez o parte dintr-o pictură de altar renascentistă, îi spuse el. Treaba mea e s-o fac să arate cât mai aproape de felul în care arăta la început. Nu poți decât să-ți dai silința să ajungi la o *interpretare* a originalului, cred că înțelegi. Ca să faci asta, desigur că ai nevoie de răbdare și pricepere, dar, mai presus de toate, de capacitatea de a interpreta. *Asta* e prima sarcină a restauratorului, și asta am să te învăț și pe tine să faci.

Rutger începu să atingă cu grijă suprafața pânzei cu pensula pe care o ținea în mână.

– Atunci când te uiți la o pictură, trebuie mai întâi să vezi ce e în spatele imaginii. Trebuie să ai în vedere tot felul de lucruri: când a fost pictată, pentru ce anume, pe ce suprafață, din ce material e rama. Trebuie să ai îndeajuns de multe cunoștințe despre istoria materialelor și despre procesul de îmbătrânire a picturii, ca să-ți dai seama de intenția artistului. Să fii un pictor talentat e doar primul pas – și încă unul foarte mic. Trebuie să fii detectiv.

O privi țintă. Gracie văzu că avea ochii de culoarea ambrei.

– Eu am să te învăț tot ceea ce e nevoie să știi.

– Unchiul spune că ești cel mai mare pictor restaurator din Europa, zise Gracie.

– Mă flatează, răspunse Rutger. Dar modestia nu mă împiedică să spun că da, sunt foarte priceput.

În aceeași clipă, ușa din fundul încăperii se deschise și-și făcu apariția unchiul Hans.

– A, văd că ați făcut cunoștință, spuse el, dând cu ochii de amândoi.

– Am început prima lecție, îl anunță Rutger.

– Foarte bine, încuviință unchiul Hans.

Gracie încercă să vadă ce se afla în camera din spatele lui, dar unchiul Hans închise ușa și o încuie cu cheia. Nimic nu-i mai incitant decât o ușă încuiată, așa că Gracie deveni, brusc, curioasă. Numai că n-avea să fie invitată în acea încăpere vreme de mulți ani de atunci încolo, iar când, într-un târziu, avea să i se îngăduie să intre, ceea ce urma să vadă n-avea să-i mai lase nici o posibilitate de întoarcere de pe drumul pe care apucase.

Capitolul 5

Italia 2010

Aeroportul Heathrow se schimbase de când Gracie fusese acolo ultima oară, în schimb, Italia – nu. Nu cu adevărat, nu în esența ei. Frumusețea acelor locuri era la fel de copleșitoare ca atunci când ea dăduse pentru prima oară cu ochii de ele. În tinerețe, Italia o umpluse de entuziasm și de bucurie, iar acum sufletul lui Gracie era plin de melancolie.

Călătoria fusese tensionată. La aeroport, Carina petrecuse cea mai mare parte a timpului pe telefonul mobil, fie vorbind cu asistenta ei, fie citind mesaje sau răspunzând la ele. La rândul ei, Anastasia abia dacă își luase ochii de la telefonul mobil. O salutase vag pe bunică-sa atunci când se întâlniseră, dar evitase să răspundă întrebărilor lui Gracie, luându-și un aer ocupat și plângându-se tot timpul că era obosită. Gracie se arătă răbdătoare. Oricum, gândurile ei zburau în altă parte, înapoindu-se, cu prudență, în alte vremuri, de dinainte ca Anastasia sau Carina să se fi născut.

Gracie băgase de seamă că fiica ei slăbise și se făcuse tot mai palidă în decursul anilor. Nu mai avea nimic din fata plinuță care lăsase în urmă Devonul și plecase la Londra ca să-și urmeze visul. Deceniile care trecuseră nu-i fuseseră favorabile. Arăta hărțuită și răspundea exasperată ori de câte ori Anastasia îi cerea să mănânce sau să bea ceva, de parcă fiică-sa i-ar fi fost o povară. Gracie reușise să-și facă nepoata să zâmbească atunci când îi cumpărase un croasant și un suc, în timp ce Carina se lăsase pe vine în spatele scării rulante ca să vorbească la telefon. Dar zâmbetul dispăruse de îndată ce Anastasia se înapoiase la jocul ei de pe telefon sau la prietenii cu care comunica pe rețelele de socializare. Gracie nu înțelegea cum era cu telefoanele astea moderne. Pe vremea ei, oamenii stăteau de vorbă unii cu alții.

Deși mereu îmbufnată, Anastasia era o fată drăguță. Gracie recunoștea trăsăturile lui Rufus, care se potriveau extrem de bine pe un chip feminin. Însă, mai mult decât orice, își recunoștea la ea propriii ochi – cenușii-verzui, cu irisurile înconjurate de un cerc gri-închis – și asta o făcea să zâmbească, fiindcă tocmai ochii îi dădeau nepoatei ei o frumusețe aparte. Își spuse că fata, probabil, nici nu realiza ce ochi frumoși avea. Gracie o studie pe Carina, care avea ochii căprui ai tatălui ei, și se întrebă ce anume, regimul alimentar sau stresul, o făcuse să-și piardă strălucirea. Anastasia avea

noroc, fiindcă la vârsta ei strălucirea era ceva firesc și venea de la sine. Apoi Gracie se analiză pe ea însăși și strălucirea ei pierdută, amintindu-și de zicala: „Tinerii nu știu să profite de tinerețea lor“, și gândindu-se la cât adevăr cuprindea ea. O femeie ajunge să-și aprecieze cu adevărat frumusețea numai în momentul în care începe s-o piardă. Însă Gracie nu fusese niciodată frumoasă precum era Anastasia. În rochița ei înflorată și încălțată cu pantofii roz, cu toc, fata nu-și dădea seama de efectul pe care-l avea asupra bărbaților din jur. Gracie își zise că această atenție avea să devină evidentă și pentru ea – în momentul sosirii lor în Italia.

Predicția se dovedi adevărată. De cum ajunseră în Pisa, Anastasia nu se mai preocupă de telefon, băgând de seamă admirația nedisimulată de pe chipurile bărbaților italieni.

– Să nu te uiți în ochii lor, o sfătui Carina, în timp ce străbăteau aeroportul îndreptându-se către stația de taxiuri de la intrare. Stai cu ochii-n pământ și nu-i încuraja.

– Dar e un compliment, interveni Gracie, străduindu-se să țină pasul cu ele.

– Ba nu, nu e, ripostă Carina. Italienii întorc capul după tot ce poartă fustă.

*Ei bine, dat fiind că nu întorceau capul după Carina, remarca era evident neadevărat*ă, își zise Gracie. Cât despre *ea însăși*, nimeni n-o remarcase vreodată cu adevărat, nici chiar în tinerețe.

Castelul Montefosco se afla într-un orășel numit Colladoro, la o oră de mers cu mașina. Carina și Anastasia se așezară pe bancheta din spate, dându-i lui Gracie locul din față și lăsând-o singură cu gândurile ei, căci șoferul nu se aștepta ca ea să vorbească italiana și nici nu-l interesa să afle dacă o vorbea sau nu. Carina îi explică, într-o italiană stricată, unde voiau să ajungă. El părea să cunoască locul, fiindcă încuviință din cap, entuziasmat. De oglinda retrovizoare atârna un crucifix, iar pe bord era lipită o fotografie cu soția și copiii lui. La vederea acelei familii fericite, Gracie simți un nod în gât. Își apăsă degetele pe buze și întoarse capul către geam. Dacă acum era atât de tulburată, ce avea să se întâmple dacă ajungea la castel?

Priveliștea o duse cu gândul în trecut, la locul unde cealaltă viață a ei zăcea abandonată și nebăgată în seamă. Vălul de penumbră, atât de cunoscut, al asfințitului care cobora acum peste dealuri, dându-le o tentă trandafirie, îi trezi la viață amintirile. Parcă mai ieri se plimba pe câmp, bucurându-se de măreția apusului de soare. Parcă mai ieri, și totuși – nu era așa. Simți în ochi arsura lacrimilor și deschise larg pleoapele, ca să nu plângă. Cum de ceva atât de adânc cufundat în trecut putea fi atât de actual? Trecuseră mai mult de patruzeci de ani, și totuși inima începu să-i bată mai repede, iar palmele i se umeziră. Simțea cum i se strângea stomacul de emoție. La ce se aștepta? Cât de mare avea să-i fie dezamăgirea dacă… Își înfrână gândurile, care păreau s-o fi luat razna. Nu, nu fusese o decizie necugetată să vină aici, își spuse ea. Era bătrână. Zilele îi erau numărate. Nu voia să moară fără să afle.

Carina și Anastasia ședeau pe bancheta din spate, fiecare preocupată de telefonul ei, fără să bage de seamă teama crescândă a lui Gracie, nici măreția locurilor de dincolo de geamurile mașinii. Când și când, peisajul le atrăgea atenția, iar ele întorceau capul ca să privească afară. Apoi erau din nou chemate de bâzâitul telefonului și-și mutau privirea, deloc impresionate de frumusețea amurgului italian.

Atunci când zăriră, în depărtare, lumini pe coama unui deal, deja se lăsase noaptea. Cerul căpătase o nuanță de albastru-violet și primele stele prindeau să licărească, la fel ca lumina lunii reflectată în valurile mării cuprinse de întuneric. Gracie își ținu răsuflarea, dându-și seama că tot trupul ei stătuse încremenit în așteptare. Acum o durea din cap până-n picioare.

– Acolo este, spuse ea, făcându-le pe Carina și pe Anastasia să ridice privirea de pe telefoane.

Orașul care se ghemuia la poalele dealului sclipea luminat ca în povești, și Gracie băgă de seamă cât de puțin se schimbase. Parcă ar fi fost în 1955. Ca și cum canionul adânc pe care anii îl săpaseră între „acum“ și „atunci“ s-ar fi închis dintr-odată. Silueta colinelor se profila pe cerul de un albastru regal, *acum* ca și *atunci*, chiar înainte ca inima lui Gracie să fi recunoscut acele coline.

– *Eccoci qua*[21], spuse taximetristul, iar Gracie încuviință din cap, bucuroasă că se făcuse atât de întuneric încât omul nu-i putea vedea expresia întunecată de pe chip.

Taxiul înaintă încet pe drumul îngust, apoi începu să urce serpentinele blânde ce duceau în vârful dealului. Gracie coborî geamul și respiră cu nesaț mirosul de pini, rozmarin sălbatic și cimbru, lăsând cântecul ritmic al greierilor să-i liniștească sufletul ca o melodie ce o smulgea din gândurile ei și o aducea în prezent, în noaptea liniștită și înmiresmată. Privi clădirile cunoscute, pe când drumul făcea o cotitură, intrând în oraș. Dintr-odată, locul prinse viață. Localnicii stăteau la măsuțele din

fața câte unei *trattoria*[22], bând vin și mâncând *pasta*, femeile se plimbau braț la braț în drum spre cină, copiii se jucau liber, câini vagabonzi tropăiau pe trotuar, căutând câte ceva de mâncare. Orașul fierbea de mișcare, în aer pluteau arome de ceapă prăjită și de carne la grătar, iar Anastasia își închise telefonul și începu să privească în jur cu interes.

În cele din urmă, ajunseră în fața unei porți de fier prinse în stâlpi de piatră care păreau foarte vechi. Aleea era mărginită, de o parte și de alta, de chiparoși care se înălțau drepți ca niște santinele umbroase, iar sus, în vârf, se înălța castelul. Gracie simți cum i se tăiase răsuflarea. Îl putea vedea strălucind printre copaci. Odinioară nu era atât de luminat.

– Mi-e foame, spuse Anastasia.

– Sunt sigură că la castel te așteaptă o farfurie mare cu *spaghetti*, o liniști Carina. Eu, una, m-aș mulțumi cu un pahar mare de vin, adăugă ea, înveselită de gând.

Gracie era prea emoționată ca să vorbească. Prea încordată ca să se miște. Nu știa cum avea să reușească să coboare din mașină. Brusc, se simți paralizată de frică.

Taxiul ajunse în vârful dealului și coti la dreapta, oprind în fața unui uriaș *portone*[23]. Carina și Anastasia coborâră, fericite să-și dezmorțească picioarele, nerăbdătoare să ajungă înăuntru. Gracie aștepta, cu degetele atât de încleștate pe poșeta din poală încât i se albiseră încheieturile. Își întoarse privirea către tânărul care venea către ele dinspre intrarea în castel, probabil ca să le ajute la bagaje, apoi se uită în spatele lui, aproape așteptându-se să vadă pe altcineva. Portiera din dreptul ei se deschise pe neașteptate, făcând-o să tresară violent.

– *Ci siamo arrivati, signora*[24].

Era șoferul de taxi, care-i zâmbea cu amabilitate.

Gracie se strădui să-și revină.

– *Grazie*[25], murmură ea, luându-l de mână și lăsându-l s-o ajute să coboare din mașină. *Finalmente. Sono stanca morta*[26].

– *Lei parla italiano*[27]! exclamă el, surprins.

– *Si, un po*[28], răspunse Gracie.

Imediat, fiică-sa veni lângă ea, cu o figură îngrijorată.

– Ești bine, mamă? o întrebă, simțindu-se vinovată că nu-i acordase mai multă atenție. Cred că ești obosită. Hai să mergem înăuntru. Vrei să mâncăm sau mai întâi mergem în camerele noastre și apoi mâncăm?

– Mai întâi mergem în camere, răspunse Gracie, dornică să rămână singură.

– Eu sunt moartă de foame, se plânse Anastasia.

– Bunica vrea să meargă mai întâi în cameră, așa că va trebui să mai aștepți.

Gracie era cu gândul dus prea departe ca să bage de seamă că nepoata ei își dăduse ochii peste cap.

Gracie o lăsă pe fiică-sa s-o ajute să urce scara și să intre pe ușa cea mare. Se simțea teribil de bătrână, ca și cum peste ea ar fi trecut un deceniu doar în scurtul timp în care călătoriseră cu taxiul. Inima îi bătea nebunește. Își zise că nu-i făcea bine la sănătate să fie atât de agitată. Se prinse cu putere de brațul Carinei și intră, clătinându-se pe picioare.

Din clipa în care păși înăuntru, își dădură limpede seama că nu se găseau într-un hotel, ci într-o reședință particulară, ba chiar într-una destul de sărăcăcioasă. Nu exista birou de recepție, nici foaier, nici vreo formalitate de îndeplinit, nimic. Tablouri vechi și prăfuite, în rame aurite, erau agățate de jur împrejurul holului, pereții roșii ar fi avut nevoie de un strat nou de vopsea, iar mobilierul vechi s-ar fi cerut lustruit. Cu toate astea, locul dădea o puternică senzație de căldură și ospitalitate. Un câine enorm și lățos dormea pe podeaua de gresie, așa că femeia care le ieși în întâmpinare se văzu nevoită să pășească peste el ca să le ureze bun venit.

– Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Burton, zise ea, cu un pronunțat accent italienesc, apucând mâna tremurândă a lui Gracie în mâna ei mare și umedă și strângând-o cu blândețe. Eu sunt Ilaria, fiica Mammei Bernadetta, și vreau să vă urez bun venit la castelul Montefosco. Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Cavendish, iar tu, zâmbi ea larg către Anastasia, ești *domnișoara* Cavendish.

Era de o energie atât de debordantă, încât Carina și Anastasia se simțiră revigorate pe loc.

– Te rog să ne spui pe nume, o rugă, politicoasă, Carina. Gracie, Carina și Anastasia.

– Ce nume frumoase! Ei, dar probabil că vă e foame, râse Ilaria. Aici, la Castello[29], ne e foame tot timpul. Însă avem mâncare, și încă din belșug.

Gesticulă spre trupul ei durduliu, abia ținut în frâu de rochia neagră.

– Arăt eu a femeie care se abține de la cină? Hadeți, veniți, v-am pregătit paste delicioase. E o rețetă de la Mamma Bernadetta, iar mâine veți învăța cum s-o gătiți chiar voi, cu mâna voastră. Acum dați-mi voie să vă ospătez, ca să dormiți bine la noapte, da?

Gracie ar fi preferat să se retragă în odaia ei, însă o urmă pe Ilaria prin castel până în sufragerie, împinsă de un sentiment crescând de curiozitate și uimire. Totul era la fel ca altădată. Chiar și mirosul era același, de ziduri vechi și de levănțică. Pe jos era presărată levănțică, și fiecare pas degaja în aer un nou val de parfum.

Ilaria le conduse într-o sală mare, cu un tavan înalt și boltit, două uși monumentale, duble, și o tapiserie de mari dimensiuni, care acoperea în întregime peretele opus. La capătul celălalt al sălii se găsea un șemineu, în fața căruia se afla un ghiveci uriaș și rotund, plin cu garoafe roșii, fiindcă în aprilie nu era nevoie să se facă focul. În mijlocul încăperii trona o masă lungă, în jurul căreia se găsea un grup de oameni care beau vin și mâncau paste pregătite după rețeta Mammei Bernadetta. Păreau să fie foarte gustoase, fiindcă nimeni nu vorbea.

– Nu-i nevoie să vă ridicați de la masa la care savurați delicioasele dumneavoastră paste! exclamă Ilaria, făcându-le semn cu mâna ca să se asigure că aveau să rămână cu toții la locurile lor. Dați-mi voie să vi le prezint pe Gracie, Carina și Anastasia. Tocmai au sosit de la Londra și le e tare foame.

Trase un scaun și o ajută pe Gracie să se așeze. Carina se înviora la vederea sticlelor de vin, iar Anastasia – la vederea frumosului tânăr din celălalt capăt al mesei, care o privea cu interes. Ilaria începu să ocolească masa, prezentând oaspeții, unul câte unul. Se vedea bine că avea o memorie extraordinară și că-i plăcea să arate asta.

– Acest domn încântător se numește Rex Bryce, zise ea, punându-și palmele pe umerii unui bărbat care părea să fi fost cam de o vârstă cu Gracie. Rex a venit din California. Acolo are un ranch frumos, unde face vin. Cred că se pricepe de minune la meșteșugul despre care am pomenit, din moment ce a dat vinului nostru nota zece. Aceste trei doamne atât de drăguțe sunt din Manchester, continuă ea, ajungând în dreptul unei tinere cu părul vopsit blond, unghii artificiale lungi și purpurii și cu pielea foarte bronzată, care stătea în stânga lui Rex Bryce. Iat-o pe Wendy Knowles, anunță Ilaria, iar aceasta e Tiff Beale, adăugă ea, atingând umărul fetei de lângă Wendy, care avea părul castaniu-roșcat, tuns foarte scurt, și purta un tricou cu decolteu în formă de V, pe care scria „Fie ce-o fi!“ cu litere argintii, sclipitoare. Cea de-a treia e această încântătoare făptură cu păr lung și frumos, Brigitte Dunne, căreia să nu-i spuneți „Bridget“ decât dacă vreți să vă alegeți cu un ochi învinețit. Aici, la castelul Montefosco, nu ne plac ochii învinețiți!

Cârlionții blond-cenușii ai lui Brigitte ajungeau până aproape de talia subțire. Era îmbrăcată cu o bluză care avea aplicată deasupra sânilor imaginea mărită a unei albine, și, scurtă fiind, îi lăsa la vedere abdomenul bronzat, pe care sclipea din când în când un inel prins în ombilic.

– Cu toatele și-au lăsat bărbații să flămânzească acasă, în timp ce ele mănâncă precum niște regine. Dar nu vă temeți, soții lor se vor îngrășa atunci când ele se vor înapoia în țară și le vor găti delicioasele rețete învățate de la Mamma Bernadetta.

Cele trei tinere se uitară una la alta și izbucniră în râs cu promptitudinea oamenilor care râd des, de multe ori chiar de ei înșiși. Apoi Ilaria își puse palmele pe umerii tânărului care se tot uita la Anastasia.

– Iar acest băiat frumos și fermecător e Alex Strauss-Jones, venit aici cu mama sa, Lauren. Alex ne vizitează cam împotriva voinței lui, după cum singur recunoaște, pentru că Lauren, care e acolo…

Ilaria arătă către Lauren, care se crispă și zâmbi, ușor stânjenită.

– …trebuia să vină cu o prietenă, numai că prietena ei cea neserioasă a lăsat-o baltă în ultimul minut, așa încât Alex a venit în locul ei, salvându-și mama precum un cavaler în armură strălucitoare. Amândoi sunt americani, însă locuiesc la Londra. Și ultima, dar nu cea din urmă, e frumoasa Madeleine, care vine din Belgia. Soțul ei, sărmanul, e foarte flămând, fiindcă Madeleine nu-i face de mâncare niciodată. Prin urmare, ea a venit ca să învețe să gătească și, astfel, să-și facă soțul fericit. Îți promit, draga mea, că soțul tău va fi încântat atunci când te vei duce acasă și-i vei găti

toate rețetele Mammei Bernadetta. Uite, îți propun un târg. Dacă după o săptămână e tot slab și flămând, îți dau banii înapoi.

Toată lumea izbucni în râs.

– Cu toții ați sosit azi și ar trebui să adaug că ați fost foarte punctuali. Eu vă urez bun venit în numele contelui Tancredi Bassanelli. Sperăm să vă simțiți bine în casa lui și s-o considerați propria casă pe toată durata șederii aici. Aveți acces peste tot, afară de ultimul etaj, unde sunt apartamentele particulare ale contelui. Acum, mâncați! Poftă bună! Mâncatul și plăcerea de a mânca sunt cele mai importante ingrediente atât timp cât veți locui la castel.

Carina se servise deja cu vin, fiindcă acela nu părea genul de loc în care chelnerii abia așteaptă să servească la masă, astfel încât devenise foarte sociabilă. Decise să nu se atingă nici de paste, nici de pâine, ci să mănânce doar salată, care arăta apetisantă atât cât *putea* să arate o salată. Anastasia se apucă să înfulece și se înviora instantaneu, ca o floare ofilită atunci când e udată. Gracie, care niciodată nu atrăsese atenția nimănui și, cu siguranță, nu se aștepta să-i acorde cineva atenție, ședea tăcută, sorbindu-și vinul, mâncându-și pastele – o rețetă clasică, cu sos de roșii și busuioc, dar mult mai gustoasă decât orice ar fi degustat acasă, și ascultând conversația oaspeților adunați în jurul mesei.

Cele trei fete, Wendy, Tiff și Brigitte, erau foarte exuberante. Păreau să aibă doar puțin peste treizeci de ani și se vedea limpede că erau încântate să se afle acolo. Sporovăiau fără rezerve, stimulate de paharele mari de vin, de țigări (pentru care se ridicau de la masă, mergând să fumeze pe terasă) și de entuziasmul general, vorbindu-le celorlalți despre ele și molipsindu-i de o irezistibilă *joie de vivre*[30]. Domnul cel vârstnic, Rex, era la fel de tăcut ca Gracie și asculta flecăreala fetelor cu un aer amuzat. *Are o figură înțeleaptă*, își zise Gracie, *trădând o fire răbdătoare, cu înclinații filosofice*. Purta o haină kaki de tip safari, cu o mulțime de buzunare, și o cămașă albastră descheiată la gât, care îi scotea în evidență ochii de un albastru ca de porțelan. Ridurile din colțul ochilor sugerau că petrecuse multe zile fierbinți privind soarele cu ochii mijiți.

Din discuții, reieși că Madeleine provenea din partea flamandă a Belgiei. De o frumusețe indiscutabilă, cu părul castaniu și lucitor lung până la umeri, radioasă, cu pielea bronzată și cu un chip deschis și prietenos, arăta abia trecută de cincizeci de ani, deși, după mâini, Gracie deduse că avea, probabil, cu zece ani mai mult. Judecând după linia maxilarului și după trăsăturile viguroase, Gracie intui o personalitate puternică, numai că Madeleine era îndeajuns de amabilă încât să stea la locul ei și să le îngăduie femeilor mai tinere să fie în centrul atenției, privindu-le cu ochii ei verzi, ca de pisică, vizibil amuzată de trăncăneala lor. Lauren începuse să discute cu Carina. Păreau să aibă cam aceeași vârstă și aceleași preocupări. Gracie anticipă că cele două aveau să se împrietenească. Era bucuroasă că fiica ei putea întâlni pe cineva care să-i semene, astfel încât să merite efortul călătoriei în Italia. Fiul lui Lauren, Alex, continua s-o privească pe Anastasia, ceea ce pe Gracie n-o surprindea câtuși de puțin. Tânărul avea părul șaten și ciufulit, o pereche de ochi cenușii, frapanți, și trăsături schimbătoare, care-i trădau inteligența. Se întrebă dacă Anastasia îl găsea atrăgător. Pe moment, ea părea mult prea absorbită de mâncarea din farfurie ca să-l remarce. Sau poate că doar se prefăcea.

Curând, cina luă sfârșit. Nimeni nu i se adresase lui Gracie decât ca să-i ureze bun venit, ceea ce pentru ea era o ușurare, fiindcă își dorea să fie lăsată în pace ca să-și recheme amintirile ce începeau să se trezească din somnul lor îndelungat, desprinzându-se din umbre și venind s-o împresoare. Ilaria și tânărul care le ajutase să-și care bagajele în hol îi conduseră pe oaspeți la camerele lor. Carina și Anastasia aveau să stea împreună într-un dormitor spațios cu două paturi, cu pături viu colorate și cu ferestre oblonite.

Odată cazate în camera lor, Carina îl sună pe Rufus.

– Am ajuns, îl informă ea, prăbușindu-se pe pat. Wi-fi-ul funcționează ireproșabil, așa că o să putem ține legătura. Asta e o ușurare!

Anastasia își făcu un selfie, asigurându-se că era și mama ei în cadru, și-l postă pe Facebook, adăugând comentariul: *Dorm în aceeași cameră cu mama! LOL*.

Gracie primise camera alăturată, asemănătoare cu a lor. De cum rămase singură, deschise larg obloanele ferestrei încastrate în zidurile masive. Gracie se rezemă de pervaz, închizând ochii și respirând cu nesaț miresmele grădinii. Recunoștea mirosul de iarbă, pin și levănțică. Noaptea era întunecoasă, dar mici creaturi mișunau peste tot, fiindcă se auzeau foșnete prin tufișuri, iar cântecul greierilor răsuna tare și neîntrerupt. Tânjea să se întindă pe pajiște și să privească stelele.

În timp ce-și umplea plămânii cu aerul nopții, Gracie începu să simtă furnicături în trup, în toate membrele, până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare, de parcă ar fi devenit conștientă de eul ei interior, care rămăsese mereu același, neatins de timp. Își dădu seama că doar exteriorul se schimbase. Pielea îmbătrânise, oasele deveniseră mai fragile, părul își pierduse strălucirea. Pe dinăuntru, însă, nu se schimbase deloc. Era aceeași Gracie de odinioară.

În dimineața următoare, Carina deschise pleoapele, dând cu ochii de mici raze de lumină care se strecurau printre șipcile obloanelor de lemn. Privi câteva clipe cum razele adunau fire de praf, făcându-le să sclipească. Era fascinată, așa că-i luă ceva timp până să-și amintească unde se afla.

În prima clipă gândul îi fugi la birou și se sperie că, poate, dormise prea mult și ratase ceva important, apoi, însă, își aminti că fusul orar al Italiei era cu o oră înainte, ceea ce-i lăsa un anumit răgaz. Se răsuci în pat și întinse mâna după telefon. Era abia opt și jumătate. Răsuflă ușurată și-și îndreptă din nou atenția către firele de praf, fermecată, încă o dată, de dansul lor hipnotic.

Anastasia începu să se foiască în patul de alături. Așa cum se întâmplă cu toți adolescenții, dacă mama ei ar fi lăsat-o să doarmă, fata nu și-ar fi făcut apariția decât la masa de prânz. Știind că trebuia să se prezinte la o lecție de gătit, ceea ce nu era chiar idealul ei de vacanță (ar fi preferat să stea întinsă lângă o piscină, în bikini), Carina se dădu jos din pat și se duse să deschidă obloanele. Abia atunci auzi și corul de ciripituri de păsărele. *Este puternic, vibrant și pare ireal*, își zise Carina. Suna ca acele înregistrări care îndeamnă la meditație, folosite de terapeuți în timpul masajelor la spa. Deschise obloanele. Lumina era atât de orbitoare, încât trebui să-și ducă mâna streașină la ochi.

– Mamă! se auzi un glas venit din patul din spate. Dorm!

Carina nu-i răspunse. Rămăsese cu ochii la cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată în viața ei. Oriunde întorcea privirea, vedea numai flori. Grămezi de bougainvillea[31] purpurii, cascade de trandafiri albi și roz, tufe de gardenii indecent de mari, iar mireasma lor – o, mireasma era ceva de vis. Dincolo de chiparoși și de pinii umbrelă se zăreau coline rotunjite, ca de catifea, și văi luxuriante ce se pierdeau în cețuri cât vedeai cu ochii. În fața unei asemenea splendori, Carina simți un junghi în inimă. Își duse mâna la piept și suspină. Un suspin prelung și profund. Așa cum n-avea niciodată timp să suspine la Londra. Acum, însă, trase adânc aer în piept și gemu îndelung, tulburând iarăși somnul Anastasiei, care-i ceru din nou să închidă obloanele.

Carina nici n-o luă în seamă. Stătea la fereastră și savura miresmele ce se înălțau până la ea din grădina de dedesubt. Simțea fierbințeala soarelui arzându-i pielea, pătrunzându-i în piept și umplând locul în care durerea de adineauri devenise doar o ușoară apăsare. O, cum ratase toate astea! își zise ea. Trăind într-un oraș umed și cenușiu, nu cunoscuse culoarea, lumina soarelui și frumusețea. Da, nu cunoscuse *frumusețea*. Rămase la fereastră, fără să se mai gândească la birou, la clienții ei, la nimic altceva. Savura splendoarea pe care o avea înaintea ochilor și care-i acaparase toate simțurile, aducându-i lacrimi în ochi. Își dorea ca senzația asta să dureze o veșnicie.

Carina stătea la fereastră de câtva timp, când i se alătură și Anastasia, încă somnoroasă.

– Mi-e foame, se plânse, apoi aruncă o privire pe fereastră. Mamă, dar e un loc superb! exclamă ea, dezmeticindu-se brusc. Bunica a fost tare isteață că l-a descoperit.

– Nu-i așa că-i minunat? întrebă Carina.

– Hai să ne luăm micul dejun, o îndemnă Anastasia. Crezi că vor servi clătite?

Capitolul 6

Atunci când Gracie veni în camera lor, Carina și Anastasia erau gata. Carina băgă de seamă că mama ei era îmbujorată la față, iar ochii îi străluceau. *De fapt, are niște ochi uimitor de frumoși*, își zise ea. Se vedea limpede că un somn bun făcuse minuni. Gracie era cu totul alta decât femeia palidă și fragilă din ajun.

– Ai văzut priveliștea? o întrebă Gracie.

Carina zâmbi, în extaz.

– E raiul pe pământ, răspunse ea.

Anastasia își înghionti ușor mama.

– Hai, mamă. Mor de foame.

– Și eu, adăugă Gracie, urmându-și fiica și nepoata pe coridor, în direcția mirosului de pâine proaspătă care venea dinspre sufrageria de la parter.

Pe masa la care mâncaseră cu o seară în urmă fusese instalat un bufet, iar ușile duble erau acum larg deschise înspre terasa unde o parte dintre oaspeți își savurau deja micul dejun. Pe balustrada terasei erau puse, din loc în loc, ghivece de teracotă cu garoafe roșii, în timp ce ramuri de iasomie și trandafir se împleteau vesel, cățărându-se pe zidul castelului. Cele trei femei ieșiră ca să găsească o masă, descoperind că nu erau singurele uluite de frumusețea castelului Montefosco. Belgianca Madeleine ridică privirea de la ceașca de cafea și zâmbi vesel, dezvelind două șiruri de dinți de un alb orbitor.

– Ce dimineață superbă! exclamă ea cu un pronunțat accent flamand, care-i amintea lui Gracie de mama ei. Azi mă simt ca nou-născută.

La altă masă, Alex, frumosul tânăr venit cu mama lui, ungea cu gem un croasant.

– Vă recomand din toată inima bufetul, zise el. E foarte greu să te abții!

Îi zâmbi Anastasiei, iar ea îi răspunse la zâmbet fără să scoată un cuvânt. Alex părea să fie mai mare decât băieții cu care era ea obișnuită.

– Ce-ar fi să te duci și să arunci o privire? o îndemnă Carina pe Anastasia.

Gracie sesiză ezitarea tânărului, care rămăsese cu cuțitul în aer, deasupra croasantului. Pentru un moment, păru că ar fi vrut să meargă după Anastasia, dar se răzgândi.

În vreme ce Lauren își făcu apariția cu un castron de fructe, Gracie o porni din loc ca să caute o masă. La fel ca în cazul celorlalți, magia locului avusese efect și asupra lui Lauren. Ochii îi sclipeau și avea zâmbetul cuiva care dormise bine și se trezise dându-și seama că problemele zilnice erau, de fapt, lipsite de importanță.

– Cum ai dormit? o întrebă ea pe Carina. Eu n-am dormit așa de bine de ani de zile!

– Excelent! răspunse Carina. Arată bine, adăugă ea, aruncând o privire la micul dejun al lui Lauren.

– Tocmai mi-a spus Ilaria că toate fructele și legumele sunt cultivate aici, la Castello, și tot aici se cresc porci și găini. Zicea că mai târziu ne putem plimba prin grădina cu ierburi și putem mângâia animalele. Nu-i nemaipomenit?

– Nu știu cum am să rezist la carbohidrați, comentă Carina, cu o strâmbătură.

– Nici eu, o aprobă Lauren, fiecare înțelegând că își întâlnise sufletul geamăn în lupta cu carbohidrații.

– Dar ne vom ține tari, declară, ferm, Carina. Ne putem încuraja una pe alta.

Amândouă izbucniră în râs. Carina era încântată că își descoperise sufletul pereche. Nu se așteptase la așa ceva. Își închipuise că avea să se plictisească în compania multor persoane în vârstă.

Carina se opri ca să stea de vorbă cu Rex, care ședea sigur la masă, bând cafea și citind știrile pe iPad.

– Am senzația că m-am trezit în paradis, comentă el.

– Și citești știrile! râse Carina.

Rex se încruntă și-și puse deoparte iPad-ul.

– Ai dreptate. N-am să-l mai deschid.

Își întoarse privirea către dealuri și oftă, vrând, parcă, să arunce afară tot negativismul pe care-l absorbise.

– Am să mă rup de el și am să mă bucur de priveliște. Și încă ce priveliște spectaculoasă!

Carina abia dacă-l remarcase cu o seară în urmă. Însă cu părul alb și des și cu fața lui mare era, fără îndoială, un bărbat frumos. Ridurile adânci, care se pierdeau înspre tâmple, îi veneau bine, iar ochii lui erau de un albastru izbitor, precum porțelanul. Și-l imagină galopând pe câmpiile ranchului său din America, un personaj ce amintea de Paul Newman. *Trebuie să fi fost idolul femeilor în tinerețe*, își zise ea.

Se alătură mamei ei, care alesese deja o masă și ședea admirând priveliștea, cu un zâmbet extaziat. O clipă mai târziu, tânărul care le cărase bagajele și le condusese în camerele lor veni să le întrebe

dacă doreau ceai sau cafea. Carina ceru un espresso dublu, iar Gracie – o ceaşcă de ceai cu lapte. Anastasia se întoarse cu o farfurie plină de prăjituri şi le spuse că tânărul se numea Carlo.

– E o afacere de familie, explică ea, aşezându-se şi punând telefonul pe masă, în dreptul ei.

– Dar unde-i contele? întrebă Carina.

La Londra se străduia să cunoască persoane importante, aşa că putea la fel de bine să facă acelaşi lucru şi aici. Gracie îşi coborî privirea.

– Am s-o întreb pe Ilaria când urmează să-l întâlnim, continuă Carina. Cu siguranţă că-şi va saluta musafirii, nu?

În aceeaşi clipă, cele trei doamne din Manchester dădură năvală pe terasă, chicotind şi râzând.

– S-au îmbătat de atâta frumuseţe, zise Gracie, iar Carina pufni în râs.

Anastasia zâmbi larg, neobişnuită cu această nouă şi mai puţin tensionată versiune a mamei ei.

– Cred că am păţit cu toţii acelaşi lucru, încuviinţă Carina.

În timp ce se delectau cu micul dejun, Anastasia făcu fotografii, pe care le postă pe Facebook. Carina trimise câteva e-mailuri. Gracie nu făcea decât să se bucure de privelişte. Nu şi-ar fi dorit să se afle nicăieri în altă parte decât *aici*.

După micul dejun, fură conduşi cu toţii în bucătărie, unde-i aştepta Mamma Bernadetta. Bucătăria era la fel de veche ca şi castelul, dar fusese modernizată pentru afacerea cu şcoala de gătit. În mijloc se afla o insulă mare, cu blatul din marmură albă. Pe el fuseseră aşezate zece mape, hârtie, zece creioane şi zece şorţuri albe, brodate cu inscripţia *Şcoala de gătit a Mammei Bernadetta*. În jurul insulei erau înşirate zece scaune albe.

Anastasia îşi puse imediat şorţul. Îşi prinse părul într-o coadă de cal şi se aşeză, jucându-se cu telefonul. Carina mai zăbovi afară, vorbind, la mobil, cu asistenta ei, iar Gracie se aşeză pe un scaun lângă nepoata ei. Cu toţii îşi ocupară, pe rând, locurile. Gracie băgă de seamă că Rex alesese scaunul de lângă ea. Îi zâmbi timid.

– Aşa-i că e amuzant? i se adresă el. Femeile astea două sunt nişte figuri, nu crezi?

Gracie se uită la Ilaria, care stătea de vorbă cu o femeie în vârstă, îmbrăcată în rochie neagră, şi care era, fără îndoială, mama ei – Mamma Bernadetta. Ciorapii negri i se adunaseră în jurul gleznelor groase şi era încălţată cu o pereche de pantofi vechi de piele, cu şireturi. Cu părul ei cărunt adunat într-un coc, ar fi avut o expresie severă de n-ar fi fost ochii mici şi căprui care sclipeau, plini de umor.

– Sunt cele mai bune exemple de femei italiene, răspunse Gracie. Calde la suflet precum măslinele coapte la soare.

Rex râse şi o privi curios, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Ai dreptate, zise el, dând viguros din cap. Chiar *sunt* calde ca măslinele coapte la soare.

– Bună dimineaţa! începu Ilaria.

Toate conversaţiile încetară.

În timp ce Ilaria vorbea, Carina se strecură înăuntru şi se aşeză pe scaunul liber din capătul rândului, lângă Lauren.

– V-o prezint pe mama mea, Mamma Bernadetta.

Bătrâna salută din cap, fără să zâmbească. Gracie îi sesiză imediat timiditatea. Mamma Bernadetta se întoarse către fiica ei şi chipul i se îmblânzi.

– Mama pretinde că nu vorbeşte englezeşte, îi anunţă Ilaria. Dar e uimitor cum înţelege de fiecare dată când spun ceva care nu-i convine. De pildă, cuvântul *microwave*[32]…

În aceeaşi clipă, chipul Mammei Bernadetta căpătă viaţă şi bătrâna se plesni cu palma dreaptă peste antebraţ, după care ridică mâna stângă într-un gest furios. Bombăni ceva în italiană, dar nimeni nu înţelese, afară de Gracie, care începu să râdă. Mamma Bernadetta îi prinse privirea, şi un surâs aproape imperceptibil îi apăru în colţul buzelor.

– Deci, Mamma va găti, în timp ce eu am să vă explic ce face şi voi veţi nota tot ce doriţi să ţineţi minte. Acestea sunt reţetele ei. Nu le veţi găsi în cărţile de bucate. Sunt pline de mici secrete, fiindcă găteşte de când era copil. N-a măsurat niciodată ingredientele, aşa încât va trebui să deducem

cantitățile, pe care le veți nota urmărindu-i mâinile. Mamma Bernadetta măsoară totul cu mâna, numai că nu-i veți putea lua mâinile acasă, la plecare.

Râseră cu toții. Umorul și exuberanța Ilariei erau molipsitoare.

– Vom găti prânzul în fiecare zi. Felul întâi, felul doi și desert, după care vă veți bucura de festin. Nu facem nici un fel de economie la mâncare și la vin. Trebuie să ne bucurăm de viață. Oamenii care nu se bucură de mâncare nu se bucură nici de viață.

Carina nu era de acord cu această ultimă afirmație, așa că se hotărî să ciugulească puțin de ici, de colo, iar în rest – să-și plimbe mâncarea prin farfurie. Nu voia să se înapoieze la Londra rotofeie precum Mamma Bernadetta sau Ilaria.

Așadar, lecția începu. În timp ce Mamma Bernadetta pregătea sosul de roșii cu busuioc, Ilaria comenta fără încetare.

– Roșiile în ulei sunt vesele, ca la nuntă, zise ea, plină de entuziasm. Puneți roșii cherry coapte în ulei, ca să se îndulcească, dar nu le supărați amestecându-le. Lăsați-le să se cunoască între ele. Sunt în luna de miere.

Zâmbi larg, văzând că oaspeții râdeau la glumele ei. Gracie lua notițe. Carina asculta, iar Anastasia se făcea că notează. Ilaria le reaminti că tot ceea ce aveau să mănânce aici, la Castello, provenea din grădinile proprii.

– Chiar și vinul, spuse ea, surâzând și făcându-i cu ochiul lui Rex. Noi ne facem singuri vinul, care e delicios. În timpul pauzei aruncați o privire prin grădini și amuzați-vă. Școala asta e mai mult decât o școală de gătit. E o școală a sufletului. Frumusețea locului vă va îmbogăți sufletul, dacă o să-i dați voie s-o facă.

Anastasia ridică ochii de la mâzgăliturile ei și văzu că Ilaria se uita țintă la *ea*.

În timpul pauzei de jumătate de oră, Carina profită de ocazie și se așeză la umbră, cu o ceașcă de cafea alături, ca să dea câteva telefoane. Anastasia porni să exploreze terenul din jurul castelului, alături de bunica ei. Nu-și cunoștea prea bine bunica, dar faptul că Gracie alesese să vină în acest loc mirific o ridica în ochii Anastasiei. Castelul era romantic, vremea superbă, iar Alex promitea distracție și chiar perspectiva unui flirt. Ce ar fi putut să nu-i placă aici?

– Hai să vedem unde sunt animalele, propuse Gracie.

Anastasia acceptă cu entuziasm.

– Aș vrea să văd purceii, zise ea. Pot pune câteva poze pe Facebook.

Gracie nu știa ce însemna asta, așa că nu făcu nici un comentariu. Porniră pe o potecă îngustă, care șerpuia printre ierburile înalte, și ajunseră în grădina de legume. Măslinii sclipeau în bătaia vântului, și frunzele lor cenușii foșneau blând. Rozmarinul, cimbrul și salvia încălzite de razele soarelui răspândeau o mireasmă minunată. Șiruri frumos aliniate de salată verde, ridichi și alte legume erau plantate în loturi ordonate. Fluturii băteau din aripi peste florile de levănțică, albine dolofane zburau din floare în floare, îmbăt*ate și ele de atâta frumusețe*, gândi Gracie. În cele din urmă, ajunseră la animale. Erau acolo găini, gâște și un curcan enorm. Dând cu ochii de purcei, Anastasia începu să bată din palme, fericită.

– Ia uite, bunico, așa-i că sunt drăguți?

Fără teamă, încălecă gardul țarcului și începu să-i mângâie. Erau niște purcei foarte prietenoși, își zise Gracie, gândindu-se că într-o bună zi aveau să sfârșească în farfurie. Își rezemă coatele de gard, privindu-și nepoata, care se preschimbase pe loc dintr-o adolescentă îmbufnată într-o fată veselă.

– Pe ăsta am să-l botez Gus, o anunță Anastasia, iar Gus grohăi, semn că era de acord. Purcelușul cel mic va fi Snorter. Cel de colo se va numi Căpitanul Pugsy, fiindcă e foarte mare și are un aer important. Hei, Snorter, șlapii mei nu-s de mâncare!

Se juca atât de încântată, încât nu-l observă pe tânărul care curăța cuștile iepurilor ceva mai încolo și care o privea pe furiș. *Probabil că e fratele lui Carlo*, își spuse Gracie. Ea îl zărise. Era frumos ca un actor de cinema.

– Nepoata dumneavoastră a ajuns la purcei înaintea mea, răsună un glas lângă Gracie.

Aceasta se întoarse și dădu cu ochii de Alex, stând lângă ea și dominând-o cu statura lui înaltă. Anastasia ridică privirea de la purcei și râse.

– Mă bucur că *pe tine* nu te mănâncă, zise el.

– Sunt adorabili! Vino să-i mângâi. Sunt așa de prietenoși!

Alex nu aşteptă alte îndemnuri. Sări gardul ţarcului cu uşurinţa unui sportiv, şi Anastasia începu să-i prezinte purceii, care acum erau purceii *ei*. Gracie se întrebă dacă nu cumva era cazul să-i lase pe cei doi tineri singuri cu distracţia lor. Ştia că n-avea să le placă s-o ştie cu ochii pe ei. Vru să se îndepărteze, însă Anastasia o strigă:

– Bunico, ce părere ai, ce ar zice mama dacă m-aș hotărî să cumpăr un purceluș? întrebă ea.

– Nu cred că ar avea ceva împotriva purcelușului, numai că, atunci când are să se facă mare, un porc în toată regula, n-are să mai fie la fel de bine-venit, răspunse Gracie, diplomată.

– Mi-ar plăcea să trăiesc la țară, așa aș putea avea un purceluș.

– Dar un iepuraș? sugeră Alex, pornind în direcția cuștilor.

– Vino aici, bunico. Hai să vezi iepurașii.

Gracie era flatată că Anastasia voia s-o aibă alături, așa că ocoli țarcul porcilor, mergând spre locul unde italianul muncea printre cuști. Iepurii erau liberi să țopăie într-o îngrăditură, iar Alex și Anastasia intrară chiar pe acest petic de iarbă. Amândoi se lăsară pe vine, începând să se joace cu iepurașii. Italianul îi privea de la distanță, încruntat, însă Anastasia nici nu-l observă.

Fetei începea să-i placă Alex. Descoperi că, odată ce avea animalele ca subiect de conversație, timiditatea îi dispăruse. Totuși, ținea mult ca bunica să stea cu ei, ca să nu rămână singură cu Alex. *Abia atunci* s-ar fi simțit stânjenită. Dar cu Gracie alături era sigură pe ea.

– Trebuie să-ți spun că nu mă așteptam să găsesc aici pe cineva de vârsta mea. Credeam că sunt cu toții oameni mari, ca mama, zise Alex, zâmbind cu gura până la urechi.

– Sau ca bunica, îi completă Anastasia spusele, coborând vocea.

– *Eu* am venit în locul unei prietene de-a mamei. *Tu* cum ai ajuns aici?

– Mama n-a vrut s-o lase pe bunica să vină singură. Și n-a reușit să scape nici de mine. Dacă ar fi avut ocazia, ar fi făcut-o. E maniacă în privința muncii. Eu sunt singurul copil… și o belea pe capul ei, adăugă fata, bucuroasă de privirea compătimitoare cu care el o răsplătise imediat. De regulă, sunt lăsată de izbeliște în vacanță, fiindcă mama nu poate pleca de la birou. Sau are tata grijă de mine. Pentru el nu sunt o pacoste.

– Atunci e bine că petreci un timp aici cu mama ta, comentă Alex.

Anastasia îl privi îngrozită.

– Dacă îți închipui că vom drege relația în timpul unor lecții de gătit, gândește-te mai bine.

– S-ar putea să ai o surpriză plăcută. Locuri ca ăsta, vreau să zic locuri atât de fascinante, au o putere stranie de a-ți îndrepta atenția asupra lucrurilor cu adevărat importante.

– De pildă?

– Prietenii, familia…

Zâmbi cu o expresie glumeață.

– Mâncarea!

– Mamei mele nu-i place să mănânce.

– Atunci ratează una dintre cele mai mari plăceri ale vieții!

– Eu nu! răspunse, râzând, Anastasia.

– Nici eu, o aprobă el.

Gracie rămase surprinsă atunci când Rex i se adresă din nou. Descoperise un turn medieval în spatele castelului şi era foarte entuziasmat. Turnul se înălța în curtea interioară, pe un mic dâmb. Dacă în spatele lui n-ar fi crescut un cedru uriaș, ar fi oferit o priveliște spectaculoasă asupra văii.

– Mi-am permis să intru, îi spuse el, coborând vocea. Nu știam dacă am voie, dar cum nu era nimeni prin preajmă ca să mă oprească, m-am strecurat înăuntru ca un hoț. E un atelier de pictură. Nu știam că domnul conte pictează, și încă foarte frumos.

Gracie nu-i putea spune că ea știa de acel turn. Că îi cunoștea fiecare centimetru pătrat. Nu-i putea spune cât de năvalnic îi bătea inima doar cât îl auzise pe Rex vorbind despre el. Așadar, se mulțumi

să zâmbească enigmatic, încurajându-l să continue.

– Am de gând să explorez locul după masa de prânz, îi spuse el, făcându-i cu ochiul și dându-i a înțelege că-i destăinuia un secret. La urma urmei, ni s-a spus să ne simțim ca acasă, nu?

– Bună idee, încuviință Gracie.

Și ea tânjea să colinde împrejurimile, dar nu era sigură că-și dorea companie în momentul în care avea să găsească și curajul s-o facă. Efectul Italiei asupra ei era unul de-a dreptul straniu. În ciuda anilor, nu se simțea câtuși de puțin bătrână. Indiferent cum arăta pe dinafară, înlăuntrul ei începea să se trezească fata de odinioară.

În sfârșit, veni și ora prânzului. Anastasiei îi era atât de foame încât aproape că o lua cu leșin. Se așeză la masă între Alex și Gracie. Mama ei luă loc în fața lor, alături de Lauren. *Este limpede că s-au împrietenit datorită obiceiurilor lor alimentare,* își spuse Anastasia. Nu putea înțelege cum de amândouă ocoleau mâncărurile cele mai gustoase, mai ales că Wendy, Tiff, Brigitte și Madeleine înfulecau, cu toatele pâine cu ulei de măsline, și încă fără oprelişti. Apoi, însă, se întâmplă ceva miraculos. Ilaria băgă de seamă că oaspetele ei, Carina, nu-și pusese paste în farfurie.

– La Castello masa începe întotdeauna cu *pasta*, declară ea.

Era limpede că n-avea să îngăduie să nu mănânce cineva. Se postă în spatele Carinei și se aplecă peste umărul ei.

– De ce nu-ți mănânci spaghetele? o întrebă, pe un ton liniștit.

Toți mesenii auziră întrebarea, iar toate conversațiile încetară.

– Nu prea mă împac cu carbohidrații, răspunse Carina, înroșindu-se la față.

– Ce prostie! Toată lumea se împacă perfect cu carbohidrații. Dacă eviți un grup de alimente e ca și cum ai trăi doar jumătate din viață. A trăi jumătate din viață e ca și cum ai fi doar jumătate de persoană. Iar dacă ești jumătate de persoană, asta înseamnă că eu te-aș putea mânca fără să bage cineva de seamă.

Hohote de râs luară locul celor câtorva clipe de tăcere penibilă. Carina se simți ca o caraghioasă.

– Suntem în Italia. Țara belșugului. Nu te abține de la mâncare. Mănâncă după poftă. Savurează aromele. Lasă-le să te transforme. Lasă-le să te ducă în paradis. Gustă puțin, măcar de dragul Mammei Bernadetta.

Cu toate privirile ațintite asupra ei, Carina nu mai putea să refuze. În plus, Ilaria adusese un argument cât se poate de convingător. Era o prostie să te afli în locul ăsta minunat, să înveți să gătești mâncărurile cele mai delicioase – și să nu te bucuri de ele. Carina înfășură delicat câteva spaghete pe furculiță. Mirosul de usturoi îi gâdilă nările, făcând-o să-i lase gura apă înainte ca sosul să-i atingă buzele. Iar în clipa-n care puse mâncarea în gură, o explozie de arome îi invadă limba, potopindu-i simțurile cu o senzație de beatitudine aproape indecentă. Se lăsă cuprinsă de acea plăcere care îi cucerea tot trupul, trezindu-i la viață simțurile amorțite de mâncarea monotonă și fără gust, de anii în care refuzase să le stimuleze, iar lucrul cel mai straniu dintre toate era că acum îi venea să râdă.

– Delicioase, așa-i? o întrebă Ilaria, văzând cum obrajii Carinei se îmbujoraseră de plăcere. Nu-i nimic rău să mănânci paste. Vezi tu, corpul nostru se trezește la viață atunci când dă de mâncare gustoasă. Dumnezeu a dăruit Italiei o climă superbă, cea mai gustoasă mâncare, cea mai frumoasă artă și cea mai frumoasă arhitectură din lume, și oameni calzi și generoși precum soarele. Așa că bucură-te de dărnicia Lui, Carina!

Își plimbă privirea strălucitoare peste chipurile amuzate ale celorlalți meseni.

– Nu vom vorbi despre politicienii corupți. Nu Dumnezeu i-a dat Italiei. *Noi* suntem cei care *i*-am dat pe *ei* Italiei și mare rău am făcut. Dar mâncați, bucurați-vă, gustați puțin vin. Pe urmă puteți dormi la soare. Soarele face numai bine trupului.

– O, Lauren, chiar trebuie să guști! îi șopti Carina lui Lauren, care își înfigea, fără convingere, furculița în spaghete.

– E limpede că aici am să mă îngraș, adăugă ea.

Apoi râse – un râs țâșnit din străfundurile ființei, și care o surprinse atât pe ea, cât și pe Gracie și Anastasia, ce se priviră uluite una pe alta.

– Dar cred că n-o să-mi pese!

Lauren vârî furculița în gură și avu parte de aceeași explozie de plăcere trăită de Carina. Închise ochii și gemu, de parcă și ea și-ar fi dorit, în taină, s-o îndemne cineva să pună capăt anilor în care își refuzase tot ce era mai bun.

Ilaria zâmbi, satisfăcută. Întotdeauna era bucuroasă să vadă cum elevii ei își lepădau pielea cea veche, începându-și metamorfoza treptată și inevitabilă, darul cel mai de preț al castelului Montefosco.

După masa de prânz, Wendy, Tiff și Brigitte se hotărâră să facă plajă pe terasa cea mai înaltă. Își puseră cei mai minusculi bikini cu putință, se unseră cu ulei de plajă din belșug și se apucară să bârfească și să fumeze până când își simțiră pleoapele grele, iar alcoolul pe care-l băuseră le îndemnă să tragă un bine-venit pui de somn. Rex o invită pe Gracie să-l însoțească într-o plimbare prin incinta castelului, iar ea nu se simți în stare să-l refuze. Lauren și Madeleine aleseră două scaune pe una dintre terasele mai joase și rămaseră să pălăvrăgească la o ceașcă de cafea, în timp ce Alex și Anastasia porniră să caute piscina.

Carina își închise telefonul. Faptul că mâncase o farfurie plină cu paste avusese un straniu efect de domino, care se extinsese și asupra telefonului. Nu numai că-l închise, dar îl și lăsă în cameră. Niciodată nu se întâmplase să se despartă de telefon din proprie voință. Cele câteva situații în care îl rătăcise prin casă sau îl spărsese – îi provocaseră o panică de nedescris. Acum, însă, deși era o provocare, faptul n-o afecta așa cum se așteptase, ci îi dădea un sentiment plăcut de libertate. Un fel de satisfacție răutăcioasă. Se grăbi să iasă din cameră înainte să se răzgândească.

Porni pe potecă, dar nu în direcția grădinii de legume. Poteca asta ducea către crângul de măslini și către vie, iar ea era singură. Minunat de singură. Singură cum nu mai fusese de foarte mult timp. Fără telefon care să-i distragă atenția, putea admira în voie împrejurimile. Era ca și cum ar fi văzut pentru prima oară splendoarea peisajului rural. Respira aerul dulceag, asculta țârâitul greierilor și ciripitul păsărilor, simțea pe obraz căldura soarelui. O năpădi o stare de bine, inima i se topea precum înghețata la soare, răspândindu-se, parcă, în toată ființa ei. Se simțea fericită. Atât de fericită, încât trebui să se așeze pe panta acoperită cu iarbă și să savureze momentul, prelungind încă puțin această senzație minunată. În astfel de clipe de extaz, mintea ei începu să se lase pradă fanteziei. Își imagină că părăsise Londra, cu tot cu agitația de acolo, și că venise să trăiască printre pinii umbrelă și crângurile de măslini. Își imagină o viață simplă, în care zilele erau lungi, iar timpul se făcea simțit doar în mișcarea leneșă a soarelui ce înainta nepăsător pe cer. Sentimentul de fericire îi dădu, brusc, un simț al perspectivei, la fel ca o perdea de nori ce se deschide pentru o clipă, lăsând să se întrevadă un crâmpei de cer albastru. Se întrebă de ce petrecuse atâția ani alergând de colo-colo, fără să ia în seamă lucrurile cu adevărat importante. Ajunsese atât de preocupată de munca ei, de clienți, de strategii, de comunicarea pe internet, încât îi neglijase pe Rufus și Anastasia, care erau cu mult mai importanți. Își neglijase și mama. Nu știa cum de se întâmplaseră toate astea, dar se întâmplaseră, iar acum îi era rușine. Plimbându-și privirea peste ținutul molcom al Toscanei, își dădu seama de asprimea sufletului ei. Nu voia să fie așa. Nu voia să fie femeia dură care alerga fără să aibă timp de nimic și care rata plăcerile simple ale vieții, ca, de pildă, spaghetele bolognese.

Așa cum stătea pe panta dealului, Carina făcu un pact cu sine.

Avea să înceapă aici și acum, trimițând un e-mail la birou și anunțând că nu voia să fie deranjată până la întoarcerea din vacanță. Avea să-și închidă telefonul. Imediat. Ideea îi dădu un fior de bucurie răutăcioasă, de parcă ar fi fost din nou o școlăriță care nesocotea regulile. Numai că ea era șefa, iar regulile fuseseră stabilite chiar de ea. Putea să facă tot ce dorea. Trase adânc aer în piept și simți cum încordarea din umeri începea să i se risipească. Zări doi bărbați vârstnici mergând călare, la pas, pe un drumeag în depărtare, iar mersul lor domol îi smulse un oftat nostalgic. Londra părea nespus de îndepărtată.

Atunci când Rex o invitase pe Gracie să-l însoțească, o făcuse într-un mod atât de manierat și de galant, încât ea își zise că ar fi fost necuviincios să-l refuze. În plus, se simțea măgulită. Nu era obișnuită să fie remarcată de oameni străini, și cu atât mai puțin să i se acorde atenție. Așadar, porni să exploreze împrejurimile castelului alături de el, stăpânită de un puternic sentiment de nostalgie.

În partea vestică se găsea o fâșie lată de pământ, care cobora în terase pe toată lungimea castelului. Pe prima terasă era așezată o masă lungă, sub o boltă de viță-de-vie pe care începeau să se formeze primele boabe de strugure. Gracie își amintea de masa aceea de pe vremea când în jurul ei se adunau o mulțime de oameni. Își amintea de pâinea cu prosciutto și de brânza *pecorino*[33]. Își amintea vinul, râsetele și strădania ei de a urmări conversațiile în italiană. Scutură din cap ca să-și alunge amintirile

și-l urmă pe Rex pe cea de a doua terasă, care se termina într-un zid scund, semicircular și crenelat. Trioul de doamne din Manchester tocmai își făcea siesta aici, pe șezlonguri. Gracie își duse mâna la piept și continuă să urce treptele late din spatele celor trei femei care dormeau. În dreapta era o capelă, în stânga – o ușă laterală, care dădea în castel. Gracie știa că ușa ducea la bibliotecă. Simți răcoarea și întunericul acelei încăperi, de parcă s-ar fi aflat înăuntru. Însă Rex nu era prea interesat de interiorul castelului. Urcară treptele, urmară drumul trasat de terasă și înconjură castelul până ce ajunseră în spatele acestuia. Acolo, pe un dâmb, se găsea turnul medieval.

Gracie își ținu respirația. Turnul părea să se ivească dintre cețurile trecutului precum o relicvă. Pur și simplu îi tăia răsuflarea. Simți un nod în gât.

– M-a cam luat oboseala dintr-odată. Cred că am să mă duc să stau puțin culcată, îi spuse ea lui Rex, care deja pornise înspre turn.

Rex părea dezamăgit.

– Ești sigură? Cred că ar trebui să arunci o privire. E o bijuterie, zise el, încercând s-o convingă să rămână.

– Îmi pare rău. Sper că nu te superi.

– Sigur că nu mă supăr, Gracie. Du-te și lungește-te puțin în pat. Și mâine e o zi.

Își ridică pălăria.

– Și eu mă simt cam somnoros din cauza mâncării. Dar am ajuns la o vârstă la care nu mai vreau să irosesc nici un moment.

Râse încetișor, îi zâmbi în chip de scuză și-și puse la loc pălăria.

– De abia în toamna vieții îți dai seama ce prețioasă e fiecare clipă.

Gracie ar fi vrut să-i spună că era de acord cu el, dar nu mai putea scoate o vorbă.

În acel moment, Rex ridică privirea, se uită în spatele ei și strigă:

– Bună ziua!

Gracie se răsuci să vadă cui i se adresase. Însă junghiul brusc din stomac îi spuse că era gazda lor, contele Tancredi Bassanelli. Rămase cu ochii la el, așa cum stătea pe balcon, iar el privi în jos și ridică mâna spre ei, în semn de salut.

Rex își scoase iarăși pălăria. Gracie încremenise. Nu se putea clinti. Nu putea scoate un sunet. Era paralizată de teamă și de dor. Acum Tancredi era bătrân, însă pentru ea rămăsese același Tancredi. Nu mai avea părul castaniu-închis, ci înspicat cu fire argintii; în rest, rămăsese ca odinioară: ondulat, dat pe spate, dezvelindu-i fruntea înaltă, și cârlionțat după urechi și la ceafă.

Purta o cămașă albastră, descheiată la ultimul nasture, și o eșarfă asortată, înnodată lejer la gât. Gracie își aminti cât de elegant fusese întotdeauna. Da, o năpădeau amintirile: mirosul lui, atingerea pielii lui, glasul lui, numai că *el* părea să n-aibă habar cine era *ea*. Privea în jos, cu un surâs politicos, dar neutru, fără vreo scânteie de recunoaștere. Gracie nu era atât de departe încât el să nu-i poată distinge chipul, și totuși se simțea invizibilă.

Momentul acela păru să dureze o veșnicie. Faptul că n-o recunoscuse o rănea adânc. În cele din urmă Tancredi intră din nou în casă, iar Rex comentă cât de amabil fusese din partea lui să le facă semn cu mâna. Gracie nici nu-l auzea. Sângele îi pulsa în urechi, acoperind orice sunet și lăsându-i doar durerea. Știa că trebuia să se ascundă, ca un câine care s-ar fi vârât sub o tufă ca să-și lingă rănile. Simțea nevoia să fie singură.

Cunoștea deja drumul care ocolea castelul. Intră înăuntru pe ușa din spate și urcă la etaj cu picioare ce păreau de plumb. Se îndreptă către camera în care stătea, clătinându-se pe picioare și înfrânându-și suspinele ce i se îngrămădeau năvalnic în piept, apoi trase ușa în urma ei. Se lungi pe pat și închise ochii, lăsând durerea să-i străbată toată ființa precum o tornadă. Cum de n-o recunoscuse un bărbat care o iubise atât de mult? Se întrebă dacă o iubise cu adevărat. Poate că ceea ce însemnase cea mai mare iubire a vieții ei fusese, pentru el, doar una dintre multe altele. Privi în urmă, căutând printre amintirile trecutului o dovadă că nu se înșelase atunci când crezuse în el.

O iubise, fără îndoială că o iubise. Altfel, ar fi însemnat că ea trăise ultimii patruzeci de ani tânjind după un vis.

Capitolul 7

Italia 1955

Dacă Gracie își închipuise că avea să ducă o viață plină de strălucire în Italia, se înșelase. Nu era nimic strălucitor în a studia cu Rutger, care o punea să muncească din răsputeri. Avea multe de învățat, începând cu istoria artei – de la Grecia antică până în prezent. Rutger îi dădea cărți, iar ea se așeza la un birou din colțul atelierului și citea, după care el îi punea întrebări. Era un profesor sever. Gracie își dădu seama foarte curând că bărbatul cu ochi blânzi și sclipitori avea, de fapt, standarde foarte înalte și așteptări pe măsură și că nu tolera nimic în afară de perfecțiune.

La Londra, lui Gracie nu i se păruse că școala ar fi fost interesantă în vreun fel, și nici nu se simțise din cale-afară de inteligentă. Aici, însă, înțelese că era cu mult mai deșteaptă decât și-ar fi închipuit. Asimila istoria artei cu o ușurință uimitoare și, pe măsură ce studia, interesul și curiozitatea ei creșteau. Întotdeauna îi plăcuse să picteze, însă uneltele de acasă fuseseră cu mult inferioare celor pe care le avea la dispoziție în atelierele unchiului Hans. În încăperea caldă, cu lumină electrică strălucitoare și în care se auzea uguitul porumbeilor de pe acoperiș, Gracie copia unele picturi, în timp ce Rutger restaura altele. Îi plăcea atmosfera aceea de muncă, de liniște și de tihnă, îi plăcea ca profesorul să fie mulțumit de ea.

Unchiul Hans îi urmărea progresele cu mare atenție. Atunci când i se adresa lui Rutger vorbea de multe ori în olandeză, dar, chiar dacă Gracie nu înțelegea o iotă, ea îi studia expresia feței – și își dădea seama că era mulțumit. Atunci îi zâmbea într-un fel anume, care-i umplea inima de o bucurie fără seamăn. Unchiul Hans studia munca ei cu luare-aminte, ridicând picturile în lumină, cercetând cu lupa trăsăturile de penel. Gracie intuia că interesul lui avea o motivație anume, de parcă ar fi ghicit ceva deosebit dincolo de imaginile propriu-zise și ar fi fost nerăbdător să folosească acel ceva într-un scop doar de el știut. Fata se străduia din răsputeri să-l mulțumească. Dorea să ajungă un pictor restaurator la fel de bun ca Rutger. Dorea ca unchiul ei să nu regrete că o adusese în Italia. Prin urmare, lucra conștiincios, iar răsplata ei erau laudele unchiului.

Când nu se găsea în atelierul lui – unde putea rămâne săptămâni la rând, ieșind de acolo doar ca să mănânce și ca să doarmă –, unchiul Hans călătorea neîntrerupt. La întoarcere, aducea noi picturi ce trebuiau restaurate sau vândute. Gracie adora să privească operele de artă descoperite de el, fiecare fiind însoțită de o poveste interesantă. O văduvă bătrână care habar n-avea că deținea o capodoperă, un tânăr care ajunsese la ananghie și fusese nevoit să vândă o moștenire de familie ca să nu ajungă sărac lipit pământului, o pictură fără valoare găsită la un târg de provincie și care, odată restaurată de Rutger, se dovedea a fi capodopera unui maestru. Unchiul Hans povestea întotdeauna cu lux de amănunte, iar lui Gracie îi plăcea la nebunie să-l asculte. Rutger clătina din cap și repeta că Hans Hollingsworth era un fel de Midas[34].

Atunci când ajunsese pentru prima oară la Villa Colomba[35] – acesta fiind numele casei –, Gracie se bucurase să exploreze grădinile și ținutul din jur. Astfel, aflase că Rutger locuia într-o căsuță pitorească aflată chiar lângă proprietatea unchiului Hans și ascunsă printre tufe de leandri cu flori trandafirii.

Erau acolo câmpuri de grâne unduitoare, recolte ce aveau să devină aurii în luna august, podgorii ce aveau să producă struguri în septembrie, crânguri de măslini ce rodeau în noiembrie. Pentru Gracie, care nu mersese niciodată la țară, Toscana era un paradis. Libertatea de care se bucura era amețitoare, frumusețea din jur o fascina. Îi era dor de mama și de bunica ei, și se mira că uneori îi era dor chiar și de Joseph. Știa, însă, cât era de norocoasă și socotea că, dacă s-ar fi lăsat pradă dorului de casă, l-ar fi jignit pe unchiul Hans, care-i oferise o viață atât de deosebită și de privilegiată.

Scria acasă în fiecare săptămână și-și descria traiul în amănunt, știind că mama ei avea să citească scrisorile seara, la cină, la fel cum le citea și pe cele de la unchiul Hans. Gracie știa câtă plăcere le făceau mamei și bunicii rândurile ei și cât de invidios era Joseph, iar asta îi dădea o satisfacție răutăcioasă. Unchiul Hans îi cumpăra rochii frumoase de la Roma și de la Paris și o răsfăța ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată. Se întreba de ce oare el nu se însurase, fiind sigură că ar fi fost un soț și un tată iubitor. Însă subiectul nu era unul pe care să-l fi putut aborda în mod direct. Își respecta unchiul prea mult ca să-i pună astfel de întrebări personale.

Pe măsură ce lunile treceau, Gracie devenea tot mai încrezătoare. Mergea pe jos cei trei kilometri până în orașul din apropiere, care consta într-un grup de case toscane de piatră construite pe coasta dealului, la poalele unui superb castel. Străzile erau pavate, casele vechi aveau obloane și erau împodobite cu ghivece pline cu garoafe roșii, iar rarele ziduri erau invadate de tufe de bougainvillea și de leandru. Existau câteva prăvălii de unde se putea cumpăra strictul necesar, o măcelărie, o

brutărie, un magazin de legume și fructe în care se mai vindeau paste făinoase și biscuiți, câteva cafenele și biserica Maria Maddalena, unde întrega comunitate se aduna cu regularitate la slujbă. Pe lângă toate astea, mai erau câteva cârciumioare simple și un han. Prima oară când Gracie se dusese în oraș, localnicii se holbaseră la ea ca la o creatură ciudată, venită din spațiul cosmic. Se simțise atât de stingheră, încât trecuseră câteva săptămâni bune până când își făcuse curaj să meargă iarăși, de data asta – însoțită de Rutger. Olandezul îi explicase că orășelul era o comunitate mică, orice chip nou trezind curiozitate. Mai ales un copil singur, ajuns acolo ca prin minune. Curând, însă, Gracie începu să meargă în oraș fără teamă, iar pe măsură ce zilele de vară se scurtau și toamna pârguia strugurii în podgorii, italiana ei făcea progrese, așa că începu să stea de vorbă cu oamenii. Nu trecu mult și ajunseră s-o știe pe nume, socotind-o de o teapă cu câinii și pisicile fără stăpân care rătăceau pe străzi, numai că nu atât de slabă și de neîngrijită.

Unchiul Hans și Rutger vorbeau fluent italiana, dar nici unul nu-și bătea capul s-o învețe pe Gracie. De asta se ocupa Gaia, o tânără cu ochi focoși și cu părul castaniu și strălucitor, prins într-o coadă împletită și groasă ce-i ajungea până la talie. Gaia se îngrijea de treburile casei și gătea. Lui Gracie îi plăceau serile lungi din perioadele în care unchiul Hans era plecat, și când amândouă se așezau sub pagodă, în aerul parfumat, vorbind despre viața lor: Gracie – într-o italiană șovăielnică, iar Gaia – corectând-o cu blândețe. Erau, de fapt, o femeie și o copilă legate printr-o bizară relație de prietenie. De n-ar fi fost Gaia, poate că Gracie s-ar fi simțit foarte singură.

Familia Gaiei locuia aproape, la un kilometru în josul drumului. Tatăl ei era fermier, iar mama creștea ceilalți șase copii. Gaia locuia de vreo cinci ani în micul dormitor de la mansardă. Gracie află cu surprindere că fata începuse să muncească pentru unchiul Hans încă de când avea vârsta ei.

După ce împlini șaisprezece ani, Gracie începu să meargă seara în oraș împreună cu Gaia.

Porneau cu bicicleta pe drumeagul ce șerpuia în susul dealului, ca să-i întâlnească pe prietenii Gaiei, cărora ea le-o prezentase pe Gracie. Treptat, Gracie deveni membra unui grup mare și gălăgios de tineri care-și petreceau serile în *piazza*[36], flirtând și făcând schimb de bârfe. Acolo auzi pentru prima oară de contele Tancredi Bassanelli.

Castelul Montefosco domina orașul nu numai fiindcă se înălța în vârful dealului, ci și fiindcă mulți localnici lucrau acolo. Gracie află că doamna contesă, acum văduvă, era o femeie cheltuitoare, înzestrată cu spirit creator, care locuia la Roma în lunile de iarnă și-și petrecea verile la castel – cadoul de nuntă primit de la tatăl ei cel bogat, contele Gaetano Montefosco. Îi plăcea grozav să dea petreceri fastuoase și, din spusele lui Donato Fabbri, care muncea la grădini alături de tatăl lui, schimba amanții fără pic de rușine. În fiecare an avea pe altcineva, dar cu toții erau cam la fel: înstăriți, sosind la volanul unor mașini strălucitoare și plimbându-se trufași pe terase, îmbrăcați în haine scumpe și cu ceasuri de aur sclipitoare la încheietura mâinii. Donato îi spuse lui Gracie că doamna contesă n-avea nici o jenă să-i sărute pe acești bărbați de față cu angajații ei și că el, unul, o văzuse de mai multe ori îmbrățișându-l pătimaș pe unul sau pe altul în pavilionul de lângă terenul de tenis.

Cu cât Gracie afla mai multe despre acea contesă atât de independentă, cu atât curiozitatea ei creștea. Părea să fi fost o femeie extraordinară și lipsită de griji, iar Gracie admira felul ei independent de a-și trăi viața. Din câte trăise până atunci, Gracie învățase că o femeie nu însemna nimic dacă nu avea un soț – mama ei fiind cel mai bun exemplu. Însă contesa deținea o putere suverană, nu ținea cont decât de propria voință și, din câte vorbea lumea, nici n-avea de gând să se recăsătorească. Damiana Conti, care era cameristă la castel și bună prietenă cu Gaia, îi spusese lui Gracie că tatăl contesei fusese un pasionat colecționar de artă. Și mai fusese și într-atât de bogat, încât parcă prin vene i-ar fi curs aur în loc de sânge. Numai că fiul contesei, Tancredi, își cheltuia rapid moștenirea. Damiana se lumina la față atunci când vorbea despre *el*. Elegant și frumos, îi mergea vestea că era foarte afemeiat și că-i plăceau petrecerile. Gonea pe străzi în mașina lui sport și sucea capul tuturor fetelor din oraș. Din câte spunea Damiana, toate fetele voiau să se culce cu el, în timp ce băieții voiau să-i semene. Gracie ardea de curiozitate să-l vadă cu ochii ei pe acel conte aventurier.

Știa că nu era frumoasă precum erau Gaia sau Damiana. Credea că bărbații nu erau interesați de ea, nici măcar bărbații italieni, cărora le plăcea să flirteze. La șaisprezece ani era deja femeie, dar nu avea acel sex-appeal al femeilor italiene. Nu mergea cu pas legănat, nici nu surâdea promițător. Nu se considera o frumusețe, așa că nu atrăgea privirile asupra ei. Era timidă, reținută și temătoare. Manifesta în viață aceeași atenție pentru detalii de care dădea dovadă în munca ei, și asta o făcea

extrem de intuitivă. Observa tot ce se întâmpla în jur, de la piciorul lui Donato care-l atingea pe al Gaiei pe sub masă, la privirile provocatoare pe care băiatul i le arunca, în același timp, Damianei. Sesiza o idilă înainte ca ea să se înfiripe și intuia sfârșitul unei povești de dragoste înainte ca sentimentele să pălească. Știa că tinerii care flirtau cu ea nu erau îndrăgostiți, ci voiau doar sex, așa că n-avea de gând să se lase amăgită de vreunul dintre ei. Nu-și dădea seama cum de știa asta. Era tânără și lipsită de experiență, însă, cumva, reușea să le citească în suflet. Poate că erau nepricepuți, adevăratele lor intenții răzbătând prin vălul ocheadelor languroase. Poate că pur și simplu ea știa că mințeau atunci când îi spuneau că era frumoasă, pentru simplul fapt că nu era adevărat. Gracie și-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, însă natura nu-i dăruise frumusețe. În schimb, o învăluise într-un mister seducător, fără ca ea să fie conștientă de asta. Însă unchiul Hans știa. Recunoscuse atare însușire încă de când Gracie era o copiliță, fiindcă trăsătura asta era moștenită de la el. Misterul era unul dintre principalele ingrediente necesare în acel anumit tip de muncă pe care unchiul îl avea în vedere pentru ea.

Trecură trei ani până când Rutger îi îngădui să înceapă și ea să restaureze picturi. Învățase cum să studieze tabloul, cum să estimeze data și locul în care fusese realizat, cum să-și dea seama de ceea ce ar fi trebuit să existe în lucrare, însă se pierduse prin deteriorare, prin trecerea anilor sau prin intervenția omului. Acum Gracie se pricepea perfect să îndepărteze lacul decolorat, să repare pânza sfâșiată, să readucă o pictură la interpretarea stării ei inițiale, folosind materiale și tehnici specifice aflate la îndemâna artistului în vremea sa. Învățase să joace rolul detectivului – după cum spusese Rutger –, deși nu avea cunoștințele olandezului, fiindcă așa ceva se putea căpăta doar prin experiență. Așadar, atunci când cărțile nu-i ofereau informațiile necesare ca să analizeze corect un tablou, îi cerea sfatul lui Rutger. În general, el îi lăsa libertatea de a lucra independent.

– Numai această libertate are să te ajute să evoluezi, îi spunea, lăsând-o să lucreze singură.

După cinci ani, unchiul Hans se declară mulțumit de progresele ei și de interesul pe care-l avea pentru arta restaurării.

– Ai dat dovadă de răbdare, inteligență și pricepere, îi spuse el într-o după-amiază, când abia se întorsese de la Paris cu o ladă de tablouri, rame și pânze vechi.

Stătea în spatele lui Gracie, care lucra la șevalet, și o urmărea cu mare atenție.

– Cred că a sosit timpul, adăugă el.

Rutger mai aruncă un tampon de vată în coșul de gunoi și se ridică.

– Așteptam să zici asta, Hans. Și eu cred că e pregătită.

Gracie lăsă lupa deoparte și-i privi plină de curiozitate pe cei doi.

– Pregătită pentru ce, unchiule Hans? întrebă ea.

– Vino cu mine, o îndemnă el.

Vârî mâna în buzunar și scoase cheia de la atelierul lui. Inima lui Gracie începu să bată cu putere. Tânjise să afle ce se găsea în spatele acelei uși, încă de când Rutger îi spusese că nu avea voie să pună piciorul acolo.

Unchiul Hans vârî cheia în broască și o răsuci spre dreapta. Deschise ușa și păși înăuntru.

– Hai, vino, o chemă el pe Gracie, care zăbovea, emoționată, în prag. Am să-ți dezvălui un secret.

Gracie privi în jur, așteptându-se să vadă ceva deosebit. Dar nu era decât atelierul obișnuit al unui artist. Totuși, chiar și faptul ăsta era o surpriză, fiindcă învățase ce deosebire era între atelierul unui restaurator și cel al unui pictor, iar aici era, fără îndoială, locul în care muncea un pictor. De-a lungul pereților erau stivuite tablouri, iar pe rafturi anume construite erau depozitate pânze făcute sul. Se mai găseau acolo și dulapuri pline cu cărți, precum și rafturi încărcate cu pigmenți în borcănașe mici de sticlă, pensule și vopsele. Șevaletele așteptau, pregătite, și pretutindeni se vedeau dovezi ale muncii asidue a lui Hans. Podeaua de lemn și mobila erau împroșcate cu pete de vopsea. Aerul mirosea a terebentină, vopsele, ulei de in și lemn, așa cum trebuia să miroasă în chip firesc atelierul unui pictor. Unchiul Hans nu restaura aici tablouri, ci le picta.

Unchiul Hans închise ușa în urma lui Rutger și o încuie. Lui Gracie i se făcu frică pentru prima oară în viață. Despre ce secret să fi fost vorba de era nevoie ca toți trei să rămână încuiați în încăpere? Se uită la unchiul ei, care, probabil, îi observase expresia temătoare, fiindcă se grăbi s-o liniștească.

– Nu te teme, draga mea, îi zise el. Eşti pe cale să intri într-un club exclusivist. Ştiu că pot avea încredere în tine. Îmi eşti ca o fiică. Carnea şi sângele meu. Aşa că va trebui să nu sufli nimănui, niciodată, vreun cuvânt despre ceea ce urmează să faci. Ai înţeles?

Gracie încuviinţă din cap, întrebându-se, neliniştită, ce urma să facă.

– Vino, o îndemnă el.

Îi făcu semn să se apropie de o pânză mare, încadrată într-o ramă aurită, sprijinită de perete.

– Ce părere ai de asta? o întrebă.

Gracie privi pictura cu luare-aminte. Neîndoielnic, un Matisse. Era încântată să vadă de aproape un tablou atât de faimos.

– Ei, ce spui? Dacă-ţi cunoşti bine meseria, atunci ar trebui să ştii despre ce-i vorba, îi zise unchiul Hans.

– E un Matisse, răspunse Gracie, ridicând din umeri.

Asta o ştie şi un copil, completă ea, în gând.

– Dar nu pot să zic că am mai văzut tabloul ăsta până acum.

Unchiul ei râse, încântat de răspuns.

– Nu e Matisse, o lămuri el. Apoi adăugă, pe un ton triumfător: E opera lui Hans Hollingsworth.

– Eşti un geniu, Hans, comentă Rutger, care, evident, vedea şi el tabloul pentru prima oară.

– E o copie excepţională, declară Gracie, impresionată şi răsuflând uşurată.

Dacă unchiul ei voia ca ea să copieze picturi, n-avea motiv să se alarmeze. La asta se pricepea foarte bine. Se pricepuse foarte bine întotdeauna.

– Da, draga mea, urmă unchiul Hans. Într-adevăr, o copie excepţională. Dar e mai mult decât atât, Gracie. E un *fals* excepţional.

Gracie simţi cum aerul din jurul ei încremeni în loc. Stomacul i se strânse de spaimă. Acum înţelegea de ce uşa stătea mereu încuiată, de ce unchiul ei nu voia să intre nimeni în atelier, de ce era interzis oricui să calce înăuntru. Unchiul Hans picta falsuri şi le vindea. Şi voia ca, de atunci înainte, să facă şi ea acelaşi lucru. Îl privi îngrozită.

– Unchiule, dar pentru asta ai putea ajunge la închisoare, bâigui, înspăimântată.

– Aş putea, dar n-am să ajung. Am scăpat basma curată vreme de douăzeci de ani. Nu văd de ce aş fi prins tocmai acum.

– Şi vrei ca eu să…

Gracie abia reuşea să îngaime cuvintele.

– Da, vei falsifica şi tu picturi, iar eu te voi învăţa cum să faci asta. Rutger te-a pregătit până acum, de aici încolo vei fi eleva mea.

Îşi dădu seama de spaima nepoatei sale şi schimbă tonul, la fel cum făcuse odinioară în bucătărie, atunci când Greet încercase să-l convingă să nu-i ia fata cu el.

– Ai toate însuşirile ca să fii un talent excepţional, Gracie. Am recunoscut această calitate în tine, de asta te-am adus aici. Ştiam că ai îndemânarea şi temperamentul ca să devii un falsificator genial. Cine ştie, poate că într-o zi ai să ajungi să câştigi mai mulţi bani decât mine.

– Dar nu pot face asta, îngăimă ea. Adică… e împotriva legii.

Unchiul Hans îi zâmbi calm şi relaxat, aşa cum proceda atunci când voia să convingă pe cineva să facă ceva după placul lui.

– Vrei să călătoreşti prin lume, Gracie? Vrei să întâlneşti minţile cele mai strălucite şi mai creatoare? Vrei să trăieşti într-o lume interesantă şi înstărită? Bineînţeles că vrei, fiindcă îmi semeni, Gracie. Suntem la fel. Şi eu am fost cândva un copil provenind dintr-o familie ca a ta, cu bani puţini şi fără perspective, numai că ştiam să pictez. Pictam foarte bine şi eram ambiţios. M-am salvat şi mi-am clădit singur norocul. Acum te-am salvat pe *tine* de la o viaţă de trudă şi de luptă, de la viaţa pe care ai fi avut-o dacă nu te-aş fi adus aici şi nu ţi-aş fi oferit cea mai bună educaţie, pe care banii *n-o pot* cumpăra. Nu, banii *nu pot* cumpăra cunoştinţele pe care ţi le-a transmis Rutger, fiindcă Rutger e

neprețuit. Înțelegi? Eu ți-am dat ceva dincolo de orice valoare, așa cum i-am promis mamei tale. Vom lucra împreună, tu și cu mine, și mă vei ajuta să-mi construiesc imperiul.

– Dar dacă sunt prinsă, pot ajunge la închisoare.

El ridică din umeri și chicoti, ca și cum ideea i s-ar fi părut ridicolă.

– Numai că n-ai să fii prinsă.

– N-aș putea, pur și simplu, să continui munca de restaurare alături de Rutger?

Se uită la olandez, așteptându-l s-o sprijine, dar Rutger clătină solemn din cap. Știuse tot timpul care erau intențiile lui Hans, iar Hans fusese creierul întregii operațiuni.

– Poți face mult mai mult de atât, zise el.

– Mi-e frică.

Unchiul Hans îi puse, ferm, mâna pe umăr. Gracie îi simți greutatea până în stomac.

– Ți-am oferit un acoperiș deasupra capului, o educație dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale celor mai talentați artiști, te-am îmbrăcat, te-am hrănit și m-am îngrijit să nu-ți lipsească nimic. N-am făcut destule pentru tine?

Gracie îi privi uluită. Unchiul Hans își coborî privirea, întristat. Ridică, dezamăgit, din umeri, și-și luă mâna de pe umărul ei.

– Poate că m-am înșelat crezând că am reușit să iau locul tatălui tău. Sau poate că tu știi doar să primești, fără să-ți arăți recunoștința…

– Ba nu, mi-ai oferit atât de mult, îl întrerupse Gracie, disperată să-i arate cât îi era de recunoscătoare. Mult mai mult decât și-ar fi putut dori vreodată o fată de condiția mea.

– Bun, atunci ne-am înțeles, zise unchiul Hans.

Gracie încuviință din cap. Își dădea seama că nu-i putea refuza nimic unchiului Hans. Știa că, așa cum stătea în fața lui – precum un șoarece înaintea unui șarpe – dacă i-ar fi cerut să-și taie și să-i dea brațul drept, i l-ar fi oferit fără șovăire, după care i l-ar fi oferit și pe celălalt. Cum putea să-i refuze ceva după câte făcuse pentru ea? Îi era mai mult decât un unchi, era tatăl pe care nu-l avusese niciodată, și ținea la el. Oricum, ce altceva putea să facă? Nu voia să se înapoieze la Camden, la o viață de muncă și de sărăcie. Depășise acel gen de existență și întrezărise perspective noi. Nu voia să mai privească în urmă.

– Dacă, într-adevăr, crezi că mă poți învăța cum să pictez un fals convingător pentru lumea artei, atunci primesc cu drag să-ți fiu elevă, zise ea, iar zâmbetul așternut pe chipul unchiului îi topi orice temeri, făcând-o să uite de gândul cumplit că ar fi comis o infracțiune.

– Bun, atunci avem de lucru, declară unchiul Hans.

Rutger dădu din cap, aprobator:

– Ai absolvit Școala lui Rutger, îi spuse el, cu un zâmbet strâmb. Acum vei începe să studiezi la Școala Superioară a lui Hollingsworth. Eu mi-am încheiat misiunea.

– O să-mi lipsească lecțiile tale, îi zise Gracie.

Bătrânul o bătu ușurel pe braț.

– O ultimă povață, adăugă el. Întotdeauna mai e ceva de învățat. Chiar atunci când îți închipui că știi totul, mai descoperi un nou orizont. Să nu uiți asta niciodată.

Și astfel, sub îndrumarea unui falsificator șiret și genial, Gracie învăță să picteze cu scopul de a înșela. Nu se gândea la urmări, în caz că ar fi fost descoperită. Era tânără, nesăbuită și avea încredere în unchiul ei. Partea cea mai fascinantă era faptul că-și dădea seama cât de bine se pricepea în noua ei meserie.

Falsificarea operelor de artă nu era singurul secret pe care unchiul Hans îi ceruse lui Gracie să-l păstreze. Celălalt secret nu era unul pe care s-o fi *rugat* să-l păstreze și, cu siguranță, nu era unul despre care ar fi adus vorba vreodată. Dar la câteva seri după ce unchiul îi dezvăluise lui Gracie adevărata lui meserie, fetei i se făcu dintr-odată foame în toiul nopții, așa că se furișă în bucătărie ca să caute ceva de mâncare. Nu voia să aștepte până dimineață și, în plus, emoția îi alungase somnul. Întreaga lume se deschidea în fața ei, oferindu-i oportunități nelimitate. Coborî scara de lemn în vârful picioarelor și traversă podeaua pardosită cu gresie. Vechea pendulă bătea tare în hol.

Apropiindu-se de bucătărie, își dădu seama că înăuntru era cineva. Nu era vorba de tropăitul cunoscut al șoarecilor, ci de o răsuflare adâncă și tremurată. Lumina era stinsă, dar prin fereastră pătrundeau razele lunii, îmbrăcând vila într-o stranie lumină argintie. Se întrebă de unde, oare, venea acel gâfâit.

Înaintă cu picioarele goale. Acolo, în halat, cu spatele la perete, era unchiul Hans.

În fața lui, în genunchi, stătea Guido Vanni, unul dintre servitori. Gracie rămase cu ochii la unchiul Hans. Avea ochii închiși, gura deschisă și gâfâia precum un câine. Fruntea și nasul îi erau acoperite de sudoare, iar venele gâtului îi ieșiseră în relief. Capul lui Guido Vanni se mișca, dar Gracie nu-și dădea seama ce făcea. Oricum, intui că era vorba de ceva ce ea n-ar fi trebuit să vadă. Chiar în clipa în care înțelese că-l surprinsese pe unchiul ei făcând ceva necuvenit, el deschise ochii. Se holbă la ea și, pentru prima oară în viață, Gracie citi oroare în ochii lui lucitori și bulbucați. Spaima o făcu să încremenească locului. Timp de o clipă îngrozitor de lungă, rămaseră uitându-se unul la celălalt. Guido Vanni își vedea de treaba lui, fără să aibă habar de ceea ce se întâmpla. Apoi Gracie reuși să se smulgă din loc și s-o ia la fugă.

Cât își dorea să nu-l fi văzut! Cât își dorea să fi putut da ceasul înapoi! Ce mult ura acea priveliște care-i revenea în minte de fiecare dată când închidea ochii! Și totuși, în dimineața următoare, atunci când Gracie își făcu apariția sub smochin pentru micul dejun, unchiul Hans se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Știa la fel de bine ca și ea că secretul lui era în siguranță.

Capitolul 8

În vara anului 1961, Gracie îl văzu pentru prima oară pe contele Tancredi Basanelli. Tot orașul se adunase pe străzi ca să asiste la nunta surorii lui Tancredi, Costanza, care se mărita cu un austriac bogat. Cununia avea să fie oficiată în biserica Maria Maddalena, care de sute de ani domina Piazza della Chiesa[37] cu clopotnița ei înaltă și cu uriașul ei *portone*.

Ziua era cum nu se putea mai frumoasă. Câmpiile înverzite în timpul primăverii căpătaseră tonuri mai blânde, aurii, iar în aer plutea mireasmă de iasomie și de trandafiri. Soarele strălucea pe cerul de un albastru adânc, iar păsările zburau în înalturi, purtate de briza molcomă. Garoafe roșii râdeau la ferestre, iar bougainvillea purpurie flutura pe vechile ziduri de piatră de parcă ar fi fost niște roiuri de fluturi exotici. Trecuseră deja șase ani de când Gracie trăia în Toscana. Nu mersese acasă, la familie, decât o singură dată, dar chiar și atunci se simțise atât de stingheră printre obiectele cunoscute din copilărie, care acum nu mai însemnau nimic pentru ea, încât abia așteptase să se înapoieze în Italia. Acum ședea între Gaia și Damiana, îmbrăcată într-o frumoasă rochie albă pe care i-o cumpărase unchiul Hans de la Veneția, și privea sosirea oaspeților în ținută de gală, cu sentimentul că aparținea acelui loc la fel de mult ca și ei.

Damiana, cunoscută pentru remarcile ei răutăcioase, se amuza criticând rochiile doamnelor care pășeau pe dalele din *piazza* îndreptându-se către biserica Maria Maddalena.

– N-ar fi trebuit să-și aleagă culoarea aia, comentă ea despre o femeie îmbrăcată în rochie portocalie. E o culoare tare pretențioasă și o face să arate de parcă ar fi bolnavă. Iar pantofii… râse ea batjocoritor privind către alta. Zău așa, e tânără, nu o mamaie!

Dar Gaia și Gracie gândeau că rochia portocalie era superbă, pantofii – extrem de eleganți, și râdeau de remarcile Damianei, care – din câte bănuiau ele – erau menite doar să le amuze.

Gracie nu-și găsea locul de emoție și de curiozitate. În cursul anului erau multe sărbători la care se organizau procesiuni și petreceri, precum și nunți ale localnicilor, ce erau întotdeauna o încântare pentru ochi, dar, din experiența lui Gracie, niciodată nu se întâmplase ceva atât de fascinant ca acea nuntă din familia Montefosco. Semăna cu o nuntă regală și, deși Damianei îi plăcea să critice, Gracie știa că și ea era la fel de captivată de priveliște precum erau toți ceilalți.

După oaspeți sosiră familiile mirelui și miresei, în trăsuri trase de cai albi, care opriră chiar în fața treptelor bisericii. Vechile trăsuri, despre care Damiana îi spusese lui Gracie că aparțineau de sute de ani familiei, erau împodobite cu atât de multe flori, încât cei dinăuntru aproape că nu se vedeau.

Deodată, Gaia o apucă de braț pe Gracie.

– Uite-l! exclamă ea, în timp ce din mulțime se ridica un ropot de aplauze.

Gracie n-avea nevoie să întrebe despre cine era vorba. Prin frumusețea și eleganța lui, Tancredi ieșea în evidență dintre toți membrii familiei. Era înalt, lat în umeri, cu părul negru și ondulat, care

fâlfâia ușor în timpul mersului. Fața îi era lată și frumoasă, iar în clipa în care el zâmbi mulțimii, Gracie simți un junghi, de parcă ar fi fost împunsă în inimă.

– Nu-i așa că-i superb? gemu Damiana. Ce noroc pe fata care are să cucerească inima *lui*!

Gracie nu zise nimic. Pur și simplu îl privea țintă, cu buzele întredeschise, vrând să nu-i scape nimic.

Contele Bassanelli se întoarse și luă în brațe o fetiță, ca s-o coboare din trăsură. Fetița nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani, dar Gracie și-ar fi dorit să fie *ea* acel copil, în brațele lui, zâmbindu-i și spunându-i acel ceva la care el reacționase râzând afectuos. Tancredi o luă de mână și porniră împreună către aprozii postați de o parte și de alta a canaturilor ușii monumentale. Contele Bassanelli era îmbrăcat în costum gri-deschis, la fel ca toți ceilalți bărbați, dar sacoul lui era mai bine cambrat pe talie și mai lat în umeri. Poate că din pricina felului în care pășea, lui Gracie i se părea că bărbatul acela făcea parte dintr-o specie superioară. Aproape că nu clipi până când îl înghițiră umbrele întunecate ale bisericii. Abia aștepta să ia sfârșit ceremonia, ca el să iasă din nou, iar ea să-l poată zări încă o dată.

Zece minute mai târziu sosi mireasa, împreună cu domnișoarele de onoare îmbrăcate în rochii albe și cu părul lor lung împodobit cu floricele albe și cu perle. Așa cum pășeau, în rochiile foșnitoare, în urma trenei miresei, Gracie își zise că arătau ca un cârd de lebede. Din nou răsună un ropot de aplauze, iar mireasa zâmbi candid sub vălul ei și salută făcând semn cu mâna.

– Ce familie frumoasă! exclamă Gracie.

– Chiar sunt binecuvântați, încuviință Gaia.

– Eu zic că nasul miresei e nițel cam ascuțit, comentă Damiana, iar Gracie zâmbi, înveselită de zelul ei de a găsi defecte acolo unde nu exista nici unul.

– Eu cred că doar femeile frumoase le găsesc defecte altor femei frumoase, își dădu cu părerea Gracie.

– Vrei să zici că, dacă tu nu ești frumoasă, nu le găsești defecte altora? ripostă Damiana.

În clipa următoare își dădu seama că făcuse o gafă și se grăbi să adauge:

– Tu ai o figură foarte blândă, Gracie, și ochi foarte frumoși. Există multe feluri de frumusețe.

Gaia se simțea îngrozitor la gândul că, poate, Damiana o jignise pe prietena ei.

– Nu, Gracie, *tu* nu-i critici pe alții fiindcă ești bună la suflet, de asta și ai o figură blândă, în timp ce Damianei i se citește răutatea pe față.

Îșipetrecu brațul pe după umerii lui Gracie.

– Damiana e o afurisită. Mi-e și groază să mă gândesc ce spune despre *noi* atunci când nu suntem de față!

Toate trei izbucniră în râs. Gracie nu se simțea câtuși de puțin jignită, fiindcă Damiana nu spusese decât adevărul. Continuară să stea la taclale până când clopotele bisericii începură să bată, ușile cele mari se deschiseră, iar mirele și mireasa ieșiră împreună, în lumina soarelui.

Însă ochii lui Gracie nu erau ațintiți asupra mirelui și a miresei. Atunci când, în cele din urmă, ieși și contele, Gracie avu senzația că întreaga lume din jurul ei încremenise. El era singurul care se mișca, coborând cu eleganță treptele, zâmbind și bătând din palme, cu dinții albi strălucind în contrast cu pielea bronzată. Gracie era convinsă că-l putea auzi râzând.

Pe urmă, universul se puse din nou în mișcare, iar oaspeții începură să arunce cu petale de trandafir înspre cei doi miri, care se opriseră ca să le pozeze fotografilor înainte să se urce în trăsura ce urma să-i ducă la castel. Gracie îl petrecu pe conte cu privirea până când se pierdu și el din vedere împreună cu fetița pe care o ținea pe după umeri, aplecându-și capul ca să asculte ce-i spunea. Gracie își apăsă palma pe inimă și oftă. *Oare cum e să fii iubită de el?* se întrebă. Un astfel de bărbat nu s-ar fi uitat niciodată la una ca ea. Nici măcar n-ar fi băgat de seamă că exista și ea pe lume.

În acea seară avu loc o petrecere în Piazza della Chiesa, organizată de cei de la castelul Montefosco. Casele din jur erau împodobite cu șiraguri de beculețe ce licăreau în lumina asfințitului. Afară fuseseră așezate mese lungi încărcate cu sticle de vin, precum și cu un belșug de șunci și de cărnuri,

de paste și de legume, iar fumul grătarelor atrăgea câinii vagabonzi, care ieșeau din umbră ca să se bucure de festin.

Era și o orchestră care cânta cu însuflețire, în timp ce lumea dansa. Lui Gracie îi plăcea nespus de mult să danseze. Își alungă nostalgia și lăsă ca vinul, muzica și arșița să pună stăpânire pe ea. Dansă cu toți cei care o invitară, tineri sau bătrâni, și-și scoase pantofii ca să poată juca mai ușor pe pietrele caldarâmului. Râdea din toată inima, flirta așa cum nu mai flirtase niciodată, fiindcă inima ei fusese săgetată, iar acum tânjea după iubire.

Își dorea să fie ținută în brațe, să fie sărutată, să fie iubită, și, deși era îndeajuns de realistă ca să-și dea seama că cineva precum contele Bassanelli nu era de nasul ei, nu i se părea o naivitate să spere că undeva exista un bărbat și pentru *ea*. Pentru prima oară în viață voia să se știe dorită. Pentru prima oară de la sosirea în Toscana, ca fetiță, privea bărbații cu ochii unei femei. Alcoolul îi dădea o încredere în sine pe care altfel n-ar fi avut-o niciodată, dorul ei după conte fiind o nesăbuință ce nu-i stătea în fire. Îi îngădui lui Donato s-o strângă în brațe, să-și lipească obrazul de al ei și să-i atingă fața cu buzele. Puțin îi păsa că el flirta cu toate fetele frumoase, de fapt, era chiar flatată că acum flirta cu *ea*.

Atunci când el o luă de mână și o duse în fugă pe o alee întunecoasă, departe de muzică și de dansatori, Gracie nu se împotrivi. *Dorea* ca el s-o dorească. Donato o lipi cu spatele de un zid și-și apăsă buzele pe ale ei, iar ea închise ochii și-și desfăcu buzele, astfel încât să primească sărutul lui pe deplin. N-avea destulă experiență ca să-și dea seama dacă era sau nu era un sărut bun, însă fiorul care-i trezea la viață întregul trup era ceva sublim. El o cuprinse cu amândouă brațele, iar ea își strecură palmele pe sub sacoul lui, ca să-i simtă spatele prin cămașa leoarcă de sudoare. El o sărută pe gât, iar atingerea țepilor fini ai bărbii lui o făcu să râdă tare, de plăcere și de emoție, fiindcă senzațiile stranii ce începeau să-i facă pântecul să vibreze erau noi și neliniștitoare. Donato îi prinse sânul în palmă. Senzația era minunată. Își trecu degetul mare peste țesătura fină a rochiei ei de vară, apoi îi acoperi din nou gura cu a lui, sărutând-o pătimaș. Gândul lui Gracie zbură la conte și, dintr-odată, degetul *lui* era acela care-i atingea sfârcul, buzele *lui* erau cele care o sărutau, iar acea senzație sublimă se preschimbă în ceva și mai intens. Se auzi gemând. Geamătul o trezi brusc din reverie. Icni, înspăimântată, și-l împinse într-o parte pe Donato. El o privi cu ochi întunecați și arzători de dorință.

– Mă înnebunești, Gracie! murmură, prinzând-o de talie. Chiar e primul tău sărut?

Ea dădu din cap în semn că da, iar el zâmbi cu gura până la urechi.

– Ei bine, cum a fost?

Nu-i mai așteptă răspunsul. O sărută din nou, de data asta – mai blând. Pentru Gracie nu mai conta că n-o iubea și că nici ea nu-l iubea. Îi plăcea la nebunie felul în care o săruta și, în acel moment, era singurul lucru care conta.

Donato o conduse acasă pe când lumina rozalie-portocalie a zorilor începea să aprindă cerul la răsărit. O ținea de mână, lipind-o de el din când în când ca s-o sărute, iar asta o făcea să râdă.

– Gracie, ești o femeie care stârnește dorință, îi zise el. Nu știu ce s-a întâmplat cu tine astă-seară, dar te-ai schimbat. Ai devenit un fluture.

– Sau o lebădă, răspunse ea, surâzând cu subînțeles.

– Sau o lebădă, aprobă el, fără să bage de seamă tonul ei ironic. Nu mă mai satur să te sărut.

Râse și o sărută din nou, după care ea îl lămuri:

– Vinul, muzica, arșița verii. Florile, frumusețea…

Tăcu, admirând jocul blând de lumini de pe colinele arcuite molcom și șuvițele de ceață care pluteau, încă, prin văi.

– Pur și simplu e prea frumos, adăugă ea, cu un suspin. Uneori te doare inima de atâta frumusețe.

Gândul îi fugi la conte și-și dori ca el, și nu Donato, să fi fost acela care o ținea de mână și o săruta.

– Atunci ar trebui să bei mai mult vin, să dansezi mai mult și să te bucuri mai des de frumusețe.

Donato îi zâmbi, iar Gracie văzu la el o tandrețe pe care n-o remarcase mai înainte.

– Și să mă săruți mai des, adăugă el, cu glas răgușit.

Gracie râse.

– E plăcut să te săruți.

– Numai cu mine, replică el.

– Există vreo fată pe care n-ai sărutat-o? întrebă Gracie.

Cu un aer ofensat, Donato își puse mâna pe inimă.

– Eu vreau să te sărut numai pe *tine*.

– Deocamdată, adăugă ea. Și tot deocamdată vreau și *eu* să te sărut numai pe *tine*.

Văzând atâta candoare, el se încruntă.

– Ești o femeie stranie, Gracie. Misterioasă. Și asta îmi place.

Ajunseră în fața Villei Colomba. Lumina zilei, care devenea tot mai puternică, învăluia grădina într-o mantie aurie, iar păsările vesteau o nouă zi, ascunse în pinii umbrelă. Gracie se gândi la Gaia, care dormea în camera ei de la ultimul cat. Se întrebă dacă Gaia știa ce făcuse ea cu Donato. Se întrebă dacă aflase tot orașul.

– Mulțumesc că m-ai condus acasă, îi spuse ea și-l sărută.

– Unchiul tău e acasă? întrebă el.

– E plecat într-o călătorie.

– Foarte bine.

Donato o lipi de trupul lui și-și apăsă buzele pe ale ei.

Ea îl dădu deoparte cu blândețe.

– Trebuie să plec. Mâine am de lucru.

– E deja mâine.

– Atunci trebuie să dorm puțin.

– Lucrezi și la sfârșit de săptămână? întrebă el, mirat.

– Sunt multe picturi care trebuie restaurate.

– Atunci te las, fluturașule.

Donato îi dădu drumul la mână, fără prea mare tragere de inimă.

Gracie era prea tulburată ca să doarmă. Așteptă să plece Donato, apoi se strecură în pagodă și se tolăni pe unul dintre șezlonguri, privind cum grădina se trezea din somn. Își aminti de petrecerea de la castel. Era ciudat să se gândească la contele Bassanelli, care era acolo, respirând același aer ca și ea, admirând aceiași zori. Dacă el ar fi privit peste zidurile crenelate, ar fi văzut Villa Colomba. Dacă s-ar fi uitat cu binoclul, ar fi văzut-o pe *ea*. Și totuși, el habar n-avea de existența ei și probabil că nici n-avea să aibă vreodată. Poate că ea avea să ajungă să se mărite cu un bărbat precum Donato și să se mulțumească doar cu atât. Avea să-și aducă aminte toată viața de ziua în care îl văzuse pentru prima oară pe contele Bassanelli și-i dăruise inima ei. Poate că într-o bună zi avea să le povestească despre

asta fiicelor ei, iar ele aveau să râdă de latura ei romantică. Dar se socotea norocoasă pentru totdeauna să-și poată aminti de primul moment în care aflase ce însemna dragostea.

Gaia și Damiana descoperiră cu uimire că Donato, flușturaticul și fustangiul Lothario[38] care sărutase toate fetele din oraș – nu numai c-o sărutase pe Gracie, dar se părea că se și îndrăgostise de ea. A doua zi după nuntă, băiatul își făcu apariția la Villa Colomba cu un uriaș buchet de flori, numai că Gaia îl anunță că Gracie lucra și nu putea fi deranjată. Duminică sosi și unchiul Hans, după ce reușise să vândă unui colecționar american un Renoir falsificat. Era într-o dispoziție de zile mari. Îi cumpărase lui Gracie două rochii noi de la Paris și-i adusese scrisori de la mama ei și de la Joseph, pe care-i vizitase la Londra. Cum Donato se înfățișă la vilă cu flori în fiecare seară a săptămânii următoare, Gaia îi spuse că domnul Hollingsworth era acum acasă și o punea pe Gracie să trudească din greu. Donato nu putea face altceva decât să aștepte.

Când Gaia o întrebă pe Gracie despre Donato, fata îi răspunse fără ocolișuri.

– Sărută bine, zise ea, râzând. Dar nici nu se putea altfel, la câtă experiență a adunat în decursul anilor.

– Dar îl iubești? întrebă Gaia.

– Nu, răspunse Gracie.

– Eu cred că *el* te iubește.

– Poate că-și închipuie că mă iubește, dar în realitate nu-i așa. Eu nu sunt decât o altă cucerire, atât și nimic mai mult. Dacă m-aș ține după el prin *piazza*, s-ar plictisi curând de mine.

– Ești tare înțeleaptă pentru vârsta ta, comentă Gaia, încruntându-se ușor. Dar ai să te întâlnești cu el?

– Poate, atunci când voi avea o seară liberă, răspunse Gracie, ridicând din umeri. Dar cât timp e unchiul meu acasă, sunt foarte ocupată.

Trecu o lună până când unchiul Hans plecă din nou în călătorie. Rutger continuă să lucreze în studio, în timp ce Gracie trudea în atelierul unchiului ei, în spatele unei uși care trebuia să stea tot timpul încuiată. Serile mergea în oraș cu Gaia – care începuse o idilă cu un tânăr pe nume Filippo Pieri – și se întâlnea cu Donato. Se țineau de mână în umbra castelului, iar Gracie ridica ochii spre castel și se întreba dacă avea să-l mai vadă vreodată pe contele Bassanelli. Îi cerea mereu lui Donato amănunte despre familia Montefosco, iar el era din cale afară de fericit să-i satisfacă curiozitatea povestindu-i pe îndelete despre petrecerile lor grandioase. Îi făgădui s-o ducă la castel în toamnă, după ce contesa se va fi înapoiat la Roma. Văzând licărul din ochii ei, își dădea seama că o vizită la castel o interesa mai mult decât toate buchetele de flori din lume. Cu toate astea, în ciuda promisiunii că avea să se poată plimba prin grădinile contelui Bassanelli, Gracie rămânea departe de lumea în care acel bărbat era obișnuit să aibă orice femeie își dorea.

La sfârșitul verii, Gracie primi vestea că bunica ei murise. Unchiul Hans îi dădu vestea cu un aer grav; după expresia îndurerată care i se zugrăvise pe chip, Gracie înțelese că era profund afectat de moartea mamei lui. Merseră la Londra pentru înmormântare, amândoi – triști și tăcuți. Când avionul coborî printr-un plafon gros de nori cenușii, Londra li se dezvălui încetul cu încetul prin hubloul rotund. Deși era vară, orașul se întindea umed și trist pe sub perdeaua de ploaie, impresia fiind și mai copleșitoare după culorile strălucitoare ale Italiei. Pentru prima oară în viață, Gracie înțelegea ce însemna să pierzi pe cineva drag. Tatăl ei nu conta, fiindcă nu-l cunoscuse niciodată. În schimb, bunica fusese o prezență constantă și liniștitoare în toată copilăria ei. Cu umoru-i sec și cu strădania de a nu fi o povară pentru fiica ei, bunica dăduse o mână de ajutor la creșterea nepoților, iar Gracie nu-și imaginase niciodată că, într-o bună zi, ea n-avea să mai fie acolo, moțăind ca de obicei, în fotoliu, după ora ceaiului. Acum înțelegea că, stabilindu-se în Italia, nu doar că-și făurise o nouă viață, ci, totodată, și-o pierduse pe cea veche. Nici nu se putea altfel: i-ar fi fost cu neputință să trăiască în două locuri deodată, chiar dacă și-ar fi dorit așa ceva.

Italia o schimbase, iar acum nu se mai simțea în largul ei în căsuța în care crescuse. Nu-l mai recunoștea pe fratele ei, Joseph, și înțelegea sacrificiul maică-sii. Nu se simțea vinovată că-i lăsase în urmă, viața înseamnă schimbare și nimic nu rămâne veșnic la fel, dar era tristă că bunica încetase să mai fie parte din viața ei, iar acum era prea târziu. Acea clipă de revelație de la nuntă îi deschisese inima către iubire, dar iubirea vine întotdeauna însoțită de suferința despărțirii. În timp ce avionul cobora ca să aterizeze pe Aeroportul Heathrow, Gracie trăia pentru prima oară sentimentul despărțirii și plângea pe tăcute, cu batista la ochi.

După înmormântare, Gracie rămase cu mama ei și cu Joseph, în timp ce unchiul Hans se întâlnea în West End cu persoane importante din lumea artei. Casa era cu totul altfel fără Oma, însă fiecare încerca să-și stăpânească durerea, iar Gracie îi înveseli povestindu-le despre viața ei în Italia. Lui Greet îi plăcea nespus de mult s-o asculte, iar Gracie se bucura să-i vadă chipul surâzător în timp ce se delecta cu acele povestiri. Joseph lucra acum într-un magazin de articole de fierărie și câștiga puțin. Se întâlnea cu o fată din vecini, iar Greet îi destăinui lui Gracie că probabil aveau să se căsătorească. Greet făcea croitorie și-i era recunoscătoare fratelui ei pentru banii pe care i-i trimitea în fiecare lună. Când se gândea la ce avere avea unchiul Hans, Gracie se mira că nu trimitea mai mult. Cu banii câștigați din falsuri, i-ar fi putut construi un palat surorii lui. Însă Greet nu se plângea. Spunea că nu era obișnuită cu luxul.

În schimb, Gracie era. Simțea că se sufoca în vechea ei locuință și-i venea greu să poarte hainele frumoase pe care i le cumpărase unchiul Hans – în prezența mamei ei, care nu avusese niciodată timp să-și facă rochii și pentru ea. La plecare, Gracie i-ar fi dăruit cu mare drag rochiile ei dacă Greet ar fi dus genul de viață în care să le poată purta. Numai că situația era cu totul diferită. Rochiile ar fi zăcut în dulap până ce le-ar fi mâncat moliile, așa că Gracie le puse în bagaj ca să le ia în Italia, dăruindu-i mamei ei, în schimb, niște pulovere.

– De ce nu veniți, tu și Joseph, să locuiți acum cu unchiul Hans? întrebă Gracie în ultima seară, pe când stăteau cu toții la bucătărie, golindu-și castroanele cu supă.

Se întreba cum de nu se mutaseră în Italia cu ani în urmă. Cu siguranță că în Villa Colomba era loc îndeajuns pentru toți.

Mama ei îi zâmbi cu tristețe.

– Mi-ar fi plăcut, însă casa mea e aici, răspunse ea, liniștită.

– Dar la Londra plouă tot timpul. Toscana e un paradis.

– Asta e casa pe care ne-a cumpărat-o tatăl tău, o lămuri Greet. Casa la care s-ar fi întors atunci când s-a sfârșit războiul, dacă ar fi scăpat cu viață. E tot ce mi-a rămas de la el, Gracie.

Își plimbă privirea obosită peste pereții scorojiți și peste mobila uzată.

– Iar mie îmi place, adăugă ea, ferm. Îmi place așa cum e.

– Îmi pare rău că nu l-am cunoscut, zise, deodată, Gracie.

Lui Greet îi pieri zâmbetul.

– Și mie îmi pare rău, Gracie. Ar fi fost tare mândru de tine. Cred că și-ar fi dorit mai mult pentru Joseph, însă el e tânăr. Are tot timpul să-și găsească o slujbă mai bună.

– Ai să te descurci fără Oma? o întrebă Gracie.

– Sunt mai puternică decât par. Totul va fi bine. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Doar am supraviețuit unui război, nu?

Auzind cuvântul „război", Gracie se gândi la unchiul Hans. El nu vorbise niciodată despre anii petrecuți la Amsterdam.

– Ce a făcut unchiul Hans în timpul războiului?

Chipul mamei ei se întunecă brusc. Greet se apucă să frece de zor chiuveta de bucătărie și lemnăria din jurul ei.

– Păi, după cum știi, în 1940, Olanda a fost ocupată de nemți. Hans s-a descurcat și el cum a putut pe timpul ocupației. A făcut ceea ce trebuia ca să scape cu viață. Restaura și vindea tablouri, la fel ca întotdeauna. Imediat după încheierea războiului, s-a mutat în Italia. A fost acuzat că a colaborat cu nemții, că le-a vândut opere de artă. Dacă nu pleca, ar fi avut necazuri. Bineînțeles că a restaurat tablouri și le-a vândut nemților. Ce altceva putea să facă?

Gracie se întrebă dacă le vânduse tot falsuri. Spera că da.

Gracie se înapoie în Toscana la mijlocul lui septembrie. Soarele de toamnă, încă fierbinte, însă părând mai apropiat de pământ, îmbrăca într-o dulce lumină portocalie-trandafirie ogoarele de pe care recolta fusese strânsă, iar lumina aceasta îmblânzea liniile peisajului. Gracie se bucurase să se întoarcă în țara care-i cucerise inima, însă atare simțământ îi era umbrit de tristețe, fiindcă plecase de lângă mama ei. Ar fi vrut ca unchiul Hans să insiste ca Greet să vină să locuiască și ea în Villa Colomba. Nu pricepea de ce el nu spusese nimic. O deprima gândul că Greet îl avea acum numai pe Joseph ca să-i poarte de grijă.

În Colladoro, viața continua la fel ca înainte, numai că ceva se schimbase în sufletul lui Gracie. Simplul gând că Oma părăsise această lume îi umplea inima de o durere adâncă. Îi părea rău că nu se dusese s-o vadă mai des. Că nu stătuse de vorbă cu ea mai mult. Îi părea rău că nu-i spusese cât o iubea. Acum era prea târziu. Acum nu putea decât să-și murmure iubirea noaptea, cu fața îngropată în pernă, și să spere că Oma o putea auzi, oriunde ar fi fost ea.

Gracie petrecea mult timp cu Donato. Reușea să se bucure de seri alături de prietenii ei și-și reluase munca. Uitase de promisiunea lui Donato de a o duce la o plimbare prin grădinile castelului, nu fiindcă nu mai era la fel de curioasă, ci fiindcă timpul îi mai potolise nerăbdarea, iar realitatea pusese în umbră fantezia. Îi plăcea să fie cu Donato. Nu-l iubea, dar ținea mult la el, iar asta era mai mult decât îndeajuns pentru o fată care nu era nici bogată, nici frumoasă și, după părerea ei, nici deosebită. Damiana se măritase cu fiul unui fermier de dincolo de vale. Acum muncea pe pământul familiei în loc să lucreze la castel, ceea ce ei îi convenea de minune, fiindcă avea mai multe ocazii să lenevească, soțul ei fiind indulgent și îndrăgostit. Pe de altă parte, nu mai avea ce povesti despre contesă și despre frumosul ei fiu. Astfel, lui Gracie nu-i mai parveneau amănuntele legate de castel, care erau vitale pentru ea. Drept urmare, însuflețirea fetei se mai domolise. Împreună cu Gaia și Filippo, Gracie era parte dintr-un grup de șase prieteni foarte apropiați. Ea arareori mai ridica câte o privire visătoare către zidurile castelului. Atunci când se surprindea făcând astfel, se grăbea să-și pună frâu gândurilor.

În primăvara anului următor, Rutger studie un Monet pictat de ea. Avu nevoie de trei zile ca să verifice dacă era un fals. Când ajunse la o concluzie, discută cu unchiul Hans, vorbind în olandeză. Gracie asculta, sperând, cumva, că găsiseră ceva în neregulă cu tabloul, ca ea să nu devină o infractoare, așa cum o obliga unchiul ei.

În cele din urmă, Hans se întoarse către Gracie și încuviință din cap.

– Ești pregătită, zise el. A sosit momentul să-ți faci intrarea în lume.

Capitolul 9

Să convingi un cumpărător că o pictură este autentică e cu mult mai complicat decât s-o pictezi. Una e să imiți stilul unui pictor mort demult, și cu totul altceva – să convingi o minte contemporană de autenticitatea tabloului. Tocmai aici intervenea geniul lui Hans Hollingsworth. Lucra singur, își găsea propriii intermediari și orchestra toată escrocheria de unul singur. De asemenea, toți banii intrau în buzunarul lui. Povestitor neîntrecut, inventa istorii plauzibile ca să le confere falsurilor o proveniență credibilă, lucru absolut necesar pentru a-l trage pe sfoară pe cumpărător. Cu șarmul lui bulevardier și arborând căutătura deschisă a omului cinstit, își câștigase reputația de a fi atât decent,

cât și de încredere. Numele lui englezesc de familie și opulența în care trăia îi confereau o anumită respectabilitate, ca să nu mai vorbim de relațiile pe care le avea în lumea artei, cultivate în decursul anilor. Hans Hollingsworth era fațada perfectă a unei afaceri extrem de dubioase.

Gracie află că unchiul ei avea un birou în centrul Parisului, unde se întâlnea cu clienții și cu reprezentanții lor. Nu aducea niciodată pe nimeni la Villa Colomba. Acum se dusese la Paris cu tabloul pictat de Gracie și începuse negocierile cu un client din Texas, mare colecționar de tablouri ale impresioniștilor francezi. În timp ce unchiul Hans era ocupat să vândă falsul realizat de ea, Gracie se înapoiase în studioul lui Rutger, ajutându-l să restaureze alte picturi.

Apoi, într-o zi din luna iunie, Rutger o invită pe Gracie să-l însoțească pentru o afacere specială. La moartea sa, tatăl contesei Bassanelli îi lăsase moștenire fiică-sii jumătate din colecția lui de artă. Până în acel moment, tablourile fuseseră depozitate la Roma, unde se umpluseră de praf. Contesa luase hotărârea de a le aduce la castel, ca să fie catalogate și evaluate. Urma ca acelea care aveau nevoie de restaurare să fie duse la Villa Colomba. Rutger și Gracie fuseseră însărcinați să se ocupe de ele. Astfel, fanteziile pe care Gracie și le reprimase se treziră, brusc, la realitate.

Gracie ședea pe locul din dreapta al mașinuței lui Rutger, care conducea pe drumeagul ce ducea în oraș. De o parte și de alta a drumului, floarea-soarelui își întorcea chipul frumos către astrul zilei, iar păsările se zbenguiau printre ramurile chiparoșilor. Cerul era de un albastru intens, iar inima lui Gracie era plină de bucurie la gândul că avea să viziteze locuința contelui. Nu se gândea că era cu putință ca el să fie acasă. Nu îndrăznea să spere asta.

Străbătură orașul, ajungând în fața impozantelor porți de fier pe care Gracie se imaginase de atâtea ori intrând. Paradisul închipuit de ea era cât se poate de real. Tatăl lui Donato, care muncea pe peluză, îi zări și se grăbi să deschidă poarta, aprins la obraz și asudat sub șapca pe care o purta pe cap. Undeva, printre gardenii și leandri, se afla și Donato, însă Gracie era prea preocupată să privească în jur ca să-l observe. Aici era un ținut de basm, în care Donato n-avea ce căuta.

Mașina urcă încet panta, trecând peste umbrele aruncate de chiparoșii ce străjuiau aleea, și-și continuă drumul spre castelul care se întrezărea, impozant, printre trunchiurile lor. În cele din urmă ajunseră în vârful dealului. Toate închipuirile lui Gracie păleau în comparație cu realitatea. Măreția castelului îi tăie răsuflarea, nu fiindcă ar fi fost monumental sau grandios – căci nu era nici una, nici alta –, ci datorită vechimii lui și impresiei de liniște și demnitate pe care o degaja, și care-i amintea de un bunic iubit. Castelul avea un aer de înțelepciune, ca un bătrân fermier al cărui chip blând, brăzdat de riduri, dezvăluia o adâncă înțelegere a tainelor pământului. Era construit din piatră de Toscana, răspândită în întreg ținutul, numai că zidurile lui se decoloraseră în decursul secolelor, ajungând de culoarea ceaiului cu lapte. Aproape că păreau erodate în urma cine știe căror bătălii, ca și cum ar fi fost martorele unor scene cumplite înainte să se fi bucurat de tihna din prezent. Ferestrele erau acoperite cu obloane verzi precum frunzele de salvie, iar ușa masivă era încadrată de ghivece enorme de teracotă din care se revărsau, în cascade luxuriante, bougainvillea purpurii. Frumusețea locului o încânta pe Gracie, al cărei suflet englez nu se plictisea niciodată de asemenea splendori.

Un bărbat scund și cărunt, îmbrăcat într-un sacou negru cu guler înalt și rotund, îi întâmpină cu un zâmbet cald și-i conduse în holul de la intrare. Acesta era răcoros, cu tavanul înalt și pereți cenușii. Gracie simți pe dată în nări miros de levănțică. Se uită în jur până descoperi că mirosul venea de la niște vase înalte, pline cu levănțică purpurie ce răspândea o mireasmă de vis. Îl urmară pe bărbatul cel cărunt prin castel. Gracie nu putu să nu arunce o privire cercetătoare, prin ușile întredeschise, la încăperile ce îmbinau moștenirea nobiliară cu cea istorică și cu confortul. Ieșiră din nou la lumina zilei și fură conduși de-a lungul unei peluze, până la terasa unde o femeie se ridică de pe o mare canapea din împletitură de răchită, ca să-i întâmpine. Gracie își dădu seama din prima clipă că era contesa. Capul acoperit de o pălărie cu boruri largi, bluza înflorată, vârâtă în pantalonii evazați, și espadrilele albe – cu toatele confereau înfățișării ei o eleganță discretă. Avea părul negru prins într-un coc la baza gâtului. Apropiindu-se, Gracie își dădu seama că nu era o frumusețe în sensul clasic al cuvântului, ci că era mai curând interesantă, cu nasul acvilin, cu privirea întunecată și

pătrunzătoare și cu gura senzuală ce schița zâmbetul sigur pe sine al unei femei conștiente de farmecul ei.

Contesa le întinse mâna.

– Mă bucur mult să vă cunosc, domnule Janssen, zise ea, vorbind italiana cu glas molcom și melodios, în care se ghicea o umbră de zâmbet. Tatăl meu vorbea foarte frumos despre dumneavoastră, i se adresă ea lui Rutger.

Gracie înțelese că era genul de femeie care nu se putea abține să nu flirteze cu toată lumea.

– Și cine-i domnișoara? întrebă gazda, întinzând cu grație brațul ca să dea mâna cu Gracie.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe nepoata lui Hans Hollingsworth, Gracie, spuse Rutger.

Ochii negri ai contesei o studiară cu luare-aminte pe Gracie, făcând-o să se simtă precum un șoarece în fața unei păsări de pradă.

– Deci lucrezi pentru unchiul tău? o iscodi contesa.

– Da, răspunse Gracie.

– Și nu ești italiancă?

– Sunt englezoaică. Mă aflu în Italia de șapte ani, contesă, explică ea.

– Felicitări! Vorbești foarte frumos italiana. Mă bucur că ați adus un ajutor, *Signor* Janssen, i se adresă contesa lui Rutger. Tata mi-a lăsat un număr considerabil de tablouri. Veniți cu mine ca să vi le arăt.

Însoțiți de servitorul cel zâmbitor, o urmară pe contesă, care părea să plutească pe iarbă, până în celălalt capăt al peluzei. Trecură prin fața unui turn medieval ce părea să fi fost construit înaintea castelului. Turnul se ridica pe culmea dealului, lângă un cedru uriaș.

– Acolo stă și pictează fiul meu, le spuse contesa, iar Gracie tresări auzind-o vorbind despre Tancredi. Turnul a fost zidit în secolul al XIII-lea, continuă ea.

Gracie își dorea să audă mai puține despre turn și mai multe despre fiul contesei. Însă, pe când mergeau pe cărarea năpădită de ierburi, îndreptându-se către o veche capelă, contesa părea dornică să-și etaleze doar cunoștințele de istorie.

Folosindu-se de o cheie ruginită, servitorul descuie ușa masivă.

– Aici era odinioară capela familiei, le spuse contesa, pășind înăuntru. Dar a trecut un secol de când nu a mai fost folosită. E un loc foarte potrivit ca să depozitez tablourile tatălui meu.

Așa și era. De fiecare perete erau sprijinite rame acoperite cu pânze albe. Gracie ardea de nerăbdare să vadă comorile ascunse dedesubt.

– Bagwis are să vă aducă apă și limonadă. Acolo e o toaletă, le zise ea, arătând o ușiță de lemn din dreapta naosului. Mai aveți nevoie de ceva?

– Începem chiar acum, spuse Rutger, lăsându-și sacul de voiaj pe unul dintre scaunele așezate de-a valma în interiorul capelei.

– Foarte bine. Dacă aveți nevoie de mine, nu trebuie decât să strigați sau să-l întrebați pe Bagwis, iar atunci când simțiți nevoia să faceți o pauză, vă invit să vă plimbați prin grădină. Presupun că veți avea nevoie de câteva zile ca să reușiți să vedeți toate tablourile.

– Cel puțin, întări Rutger, plimbându-și privirea de jur împrejurul capelei.

Contesa plecă, lăsând în urmă o dâră de parfum de tuberoze, iar Gracie și Rutger îndepărtară pânza de pe primul tablou și-l îndreptară cu fața spre lumină. Era portretul unei fete în rochie verde,

semnat de Johannes Cornelisz Verspronck, un pictor olandez din secolul al XVII-lea. Gracie rămase fără suflare.

– E minunat! exclamă ea.

– După cum știi, Verspronck a fost un portretist olandez din Epoca de Aur, probabil ucenicul lui Frans Hals[39], spuse Rutger. Modelele lui au fost cu preponderență oameni de confesiune catolică. Vezi cât de delicat e pictată dantela de pe rochie. Atât de fină, atât de complicată, aproape că-ți vine s-o atingi.

Gracie era entuziasmată. Dacă primul tablou era unul de Johannes Cornelisz Verspronck, oare ce erau celelalte? Rutger îi dădu registrul și creionul lui, apoi începu să-i dicteze. Gracie îi nota spusele cu mare atenție, consemnând totul în registru cu scrisul ei îngrijit. Veni și Bagwis, aducând o tavă cu pahare și o cană de limonadă. Le așeză pe podea, departe de tablouri, întrucât n-avea la îndemână nici o masă. Însă Gracie și Rutger erau mult prea absorbiți de munca lor ca să-i acorde atenție.

Munceau de câteva ore, când ușa se deschise și în capelă păși un bărbat. Gracie își închipui că era Bagwis, așa că nici nu ridică ochii din registru. Rutger aruncă o privire pe deasupra ramei ochelarilor și se opri din lucru.

– *Buon giorno, Signor Janssen*[40], îl salută bărbatul.

Vârful creionului lui Gracie se frânse pe hârtie. Ridică privirea. În prag stătea contele Bassanelli.

– Îmi cer scuze că vă tulbur, dar țineam mult să vă salut, zise el și străbătu capela, venind înspre Rutger.

Părea că nici n-o remarcase pe Gracie, care ședea pe scaun, cu nasul în registru.

– Frumoasă colecție, așa-i? exclamă contele, după obișnuitele fraze de salut.

Rutger râse și-și scoase ochelarii ca să se frece la ochi.

– E mult de muncă pentru cineva care nu mai e tânăr, declară, râzând înfundat. Dar îmi place să am de lucru.

– Presupun că unele dintre tablouri vor trebui restaurate.

– Și vor fi.

– S-ar putea să întâlniți și vreo doi-trei vechi prieteni, continuă contele. Mi se pare că *Signor* Hollingsworth i-a vândut niște tablouri bunicului meu.

– Încă n-am ajuns la ele.

– S-ar putea să se afle în colecția unchiului meu. Bunicul a lăsat jumătate din tablouri unchiului, iar cealaltă jumătate – mamei mele.

Gracie remarcă o undă de asprime în tonul lui atunci când își pomenise unchiul. Ceva atât de vag încât însuși contele nu și-ar fi dat seama, chiar dacă i s-ar fi atras atenția, însă Gracie sesiză nuanța. Stând tăcută și observându-l pe bărbatul pe care îl iubea de la distanță de atâta vreme, nu-i scăpa nimic.

– Contesa mi-a spus că pictați și dumneavoastră, zise Rutger, vorbind cu siguranța omului pe care nu-l impresionau nici titlurile, nici averea.

– Foarte prost, mărturisi Tancredi.

– Frumusețea e în ochii privitorului, spuse, plin de tact, Rutger.

– Ar fi nevoie de un privitor cu totul special ca să vadă ceva frumos în lucrările mele, răspunse Tancredi.

Pe când cei doi bărbați stăteau de vorbă, Gracie îl studia pe conte de pe scaunul pe care ședea. Era la fel de frumos și de aproape, dar părea să-și fi pierdut puțin din strălucire, ca și cum o parte din grandoarea lui ar fi pălit. Deși amabil și binevoitor, era reținut, spre deosebire de Tancredi pe care Gracie îl văzuse la nuntă, cu zâmbetul lui larg și lipsit de griji. Studia cu atenție tablourile deja văzute de ea și de Rutger, iar când bătrânul o strigă ca să-i arate registrul, contele o salută politicos, fără să-i mai acorde atenție după aceea. Gracie răsuflă ușurată atunci când el nu-i mai vorbi, fiindcă nu era sigură că i-ar fi putut răspunde fără să spună vreo gogomănie sau fără să se bâlbâie.

Tancredi se uită în registru și începu să discute cu Rutger despre tablouri. Gracie se străduia să nu se uite la el, însă observa tot. Părul ondulat care se răsfrângea în cârlionți peste guler, umbra de barbă de pe maxilar și bărbie, genele lungi și negre, ochii atât de albaștri încât Dumnezeu pesemne că folosise aceeași nuanță atunci când zugrăvise cerul. Era cu mult mai înalt decât ea, dar la fel se întâmpla cu cei mai mulți dintre bărbați, căci Gracie nu măsura decât un metru șaizeci și cinci, în timp ce el depășea un metru optzeci. Avea mâinile îngrijite, cu unghiile tăiate scurt, dar pielițele arătau ca și cum ar fi fost roase neîntrerupt, mai ales cele de la degetele mari. Tocmai acele pielițe o făcură să-și dea seama, dintr-odată, că omul din fața ei nu era o închipuire, ci un bărbat în carne și oase, cu temerile și neliniștile lui, la fel ca oricare altul, așa că se simți năpădită de un val de afecțiune pentru el. De îndată ce băgă de seamă un defect, începu să vadă și altele: ridurile de pe frunte, colțurile gurii lăsate în jos atunci când nu zâmbea, iar în ochi – o oboseală care dezmințea sclipirea lor glumeață. *Probabil că și-a iubit bunicul foarte mult*, își zise Gracie, cu o ușoară strângere de inimă. Acum știa ce însemna pierderea unui om drag, și cum îți lăsa în suflet un gol ce nu se mai putea umple niciodată.

După un timp, contele îi lăsă singuri, ca să poată lucra. Îi dădu registrul lui Gracie, mulțumindu-i, și plecă. Rutger nu făcu nici o remarcă referitoare la omul despre care Gracie ar fi fost în stare să vorbească până la apusul soarelui. Se concentră din nou asupra picturii pe care o analiza, iar Gracie își ascuți creionul și începu din nou să scrie.

Nu-l mai revăzu decât a doua zi. Rutger ședea pe o bancă, la umbră, mâncându-și gustarea de prânz adusă de acasă, iar ea stătea pe terasă la soare, privind dealurile care se ondulau ca un miraj în căldura amiezii. Tocmai se gândea la Tancredi, închipuindu-și-l cum picta în turn, când el își făcu apariția pe terasă. Venirea lui o luă prin surprindere în asemenea măsură, încât sări în picioare. Tocmai voia să-i spună unde-l putea găsi pe Rutger, fiind sigură că nu pe *ea* o căuta, însă Tancredi scutură din cap în semn de scuză și-și puse mâinile în șolduri.

– Sunt tare nepoliticos, zise el, iar chipul i se încreți într-o expresie rușinată. Ieri nu m-am prezentat, iar mama mi-a spus că ești nepoata lui *Signor* Hollingsworth.

– Gracie, se prezentă, apoi zâmbi, fiindcă el părea atât de rușinat încât ei i se făcu milă.

– Tancredi. Te rog să accepți scuzele mele.

Îi strânse mâna, iar atingerea palmei lui era aproape prea intimă pentru ca Gracie să se simtă în largul ei.

– Sper că nu te deranjez. Meriți o clipă de odihnă.

– Nu, deloc. Admiram peisajul.

– Nu-i așa că-i superb? Nu te mai saturi să-l privești.

Stătea în picioare lângă ea, înalt și charismatic, privind în depărtare.

– Știai că nuanțele se schimbă în fiecare zi? Râse încetișor. Sigur că știai, doar locuiești aici de șapte ani. Asta mi-a spus tot mama. Are grijă să fie la curent cu toate despre toți.

– Ca englezoaică, îmi place să văd cum culorile se schimbă în fiecare zi. Cred că nici eu nu mă voi sătura vreodată să le admir. Dacă aș călători prin toată lumea, n-aș găsi niciodată un loc mai frumos decât ăsta.

– Eu chiar *am umblat* prin toată lumea, și pot să-ți spun că nu există ceva mai frumos.

Râse, parcă ușurat că se simțea vesel. Apoi oftă, ca și cum s-ar fi eliberat de o greutate.

– N-ai vrea să mergem să-ți arăt grădinile?

Ea șovăi o clipă, temându-se că ar fi putut da nas în nas cu Donato. Însă dorința de a fi cu Tancredi se dovedi mai puternică. Își dorea mai mult decât orice pe lume ca întâlnirea aceea să se prelungească, deși probabil că el voia doar să se arate amabil și să se revanșeze pentru faptul c-o ignorase cu o zi înainte.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea.

– Mama e foarte mândră de grădinile ei, îi spuse Tancredi în timp ce se îndreptau împreună către grădini. Are o echipă de grădinari care fac toată treaba. Ea doar dă ordine și se laudă cu rezultatul.

Gracie nu suflă o vorbă despre faptul că unul dintre grădinari era prietenul ei.

Se plimbară agale de la o terasă la alta. Gracie putu să admire gardurile vii frumos tunse, straturile de levănțică, trandafirii agățători, iasomia, brebeneii și violetele. Frumusețea florilor și abundența lor îi umpleau sufletul.

– Îmi pare rău că ți-a murit bunicul, se trezi ea spunând.

Tancredi o privi surprins. Mușchii feței i se crispară, iar Gracie își dădu seama că atinsese un punct nevralgic. Îi părea rău că fusese atât de directă.

– Mulțumesc, răspunse el, vârându-și mâinile în buzunare. A fost un om deosebit, și-mi lipsește foarte mult.

– Și bunica mea a murit anul trecut, zise ea, aproape în șoaptă. Și ea a fost o persoană deosebită.

Auzind că și ea pierduse pe cineva drag, chipul lui se îmblânzi.

– Deci amândoi avem sufletul îndoliat, spuse el.

– Da, răspunse ea. Mă simt de parcă aș fi trecut un pod și n-am să mă mai pot întoarce niciodată acolo de unde am plecat.

El o privi cu o intensitate care o făcu să înțeleagă că și el trecuse acel pod.

– Bunica ta locuia în Italia?

– Era olandeză, dar locuia la Londra, împreună cu mama. Eu am plecat de acasă la vârsta de treisprezece ani și am venit aici, ca ucenică a lui Rutger. Îmi pare rău că am petrecut atâția ani departe de ea, dar, dacă m-aș întoarce în timp, aș face aceeași alegere.

Gracie avu sentimentul că spusese o prostie, însă Tancredi părea să înțeleagă și să n-o socotească proastă.

– Nu trebuie să regreți nimic. Și eu aș putea regreta multe dacă mi-aș îngădui așa ceva, dar trebuie să ne trăim clipa și să nu deplângem trecutul. Lucrurile sunt așa cum sunt. Trebuie să le acceptăm ca atare și să mergem mai departe.

– Foarte adevărat, încuviință ea.

– Așa îmi spunea mereu bunicul meu.

– Trebuie să fi fost un om înțelept.

Tancredi zâmbi. Gracie își dădu seama de tristețea din zâmbetului lui și-i veni greu să se uite la el. Își aținti privirea asupra grădinii, apoi schimbă subiectul.

– Cred că e încântător să trăiești într-un astfel de loc…

Însă Tancredi voia să vorbească mai departe despre bunicul lui.

– În casa de la Roma a bunicului meu era un tablou care îmi plăcea în mod deosebit. Creația unui pictor pe nume Piero Bartoloni. Ai auzit de el?

– Sigur că am auzit. Un pictor din epoca barocă, răspunse Gracie.

Tancredi era impresionat.

– Nu e foarte cunoscut, spuse el.

– Poate, dar arta e meseria mea, răspunse ea, ridicând din umeri. Ce reprezenta tabloul?

– O femeie voluptuoasă într-o grădină superbă, iar, în fața ei, un șarpe într-un copac. Era intitulat *Ispitirea Evei*. Copil fiind, mi se părea fascinant. În primul rând, trupul Evei era atât de frumos și de senzual, încât îl priveam vrăjit. Pe urmă, șarpele era atât de amenințător. Stârnea în mine un amestec de plăcere și de teamă. Lumină și întuneric. Dulce și amar. Mai trezea în mine ceva ce depășea înțelegerea unui copil.

– Pare să fi fost ceva minunat. Mi-ar plăcea să pot spune că știu despre ce e vorba, dar nu știu. Unde-i acum tabloul?

– Bunicul mi-a promis că, la moartea lui, avea să mi-l lase moștenire mie.

– Dar nu s-a întâmplat așa, interveni Gracie, ridicând ochii către el și văzându-i profilul încordat. A uitat.

– De unde știi, când eu nu ți-am spus nimic? o întrebă, uimit.

– Nu știu. Poate că am ghicit. Poate că am intuit. Dacă ți l-ar fi lăsat, n-ai mai fi atât de trist.

El oftă, înciudat.

– Fie că a uitat, fie că n-a vrut să-mi rămână mie. Presupun că prima variantă e adevărată, dar unchiul meu, care deține acum tabloul, crede că-i vorba de cel de-al doilea motiv și, de asta, nu vrea nici el să mi-l cedeze.

Râse cu amărăciune.

– Îmi pare rău. Nu știu de ce-ți povestesc toate lucrurile astea. Poate fiindcă n-ai nici o legătură cu familia mea. E mai ușor să faci confidențe unui străin decât cuiva pe care-l cunoști bine.

– Nu există nici o cale ca unchiul să ți-l cedeze? Un Bartoloni nu-i foarte valoros acum, deși, desigur, pe viitor, situația s-ar putea schimba. Barocul revine, din când în când, la modă. De ce nu-l cumperi de la el?

– Nu vrea să mi-l vândă.

Gracie zâmbi.

– Nu-i o persoană agreabilă?

– Nu, râse și Tancredi. Ca să mă exprim la fel de direct ca tine, e chiar un om *foarte* dezagreabil. E dispus să păstreze tabloul doar ca să-mi facă mie în ciudă.

– Îmi pare rău că nu ai tabloul pe care ți-l dorești. Dar e doar un tablou. Cam așa ar fi judecat bunica mea.

– Și desigur c-ar fi avut dreptate. Dar îndrăznesc să cred că nici tu nu pui mai multă bază pe asta decât pun eu. Pentru mine e mai mult decât un tablou. E o parte din copilăria mea. O parte din vremurile în care am fost foarte fericit. Iar bunicul meu a vrut să-mi rămână mie.

Clătină din cap, parcă dojenindu-se pentru absurditatea lui.

– Nu vreau să te plictisesc cu necazurile mele.

– Nu mă plictisești. Și ai dreptate. Dacă valoarea tabloului e una sentimentală, atunci e nepreţuit. Poate că unchiul are să se răzgândească într-o bună zi.

– Poate, răspunse el, însă Gracie își dădu seama că nu era prea convins.

Se înapoiară la capelă.

– Nu trebuie să-ți mai răpesc din timp, zise el, zăbovind în prag.

– Probabil că Rutger se întreabă pe unde umblu, spuse Gracie.

– Mai bine du-te înăuntru și deschide-ți registrul.

– Mulțumesc că mi-ai arătat grădinile.

– Mi-a făcut plăcere.

Tancredi se îndepărtă, iar Gracie intră în capelă cu pas vioi. Rutger ridică ochii și o privi pe deasupra ochelarilor. N-o întrebă unde fusese. Poate că știa. Începu să-i vorbească despre un tablou de Picasso pe care tocmai îl dezvelise.

În seara aceea, Gracie îi povesti Gaiei că-l cunoscuse pe frumosul conte. Gaia era fascinată și voia să afle toate amănuntele, iar Gracie îi povesti de-a fir a păr.

– Ce noroc pe tine că ați fost numai voi doi să vedeți grădinile! Crezi că Donato te-a zărit? Are să fie foarte gelos.

– N-am dat cu ochii de el, dar n-are nici un motiv să fie gelos. N-a fost în nici un caz o plimbare romantică. Contele a vrut doar să se arate amabil.

– Sigur că da, numai că bărbații italieni sunt foarte posesivi, Gracie, iar Donato are o părere foarte bună despre el. Probabil că singura persoană în stare să-l facă gelos ar fi Tancredi Bassanelli.

– Atunci, la nevoie, am să mă folosesc de el.

– Nu-i nevoie de asta, răspunse Gaia. Donato e mort după tine.

– Nu înțeleg de ce. Dacă ar putea avea orice fată, de ce mă vrea pe mine?

– Pentru că nu ești de nasul lui.

– Dar sunt prietena lui, protestă Gracie.

– Tot nu ești de nasul lui.

– Am mult de lucru.

– Știu, așa îi spun și eu. Poate că asta îl ține mereu în priză, râse ea. Dacă vrei să te măriți cu el, atunci muncește cât mai mult.

Gracie se simțea stânjenită. Ideea măritișului nu-i trecuse prin minte.

– Sunt prea tânără ca să mă mărit, zise ea.

– Ba nu, nu ești. Dacă Filippo nu mă cere de nevastă în curând, am să fiu prea bătrână.

– O să te ceară, o liniști Gracie, văzând cum Gaia își scobea, neliniștită, unghiile.

– Așa sper și eu.

– Și vei avea o nuntă ca aceea a familiei Montefosco, tot orașul va veni să privească.

Gaia râse.

– Sper să ai dreptate. Îl iubesc pe Filippo.

Se uită la Gracie printre pleoapele îngustate.

– Tu nu-l iubești pe Donato?

– Țin mult la el, răspunse, precaută, Gracie.

– Nu-i același lucru.

– Știu. Dar nu toată lumea are parte de același fel de iubire pe care-o simți tu față de Filippo. Pentru unii, faptul de a ține la cineva e îndeajuns ca să-și clădească o existență împreună.

– Eu sunt prea romantică, spuse Gaia. Întotdeauna am să ofer iubire. Pentru mine n-are să fie niciodată îndeajuns doar să țin la cineva.

– În schimb, pentru *mine* este. N-am spus că vreau să mă mărit cu Donato, dar aș putea fi fericită lângă un om ca el. Nu caut luna de pe cer. Asta nu se potrivește unor fete ca mine.

Gaia o privi înspăimântată.

– Cum adică „fete ca tine“?

– Fete *de rând*.

– Cum poți să zici că ești o fată de rând? Cum poți să crezi că n-ai să te îndrăgostești niciodată nebunește?

– O, nu mă îndoiesc că am să mă îndrăgostesc nebunește. Mă îndoiesc doar că cel de care am să mă îndrăgostesc se va îndrăgosti nebunește de *mine*.

Nu-i putea destăinui Gaiei că vorbea despre Tancredi.

– Crezi că bărbații sunt chiar atât de superficiali, încât se îndrăgostesc doar de femeile foarte frumoase? Dacă o femeie e frumoasă pe dinăuntru, va străluci pe dinafară, oricât de urâtă sau comună ar fi. Te îndoiești prea mult de tine, Gracie. Cineva ți-a spus că nu valorezi nimic – și nu-i adevărat. Dacă Donato nu-i bărbatul potrivit pentru tine, undeva există cel sortit ție, și el te va găsi.

Gracie râse ironic.

– Ești într-adevăr romantică, zise ea.

– Eu chiar cred în ceea ce ți-am spus.

– Dacă toate am crede ceea ce crezi tu, atunci majoritatea fetelor din lume ar rămâne nemăritate. L-ar aștepta toate pe Rhett Butler. Dar eu nu sunt o frumusețe ca Scarlett, Gaia. Am să mă mulțumesc cu mai puțin și am să fiu fericită. Nici nu-mi doresc mai mult.

Dar, în străfundul inimii, își dorea mai mult de-atât.

Capitolul 10

În următoarele patru zile, Tancredi veni de mai multe ori la capelă. Se uita la tablourile pe care le știa din copilărie și vorbea despre ele cu Rutger și cu Gracie. Cu știința lui, Rutger îmbogățea cunoștințele lui Tancredi, iar acesta din urmă îl asculta pe olandez plin de interes. După ce descoperi că Rutger și Gracie își aduceau o gustare la pachet pe care o mâncau în grădină, contele îi pofti să li se alăture lui, mamei lui și invitaților – la masa de prânz care le era servită pe terasă. Contesa avea întotdeauna oaspeți. La început, Gracie se simți stânjenită. Nu era în largul ei în prezența unor persoane distinse și de vază, însă Tancredi îl prezentă pe Rutger drept unul dintre cei mai buni pictori restauratori din Europa, iar pe Gracie – ca fiind nepoata cunoscutului comerciant de artă Hans Hollingsworth. Gracie descoperi că prietenii contesei erau oameni educați și cultivați, cărora le făcea plăcere să discute despre artă. Vorbeau despre istorie și politică, mai și bârfeau, ceea ce o încânta pe contesă, iar dacă Gracie se simțea vreodată intimidată, Tancredi îi zâmbea larg de cealaltă parte a mesei, făcând-o și pe ea să zâmbească.

Exact așa cum prezisese Gaia, Donato era gelos. Gracie îl asigura că un bărbat ca Tancredi nu s-ar fi uitat niciodată la o fată ca ea, și chiar dacă Donato o credea, asta nu-l împiedica să-i spioneze din grădina unde lucra alături de tatăl lui. Stătea cu ochii pe ei în timp ce luau prânzul și avea grijă să

plivească buruienile și să smulgă florile uscate din jurul capelei atunci când se întâmpla ca Tancredi să fie acolo. În cea de a șaptea zi, când terminară și cu ultimul tablou, Gracie era copleșită de regret. Asta însemna că n-aveau să mai vină la castel, iar ea pierdea, astfel, ocazia să-l vadă pe Tancredi. Rutger alesese cincisprezece tablouri care aveau să fie curățate și restaurate. Bagwis fusese de acord să le împacheteze și să le aducă la Villa Colomba. Contesa își făcu apariția în capelă într-un nor de dantele și de parfum de tuberoze, le strânse mâna și le mulțumi pentru efortul lor. Tancredi veni și el, chiar în momentul în care urcau în mașină. Se aplecă și privi pe geamul din dreptul lui Rutger, ca să-și ia rămas-bun. Nu zăbovi, dar salută făcând semn cu mâna pe când Rutger pornea motorul, apoi se înapoie la castel trecând prin uriașul *portone*. Gracie era deprimată. Știa că Tancredi n-ar fi iubit-o niciodată așa cum îl iubea ea, dar asta n-avea nici o importanță. I-ar fi fost de ajuns să se afle în preajma lui. Și-ar fi dorit să lucreze pentru contesă, la fel ca Donato. Dacă slujba ei ar fi fost la castel, atunci l-ar fi putut vedea pe Tancredi. Ei nu i-ar fi trebuit mai mult de-atât.

În seara aceea, Gracie rămase în fața oglinzii din baie, studiindu-și chipul. Dacă ar fi fost frumoasă precum Damiana sau Gaia, poate că el s-ar fi simțit atras de ea. Își desprinse părul din agrafe, lăsându-l să se reverse pe umeri. Era de culoare castaniu-deschis, decolorat în creștet de la soarele puternic al Italiei. Obrajii bronzați îi scoteau în evidență singura comoară pe care o avea: ochii. Mari, migdalați, cenușii-verzui. Știa că ochii ei erau deosebiți, nu doar fiindcă i se spusese lucrul ăsta, dar pentru că își dădea seama și singură. Ar fi vrut să aibă nasul ceva mai mic și gura puțin mai senzuală, precum era cea a contesei.

În dimineața următoare, Gracie începu să lucreze la pictura barocă înfățișând fata în rochie verde.

În studio domneau liniștea și penumbra, fiindcă storurile fuseseră trase. Afară se auzeau păsările ciripind în ramurile pinilor umbrelă. Rutger cerceta cu lupa o foarte valoroasă pictură renascentistă. Amândoi lucrau în tăcere, pentru că aveau nevoie de liniște ca să se poată concentra. Gracie iubea atare tihnă. Îi plăcea această slujbă care-i punea puterile la încercare, îi plăcea emoția cu care aștepta să vadă ce se afla sub stratul de lac îngălbenit.

Concentrată la ceea ce făcea, ea nu se mai gândea la Tancredi. Era o ușurare să fie cu mintea la altceva. Însă la sfârșitul zilei, atunci când își strânse ustensilele, gândul îi fugi din nou la el. Asta o făcu să stea îmbufnată. Nu voia să iasă în oraș, nu voia să-l vadă pe Donato, voia doar să stea culcată pe spate, cu ochii la stele – și să se gândească la Tancredi.

Câteva săptămâni mai târziu, Hans se înapoie de la Paris aducând o veste bună. Vânduse falsul lui Gracie pentru o sumă impresionantă. Gracie, care primea un mic salariu de la unchiul ei, fu răsplătită acum cu un bonus. Unchiul Hans nu-i spuse cu cât vânduse tabloul, iar Gracie nu-l întrebă. Bonusul consta dintr-o sumă de bani mai mare decât văzuse ea vreodată. Decise că avea să împartă banii cu mama ei și cu Joseph. Dacă fratele ei chiar plănuia să se însoare, banii aceștia aveau să-i ajungă de nuntă și ca să pornească în viață cu dreptul.

Unchiul Hans arătă un deosebit interes față de tablourile contesei. Le studie pe cele cinci pe care le restaurau Rutger și Gracie, apoi avu o lungă conversație cu Rutger, în olandeză. Gracie era obișnuită să-i audă vorbind în limba lor maternă, așa că nu le dădu nici o atenție. Amândoi deciseră ca ea să termine lucrul la picturile contesei, și abia pe urmă să se apuce să falsifice alt tablou. Apoi unchiul Hans dispăru din nou în atelier, încuind ușa în urma lui.

La sfârșitul săptămânii, Gracie se duse cu bicicleta în oraș ca să-l vadă pe Donato. Știa că trebuia să se mulțumească cu ceea ce avea și să nu râvnească la un bărbat la care nu putea ajunge. Donato se arătă fericit s-o vadă. O luă de mână și amândoi porniră să hoinărească pe caldarâmul străzilor, căscând gura la vitrine. De cum avea ocazia, Donato o răsucea brusc către el ca s-o sărute. *Ca un câine care își marchează teritoriul*, își zise ea, cu cinism. Trecură prin fața bisericii Maria Maddalena; Donato o trase înăuntru. Gracie nu trecuse niciodată pragul acelei biserici fiindcă nu era catolică, iar unchiul Hans nu era credincios. Biserica, foarte veche, avea fresce decolorate și o pardoseală de mozaic. În spatele altarului se găsea o statuie enormă reprezentându-l pe Hristos pe cruce, cu sângele

de pe piept și de pe mâini pictat într-un roșu aprins care o îngrozi pe Gracie. În altar ardeau lumânări înfipte în sfeșnice de argint. Gracie îl lăsă pe Donato s-o plimbe prin biserică, întrebându-se de ce ținea el să-i arate acel lăcaș. Încercă să nu ia în seamă senzația nelămurită pe care-o avea în capul pieptului. Conștientă de ceea ce însemna acea senzație, vorbea fără oprire, din pricina încordării. Nu erau singuri. Pe bănci stăteau bătrâne învești mântate în negru, ca niște corbi, iar o pereche de tineri vorbea pe șoptite cu preotul într-o capelă mică din stânga altarului.

Brusc, Donato se lăsă într-un genunchi, iar temerea lui Gracie deveni realitate. Voia s-o ceară de soție.

– Te iubesc, Gracie, zise el, luând-o de mână și privind-o cu ochi rugători. Pentru mine nu există altă femeie în afară de tine. Vrei să-mi faci onoarea să fii soția mea?

Gracie se albi la față. Știa că ar fi trebuit să spună „da". Știa că nu putea avea mai mult de-atât. Era absurd să iubească un bărbat la care nu putea ajunge. Donato era un om bun la suflet. Poate că-i mai fugeau ochii încoace și încolo, dar nu făceau așa toți italienii? Ar fi fost un soț bun. Știa că ar fi fost fericită lângă el. Iubea Italia, iubea Colladoro – și atunci chiar conta că nu-l iubea pe *el?*

Nu era îndeajuns că *ținea* la el?

Șovăi.

– Hai, Gracie, o îndemnă el. Ai de gând să mă lași să aștept aici în genunchi? Podeaua asta e foarte tare, îi zise, râzând seducător.

Gracie ar fi vrut să-i tresalte inima. Ar fi vrut să simtă o greutate în stomac, să plângă de emoție, dar nu era în stare. Nu simțea nimic altceva decât stânjeneală.

– Dă-mi timp să mă gândesc, zise ea, încercând să nu-l dezamăgească dintr-odată.

– Asta e ca și cum mi-ai spune „nu", răspunse el, bosumflat.

Apoi, schimbând iute tactica, adăugă pe un ton care se voia convingător:

– Gracie, ne potrivim unul cu altul. Hai, iubito! Știi bine că ne potrivim.

– Așa e, încuviință ea.

La urma urmei, era adevărat, *chiar* se potriveau. Știa că era o prostie să refuze o cerere în căsătorie din cauza lui Tancredi. Era ca și cum s-ar fi agățat de o himeră. Dar ce putea să facă?

– Îți place cum sărut, zise el, zâmbind, iar Gracie nu putu să nu-i răspundă cu un surâs vag.

– Așa e, răspunse ea.

El se ridică în picioare și-i șopti la ureche:

– Îți promit că o să-ți placă și cum fac dragoste cu tine.

Gracie nu se îndoia de asta, și totuși, i se părea că o căsătorie cu Donato îi închidea orice perspectivă.

– Dă-mi timp, îi ceru ea, sărutându-l.

Îl simți însă cum se crispă.

– Bine. Dar nu prea mult, da?

Deși zâmbea, acum buzele lui trădau mai curând resentiment decât bucurie.

– Doar nu vrei să-mi caut alta?

– Nu.

– Așa ziceam și eu. Sunt un om răbdător, Gracie, dar nu un idiot.

O luă de mână puțin cam brusc și o trase înspre ieșire. Gracie nu-și dezlipea privirea de pe mozaicul pardoselii, în timp ce în mintea ei năvăleau întrebări la care nu găsea răspuns. Se simțea îngrozitor. Pentru că-l dezamăgise pe Donato și pentru că iubirea ei tainică era una imposibilă. Cum pășea fără să se uite pe unde călca, nu-l văzu pe bărbatul înalt care venea spre ea și se izbi de el în plin. Se trase înapoi, speriată.

– Îmi cer scuze… bâigui.

Ridică ochii și văzu că bărbatul care o privea, amuzat, nu era altul decât Tancredi.

– Gracie, zâmbi el.

– Tancredi, iartă-mă. Nu mă uitam…

– Te rog, nu face nimic. Se întoarse către Donato. *Signor* Fabbri.

– *Buon giorno, Conte Bassanelli*, răspunse Donato. Tocmai am cerut-o pe prietena mea în căsătorie, nu se abținu el să spună.

Gracie înțelegea de ce o făcuse și regreta din tot sufletul.

Tancredi zâmbi și mai radios.

– Felicitări! zise el, bătându-l pe umăr pe Donato, așa cum fac bărbații. Merită să te căsătorești într-o biserică atât de frumoasă, adăugă el.

– Știu. Tocmai i-am arătat-o lui Gracie.

Gracie băgă de seamă că și felul în care Donato îi pronunțase numele era tot un fel de a-și marca teritoriul. Ar fi vrut să dea drumul mâinii lui Donato, să-i explice lui Tancredi că ea nu acceptase și că, probabil, nici n-avea să accepte. Dar nu zise nimic, ci doar își ascunse amărăciunea în spatele unui zâmbet. La urma urmei, Tancredi părea încântat. Dacă ar fi avut vreun sentiment pentru ea, ar fi fost dezamăgit.

Tancredi nu zăbovi prea mult. Își luă rămas-bun de la ei și intră în biserică. Gracie era nespus de îndurerată. Donato o apucă și mai strâns de mână, apoi o duse în *piazza*.

– Hai să mâncăm ceva, propuse el.

Gracie încercă să se arate veselă, dar îi venea teribil de greu. Donato era prost dispus că ea îi refuzase cererea în căsătorie, iar Gracie se simțea vinovată.

Sunt o nebună îndrăgostită, își zise, deprimată, *și uite că nu reușesc să-mi vin în fire*. Și-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu cineva despre asta, dar n-avea cu cine. Mama ei era departe și, oricum, știa prea puține despre viața ei, iar unchiul Hans n-avea nici un fel de experiență cu femeile.

Abia în săptămâna următoare, pe când se găsea în atelier cu Rutger, se trezi primind sfaturi de la *el*.

– Ești nefericită, Gracie, spuse bătrânul, fără să se întrerupă din lucru. Ce s-a întâmplat?

– Donato m-a cerut în căsătorie, răspunse ea, punând uneltele deoparte.

– Și tu ce ai răspuns?

– Că mă mai gândesc.

– Ah, înțeleg, mormăi el. Dacă trebuie să te mai gândești, atunci nu-i bine.

– Ar fi trebuit să accept, adăugă ea.

– Dar trebuie să te mai gândești, așa că n-ai acceptat, replică el, dând din umeri.

Gracie oftă.

– Nu știu de ce trebuie să mă mai gândesc, îi răspunse, supărată pe ea însăși.

– Pentru că nu-i bine, zise Rutger pe un ton neutru.

– Dar de ce nu-i bine?

– Pentru că inima ta e în altă parte.

Gracie era uluită. Era chiar atât de vizibil?

– Da?

Rutger zâmbi și-i aruncă o privire pe după șevalet.

– Te-am văzut cum înfloreşti, cum te preschimbi dintr-o femeie oarecare într-una frumoasă. O femeie îndrăgostită are o anume strălucire. Radiază lumină. Se transformă. Dragostea o face frumoasă. Cum puteam să nu văd asta?

– Și ce pot să fac? îl întrebă Gracie.

– Fiindcă unul te iubește, iar celălalt nu?

Lui Gracie îi tremura bărbia. Rostite cu glas tare, vorbele acelea dureau.

– Da.

– Ah, asta e întrebarea. Te pricepi la jocuri de noroc?

– Nu știu.

– Un om cu cap ți-ar spune să te măriți cu bărbatul care te iubește și să fii recunoscătoare pentru asta. Un pasionat de jocuri de noroc ți-ar spune să încerci să câștigi inima celui care nu te iubește, dar aici există întotdeauna riscul să nu reușești. Și atunci îi pierzi pe amândoi.

– Nu-mi ești de prea mare ajutor, Rutger, zise ea.

– Atunci va trebui să te gândești la ceea ce ți-am spus.

– Și cu asta ne întoarcem de unde am pornit.

– Eu nu pot gândi în locul tău.

– Dar dacă ai putea, ce m-ai sfătui?

El o privi din nou pe după șevalet.

– Eu nu joc jocuri de noroc, dar îmi place să risc. În locul tău, aș sta pe margine și aș aștepta. Dacă te măriți cu Donato, îi închizi iubirii ușa pentru totdeauna. Dacă aștepți, atunci lași ușa întredeschisă, și poate că iubirea va străluci prin această crăpătură. Dacă nu, atunci poți să închizi ușa.

– Cu alte cuvinte, mă sfătuiești să aștept?

– Într-un fel filosofic, da, zâmbi el. Păstrează-ți toate opțiunile deschise. Ești tânără. Nu-i nevoie să te grăbești să te măriți, iar Donato te va aștepta.

– Și dacă nu mă așteaptă?

– O să te aștepte, fiindcă te iubește. În definitiv, nu de asta îl aștepți și tu pe Tancredi?

La auzul numelui lui, Gracie icni.

– Unele așteaptă o viață întreagă, adăugă Rutger. Socotesc că merită așteptarea. Eu bănuiesc că și *tu* ești o *astfel* de femeie.

Gracie își reluă lucrul.

– Nu credeam că aveam să fiu o astfel de femeie, Rutger.

– Sigur că nu. Nimeni nu-și imaginează că are să-și irosească viața tânjind după un om pe care nu-l poate avea, dar, dacă iubirea pune stăpânire pe tine, devii incapabil să te comporți altfel.

– Dar tu, Rutger? Tu ce fel de om ești?

– Dacă aș fi mai tânăr, aș fi genul care așteaptă, dar… Alungă gândul cu un plescăit din limbă. … sunt bătrân și am obosit să tot aștept, așa că am renunțat. Lucrez, mănânc, dorm și visez. Și sunt fericit așa. Secretul e resemnarea. Îmbătrânind, ai să înțelegi.

Gracie ar fi vrut să-l mai tragă de limbă, dar, cumva, știa că n-avea să obțină mai mult de la el.

Decise să mai aștepte. Avea să se gândească, să stea pe margine și să spere, deși în cazul lui Rutger era evident că tactica asta nu dăduse roade.

La începutul lui septembrie, Gracie și Rutger terminară de curățat patru dintre tablouri. Bagwis trimise o furgonetă ca să le ia. Gracie ar fi vrut să le ducă chiar ea la castel, doar ca să-l vadă pe Tancredi, presupunând că el era acolo, dar nu primi nici o invitație s-o facă.

Gaia se mărită cu Filippo în biserica Maria Maddalena, în lumina aurie a unei seri de început de toamnă. Gracie și Damiana au fost domnișoare de onoare. Donato arăta foarte bine în costum; Gracie își zise că era o proastă pentru că nu voia să se mărite cu el. La fel îi spusese și Damiana, iar toată lumea din oraș era la curent și-i dezaproba șovăiala. Nimeni nu reușea să înțeleagă de ce-l refuzase pe cel mai frumos bărbat din Colladoro.

Câteva săptămâni mai târziu, Rutger făcu o descoperire interesantă. Avusese o bănuială că unul dintre portretele aflate în posesia contesei era, de fapt, un Gainsborough[41], iar nu opera unui artist neînsemnat, așa cum scria în catalog. Capul era pictat de mâna unui maestru. În schimb, corpul era lipsit de armonie – ca și cum ar fi fost din cu totul alt tablou. Rutger nu-i spusese nimic lui Gracie, fiindcă nu fusese sigur sută la sută. Însă acum, descoperind că trupul fusese pictat pe deasupra ca să se ascundă astfel deteriorarea și decolorarea picturii originale, nu mai avea nici o îndoială, așa că-i arătă portretul și lui Gracie.

– Când cineva face o asemenea descoperire, e o mare bucurie. Asta face ca meseria mea să merite efortul.

Își șterse mâinile cu o cârpă.

– Toate orele de trudă în acest atelier au dus la un rezultat superb. Trebuie să-i spunem imediat contesei.

– Ar trebui să-i telefonezi.

– Am vorbit cu Bagwis și, din fericire, contesa e la castel. I-am spus că *tu* ai să te duci acolo imediat. Eu sunt prea obosit. Tu ești tânără și puternică. Poți lua bicicleta.

Îi zâmbi cu gura până la urechi și cu un licăr enigmatic în ochi.

Gracie porni cu bicicleta pe drumeagul care ducea spre castel. Aerul era răcoros, dar lumina serii, blândă și trandafirie, învăluia castelul și casele de la poalele lui. Când drumul deveni mai abrupt, Gracie descălecă și-și împinse bicicleta la deal. Ajunse la poarta castelului leoarcă de sudoare. Își scosese puloverul și și-l înnodase în jurul taliei. Spre groaza ei, constată că avea vopsea pe palme și sub unghii. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-și lase acasă pantalonii de lucru. Dar se îndoia că Tancredi putea fi la castel. Își aminti spusele lui Donato, cum că domnul conte venea acolo doar în lunile de vară, iar acum era octombrie. Cu siguranță că Tancredi se afla la Roma. Era pentru prima oară când își dorea să nu-l întâlnească. Nu în halul în care era. Cu părul ciufulit și îmbrăcată cu hainele cele mai proaste cu putință.

Făcu să sune un clopoțel și așteptă în fața porții, dar nu veni nimeni să-i deschidă. Gracie știa că Donato și tatăl lui plecaseră acasă, la fel – și ceilalți grădinari. Își lăsă bicicleta pe o fâșie de iarbă și împinse poarta atât cât să se poată strecura prin deschizătură. Porni pe alee, pe sub chiparoșii înalți, care păreau niște pene înmuiate în aur, colorate astfel de razele soarelui ce, după câteva clipe, aveau să dispară în spatele dealurilor. Ajungând la castel, sună la sonerie. Așteptă. Cum nu venea nimeni,

apăsă din nou pe butonul soneriei. Aceeași tăcere. Tot mai neliniștită, se duse până în dreptul unei ferestre și-și făcu palmele căuș ca să privească înăuntru. Spre uimirea ei, mobila era acoperită cu cearșafuri. Se părea că totuși contesa plecase la Roma și n-avea de gând să revină până în vara următoare.

Gracie nu știa ce să creadă. Cu toate astea, Rutger o asigurase că vorbise cu Bagwis, prin urmare, cineva trebuia să fi fost la castel. Poate contesa era undeva în spate. Gracie porni către terasa unde o întâlnise pentru prima oară. Dar și acolo scaunele erau la fel de părăsite precum era întregul castel. Pernele fuseseră luate și puse la păstrare. Doar păsările ciripeau prin copaci, certându-se pe cele mai bune locuri pentru cuiburi. Nedumerită, Gracie nu știa ce să mai facă. Rutger s-ar fi supărat dacă ea se întorcea spunând că nu găsise pe nimeni. I-ar fi reproșat că nu căutase peste tot. Dar unde putea, oare, să fie contesa? Gracie nu voia să fie surprinsă spionând pe proprietate și, în orice caz, n-avea de gând să strige.

În acel moment, în ușa turnului apăru Tancredi. Obrajii lui Gracie se aprinseră de rușine. Tancredi o privi mirat. Era limpede că *el* nu fusese anunțat de venirea ei. Lui Gracie îi venea să facă stânga-mprejur și s-o ia la fugă, dar ar fi fost o lipsă de politețe din partea ei, ba chiar o reacție exagerată. Prin urmare, porni către el, cu bărbia ridicată, ca să ascundă cât se simțea de umilită.

Ajungând mai aproape, văzu că și el purta o cămașă veche și stropită de vopsea, precum și niște pantaloni prăfuiți. Avea părul în dezordine și părea să nu se fi bărbierit de cel puțin câteva zile. Gracie își dădu seama că Tancredi nu se aștepta să primească vizite.

– Îmi cer iertare că am venit pe neanunțate, zise ea. Rutger m-a trimis să vorbesc cu doamna contesă.

– Mama nu-i aici, răspunse el.

– Rutger a vorbit cu Bagwis…

Se opri văzându-l că rămăsese cu ochii la pantalonii ei. Și-ar fi dorit să fi fost îmbrăcată într-o rochie frumoasă.

Dar Tancredi zâmbi, la fel cum făcuse la masa de prânz atunci când ea simțise nevoia de încurajare, apoi își ridică privirea către fața ei.

– Facem o pereche pe cinste! chicoti el. Se vede că ai lucrat la șevalet toată ziua. La fel și eu.

Ușurată că Tancredi nu era furios, Gracie îi răspunse la zâmbet.

– Pictai? îl întrebă.

– Hai cu mine să-ți arăt. Nu sunt prea priceput. E doar un hobby.

Intră în turn. Era o încăpere rotundă, spațioasă și văruită, cu o scară primitivă de lemn care ducea la nivelurile superioare. Podelele erau goale și stropite cu vopsea, iar, sprijinite de ziduri, se vedeau pânze, rame și alte obiecte tipice pentru un atelier de pictură. Pe un șevalet se găsea tabloul la care lucra Tancredi. Reprezenta un bărbat așezat la masă și aplecat deasupra unui pahar gol. Culorile erau sumbre: nuanțe de cenușiu, cafeniu și albastru. Gracie nu se așteptase să vadă ceva atât de deprimant.

– Cine e? întrebă ea.

Urmă o lungă pauză. Tancredi o privi cu luare-aminte. Gracie simțea că ochii lui parcă o ardeau prin piele. Știa că i se putea citi stânjeneala pe față, însă nu-și putea ascunde reacția. Tabloul avea în el ceva aspru și copleșitor, care o tulbura profund.

– Sunt eu, răspunse el într-un târziu, punându-și mâinile în șolduri. Sau, cel puțin, *am fost.*

– Tu?

– Da. Am trăit multe vieți, Gracie.

– Dar omul ăsta arată nefericit. Neconsolat. Pierdut.

Tancredi ridică din umeri.

– Și totuși, sunt eu.

Râse. Un râs lipsit de veselie.

Gracie rămase mult timp cu ochii la tablou, întrebându-se ce suferință îl inspirase. Într-un târziu, se trase deoparte.

– E sumbru, Tancredi. Teribil de sumbru. Dar e foarte bun.

– Dacă asta e părerea ta, o iau ca pe un compliment.

– Toate lucrările tale sunt la fel de sumbre?

– Deloc. Uite, să-ți arăt una veselă.

Discutară, un timp, despre tablourile lui. Gracie uită de pantalonii ei urâți. Stătură de vorbă ca doi buni prieteni, râzând de picturile mediocre și admirându-le pe cele reușite, deși Tancredi se grăbea să-i contracareze complimentele cu câte o remarcă autocritică. Pentru un bărbat atât de frumos și de charismatic, era foarte nesigur pe el. Asta o făcea pe Gracie să-l iubească și mai mult.

– Hai să bem ceva, îi propuse el după ce terminară. A fost o zi lungă.

– Nu vreau să te rețin, zise Gracie, amintindu-și brusc motivul pentru care venise. Rutger m-a trimis să-i spun contesei că sub una dintre picturi a descoperit un Gainsborough.

– Serios?

– Da, e foarte valoros. Contesa are să se bucure să afle asta.

– Stai puțin. Rutger chiar te-a trimis aici ca să-i dai mamei vestea asta?

– Da.

– Dar mama a plecat la Roma în septembrie. De atunci, n-a mai dat pe la castel.

– Foarte ciudat. Rutger a vorbit cu Bagwis… Zicea…

Brusc, Gracie înțelese. Rutger o trimisese la castel anume fiindcă Tancredi se găsea acolo. Cumva, știuse asta. Îi venea să râdă de șiretlicul olandezului.

– Nu contează, încheie ea, dând din mână ca pentru a pune punct oricăror explicații. O poți anunța tu pe contesă.

– Atunci, se cuvine să sărbătorim. Nu-i prea rece, putem să stăm afară?

– O, nu-i cazul să te deranjez.

– Chiar vreau să rămâi. N-am mai vorbit cu nimeni de zile întregi.

– Foarte bine. Chiar mi-ar face plăcere, încuviință ea, punându-și puloverul.

Gracie îl ajută să aducă paharele și sticla de vin din bucătăria castelului, apoi aranjă pernele pe marea canapea din împletitură de răchită de pe terasa semicirculară ce se deschidea spre dealuri. Aceeași terasă pe care ea îl întâlnise pentru prima dată. Soarele abia se mai zărea la orizont, ca o dâră roșiatică, iar pe cerul întunecat sclipea prima stea. Lui Gracie îi plăcea gustul vinului. Era rece și înviorător și-i dădea o amețeală plăcută. Bucuria de a privi asfințitul alături de bărbatul pe care îl iubea cu adevărat îi dădea imboldul de a acționa cumva, fiindcă ar fi putut fi ultima oară când îl vedea pentru multe luni sau chiar pentru mulți ani de atunci încolo.

– De ce e atât de trist acel portret, Tancredi? întrebă ea, conștientă că punea o întrebare personală, dar fără să-i pese de asta.

Tancredi se rezemă de perne, își puse o mână sub cap și-și ațintiprivirea către dealurile din depărtare.

– E o poveste lungă, oftă el. Dacă nu te grăbești să te întorci la atelier, am să ți-o spun.

– M-ai făcut curioasă, așa că acum trebuie să-mi spui.

El râse încetișor.

– Foarte bine. Luă o înghițitură de vin, apoi își rezemă coatele pe genunchi. Mai ții minte că ți-am vorbit de un tablou?

– Cel pe care ți l-a furat unchiul tău?

– Ai memorie bună, Gracie.

– Pentru lucrurile care mă interesează – da, răspunse ea.

– Bun, deci, după cum ți-am spus, acel tablou însemna foarte mult pentru mine. Nu numai fiindcă e încântător, dar și pentru că reprezintă o perioadă din viața mea în care am fost fericit. Vezi tu, tatăl meu a murit pe când aveam cincisprezece ani. Până în acel moment n-am știut ce însemna să pierzi pe cineva drag. Eram iubit, răsfățat și îndeajuns de norocos cât să consider că mi se cuvenea să fiu fericit. Apoi, însă, tatăl meu a murit, iar eu, ca să folosesc expresia ta, am trecut podul.

Gracie era impresionată că el își amintea niște cuvinte ale ei. Îl văzu cum cobora ochii înspre paharul cu vin și se simți cuprinsă de un val de afecțiune pentru el.

– Nu mă mai puteam întoarce niciodată în acel loc lipsit de griji, urmă Tancredi. Eram tânăr. Nu mi-am dat seama că suferința e ceva cu care trebuie să te obișnuiești, nu ceva prin care treci și apoi ieși la liman. Nu ajungi niciodată la liman. Pur și simplu, continui să trăiești ducându-ți durerea în suflet ca pe un bolovan. Însă eu nu știam asta. Îmi închipuiam că puteam să depășesc momentul. Așa că m-am apropiat de un grup de oameni care trăiau clipa. Am început să am rezultate slabe la școală. Făceam niște chefuri monstru. Cheltuiam bani cu nemiluita. Mă întâlneam cu fetele cele mai nepotrivite, luam droguri, fumam și beam până când uitam de mine. Eram subiectul de bârfă al întregii Rome. Bunicul meu, pe care îl iubeam, ajunsese la disperare. Încerca să mă povățuiască, dar eu nu-l ascultam. Eram atât de plin de ură. Îl învinuiam pe Dumnezeu că mă lăsase fără tată. Îl învinuiam pe tata fiindcă mă părăsise, chiar dacă nu fusese alegerea lui. Mă învinuiam pe mine pentru slăbiciunea mea, dar nu mă puteam opri să fac ceea ce făceam. Presupun că, într-un fel, strigam după ajutor, numai că nimeni nu știa cum să mă ajute. Și, cu siguranță, nici eu nu știam cum să accept ajutorul. Apoi, într-o bună zi, bunicul a venit lângă mine, în fața acelui minunat tablou, și mi-a spus: „Ții minte băiețelul care se oprea cândva aici ca să admire tabloul ăsta?“ „Da“, am răspuns eu. „E încă înlăuntrul tău, Tancredi“, a urmat el. „Poate că viața lui s-a schimbat, poate că el a suferit o pierdere ireparabilă, dar e încă în adâncul ființei tale, cu toată uimirea, inocența și bucuria de atunci. Nu trebuie decât să-l cauți.“ Atunci mi-am dat seama că felul în care îmi trăiam viața era alegerea mea și că-mi iroseam anii degeaba. Purtarea mea n-avea să-mi aducă tatăl înapoi. Tatăl meu nu m-ar fi recunoscut în omul în care mă preschimbasem. Și nici bunicul nu putea fi mândru de el. Așa că am decis să-mi schimb cursul vieții. L-am căutat pe copilul de odinioară.

– Și l-ai regăsit? întrebă, încet, Gracie.

Tancredi o privi cu un aer grav.

– Nu știu. Să zicem că sunt pe cale să-l regăsesc, Gracie.

Se foi puțin între perne și se întoarse cu fața către ea.

– Când a murit bunicul, m-am așteptat să primesc tabloul pe care mi-l făgăduise. Nu știu dacă a uitat să-l treacă în testament sau dacă s-a gândit că familia avea să-și amintească dorința lui și s-o respecte. La urma urmei, toată lumea știa că voise să mi-l lase mie. Unchiul meu a ales să creadă că bunicul *n-a vrut* ca eu să am tabloul. După părerea mea, realitatea e că unchiul a vrut să mă

pedepsească fiindcă adusesem o pată pe numele familiei. Vezi tu, pentru el reputația e mai importantă decât orice altceva, chiar decât familia și copiii.

Zâmbi răutăcios.

– Ah, ce-aș mai vrea să-i pătez numele, numai că nu pot face asta fără să-l pătez și pe al meu!

– Așadar, tabloul îl reprezintă pe acel Tancredi disperat care încă luptă să preia controlul. Cel care și-a pierdut tatăl și bunicul și care nu-și poate ierta unchiul pentru fapta lui. O imagine a deznădejdii și a neajutorării.

– Excelent!

Tancredi râse și întinse mâna după sticla de vin rămasă în frapiera cu gheața pe jumătate topită aflată pe masă, lângă el. Umplu paharul lui Gracie, apoi pe al lui.

– Îmi pare rău că ți-am spus o poveste atât de tristă.

– Și totuși, probabil că de aici te-ai inspirat pentru cea mai bună lucrare a ta.

– Chiar crezi că-i atât de bună?

– Da, chiar cred. Dar nu mi-aș agăța-o pe perete!

Amândoi izbucniră în râs.

– Să știi că mă simt mai bine acum, că ți-am spus povestea. N-am vorbit niciodată cu nimeni despre asta.

– Cum ziceai pe când mi-ai arătat grădinile? „E mai ușor să-ți deschizi inima față de un străin."

– Dar tu nu ești o străină, Gracie, protestă el, cu un surâs atât de tandru, încât Gracie simți cum i se strânse stomacul. Te-ai căsătorit deja cu Donato? o întrebă, înainte de a duce paharul la buze.

Gracie era uimită de faptul că el își amintise.

– Nu, răspunse ea.

– Când e ziua cea mare?

– Donato s-a cam pripit atunci când ți-a spus că vrem să ne căsătorim.

Tancredi ridică din sprânceană.

– Când te-am întâlnit, tocmai mă ceruse de soție. Eu i-am răspuns că am să mă gândesc. Asta a fost tot.

– Și te-ai hotărât? întrebă el.

Pe Gracie o cuprinse, brusc, emoția. Își întoarse privirea înspre dealurile care acum se profilau pe cerul din ce în ce mai întunecat. Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar nu se simțea în stare.

– Încă mă mai gândesc, răspunse ea.

– Nu-l iubești, zise el, simplu.

Gracie rămase fără grai. Mâna în care ținea paharul începu să-i tremure, fiindcă, prin acea remarcă, Tancredi i se dezvăluise într-un fel pe care nu-l putea ignora.

– Țin mult la el, spuse ea.

– Nu-i de ajuns.

Gracie își goli paharul și îl puse pe masă.

– Nu, oftă ea. Nu-i de ajuns.

Tancredi se întinse peste masă și o luă de mână. Gracie încremeni.

– Nu te speria, zise el, mângâindu-i mâna cu degetul mare. Eu mă bucur că nu te măriți cu Donato.

Gracie căută cu disperare un răspuns, dar nu găsi nici unul.

– Ești prea bună pentru el, urmă Tancredi.

Ochii îi străluceau în lumina asfințitului, iar Gracie spera că afecțiunea pe care o citea în ei nu era doar o iluzie.

– Nu credeam să am vreo șansă, așa că am încercat să nu mă gândesc la tine. Dar acum ești aici, lângă mine, și se pare că soarta ne-a adus împreună.

O prinse ușor de bărbie și-și apăsă buzele peste ale ei.

Gracie avu senzația că se scufunda la mii de metri adâncime. Închise ochii, dorindu-și să se afunde din ce în ce mai mult. Tancredi îi atinse nasul cu al lui, apoi se retrase și o privi țintă. Ea deschise ochii și-i răspunse la privire. Și cum nu protestă și nici nu se feri, el o sărută din nou, de data asta – cu pasiune.

O înlănțui cu brațele și o lipi de inima lui. Gracie închise iarăși ochii, înțelegând că deosebirea între un sărut reușit și unul nereușit n-avea nici o legătură cu priceperea, ci ținea numai și numai de iubire.

Capitolul 11

Italia 2010

Gracie se trezi simțind cum cineva o mângâia pe păr. Deschise ochii și o văzu pe Anastasia așezată pe marginea patului, cu o expresie îngrijorată.

– Te simți bine, bunico? întrebă ea. Ai dormit toată după-amiaza. Rex spune că a trebuit să te întorci din drum.

Gracie avu nevoie de câteva clipe ca să-și amintească unde era și ce se întâmplase. Îl revăzu pe Tancredi la balcon, cu mâna ridicată, cu surâsul lui politicos și impasibil, își aminti că n-o recunoscuse și i se strânse inima.

– Sunt bine, răspunse, privind în altă parte, ca nu cumva nepoata să-i citească tristețea din ochi.

– Ai băut prea mult vin? râse Anastasia.

– Nu cred, zise Gracie, ducându-și palma la frunte, deși durerea nu era acolo, ci în inimă.

– Eu mi-am petrecut după-amiaza la piscină, cu Alex. E chiar drăguț. Mă bucur că am pe cineva de vârsta mea aici.

– Da, minunat, așa-i.

Gracie se ridică în capul oaselor, simțindu-și trupul înțepenit.

– E foarte deștept. Vrea să lucreze la Ministerul de Externe.

– Cred că e un băiat încântător, replică Gracie.

Anastasia râse.

– Ce-ar fi să cobori ca să bei un ceai? Ești foarte palidă, iar mie mi-e foame.

– Tot timpul ți-e foame, comentă Gracie, dându-se jos din pat. Unde s-o fi ducând toată mâncarea pe care-o înfuleci?

– Nu știu, dar mi se face repede foame. Abia am mâncat, și uite că iar simt nevoia să mănânc.

– În cazul ăsta, mai bine coborâm.

Gracie îi era recunoscătoare Anastasiei că o silea să se înapoieze în prezent. O ceașcă de ceai era exact ceea ce-i trebuia ca să-i ridice moralul. Își puse pantofii și porni spre ușă.

– Bunico?

– Da, draga mea.

– Mă bucur că am venit aici.

Gracie se răsuci către ea. Pe chipul nepoatei ei se citea sinceritatea.

– Și eu mă bucur că ai venit, iubito, răspunse ea. Mi-ar fi fost urât singură.

Anastasia se încruntă.

– Te simți singură în Devon?

Gracie vru să răspundă că nu, fiindcă își avea câinii, își avea prietenele, dar, cumva, nu voia să-și mintă nepoata.

– Puțin, mărturisi ea.

Anastasia era îngrozită.

– Asta-i cumplit! îi strigă.

– Așa e viața, Anastasia, îi spuse, fără înconjur, Gracie.

Așa e și *dezamăgirea*, își zise ea. Însă și dezamăgirea făcea parte din viață. Dacă învățase ceva de la Rutger, apoi învățase să fie resemnată. Tancredi n-o recunoscuse. Nu era sfârșitul lumii. Trăise fără el patruzeci și patru de ani. Se găsea în cel mai frumos loc de pe pământ, alături de fiica și de nepoata ei, și se simțea fericită. N-avea de gând să strice totul lăsându-se copleșită de dezamăgire.

Ceaiul se servea afară, pe terasa unde luau și micul dejun. Gracie își zise că Anastasia s-ar fi simțit mai bine la masa cea mare, la care Wendy, Tiff și Brigitte își savurau ceaiul în compania lui Rex, Lauren și Alex. Totuși, Anastasia o uimi cu dorința ei de a rămâne între patru ochi, alegând o masă din celălalt capăt al terasei, unde nu puteau fi auzite, și comandând ceai pentru două persoane.

– Spune-mi… începu ea, după ce-și puse sandviciuri și prăjituri pe farfurie. Când l-ai cunoscut pe bunicul? Iar atunci când l-ai cunoscut, ai știut că aveai să te măriți cu el?

Gracie luă o înghițitură de ceai și se simți ceva mai bine. Nici nu se putea altfel, date fiind priveliștea superbă și expresia curioasă a Anastasiei, care-i aștepta răspunsul.

E clar că fata asta îl place pe Alex, își zise Gracie.

– Chiar vrei să știi sau mă întrebi doar din politețe? încercă ea să afle.

– Chiar vreau să aud, răspunse Anastasia. De ce locuiești atât de departe? N-ar trebui să vii să stai la Londra, ca să ne vedem mai des? Dacă ai locui mai aproape de noi, nu te-ai mai simți atât de singură.

– Casa mea e în Devon, răspunse Gracie ridicând din umeri. Acolo m-am stabilit după ce…

Cum să înceapă să-i spună ce se întâmplase aici?

– După ce anume? întrebă Anastasia.

– După ce m-am înapoiat din Italia în Anglia.

Pe chipul Anastasiei se citea uluirea. Gracie simți un fior de plăcere.

– Când ai locuit în Italia? întrebă ea.

– Am plecat în Italia la vârsta de treisprezece ani, ca să fac ucenicie cu cel mai mare pictor restaurator din Europa.

– Zău? Nu știam.

Acum, că unul dintre secretele păstrate vreme de patru decenii ieșise la iveală, inima lui Gracie se trezi la viață. Nu avusese intenția să-l dezvăluie. Nu-și pusese întrebări dacă s-o facă sau nu. Ca atare, pur și simplu își deschise sufletul.

– N-a știut nimeni, zise Gracie. Nici măcar bunicul tău.

Anastasia făcu ochii mari.

– De ce nu i-ai spus?

– E o poveste lungă.

– Vreau s-o aud de la un capăt la altul. Te rog.

Gracie coborî privirea și văzu că Anastasia își pusese palma peste mâna ei.

– Ce s-a întâmplat în Italia? întrebă ea, în șoaptă.

– M-am îndrăgostit, răspunse Gracie, iar gândul la Tancredi îi aprinse un licăr în privire.

Nu la Tancredi de acum, cel care privise *prin* ea, ci la cel de *atunci*, care văzuse fiecare părticică din ființa ei.

– Dar nu de bunicul, adăugă Gracie.

Anastasia era încântată de ceea ce aflase.

– Spune-mi de la început. Ce făceai în Italia?

De la primele cuvinte, Gracie își dădu seama că era pregătită să spună povestea vieții ei. Că simțea *nevoia* s-o spună.

– Lucram ca pictor restaurator într-o casă frumoasă, nu departe de aici.

– Nu departe de aici?

– Da, răspunse Gracie. Se numea „Colomba", iar eu făceam ucenicie cu un om pe nume Rutger Janssen…

Anastasia o asculta fără să clipească, iar Gracie îi vorbi despre unchiul Hans și despre contesă, deși avu grijă să nu pomenească numele castelului sau pe cel al contesei, și să se refere la Tancredi folosind cel de al doilea nume pe care-l avea, același ca al bunicului său.

– M-am îndrăgostit de Gaetano din prima clipă în care am dat cu ochii de el, spuse ea, retrăind momentul.

– Chiar așa? Dragoste la prima vedere?

Anastasia era numai urechi. O strânse de mână pe Gracie.

– Pur și simplu ai știut din prima clipă?

– Am știut, zâmbi Gracie.

– A fost ceva fulgerător?

– Ei bine, da. Așa a fost.

– S-a îndrăgostit și el de tine?

– Nici nu m-a observat. Nu atunci.

Gracie îi povesti despre nuntă.

– În viața mea nu văzusem un bărbat atât de frumos.

– Câți ani aveai?

– Cam vârsta ta.

Anastasia zâmbi cu toată gura.

– Și ce s-a întâmplat pe urmă?

– Știam că el n-avea să se îndrăgostească de o fată ca mine. Eu nu eram frumoasă ca tine, Anastasia.

– Ba eu cred că da!

– Nu, nu eram. Dar am învățat că frumusețea chiar stă în ochii privitorului. Ceea ce e frumos pentru o persoană poate să nu fie frumos pentru alta. Iar frumusețea ține la fel de mult de suflet ca și de fizionomie. Gaetano mi-a văzut sufletul, Anastasia…

– *Când* ți-a văzut sufletul?

Gracie oftă și-și mai turnă o ceașcă de ceai.

– Mai întâi trebuie să-ți povestesc despre Donato.

În acel moment, pe terasă își făcu apariția Carina, foarte îmbujorată la față. Se plimbase toată după-amiaza, însă uitase să-și pună o pălărie de soare sau să se ungă cu vreo cremă protectoare. Zâmbi atunci când dădu cu ochii de mama și de fiica ei, așezate în cel mai îndepărtat capăt al terasei.

– Am avut o zi superbă, zise ea, cu un suspin de de satisfacție, trântindu-se pe un scaun și făcându-i semn lui Carlo să mai aducă ceai.

Anastasia schiță o grimasă în direcția bunicii ei, ca să-i arate cât era de iritată că fuseseră întrerupte, dar Gracie îi făcu cu ochiul, și atunci chipul fetei se destinse într-un zâmbet tainic. Anastasia era încântată să păstreze secretul conversației de mai înainte.

– Avem timp berechet ca să-ți povestesc și restul, îi șopti Gracie, bătând-o ușor pe mână.

– Suntem în cel mai minunat loc din lume! exclamă Carina. Florile astea sunt inadmisibil de frumoase! M-am plimbat kilometri întregi. Dumnezeu știe încotro am apucat-o, dar nu mă puteam opri. Am văzut podgorii, crânguri de măslini, ferme… Clătină din cap și oftă. Sunt așa de fericită că am venit…

Lui Gracie nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

– Și eu sunt foarte încântată că ești aici, zise ea.

– Vorbesc serios. Sinceră să fiu, nu voiam să vin, fiindcă sunt atât de ocupată, dar mă bucur că sunt aici. Asta-i exact ceea ce-mi trebuia, pauza de care aveam nevoie. Mi-am dat seama că, în cazul meu, vacanțele au fost întotdeauna dominate de grija serviciului lăsat în urmă. Oriunde mă duc în lume, muncesc. Pentru prima oară în viața mea am lăsat telefonul în cameră. Nu-mi aduc aminte să mai fi făcut asta vreodată. Aici e toată diferența. Mă simt ca un nou-născut, și e abia prima zi. Închipuiți-vă cum am să mă simt sâmbătă!

Carlo puse pe masă un ceainic plin și-l luă pe cel gol.

– Dar voi două ce-ați făcut?

Se uită la fiica ei.

– Eu am stat la piscină, răspunse Anastasia, apoi zâmbi către Gracie. Pe urmă am stat cu bunica, adăugă ea.

Carina rămase uimită.

– O! exclamă ea. Ce drăguț!

– Și noi am petrecut o după-amiază minunată, continuă Anastasia.

Gracie îi sesiză tonul ușor provocator, ca și cum ar fi vrut s-o sfideze pe maică-sa.

– Bunica știe niște povești grozave.

– Despre mine pe când eram mică? întrebă Carina, dându-și ochii peste cap.

– Nu, nu despre tine, mamă, replică, agasată, Anastasia. Despre Gracie când…

– O, sunt niște istorioare plicticoase, o întrerupse Gracie, avertizându-și, din ochi, nepoata.

– Pentru mine n-au fost așa, protestă Anastasia, apoi se întoarse către mama ei. Deci, cum *erai* tu când erai mică?

– Ocupată, interveni Gracie, iar Carina nu se putu abține și izbucni în râs.

În seara aceea, Anastasia așteptă până când mama ei adormi, apoi se dădu încet jos din pat, având grijă să nu facă nici un zgomot. La fel cum făcuse de multe ori la internat, îngrămădi pernele sub cuvertură, astfel încât mama ei să nu-i observe absența în caz că s-ar fi trezit. Își lăsase hainele în dulăpiorul din baie, ca să se poată îmbrăca în liniște. Razele lunii se strecurau prin fereastră, astfel că în baie era îndeajuns de multă lumină pentru ca Anastasia să se poată uita în oglindă. Cum seara era destul de răcoroasă, își trase pe ea un pulover, apoi ieși din cameră în vârful picioarelor și închise încet ușa în urma ei.

Anastasia era îndrăgostită. Se întâmplase exact așa cum spusese bunica ei: fulgerător. Își dăduse seama într-o fracțiune de secundă, fără putință de îndoială. Asta se petrecuse la piscină. Ochii lui în ochii ei. O înțelegere tacită. Și totul se schimbase. Cerul îi părea mai albastru, iarba mai verde, totul în lume era nou și minunat. Acum, Anastasia nu se putea gândi decât la el. Ca și cum inima ei ar fi fost umplută cu heliu, aproape ridicând-o de la pământ.

Se înțeleseseră să se întâlnească tot la piscină. El îi făgăduise că avea să fie acolo. Spusese că, la nevoie, avea s-o aștepte toată noaptea. Anastasia străbătu iute grădina, îndreptându-se către piscină, prea emoționată ca să bage de seamă mireasma de iarbă umedă și de pin sau țârâitul greierilor. Entuziasmată că făcea ceva atât de reprobabil, aproape că-i venea să râdă în gura mare.

Străbătu poteca de iarbă tunsă dintre tufele de trandafiri și leandru. În fața ei apăru apa, ca o oglindă argintie în care se reflectau stelele. Vestiarul care deservea piscina era tocmai în celălalt capăt, un pavilion elegant din piatră, care arăta mai potrivit pentru întâlniri romantice decât ca vestiar pentru înotători. Simți în nări fumul țigării lui și inima îi zvâcni în piept.

Grădinarul cel tânăr și cu priviri aprinse ieși repede din pavilion și se sprijini de tocul ușii, zâmbind malițios.

– Ai venit, îi zise el, cu un pronunțat accent italienesc, la auzul căruia Anastasia simți cum i se strânse stomacul.

– Te-ai îndoit de mine, Giovanni? întrebă fata, apropiindu-se de el.

Tânărul își aruncă țigara în tufe și-i înlănțui mijlocul cu brațul, privind-o țintă cu ochii lui negri și pătrunzători.

– Mă bucur c-ai venit, zise el într-o engleză stricată, după care o sărută apăsat pe buze.

Anastasia sărutase numai puștani, pe la diverse petreceri din Londra. Săruturi umede și nepricepute ale unor băiețandri cu prea puțină experiență. Giovanni știa să sărute, să sărute *cu adevărat*, iar Anastasia aproape că leșină de plăcere. Era dominator și senzual, așa că ea îi înconjură gâtul cu brațele și gemu.

După aceea, nu mai vorbiră foarte mult. Giovanni nu știa decât câteva cuvinte de bază în engleză. Dar n-avea nici o importanță. Se lungiră pe prelata pentru piscină, împăturită și sprijinită de perete, și care acum le servea drept pat, continuând să se sărute. Făcură asta toată noaptea, în semiîntuneric, străjuiți doar de lumina argintie care pătrundea pe fereastră. Giovanni nu se grăbea. N-avea de ce.

Mai era destul timp până în zori. Își strecură mâna pe sub puloverul ei și-i atinse sânii, iar Anastasia simți că i se tăia răsuflarea, pe măsură ce senzații necunoscute îi cotropeau trupul, făcând-o să nu mai știe de ea. Fiecare atingere a lui o fulgera precum o undă de curent electric. Era ca și cum mâinile lui ar fi avut o putere anume, iar ea dorea s-o atingă peste tot, pe fiecare părticică a corpului. El se juca cu buzele ei, abia atingându-le, mângâindu-le ușor cu limba. O sărută pe gât și pe claviculă, trecându-și vârful limbii peste gâtul ei și ajungând până în spatele urechilor, în timp ce mâinile lui urcau pe interiorul coapselor, către chiloți – unde voia și ea să fie atinsă – despărțindu-i picioarele. El îi șopti în italiană cuvinte pe care ea nu le înțelegea și-și strecură degetele dedesubtul chiloților ei.

– *Come sei bella… amore mio… come sei bella… Tesoro*[42]…

O mângâia cu senzualitatea bărbatului care mângâiase multe alte femei. Știa cum s-o stârnească, iar pentru Anastasia, care fusese pipăită doar de niște puștani, senzațiile erau incredibile. În acel moment nu voia să-i dăruiască fecioria ei, în schimb, îi dăruia inima. Dacă Giovanni avea grijă de inima ei, atunci era dispusă să-i dăruiască și restul.

*

În dimineața următoare, Carina se trezi din nou cu o senzație de panică. Dormise mai mult decât trebuia? Întârziase la birou? Apoi își aminti unde se găsea. Din reflex, întinse mâna după telefon. Chiar pe când se pregătea să-l deschidă, își aminti de hotărârea luată. Îl privi țintă, luptându-se cu tentația de a-și verifica mesajele, cu nevoia de a fi permanent în contact cu lumea în care muncea, deși în sinea ei își dorea din suflet să-și păstreze starea de liniște pe care o căpătase în Italia. Zăbovi cu degetul deasupra butonului de pornire. Ce-ar fi fost să arunce numai o privire *scurtă* și apoi să-l închidă? Ar fi avut vreo importanță? Doar ca să arunce o privire, vreme de-o secundă? Dar dacă pe urmă n-avea să mai găsească în ea *puterea* să-l închidă? Dacă trebuia să răspundă la vreunul dintre mesaje? Pe acela n-avea să mai poată să-l ignore. Iar de la unul se ajungea, în mod inevitabil, la altul și, astfel, la alunecușul pe panta pe care era atât de ușor să se rostogolească. O înciuda slăbiciunea ei, iar senzația de tihnă pe care o simțise cu o zi în urmă începu să se risipească, lăsând loc la ceva întunecat și greu. Își îndepărtă degetul. Nu, n-avea să renunțe la liniștea pe care și-o câștigase. Scrâșni din dinți, blestemă în gând și puse telefonul la loc pe masă. Făcuse un pact cu ea însăși și n-avea de gând să-l încalce. Se răsuci pe spate, fascinată din nou de firele de praf care pluteau în razele de lumină strecurate printre stinghiile obloanelor. Păreau niște licurici. Carina nu-și putea lua ochii de la ele. Sentimentul minunat de tihnă începu, treptat, să-i revină.

Anastasia se strecură în cameră și descoperi că mama ei se trezise. Carina se întoarse și o văzu în prag, înfășurată într-un prosop, cu părul ud, cu chipul radios.

– Ai fost să înoți așa de devreme? întrebă Carina, somnoroasă.

– Da, n-am rezistat tentației. Puțin înot înainte de micul dejun. Apa a fost înviorătoare.

– Poate c-am să înot și eu azi, zise Carina, întinzându-și brațele și picioarele.

– Ar trebui, dacă nu ești prea ocupată să dai telefoane.

– Nu mă mai ating de telefon. Am luat o hotărâre.

Carina era încântată de sine. Avusese de înfruntat o tentație și se ținuse tare.

– Ei, da…

– Serios! În orice caz, și tu stai pe telefon la fel de mult ca și mine.

– Nu-i adevărat, mamă. De ieri nu m-am mai atins de al meu și nici n-am de gând s-o fac.

– Care-i pricina din care te-ai schimbat așa, deodată?

Giovanni, se gândi Anastasia, fericită.

– Italia, răspunse ea cu voce tare.

– Azi vom găti rețeta Mammei Bernadetta pentru *ragù alla Bolognese*[43], anunță Ilaria, în timp ce oaspeții se instalau pe scaune, cu creioanele pregătite.

Anastasia se așeză lângă bunica ei. Gracie băgă de seamă că fata nu se mai prefăcea că scria și nici nu se mai juca pe telefon, ci asculta și lua notițe. Din când în când îi zâmbea larg bunicii ei, iar lui Gracie îi creștea inima de bucurie simțind legătura care se înfiripa între ele.

Mamma Bernadetta turnă într-o tigaie ulei de măsline, apoi puse o nucă de unt.

– Pentru *ragù alla Bolognese*, continuă Ilaria, folosim două tipuri de grăsimi, fiindcă acesta e un sos care stă pe foc vreme de două ore. După treizeci de minute uleiul zice că s-a săturat să dea savoare, așa că untul preia sarcina și păstrează aromele până când e gata mâncarea. Untul și uleiul de măsline sunt doi prieteni foarte săritori. Usturoiul și ceapa nu se plac unul pe celălalt. Au divorțat și nu-și mai vorbesc. Prin urmare, nu le folosim niciodată pe amândouă.

Degetele dolofane ale Mammei Bernadetta se întinseră după morcovii, țelina și ceapa tăiate cubulețe, pe care le aruncă în tigaie. O aromă delicioasă invadă bucătăria. Ilaria privea mulțumită cum studenții trăgeau cu plăcere pe nări mirosul de mâncare. *Nu există nimic mai bun decât gătitul ca să unească oamenii*, se gândi ea, văzând cum membrii grupului se deschideau și începeau să vorbească între ei. *Sunt ca legumele în ulei de măsline extravirgin,* cugetă ea, satisfăcută. *În curând vor deveni buni prieteni.*

În timpul pauzei, Anastasia și Alex se așezară pe iarbă, în bătaia soarelui, ca să stea de vorbă. După un timp, Anastasia se sprijini în mâini, apoi se rotogoli înainte, provocându-l pe Alex s-o imite. El refuză, în schimb o ridică pe umeri și începu să se învârtă cu ea, în timp ce fata țipa și-i acoperea ochii cu palmele, ca să nu vadă pe unde călca. În cele din urmă se prăvăliră amândoi pe iarbă, râzând în hohote. Gracie îi privea de la umbră, unde se așezase împreună cu Rex, care savura un espresso.

– Până și cafeaua are un gust mai bun aici, comentă el cu un oftat de mulțumire. Știi, Gracie, eram cam neliniștit la gândul de a urma un curs de gătit în Italia, dar mă bucur foarte mult că am venit. Am cunoscut câțiva oameni de treabă, precum sunteți tu, fiica ta și nepoata ta, și sunt convins că, la întoarcerea acasă, chiar am să gătesc mâncărurile învățate de la Ilaria. Știi, soția mea a murit, așa că acum trebuie să-mi port singur de grijă.

– Îmi pare rău, zise Gracie.

– A trecut ceva timp de atunci, însă moartea ei m-a învățat un lucru important. Nu poți controla necazurile vieții și, uneori, chiar primim lovituri năucitoare, în schimb, ne putem controla reacțiile. Nu știu câți ani mai am de trăit de acum încolo, dar sunt hotărât să mi-i trăiesc din plin. Să văd lumea, să învăț lucruri noi, cum ar fi gătitul. Niciodată n-am fost bun la cratiță! chicoti el. Dar cine nu riscă nu câștigă. Faptul că am venit aici dovedește că merită să ai simțul aventurii.

– De acord cu tine, răspunse Gracie. Prietenele mele m-au crezut nebună că m-am înscris la un curs de gătit în Toscana. Ziceau că ar fi trebuit să împrumut o carte de bucate și să învăț să gătesc acasă.

– N-aveau simțul aventurii! exclamă Rex, clătinând dezaprobator din cap.

– Ajunsesem într-o fundătură și nici măcar nu mă gândeam să ies de acolo, când, deodată, mi-a căzut sub ochi reclama dintr-o revistă.

– Așa ai aflat de locul ăsta?

– Da. Tu cum l-ai descoperit?

– Am cunoscut o femeie care fusese aici mai înainte.

– Așadar, știai totul despre castel.

– Întotdeauna mi-am dorit să vin în Italia. Cred că după curs am să merg la Roma, poate că și la Veneția. Dacă tot sunt aici, de ce să nu explorez?

Își ațintì ochii albaștri asupra lui Gracie și-i zâmbi, un pic jenat.

– Sper că nu te superi dacă te întreb, Gracie. Ești măritată?

– Sunt văduvă, răspunse ea, întorcându-și privirea către dealuri. Soțul meu a murit acum opt ani.

– Îmi pare rău.

Gracie oftă.

– Nu face nimic. M-am obișnuit cu gândul. Cred că suferința pe care-o trăiești atunci când pierzi un om drag nu se vindecă niciodată, pur și simplu te obișnuiești cu ea. Ca atunci când treci un pod. Nu te mai poți întoarce din drum. Trebuie să-ți continui mersul, numai că în altă direcție, și să accepți că viața ta s-a schimbat. Că *tu* ești altfel.

Numai că Gracie nu se gândea la Ted.

– Sunt sigur că fiica și nepoata ta îți aduc mângâiere, adăugă, convins, Rex.

Gracie își privi nepoata, care continua să stea la soare și să converseze cu Alex, și se întrebă cu cât ar fi fost mai frumoasă viața ei dacă ar fi locuit mai aproape de Carina și de Anastasia. Se întrebă dacă nu cumva vina era a *ei*. Poate că, după moartea lui Ted, ar fi trebuit să se mute mai aproape de Londra. Însă n-ar fi avut banii necesari. Poate c-ar fi trebuit să le viziteze, însă Carina nu insistase niciodată și, la rândul ei, rareori făcuse efortul de a veni până în Devon. Gracie își alungă astfel de gânduri. Nu voia să redeștepte sentimentul de respingere pe care Italia reușise să i-l estompeze.

– Adevărat, răspunse ea. Nimic nu se compară cu familia, așa-i?

Lecția de gătit continuă până la prânz. Wendy, Tiff și Brigitte băură cam mult vin și-i amuzară pe toți cu povestiri pline de haz. Gracie se minuna de lipsa lor de reținere și-și amintea cum o asculta și ea cândva pe Damiana îndrugând vrute și nevrute și cât o invidia pe prietena ei pentru talentul de a amuza și de a încânta pe toată lumea. Damiana avea un dar extraordinar de a imita și obișnuia să stea în picioare și să joace teatru la fel ca o actriță care ar fi interpretat mai multe roluri. Cu câtă poftă râdeau atunci când se recunoșteau în imitațiile ei! Iar ea, Gracie, era întotdeauna atât de tăcută, de circumspectă și de timidă.

După masa de prânz, Gracie se retrase în camera ei ca să se odihnească. Anastasia și Alex o șterseră la piscină, urmați de Carina, Lauren și Madeleine, care își puseseră costumele de baie, iar acum se lungiră pe șezlonguri, stând la taclale. Pielea lui Madeleine avea deja o frumoasă tentă arămie, pentru care Carina o invidia. *Ea*, una, avea pielea tipic englezească, plină de pistrui și care nu se bronza ușor. Trupul lui Madeleine avea acele rotunjimi care o făceau să apară cu mult mai atrăgătoare în costum de baie. Carina își dorise întotdeauna să fie slabă, fiindcă suplețea însemna frumusețe. Însă acum, privind-o pe belgiancă, se întreba dacă nu cumva se lăsase spălată pe creier de revistele de modă și de reclame. Adevărul era că arăta palidă și sfrijită. Spera ca pastele Mammei Bernadetta s-o ajute să mai pună pe ea câteva kilograme și, mai ales, să le pună acolo unde trebuia.

– Credeți că-l vom întâlni pe conte? le întrebă Carina pe Madeleine și pe Lauren în timp ce își ungea brațele și picioarele cu cremă de plajă.

– Mă îndoiesc, răspunse Madeleine. Se pare că preferă singurătatea.

– Ce păcat! Chiar sunt curioasă.

– Și eu, întări Lauren. Iar faptul că nu se arată mă face și mai curioasă.

– E un bărbat foarte frumos, zise Madeleine.

– L-ai văzut? întrebă Carina, indispusă de faptul că nu-l întâlnise și *ea*. Dar tu? se întoarse ea către Lauren.

– Nu, nu l-am văzut, răspunse Lauren.

Amândouă se răsuciră spre Madeleine cu un aer întrebător.

– L-am văzut în ziua în care am sosit, le spuse aceasta. Era în holul de la intrare.

– Te-a întâmpinat? întrebă Carina.

– Din păcate, nu. Stătea de vorbă cu Ilaria în celălalt capăt al holului și avea alături un câine uriaș. Nu glumesc, un câine cât un ponei!

– Când am văzut eu câinele – stătea culcat, râse Carina.

– Dacă se ridică în picioare, te bagă în sperieți!

Madeleine își scoase ochelarii de soare și se apucă să-i șteargă cu un capăt al prosopului.

– Nici nu m-a băgat în seamă. S-a îndepărtat de parcă nici n-aș fi fost acolo.

Carina era uimită.

– Cred că a fost foarte nepoliticos din partea lui să nu-ți vorbească.

Madeleine era descumpănită.

– Și-a pus locuința la dispoziția unor oaspeți care plătesc. Asta nu înseamnă că-i face plăcere treaba asta.

– Dar n-ar merge mai bine afacerea dacă și-ar da cât de cât interesul față de musafirii lui?

Cu experiența ei, Carina era convinsă că domnul conte și-ar fi putut tripla venitul, dacă nu cumva mai mult de-atât.

– Poate, dar principala atracție sunt Ilaria și Mamma Bernadetta. Contele refuză să se arate, probabil – furios că e nevoit să deschidă porțile castelului, din pricina lipsei de bani.

– Ar putea oricând să vândă un tablou, își dădu cu părerea Carina. Nu-i plin de comori castelul ăsta?

– Nu mai e. Cândva a fost, din câte cred eu, zise Madeleine. Dar familia a avut de înfruntat vremuri grele și a fost nevoită să vândă o mare parte dintre tablouri. Cealaltă ramură a familiei Montefosco e foarte bogată, din câte am auzit.

– Știi, eu i-aș putea da câteva sfaturi. Meseria mea sunt relațiile publice. În primul rând, i-aș spune să iasă din ascunzătoare și să stea de vorbă cu clienții.

– Dacă e supărat și frustrat, asta nu va face decât să-i indispună. E mai bine că se ferește să dea ochii cu ei, își dădu Madeleine cu părerea, râzând răgușit. Oricum, în Italia găsești conți pe toate drumurile, adăugă ea. Nu-i mare scofală.

– Și totuși, e ciudat că face tot posibilul să ne evite. Ce crezi că ascunde?

– Furie! râse Madeleine.

Anastasia înota dintr-un capăt în celălalt al bazinului, știind că era privită. Alex stătea întins pe șezlong, moțăind la soare, însă Giovanni pândea dintre trandafiri, prefăcându-se că lucra. Anastasia îl simțea cum o urmărea din priviri în timp ce înota, iar atunci când ieși din apă, pășind pe pietrele încinse de soare, îi simți ochii arzând-o prin bikini. Mama ei era adâncită în conversație cu Madeleine și Lauren. Alex stătea cu ochii închiși. Fata îl privi fix pe Giovanni, cu un mic surâs seducător. El îi făcu semn din ochi către pavilion, răspunzându-i la zâmbet. Anastasia simți furnicături de nerăbdare pe toată pielea. Își lăsă capul pe spate și porni cu pași hotărâți spre pavilion. Dacă ar fi văzut-o cineva, ar fi crezut să se îndrepta spre vestiar.

Câteva clipe mai târziu, aștepta în penumbră, tremurând de emoție la gândul unui sărut furat și al riscului pe care și-l asuma. În tăcerea din jur, își auzea bătăile inimii și-și apăsă mâna pe piept ca să

se liniștească.

– Pssst!

Întoarse capul și văzu chipul lui Giovanni, încadrat de fereastra deschisă din spatele ei.

– *Vieni qua, bella*[44], o chemă el.

Nu conta că ea nu înțelegea limba, fiindcă înțelegea ce voia el. Giovanni își întinse brațele pe fereastră și-i cuprinse gâtul. Îi spuse, murmurând, ceva în italiană, apoi o sărută. Anastasia fremăta din tot trupul. Și-ar fi dorit ca el să sară înăuntru și s-o atingă peste tot. Dar între ei era un zid, care făcea ca acele clipe furate să fie și mai plăcute.

– Ai să vii diseară? întrebă el, iar ea dădu din cap în semn că da. Am să te aștept.

– Vin după ce adoarme mama, spuse ea.

El îi zâmbi cu gura până la urechi.

– *Bella!* adăugă, apoi dispăru în grădină.

Capitolul 12

Anastasia ar fi vrut să audă mai multe despre trecutul bunicii ei, însă, la ora ceaiului, atunci când păși pe terasă, Gracie deja stătea la masă cu Lauren și cu mama ei, având în față un ceainic și niște prăjitură cu lămâie. Cele trei păreau că se distrau de minune, iar Anastasia nu voia să le întrerupă. Cu toate astea, era dezamăgită. Tânjea s-o aibă pe bunica sa numai pentru ea, ca să-i poată vorbi despre proaspăta ei idilă cu Giovanni. Deși avea doar șaptesprezece ani, Anastasia știa că latinilor le mergea vestea că nu prea erau de încredere, însă credea cu convingere că Giovanni era altfel. Ardea de nerăbdare să-și împartă entuziasmul cu cineva și intuia că bunica ei n-ar fi dezaprobat-o, ci i-ar fi dat un sfat potrivit. Nici prin minte nu-i trecea să-i spună mamei. Cu Carina nu avusese niciodată genul de relație în care fiica îi face confidențe mamei, iar mama o îndrumă. Carina era în permanență prea ocupată pentru asta – și prea preocupată de propria-i persoană. Dacă tatăl ei ar fi fost prezent, i-ar fi spus lui. Dar nu era. Prin urmare, Anastasia păstra secretul numai pentru ea.

Rex stătea la masă cu Wendy, Tiff și Brigitte. *Ca un vulpoi în cotețul găinilor*, își zise Anastasia, văzându-l cum le flata, flirtând cu ele și făcându-le să râdă. N-avea nici un chef să li se alăture găinilor sau vulpoiului. Tocmai voia să plece de pe terasă, când apăru Alex, care o salută cu un surâs larg.

– Aici erai, zise el. Eu cobor în oraș. Vrei să vii cu mine?

Anastasia era în culmea încântării.

– Mă duc să-mi iau geanta, îi răspunse, îndreptându-se grăbită spre cameră.

Se întoarse și porniră amândoi pe aleea străjuită de chiparoși. Greierii cântau prin tufișuri, păsărelele se jucau printre ramuri. Soarele era la fel de fierbinte, însă lumina căpătase o tentă trandafirie și blândă. Aerul după-amiezii era molcom, ca și cum, odată cu coborârea lentă a soarelui la orizont, timpul și-ar fi încetinit și el mersul, înaintând în pas tihnit. Unghiile vopsite cu ojă albastră ale Anastasiei sclipeau în șlapii ei verzi în timp ce păși peste pietre în direcția uriașei porți de fier. Era nerăbdătoare să plece de pe proprietate și să se aventureze în Colladoro. Între ea și Alex se înfiripase o relație confortabilă de camaraderie, de parcă s-ar fi cunoscut de-o viață. *Este exact genul de băiat cu care mama ar vrea nespus de mult să mă vadă*, își zise Anastasia, uitându-se prin grădină după Giovanni. Îl căută din ochi printre copaci, sperând să-l zărească, știind că era prin preajmă. Simți un fior de încântare la gândul că poate el o privea, cumva gelos s-o vadă plecând cu Alex.

Caldarâmul din Colladoro era neregulat, pietrele fiind roase, pe alocuri, după multele secole de-a lungul cărora se călcase pe ele. Zidurile clădirilor străluceau ca aurul în lumina târzie a după-amiezii, și părea că toată lumea ieșise din case pentru a se bucura de partea cea mai răcoroasă a zilei. Turiștii

intrau prin buticuri, bătrânii ședeau la mesele cafenelelor fumând și jucând cărți, mamele tinere stăteau la taclale în timp ce copiii se jucau, iar bunicile se înghesuiau pe bănci, plângându-se de tineretul din ziua de azi. Anastasia se simțea atrasă, precum o coțofană, de vitrinele încărcate cu felurite obiecte. Alex o urma peste tot, cu mâinile în buzunare, în timp ce ea mergea de la o vitrina a alta, până când se hotărî, în cele din urmă, să intre într-unul dintre buticuri.

Era o prăvălioară micuță, cu haine de in atârnate pe umeraşe și cu bijuterii expuse în vitrine de sticlă. Alex era atât de înalt încât se văzu nevoit să-și aplece capul ca să poată păși peste prag. O femeie cu obrazul zbârcit le zâmbi și le spuse câteva cuvinte în italiană, făcându-le semne încurajatoare cu mâna. Anastasia se duse glonț la brățările de argint și la șiragurile de mărgele.

– Vreau să cumpăr ceva pentru bunica, zise ea sub inspirația momentului.

Gândul de a-i cumpăra ceva lui Gracie o încălzea pe dinăuntru.

Alex veni lângă ea, în dreptul vitrinei.

– Ai nevoie de sfatul meu?

– Sigur că da.

– Ce zici de ceva verde, ca să se potrivească cu ochii ei?

Anastasia îl privi râzând.

– Ești un bun observator, dacă i-ai remarcat ochii.

– Au aceeași culoare ca ai tăi, răspunse el, și o privi pe Anastasia într-un fel care o făcu să-și întoarcă fața, stânjenită.

– Atunci hai să găsim un pandantiv cu piatră cenușie-verzuie, spuse ea, simțind cum se îmbujorase.

Alex plecă de lângă ea ca să privească și celelalte vitrine. Vânzătoarea descuie dulăpiorul și începu să-i arate Anastasiei felurite pietre. Înțelegând ce căuta fata, se duse repede în spatele tejghelei și luă o tavă, pe care o puse pe tejghea, cu un zâmbet larg. Era plină de șiraguri de mărgele în toate nuanțele de verde.

– Să nu zici că *n-ai* să găsești aici ceea ce-ți trebuie, zise Alex, vârându-și mâinile în buzunare și apropiindu-se ca să vadă pietrele mai de aproape.

Degetele Anastasiei zăboveau, nehotărâte, deasupra mărgelelor. Vânzătoarea luă un șirag de pe tavă și-l ridică în dreptul feței Anastasiei. Din gesturile ei, Alex și Anastasia înțeleseră că, după părerea bătrânei, verdele acela se potrivea exact cu ochii fetei.

– Vrea să ți-l pui la gât, îi zise Alex.

– Bine, însă nu uita că nu-i pentru mine, ci pentru bunica.

Anastasia se așeză în fața oglinzii de pe tejghea. Vânzătoarea îi întinse lui Alex șiragul.

– Dă-mi voie să fac onorurile, zise el, iar buzele i se arcuiră în obișnuitul zâmbet glumeț.

Fata își ridică părul la ceafă. Alex îi puse șiragul la gât și i-l închise la spate cu încuietoarea, apoi îi privi chipul reflectat în oglindă.

– Are dreptate, asta-i culoarea, râse el, vesel. Se potrivește perfect. Parcă e făcut anume pentru tine.

Anastasia se strâmbă la el în oglindă.

– Crezi că o să-i placă bunicii?

– Cred că bunicii tale i-ar plăcea orice i-ai oferi tu. Pare genul de femeie care apreciază un gând frumos, indiferent sub ce formă vine.

– Atunci îl cumpăr. Vrei să faci onorurile încă o dată? îl rugă ea pe Alex, ridicându-și din nou părul la ceafă.

Alex îi desprinse șiragul de mărgele. Anastasia îi simți degetele atingându-i pielea și privirile lor se întâlniră în oglindă, apoi ea se uită în altă parte.

– Bunicii o să-i placă foarte mult, zise ea, alungând vraja momentului de intimitate.

Vânzătoarea puse șiragul de mărgele într-o punguță de mătase și vârî punguța într-o altă pungă de hârtie. Anastasia ieși din magazin foarte încântată de sine însăși. Abia aștepta să vadă chipul bunicii ei atunci când avea să-i dea cadoul.

Alex îi propuse să meargă în *piazza*, ca să bea ceva. Soarele de un roșu sângeriu cobora în spatele caselor. Piazza era ticsită de lume. Cafenelele își scoseseră mesele pe caldarâm, sub copertine în culori vii, iar chelnerii și chelnerițele își făceau de lucru fără grabă în jurul meselor, oprindu-se din când în când ca să schimbe o vorbă cu clienții.

O biserică veche își înălța turla deasupra orașului. În clopotniță uguiau porumbeii, în timp ce localnici și turiști cu aparate de fotografiat intrau și ieșeau pe ușile masive. Alex și Anastasia aleseră o masă la soare cu vedere spre *piazza* și se așezară.

Anastasia își scoase telefonul din poșetă și-l fotografie pe Alex. Mulțumită de rezultat, mai făcu vreo câteva fotografii. Un bunic cu nepotul hrănind porumbeii. Un grup de călugărițe îmbrăcate în negru stând de vorbă în fața bisericii. Doi tineri frumoși ținându-se de mână pe deasupra mesei și sărutându-se de parcă ar fi fost numai ei doi pe lume. Totul în Colladoro o încânta pe Anastasia. Ar fi vrut să imortalizeze fiecare aspect, astfel încât, înapoindu-se la școală, să aibă fotografii care să-i amintească de acest orășel, și pe care să le posteze ca să-și impresioneze prietenii. Cu gândul ăsta în minte, propuse să-și facă niște selfie-uri. Alex era un tânăr foarte frumos, iar Anastasiei i-ar fi crescut mult acțiunile printre amici dacă ar fi postat fotografii cu ei doi. Propunerea îl făcu pe Alex să-și dea ochii peste cap. Totuși, n-o refuză. În timp ce *ea* se fotografia zâmbind cu gura până la urechi, *el* se mulțumea să surâdă ironic, *probabil precaut, ca să nu se facă de râs*, își zise Anastasia, scoțând limba și făcând semnul victoriei. Nu voia ca prietenii ei să creadă că se lua prea în serios sau că făcea pe nebuna. Desigur, aveau să vrea să afle cine era Alex și cum îl întâlnise, iar asta o umplea de satisfacție. Avea de gând să posteze pozele pe Facebook de îndată ce avea să se înapoieze la castel.

Pe când porniră agale în susul dealului, se făcuse deja seară. În aer pluteau parfumul pătrunzător al florilor și mirosul de pământ reavăn. Luminile sclipeau la ferestre, pe mesele scoase afară pâlpâiau lumânări, iar pe cerul tot mai întunecat strălucea prima stea. Se lăsa noaptea și, odată cu ea, se apropia ceasul întâlnirii cu Giovanni, în pavilion. Anastasia de abia își mai stăpânea nerăbdarea. Râdea și glumea cu Alex, el o tachina afectuos, însă ea se gândea tot timpul, înfiorată de plăcere, la atingerea lui Giovanni.

Ajungând la castel, văzură că cei mai mulți dintre oaspeți se adunaseră deja pe terasă, savurând vinul de casă al Mammei Bernadetta și ronțăind biscuiți sărați. Carina și Lauren erau adâncite în conversație, iar Rex stătea la taclale cu Wendy, Tiff și Brigitte, care se amețiseră puțin și râdeau zgomotos. Spre bucuria Anastasiei, bunica ei încă nu coborâse. Fata se grăbi să urce la ea, sperând s-o găsească singură ca să-i poată oferi șiragul de mărgele. Dar când ajunse în camera lui Gracie, văzu că era goală. Închise ușa și dădu cu ochii de Madeleine, care venea spre ea pe coridor, cu pași săltați.

– Bună! zâmbi Madeleine cu toată gura. Ce bine! Credeam că am întârziat, adăugă, masându-și gâtul pe sub păr. E atât de cald. Am făcut o plimbare minunată și nici nu m-am uitat la ceas.

– O căutam pe bunica. Ai văzut-o cumva? întrebă Anastasia.

– Da, e pe terasa cea mai de jos, stă de vorbă cu Mamma Bernadetta, răspunse Madeleine. Mă duc să fac un duș rece. Cobor și eu imediat.

Anastasia se întoarse afară. Într-adevăr, Gracie era pe terasa de la parter, așezată la o măsuță rotundă, alături de Mamma Bernadetta. Cele două femei vorbeau între ele cu aprindere. O clipă, Anastasia avu impresia că nu vedea bine, fiindcă, de regulă, bunica ei nu dădea din mâini în timp ce vorbea și nici nu era atât de însuflețită. Ascultă cu mai multă atenție și-și dădu seama că Gracie vorbea în italiană, nu bâlbâindu-se – așa cum făceau majoritatea englezilor –, ci fluent. Anastasia era uluită. Deși acum aflase că bunica ei locuise în Italia, nu se așteptase s-o audă vorbind ca un nativ. Dacă n-ar fi știut despre cine era vorba, ar fi zis că asculta două italience vârstnice care stăteau la taclale.

Anastasia se îndreptă către ele. Mamma Bernadetta o văzu prima, fiindcă era cu fața întoarsă spre ea. Îi zâmbi scurt, prima oară când Anastasia o vedea zâmbind. Gracie se întoarse și ea.

– Anastasia, zise ea, cu ochi strălucitori, încă păstrând ceva din vioiciunea cu care vorbise în italiană.

Mamma Bernadetta se sili să se ridice de pe scaun, îi spuse ceva lui Gracie, apoi se duse înăuntru.

Anastasia se așeză pe scaunul ei.

– Alt secret de-al tău, zise ea, râzând. Vorbești fluent italiana. De ce n-ai spus nimănui? De ce ții secret?

Gracie oftă și ridică din umeri.

– E complicat, răspunse ea, apoi schimbă subiectul. Dar *tu* pe unde mi-ai umblat?

– Am fost în oraș cu Alex.

Gracie zâmbi.

– Ce drăguț! exclamă ea, întrebându-se cum progresa idila lor.

Nu se îndoia că între ei era ceva, fiindcă Anastasia strălucea la fel cum strălucise și ea cândva, atunci când Rutger făcuse comentarii.

– Am un cadou pentru tine, spuse Anastasia, spre surprinderea lui Gracie.

La vederea uimirii de pe fața bunicii, Anastasia se simți năpădită de un val de bucurie.

– O, nu trebuie să-ți irosești banii pentru mine, draga mea, protestă Gracie, mișcată că nepoata ei făcuse tocmai acest lucru.

– Nu i-am irosit, replică Anastasia.

Scoase darul din poșetă și i-l întinse lui Gracie.

– Ce-i asta?

– Deschide și ai să vezi. Sper să-ți placă.

Din ce în ce mai emoționată, Anastasia privi cum bunica ei scoase punguța de mătase din ambalajul de hârtie și cum răsturnă în palmă șiragul de mărgele.

– O! Mărgele! exclamă ea.

– Au aceeași culoare ca ochii tăi, zise Anastasia.

Gracie ridică șiragul ca să-l privească în lumină.

– E superb, chiar superb. Ce drăguț din partea ta!

– Hai să ți-l prind la gât. Are să se asorteze perfect cu bluza.

Anastasia se ridică în picioare ca să-i închidă încuietoarea de la ceafă, apoi se așeză ca să admire colierul.

– Îți scoate în evidență verdele ochilor.

– Cum te-ai gândit la toate, scumpa mea!

– Crede-mă pe cuvânt, îți vine perfect! declară, mulțumită, Anastasia.

Gracie își trecu degetele peste șiragul de mărgele, nespus de mișcată la gândul că nepoata ei se gândise să-i cumpere un cadou. Această copilă, pe care abia o cunoștea și care fusese mai preocupată de telefon decât de orice altceva pe lume, bătuse drumul până în oraș ca să-i ia un cadou bătrânei ei bunici. Gracie simți în ochi înțepătura lacrimilor.

– Mulțumesc, Anastasia.

Anastasia îi atinse ușor mâna.

– A fost plăcerea mea, zise ea, la fel de emoționată. Vrei să-ți arăt ce poze am făcut? Trebuie neapărat să mergi în oraș. E tare frumos.

Se căută în geantă după telefon, care era vârât sub toate celelalte obiecte, și-l puse pe masă, în fața lui Gracie. Îl deschise; fotografiile începură să se perinde la intervale scurte. Ajungând la pozele făcute în *piazza*, Gracie își ținu răsuflarea.

– Dă-le mai rar, zise ea, privind mai de aproape. Nu le-am văzut prea bine.

Își trecu degetul peste ecran, așa cum făcuse Anastasia, și se opri la fotografia cu bunicul și nepotul care hrăneau porumbeii. Îl recunoscu din prima clipă. Donato, la fel de frumos și acum, deși anii trecuseră peste el tot așa cum trecuseră și peste ea.

– Îmi amintește de cineva, murmură ea, trecând la poza următoare. De un băiat pe nume Donato.

– O, da! Tocmai voiai să-mi povestești despre el. Anastasia își frecă mâinile cu un gest teatral. Doamne, alte secrete! exclamă ea, încântată.

– Da, *mult* mai multe secrete, întări Gracie, fericită să le poată împărtăși cuiva, în sfârșit. N-aveam decât nouăsprezece ani, locuiam cu unchiul meu și învățam să restaurez tablouri. Îl iubeam pe Gaetano de la distanță, fără să-mi imaginez că avea să bage de seamă vreodată că existam. Făceam parte din lumi nespus de diferite. El era aristocrat și foarte bogat, eu făceam parte din clasa muncitoare și n-aveam un sfanț. Donato era Don Juanul orașului. Sucise capul tuturor fetelor frumoase, și m-am simțit flatată atunci când a început să-mi facă curte și mie. Nu eram frumoasă, dar mai târziu am învățat că frumusețea nu e totul. Lui Donato îi plăcea aerul de mister din jurul meu. Îi plăcea provocarea. Vezi tu, inima mea aparținea altcuiva și din cauza asta mă purtam rece cu Donato. Asta îl scotea din minți. Intuia că, de fapt, nu-l iubeam. Și atunci m-a cerut în căsătorie.

– Te-a cerut în căsătorie? Repetă, uluită, Anastasia. Ești plină de secrete, bunico!

Gracie râse încetișor.

– Bietul Donato! I-am răspuns că voiam să mă mai gândesc. Știam că alături de el aș fi putut fi fericită. Știam că mă puteam socoti norocoasă că-mi ceruse mâna, însă eu gândeam altfel. Eu nu-l voiam decât pe Gaetano.

– Și ce s-a întâmplat?

Anastasia era nerăbdătoare să ajungă la partea cu povestea de dragoste.

– Mama lui Gaetano moștenise jumătate din colecția de tablouri a tatălui ei, așa că eu și Rutger am fost chemați la castel ca să le evaluăm și să le restaurăm pe cele care se cereau recondiționate. În acea săptămână l-am întâlnit pe Gaetano și am ajuns să-l cunosc.

– Și s-a îndrăgostit de tine?

Gracie zâmbi nostalgic. Îi veni în minte chipul lui, în lanul de floarea-soarelui, printre macii rubinii.

– Da, răspunse ea.

– Atunci ce n-a mers așa cum ar fi trebuit?

– Nu eram un simplu pictor restaurator, Anastasia.

Gracie își privi în ochi nepoata și, înlăuntrul ființei ei, se trezi ceva din vechea Gracie, pregătindu-se să iasă la iveală.

– Cum așa?

– Falsificam tablouri.

Anastasia se încruntă, nevenindu-i să creadă că bunica ei cea blândă și timidă, care respecta legea, putea să fi comis o astfel de faptă. O prinse de mână pe Gracie, făcând ochii mari și pironind-o cu o privire neîncrezătoare.

– Chiar falsificai tablouri?

– Da, adeveri Gracie, iar o parte din ea, ascunsă în străfundurile sufletului, era nespus de mândră de asta. N-am fost doar un simplu falsificator, draga mea. Am fost un falsificator genial.

Chicoti din nou, în timp ce Anastasia o privea cu alți ochi.

– Undeva, în casele unor colecționari de artă plini de bani, există niște Matisse și Renoir care, în realitate, au fost pictate de mine.

– Bunico! Ai putea face închisoare pentru asta.

Gracie o strânse ușor de mână.

– Știu, zise ea. Dar la vremea aceea nu mă gândeam la consecințe, în caz că s-ar fi întâmplat ceva. Îl iubeam pe unchiul meu. Îmi era ca un tată și voiam să-i fiu pe plac. Aș fi făcut orice pentru el.

Spunând acestea, ochii i se umplură iar de lacrimi. Amintirea celor întâmplate revenea la suprafață, rănindu-i sufletul încă o dată.

– Și el falsifica tablouri?

– Era perfecțiunea întruchipată, răspunse Gracie.

Răsuflă adânc și schimbă subiectul, lăsându-l deoparte pe unchiul Hans. Încă nu era pregătită să istorisească acea parte a poveștii.

– I-am spus lui Donato că nu mă puteam mărita cu el.

– A suferit?

– Doar pentru un timp, și tot orașul îi plângea de milă. Nimeni nu putea pricepe de ce-l refuzasem. Era o partidă excelentă pentru o fată ca mine. Dar el n-a pierdut vremea prea mult. Câteva luni mai târziu s-a însurat cu alta. O fată frumoasă de fermier, însă mie nu mi-a păsat. Îl iubeam pe Gaetano și, din câte vedeam eu, nu exista nici un motiv ca să nu fim împreună.

– Totuși, a existat unul, comentă Anastasia cu o privire temătoare, iar Gracie se revăzu pe ea însăși în tinerețe, atunci când avusese același fel de a merge direct la miezul problemei.

– Da, a existat, răspunse ea. Și nu era vorba de statutul social, nici de religie, nici…

– Gaetano era însurat, o întrerupse Anastasia.

Gracie încuviință din cap.

– Cum de ai ghicit?

– Nu știu. Ce nemernic!

– La vremea aceea așa mi-am zis și eu, aprobă Gracie. Avea o căsnicie foarte nefericită, însă era căsătorit – și cu asta, basta.

– Îngrozitor! Cum ai aflat?

– S-a întâmplat în primăvara următoare. Ne întâlneam în taină de aproape un an, când a apărut soția lui, iar el a fost nevoit să mă prezinte.

– Ce porcărie! Iartă-mă, bunico, dar cum ai putut să te întâlnești cu un bărbat vreme de aproape un an și să nu știi că era însurat?

– Trăiam în lumea noastră, Anastasia. Doar noi doi, fără nimeni altcineva. Nu ne vedeam cu prieteni. El locuia la Roma, dar avea o vilă la țară, în apropiere de cea în care locuiam eu și unchiul Hans. Atunci când ne întâlneam, mergeam în casa unchiului meu sau colindam pe câmp și făceam picnicuri în lanurile de maci.

Gracie oftă, pe măsură ce amintiri dragi îi reveneau în minte plutind blând, la fel ca puful de păpădie purtat de o adiere.

– A fost povestea unei iubiri de taină. Ne gândeam că trebuia să păstrăm secretul, fiindcă familia lui nu m-ar fi acceptat niciodată, dar și fiindcă n-a fost atât o poveste de dragoste, cât o aventură.

– Atunci când ai aflat i-ai făcut o scenă? întrebă Anastasia.

– Nu, m-am stăpânit. El m-a prezentat ca fiind profesoara lui de artă. Să știi că picta destul de bine. Soția lui era în toane foarte proaste, așa că nici nu m-a băgat în seamă. N-a văzut expresia mea șocată, fiindcă era preocupată doar de propriile probleme. Voia să discute doar cu el, între patru ochi, așa că eu m-am scuzat și am plecat.

– Cred că ai fost distrusă sufletește.

– Așa e. Am crezut că avea să mi se rupă inima în două.

– Ce s-a întâmplat pe urmă?

Gracie oftă.

– Acel moment n-a însemnat sfârșitul, așa cum am crezut eu, ci un început…

– Mamă! Anastasia! se auzi glasul Carinei chemându-le la cină.

Anastasia oftă, agasată.

– Cum de reușește de fiecare dată să ne întrerupă fix în momentul cel mai captivant? Ai continuat legătura cu Gaetano? Și-a cerut iertare? Ce s-a întâmplat pe urmă?

În nerăbdarea ei de a afla restul acelei povești de dragoste, Anastasia uitase de propria idilă.

– Hai, vino, o îndemnă Gracie, ridicându-se de pe scaun. Continuăm cu altă ocazie. Nu-i nici o grabă.

În definitiv, și ea așteptase patruzeci și patru de ani ca să poată spune povestea.

La masă, Gracie se așeză lângă Rex. El o privi cu ochii lui albaștri, ușor surprins.

– Arăți foarte bine astă-seară, Gracie, dacă nu te superi că-ți spun.

– Probabil că datorită mărgelelor mele celor noi, răspunse Gracie. Mi le-a cumpărat azi nepoata mea.

– Ce frumos din partea ei! comentă Rex, deși știa că frumusețea n-avea nimic de a face cu mărgelele.

Italia era cea care o făcuse pe Gracie să înflorească, decise el.

Ilaria prezentă felurile de mâncare în obișnuitul ei stil pompos. Carina și Lauren nu reușiră să se abțină de la *pasta*. Wendy, Tiff și Brigitte deja se amețiseră de la vinul Mammei Bernadetta și erau mai gălăgioase ca oricând, spunând glume și fumând între feluri. Dealurile se conturau pe cerul vioriu. Deasupra lor licăreau stelele și strălucea luna. Era o noapte frumoasă și plină de chemări ademenitoare, iar Anastasia abia aștepta să meargă toată lumea la culcare ca să se poată furișa, să plece și să-l întâlnească pe Giovanni.

Atunci când, în sfârșit, reuși să se strecoare afară din cameră, era trecut de miezul nopții. Mama ei băuse destul vin rosé ca să se cufunde repede într-un somn adânc. Anastasia se îmbrăcă la baie și ieși tiptil, fără s-o trezească. Porni în grabă spre pavilion, unde o aștepta Giovanni, așa cum îi făgăduise. Anastasia zări punctul roșu al țigării lui aprinse, ca un licurici în întuneric, și inima îi tresări de bucurie. Se lăsă strânsă în brațe de el, adulmecându-i mirosul. El începu s-o sărute pătimaș, șoptindu-i la ureche cuvinte italienești care ei îi păreau a fi vorbe de iubire. Apoi o luă de mână și o trase după el pe o potecă ce șerpuia printre ierburi înalte și tufișuri, până ce ajunseră la un drumeag de lângă piscină, unde Anastasia văzu că își lăsase scuterul.

– Vino, o îndemnă el, încălecând pe scuter și zâmbindu-i încurajator.

Anastasia nu șovăi nici o clipă. Sări pe scaunul din spatele lui, prinzându-l de mijloc cu amândouă brațele. Era minunat să-l simtă aproape, lipit de pântecul ei, și-și rezemă capul de umărul lui. Porniră pe drumeag, cu aerul răcoros al nopții jucându-se în părul lor, cu mireasma dealurilor toscane în nări. Anastasia nu știa unde se duceau și nici nu-i păsa. Atât timp cât erau împreună, ea era fericită.

Nu după mult timp, el opri scuterul la poalele unui pin umbrelă. Luna era destul de luminoasă ca Anastasia să distingă o casă printre copaci. Era o fermă cu un singur nivel, cu acoperiș de țiglă și cu ziduri de piatră. În apropiere se mai zăreau câteva clădiri ce arătau ca niște animale adormite; Giovanni o duse la una dintre ele.

Împinse o ușă masivă de lemn și amândoi pășiră înăuntru. Era întuneric beznă. Anastasia simți miros de fân. Giovanni își scoase din buzunar telefonul mobil și-i aprinse lanterna. Se găseau într-un hambar. De jur împrejur se vedeau baloturi de fân și felurite mașinării. De ziduri stăteau proptite greble, mături și alte unelte de fermier pe care Anastasia nu le cunoștea. Pe cârlige atârnau furtunuri, funii și diverse împletituri. O scară de lemn ducea în podul de fân. Giovanni o luă de mână și o duse într-acolo.

Ea sui scara până în pod. Giovanni lumină cu lanterna locul pe care-l pregătise pentru ea. Anastasia rămase fără suflare în fața acelui tablou romantic. Giovanni așternuse pături peste fân și agățase de grinzi lămpi cu gaz, pe care acum le aprindea cu țigara. Atunci când închise lanterna telefonului, podul rămase învăluit într-o lumină caldă și pâlpâitoare. O luă din nou de mână și se lungiră pe patul moale pregătit pentru amândoi. Dacă Anastasia avusese vreo reținere, i-o alungă sărutul lui. Fata închise ochii și-i savură gustul, după ce el îi strecurase limba în gură. Mâna lui îi mângâia obrazul și gâtul, coborând spre sâni și pipăindu-i sfârcurile prin materialul subțire al rochiei. Anastasia se zvârcolea de plăcere ca o pisică, înfierbântată de atingerea lui, în timp ce o senzație arzătoare începea să-i crească în vintre. Giovanni nu se grăbea; de fapt, nerăbdarea ei îl excita. O sărută pe îndelete, șoptindu-i *Ti amo*[45] iar și iar, în vreme ce mâna lui i se strecură sub rochie, începând s-o mângâie cu blândețe pe pântec.

Se opri din sărutat și ridică fruntea ca s-o privească în ochi. Ea îi răspunse la privire, iar el o fixă cu ochi în care ei i se păru că citește iubire, ochi arzători în care se reflecta lumina tremurândă a lămpilor. Îi descheie rochia cu degete îndemânatice.

Anastasia se săltă din talie ca el să poată ajunge la sutien, pe care i-l descheie cu priceperea bărbatului care mai făcuse asta de nenumărate ori, și gemu atunci când gura lui îi coborî spre sâni. Atingerea limbii lui era aproape insuportabil de plăcută. Avea impresia că avea să-și piardă mințile din pricina senzațiilor intense care creșteau înlăuntrul ei.

În clipa următoare, el începu s-o sărute pe pântec, prinzându-i talia între palme, după care își coborî buzele. Își vârî degetele de o parte și de alta a chiloților ei și i-i trase în jos. Anastasia era acum expusă toată, dar nu-i era teamă. Era atât de plină de dorință, că nu mai gândea, ci își urma instinctele, neputincioasă sub atingerea expertă a lui Giovanni, excitată de dorința care creștea în ea năvalnic.

El îi despărți coapsele, iar Anastasia închise ochii. I se tăie respirația în clipa în care limba lui descoperi părțile ei intime, și în ea începu să crească o senzație mai plăcută decât tot ceea ce trăise până atunci. Trupul ei plutea pe valuri de plăcere. Mintea i se înceţoșă și nu mai știu nimic în afară de senzațiile minunate care o cuprindeau. Nu-și dădu seama de sunetele pe care le scotea decât în clipa în care Giovanni o aduse la climax, după care își reveni, treptat, în simțiri.

El îi zâmbi triumfător. Plăcerea ei era mulțumirea lui. Își scoase repede pantalonii și cămașa, rămânând gol în fața ei ca să-l admire, apoi deschise pumnul arătându-i un prezervativ. Ochii îi străluceau.

– Acum am să fac din tine femeie, îi spuse, culcându-se peste ea.

Capitolul 13

Italia 1963

Gracie abia mai distingea drumul din pricina lacrimilor. Lăsă bicicleta să coboare în josul dealului, nerăbdătoare să ajungă la Villa Colomba, ca să poată fi singură. Inima îi stătea gata să plesnească de durere, dar se stăpâni până când ieși din Colladoro, ajungând în câmp deschis. Atunci când se convinse că era singură, își dădu frâu liber disperării.

Cum de fusese în stare Tancredi s-o înșele? O făcuse să creadă că o iubea. Cum putuse să se arate atât de crud? Cum de complotase împreună cu mama lui, fiindcă în ultimele luni contesa îi văzuse împreună la Castello, dar nu scosese o vorbă. Imaginea soției lui Tancredi îi plutea în fața ochilor: înaltă, osoasă, cu gâtul lung, cu nasul mare și cu niște ochi albaștri care aveau cea mai rece privire pe care o întâlnise Gracie în viața ei. Soția lui Tancredi era tot ceea ce nu era Gracie. Femeia asta abia dacă-i aruncase o privire. Era, limpede ca lumina zilei, genul de persoană care n-avea nici cel mai mic interes față de cei pe care-i socotea inferiori ei înseși. „Aș dori să vorbesc cu soțul meu“, zisese, iar Gracie se clătinase pe picioare, de parcă ar fi trecut o tornadă peste ea. Și totuși, rămăsese încremenită locului, în vreme ce Tancredi se albise la față. Soția lui pornise, înțepată, spre castel, așteptându-se ca Tancredi s-o urmeze, iar el o privise pe Gracie cu disperare în ochi. Dar chipul lui îndurerat nu reușea s-o facă să treacă peste minciună, așa că Gracie se răsucise pe călcâie și pornise grăbită către poartă, unde își lăsase bicicleta. Își dorea să fie cât mai departe de el cu putință. Nici nu întorsese capul. Nu știa dacă el ezitase, dacă avusese de gând să vină după ea. Tot ce știa era că rămăsese singură.

În timp ce pedala pe drumul către Villa Colomba, se gândi la Donato și se simți copleșită de regrete. Ar fi trebuit să-i accepte cererea în căsătorie, în loc să alerge după un vis care se dovedise a fi înșelător. Ar fi trebuit să profite de prilej atunci când i se ivise și să fie recunoscătoare pentru că i se oferise șansa de a fi fericită. Ar fi trebuit să plece urechea la Gaia și la Damiana, care îi vorbiseră amândouă despre purtările libertine ale contelui. Cum de-și închipuise că ea era altfel decât celelalte? Cum de-i îngăduise s-o lase să creadă că era altfel? Acum nu mai avea nimic, doar o inimă frântă și un viitor pustiu. Își abandonă bicicleta pe peluză și alergă în casă. N-avea să mai iubească pe nimeni, niciodată, ci doar să îmbătrânească acolo, la Villa Colomba, la fel ca Rutger, cheltuindu-și toate puterile în munca ei, ce părea să fie singurul lucru asupra căruia avea control.

Casa era cufundată în tăcere. Unchiul Hans era la Paris, Rutger – la Amsterdam. Nu rămăseseră decât servitorii, care pășeau tiptil, aproape nevăzuți, ca niște șoricei. Gracie alergă în camera ei și închise ușa. Se aruncă pe pat și plânse în hohote, cu fața înfundată în pernă. Cum de nu știuse că el era însurat? Întrebările apăreau și dispăreau la fel ca valurile unei mări agitate, iar Gracie nu putea

face nimic ca să le alunge. Și tot timpul avea în minte chipul soției lui Tancredi, de parcă ar fi fost o corabie imensă, puternică și amenințătoare ce naviga în viteză peste fericirea ei.

Într-un târziu, se auzi o bătaie în ușă. O ciocănitură abia simțită, pe care Gracie o recunoscu imediat. Se ridică în capul oaselor și-și șterse lacrimile.

– Intră, Gaia, răspunse ea.

Ușa se deschise și Gaia păși în cameră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Îngrijorarea de pe chipul prietenei o făcu pe Gracie să izbucnească iar în plâns. Gaia se așeză pe marginea patului și o luă în brațe. Rămaseră așa, în tăcere, preț de câteva minute, timp în care Gracie își plângea durerea pe umărul Gaiei. Într-un târziu, recăpătându-și glasul, îi povesti totul. Gaia nu făcu nici un comentariu până când Gracie își încheie povestirea, apoi îi îndepărtă de pe frunte o șuviță rătăcită și-i zâmbi cu tandrețe.

– Păcat că nu mi-ai destăinuit secretul tău mai devreme, ți-aș fi spus că era însurat, zise ea.

– Când s-a însurat?

– Acum câțiva ani. Nu știu precis. Cred că la Roma. Îmi amintesc doar că am auzit despre asta. La Colladoro există oameni care văd familia Montefosco aproape ca pe o familie regală și vor să știe totul despre ei. Eu nu sunt așa, dar probabil că am auzit știrea undeva. Părerea mea e că domnul conte Bassanelli a adus mereu necazuri. E unul dintre acei aristocrați bogați care-și închipuie că pot avea tot ce-și doresc.

– Nu pot să cred că știai.

Gaia ridică din umeri.

– Tu stai aici, izolată. Și ai de lucru mai tot timpul. Nimeni nu muncește ca tine.

– Mă simt ca o proastă. Am crezut că mă iubește, murmură Gracie.

– Sunt convinsă că ține la tine. Probabil că-și regretă căsătoria. Dar n-a fost frumos din partea lui că te-a mințit. Nu s-a gândit la *tine* și la viitorul *tău*. S-a gândit numai la el.

Zâmbi, compătimitoare.

– Bărbații ca el nu-și părăsesc niciodată nevestele. Nu fiindcă n-ar vrea, ci fiindcă nu pot. Societatea și religia fac ca așa ceva să fie cu neputință. În viața ta să nu fii atât de naivă încât să crezi în promisiunile unui bărbat însurat! Ai avut noroc că ai aflat la timp ca să-ți poți vedea de viața ta și să găsești pe cineva fără alte angajamente, care să te iubească.

– În clipa asta nu vreau nici un viitor, zise Gracie, ștergându-și obrazul cu dosul palmei. Vreau să ajung fată bătrână și prăfuită, în timp ce fetele cu cap, ca tine, se mărită și au familii.

Gaia pufni în râs.

– Draga de tine, ești atât de tânără! Ai toată viața înainte ca să te îndrăgostești din nou.

– Nu vreau pe nimeni altul.

– Acum, nu. Sigur că nu. Dar, cu timpul, așa se va întâmpla. Mulți suferă din dragoste și reușesc să supraviețuiască. Se fac ceva mai înțelepți și poate că mai prudenți, însă în cele din urmă își găsesc fericirea alături de altcineva. Așa ai să faci și tu.

– Nimeni nu se compară cu Tancredi.

– Nu-i chiar atât de minunat, Gracie. Peste douăzeci de ani ai să privești în urmă și-ai să-ți spui: „Mă bucur din tot sufletul că nu m-am măritat cu el. Acum e gras și nădușit, ba mai are și burtă".

Gracie nu-și putu stăpâni râsul.

– Vezi, pun prinsoare că acum câteva minute nu credeai că aveai să mai râzi vreodată – și uite că râzi din toată inima. Chiar are să ajungă gras, burtos și transpirat. Cunosc genul ăsta de bărbați. Prea mulți bani, prea multă mâncare, prea mult alcool și prea multă delăsare. În plus, nevastă-sa o să-i amărască zilele. Cunosc și genul ăsta. Răsfățat și nerecunoscător. Cheia fericirii sunt toleranța și recunoștința. Bogații n-au habar de așa ceva.

– Dacă vine la vilă, te rog să-i spui tu că nu vreau să-l văd. Nu vreau să-i aud scuzele. Nu există nici o explicație pentru minciună.

– Bineînțeles că nu.

– N-am de gând să zac și să mă las doborâtă de incidentul ăsta. Mă duc să lucrez.

Gracie știa că, dacă mai zăbovea în pat, n-avea să mai fie în stare să se ridice de acolo.

– Ce ar fi să mergem la plimbare? O să-ți facă bine să ieși la aer.

– Nu. Vreau să pictez. Mă duc în atelierul unchiului. Munca e singurul lucru care mă va face să nu mă mai gândesc la Tancredi.

– Foarte bine. Am să-ți aduc o cafea și am să păzesc ușa cu prețul vieții.

Coborâră amândouă la parter. Gaia se duse la bucătărie ca să fiarbă cafeaua, iar Gracie se îndreptă către atelierul unchiului ei ca să continue lucrul la un fals Matisse.

În atelierul lui Hans, soarele de primăvară pătrundea pe fereastră cu entuziasmul lui obișnuit. Gracie se întrebă cum de putea să strălucească atât de vesel pe când ea avea inima frântă. Închise ușa pe dinăuntru, își scoase pantofii și-și puse halatul de lucru. Mirosul familiar de vopsea și de pânză îi dădea o stare de liniște, iar munca îi liniști de îndată sufletul îndurerat. Se strădui să și-l scoată din minte pe Tancredi și să se concentreze asupra picturii. De uitat nu putea să-l uite. Însă, ca să imite un mare maestru trebuia să se concentreze atât de mult, încât, pe măsură ce trecea timpul, reuși măcar să mai estompeze imaginea lui Tancredi.

Zarva de afară o readuse brusc la realitate. Auzi voci vorbind în gura mare, apoi zgomot de pași care alergau. Se ridică speriată, cu penelul în mână, și ciuli urechea. Una dintre voci era a Gaiei. Striga la cineva, iar italiana ei sacadată suna ca o rafală de mitralieră. Gracie puse jos penelul și se duse la ușă, trăgând cu urechea. Atunci când Gaia tăcu preț de-o clipă, dându-i adversarului răgaz ca să scoată și el o vorbă, Gracie recunoscu glasul lui Tancredi și înlemni.

Își lipi urechea de ușă și ochii i se umplură de lacrimi. Până la urmă, venise după ea. Își închipui că plecase de acasă de îndată ce reușise să scape de soția lui. Cu toate astea, imaginea lui eroică alergând pe câmp ca să ajungă la ea era umbrită de realitatea faptului că o minți se. Gracie știa că nimic din ceea ce-ar fi făcut el nu compensa înșelăciunea, nimic din ceea ce-ar fi spus nu putea justifica faptul că-i ascunsese că era căsătorit. Își dorea din tot sufletul ca el să vină cu o scuză care să merite iertarea ei, însă nu exista nici una. Era însurat și, chiar dacă avea o căsnicie nefericită, chiar dacă era însurat numai cu numele sau însurat trăind separat de soția lui, în ochii Domnului rămânea căsătorit. Așa că ar fi trebuit să-i spună și ei.

Vocile deveniră și mai puternice, în timp ce Tancredi o căuta, furios, prin casă. Gracie își auzea inima bubuindu-i în piept. Dorea nespus de mult să deschidă ușa și să-l vadă, dar își dădea seama că ar fi fost o prostie din partea ei. Nu voia să-i dea ocazia s-o convingă de nevinovăția lui. Pentru binele ei, Tancredi trebuia să plece chiar în clipa aceea și să nu se mai întoarcă.

Brusc, o mână începu să zgâlțâie clanța ușii. Luată prin surprindere, Gracie icni și sări deoparte, speriată, împiedicându-se de pantofii pe care-i descălțase ca să nu-i murdărească de vopsea. Se poticni și întinse mâna după un scăunel, în încercarea de a-și menține echilibrul, dar nu reuși decât să-l răstoarne. Se prăvăli cu zgomot pe podeaua de lemn, împreună cu scăunelul.

– Gracie, ești acolo? strigă Tancredi de cealaltă parte a ușii. Te aud, Gracie. Știu că ești înăuntru. Nu te ascunde. Te rog. Ascultă-mă. Gracie!

Gracie nu-și dădea seama dacă plângea fiindcă se lovise destul de tare sau fiindcă îl iubea și voia din tot sufletul să i se ofere un motiv îndeajuns de bun ca să-l ierte. Se așeză pe podea, frecându-și șoldul și cotul învinețite și continuând să tacă. Glasul Gaiei lansă o altă rafală de mitralieră.

– Nu puteți intra acolo. E atelierul lui *Signor* Hans. E proprietate particulară. Lăsați-o în pace pe Gracie. Suferă. *Dumneavoastră* ați făcut-o să sufere. Singurul lucru pe care-l puteți face pentru ea e s-o lăsați în pace. Haide, plecați de aici!

Tancredi nici n-o luă în seamă. Gracie îi auzea vocea atât de clar de parcă s-ar fi aflat în încăpere.

– Gracie, ascultă-mă. Pot să-ți explic. N-am vrut nici o clipă să te rănesc, dar te doream atât de mult încât nu puteam să risc să te pierd. Știam că, dacă ți-aș fi spus adevărul, m-ai fi părăsit. Am nevoie de tine. Tu ai adus lumină în viața mea. Până la tine am trăit în întuneric.

Tăcu o clipă, apoi glasul i se frânse, odată cu inima lui Gracie.

– Gracie, nu pot trăi fără tine. *Nu vreau* să trăiesc fără tine. Căsnicia mea nu înseamnă nimic în ochii mei. Tu ești totul pentru mine. Te rog, lasă-mă să intru.

Gracie era atât de derutată, că nu știa cum să reacționeze. Voia să-i spună să plece, dar *nu voia* să plece.

– Nu pot, zise ea într-un târziu.

Gaia îl mai repezi o dată, dar nu prea convinsă, de parcă și ea ar fi rămas impresionată de vorbele lui.

– Atunci intru singur! anunță el.

Înainte ca Gracie să se poată ridica, Tancredi izbi ușa cu piciorul, sfărâmând încuietoarea. Rămase în prag, cu ochii la Gracie, care continua să zacă pe podea, privindu-l înspăimântată. Tancredi se găsea în atelierul secret al unchiului Hans, unde numai ea și Rutger aveau voie să intre. Dată fiind interdicția instaurată de Hans Hollingsworth, în clipa aceea Gracie era mai preocupată de broasca spartă decât de trădarea lui Tancredi. Se ridică repede în picioare, grăbită să-l scoată din atelier cât mai curând cu putință. Dar Tancredi nu se clinti din loc.

– Iartă-mă, zise el, iar, după disperarea de pe chipul lui, Gracie înțelese că era sincer. N-am vrut să te rănesc. M-am tot gândit să-ți spun, dar am amânat mereu. Cu cât amânam mai mult, cu atât mai mare era înșelăciunea. Sunt un laș, Gracie. Dar tu mă poți face puternic. Te implor, Gracie, iartă-mă.

– Să mergem afară, propuse ea, cu glas ferm, gândind dintr-odată foarte limpede.

Auzindu-i tonul devenit brusc autoritar, Tancredi înțelese că ea voia să-l scoată afară din acea încăpere. Privirea lui se mută de la chipul lui Gracie la pânza de pe șevalet. Pleoapele i se îngustară într-o expresie bănuitoare.

– Dumnezeule, restaurezi o pictură de Matisse! exclamă el, cu ochii la pânza mare la care lucra Gracie.

– Am nevoie de aer, gâfâi Gracie, aproape împingându-l afară pe ușă.

– Dar n-o restaurezi, continuă el, ocolind-o ca să vadă tabloul mai de aproape. Chiar o *pictezi*!

– Fac cópii pentru cumpărători americani, nimeni deosebit, explică ea, cu glas stins.

– Gracie, nu sunt un prost. Asta nu-i o copie. E un fals genial!

Râse și-și puse mâinile în șolduri.

– Se pare că nu sunt singurul care ascunde secrete.

Gracie aruncă o privire către Gaia, care rămăsese în pragul atelierului, ascultând fiecare cuvânt. Avea senzația că se îneacă. Până în acel moment, afacerea unchiului Hans fusese un secret impenetrabil, dar iată că ea îngăduise să apară fisuri, iar acum totul ieșea la iveală cu o viteză alarmantă.

– Pictez falsuri, care sunt întotdeauna vândute ca atare. N-aș înșela niciodată un cumpărător și, în plus, nu sunt îndeajuns de pricepută. N-aș rezista în fața ochiului unui expert. Gaia, vrei să mă lași să stau de vorbă cu Tancredi între patru ochi?

– Dacă așa vrei tu…, răspunse Gaia.

Gracie spera că prietena ei crezuse explicația de mai devreme. Închise ușa și se întoarse cu fața către el.

– Bine, acum ești cinstit cu mine, așa că voi fi și eu cinstită cu tine, zise ea pe un ton solemn.

– Spune-mi.

– Unchiul meu e un falsificator excepțional, la fel și eu.

Deși o acuzase că falsifica tabloul de Matisse, Tancredi rămase năucit la auzul acelei mărturisiri.

– Dumnezeule mare!

Clătină din cap și se răsuci din nou către tablou.

– Ce plină de mistere ești, Gracie, și cât de talentată! E o lucrare genială.

– Așa sper și eu, răspunse Gracie, venind lângă el.

– Câți bani valorează asta?

Ea dădu din umeri, fiindcă nu-i prea păsa de bani.

– Nu știu. Unchiul meu se ocupă de partea asta a afacerii. Eu doar pictez.

– Sper că-ți plătește atât cât meriți.

– Nu mă deranjează prea tare dacă n-o face. Oricum, cei mai mulți bani îi trimit familiei mele, la Londra, care, astfel, se descurcă destul de bine. Eu n-am nevoie de prea mulți.

Tancredi o strânse brusc în brațe, pătimaș.

– Păcat că nu m-am însurat cu *tine*. Petronella nu se gândește decât la bani. Iartă-mă, Gracie.

O sărută cu patimă. Ea nu avu puterea să-i reziste. Închise ochii și nu mai simți decât senzațiile cunoscute, adică ceea ce trebuia să simtă.

– Te-am jignit și n-am să-mi iert asta niciodată. Am să divorțez de soția mea. Da, chiar asta am să fac. Am să divorțez de ea și am să mă căsătoresc cu tine.

Gracie îl credea, dar chiar de nu l-ar fi crezut, tot n-ar fi fost în stare să-l părăsească, atât de mult îl iubea. Ar fi fost ca și cum și-ar fi smuls inima din piept.

Din acel moment, idila lor se preschimbă într-o legătură extraconjugală. În loc să se mintă unul pe celălalt, mințeau împreună tot restul lumii. În locul dezechilibrului din relația lor, acum exista echilibru. Gracie știa că Tancredi era un om slab, dar tocmai vulnerabilitatea lui atingea cele mai sensibile resorturi ale sufletului ei, acele străfunduri ale ființei unde simțise durerea despărțirii. Tancredi avea nevoie de ea, iar ea răspundea acelei nevoi cu dăruirea unei mame față de un copil nesigur pe el. Însă și Gracie avea nevoie de el. Îl iubea pe acest bărbat, dar iubea și femeia în care se preschimba în prezența lui. El o făcea să se simtă frumoasă. De fiecare dată când o privea, Gracie vedea în ochii lui o versiune mai bună a propriei persoane. Se vedea așa cum ar fi vrut să fie.

Cu Gracie dându-se drept profesoara lui de artă, reușiră să continue legătura lor ca și până atunci. Soției lui Tancredi nici nu-i trecea prin minte că soțul ei s-ar fi putut uita la o fată care, după părerea

ei, era un om de rând. În rarele ocazii în care Petronella venea la castel, o trata pe Gracie ca făcând parte dintre „servitori", deși Gracie era invitată la masa de prânz de către contesă, căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât ascunzișurile și intriga. La urma urmei, *ea* însăși era maestră în amândouă. Tancredi o privea lung pe Gracie de cealaltă parte a mesei, cu ochii sclipind de amuzament și afecțiune, și doar contesa înțelegea ce se întâmpla. Uneori îi așeza la masă unul lângă celălalt, ca să-și poată lipi coapsele pe sub masă și să se atingă atunci când întindeau mâinile după paharele cu vin.

Tancredi nu vorbea niciodată despre soția lui. Ca și cum n-ar fi vrut să-și strice bucuria aducând în discuție energia ei negativă. Din rarele ocazii în care se întâlneau, Gracie își dădu seama că Petronella era răsfățată și pretențioasă, iar trăsăturile ei frumoase se pierdeau din pricina expresiei încruntate pe care o afișa în permanență. Nimic n-o mulțumea, mai ales soțul ei, pe care-l critica cu orice prilej. Se plictisea la țară, pretinzând că aici nu se putea distra. Era inteligentă, lipsită de răbdare și intolerantă la prostie. Singurele lucruri care păreau să-i facă plăcere erau moda și bijuteriile. Degetele ei lungi, cu vârfuri ascuțite, sclipeau de pietre prețioase, iar silueta osoasă era îmbrăcată în haine scumpe. Gracie se întreba de ce se însurase Tancredi cu acea femeie. Ce văzuse la ea, în afară de frumusețe? Se mai întreba dacă era posibil ca cineva care nu aprecia lucrurile mărunte ale vieții să găsească fericirea adevărată.

Partea bună consta în faptul că Petronella nu venea prea des la Castello. Tancredi își împărțea timpul între Roma și Colladoro. Încerca să pornească o afacere în calitate de comerciant de artă, dar prefera să-și petreacă timpul cu Gracie, prefăcându-se că învăța să picteze. Cât despre Gracie, ea continua să lucreze la tabloul lui Matisse. La sfârșitul lunii mai unchiul Hans se înapoie la Villa Colomba, iar la scurt timp după aceea veni și Rutger. Gaia aranjase să fie înlocuită broasca de la ușa atelierului, așa că unchiul Hans habar n-avea de ceea ce se întâmplase. Dacă Gaia cunoștea adevărul despre natura muncii desfășurate în atelier, oricum ea nu sufla o vorbă. Singura persoană la curent cu relația lui Gracie era Rutger. În definitiv, el crease condițiile pentru acea legătură, dar în afară de vreo remarcă subtilă, rostită ocazional din spatele șevaletului, bătrânul nu făcea nici un comentariu. Totul părea să fi revenit la normal. Apoi, însă, Gracie declanșă o serie de evenimente care aveau să-i schimbe cursul vieții pentru totdeauna.

Mai exact, puse la cale un plan prin care Tancredi urma să-și recapete tabloul pe care-l iubise atât de mult în copilărie.

*

Totul începu într-o seară de iunie, pe când Gracie și Tancredi stăteau în pat, în vârful turnului unde se găsea și studioul în care lui îi plăcea să picteze. Contesa se afla la Roma, toți grădinarii plecaseră acasă, chiar și Donato, care continua să lucreze la castel alături de tatăl lui. Erau singuri. La castel rămăsese doar Bagwis, dar se putea conta pe discreția lui. Aici, în vârful turnului, era lipsă de aer și domnea o zăpușeală groaznică. Pe ferestre nu pătrundea nici cea mai vagă adiere, numai soarele auriu de vară și cântecul greierilor. Gracie stătea lungită în brațele lui Tancredi, somnoroasă după ce făcuseră dragoste, cu inima plină de fericire. Prin urmare, deschise subiectul, fiindcă dorea din tot sufletul să-i facă o bucurie.

– M-am tot gândit, începu ea. Știi tabloul cu *Ispitirea Evei*, la care ții atât de mult?

Simți cum Tancredi se crispă auzind de tablou, așa că entuziasmul ei crescu.

– Ce-i cu el?

– Am un plan care te-ar putea interesa…

– Spune.

– Dacă poți face cumva ca tabloul să ajungă la mine, l-aș putea copia. Pe urmă i-ai da unchiului tău falsul, iar tu ai păstra originalul.

Urmă o tăcere lungă. Gracie tocmai începea să se îndoiască de planul ei, când Tancredi se desprinse ușor de ea și se ridică în capul oaselor.

– Gracie, nu știu ce să spun. Ești genială! îi spuse, privind-o și zâmbindu-i cu gura până la urechi, astfel că pe Gracie o cuprinse din nou entuziasmul.

Își acoperi trupul gol cu cearșaful și îngenunche alături de el.

– Chiar crezi asta?

– Nu mă îndoiesc că poți copia un Bartoloni. Am văzut ce ai făcut cu tabloul lui Matisse. Dacă aș putea cumva să aduc aici tabloul, ca să fie restaurat…

– Unde locuiește unchiul tău?

– La Roma.

– Îl poți invita aici? Sau ar putea să-l invite contesa. Pe urmă poți să-i vorbești despre lucrările de restaurare pe care le facem eu și Rutger…

– Cea pe care trebuie noi s-o convingem e soția lui.

– *Noi?*

– Da, noi. Dacă reușesc să-i aduc aici, trebuie să insistăm pe lângă Livia. Ea habar n-are de artă, dar se consideră o persoană cultivată. Va trebui s-o convingi că Bartoloni trebuie restaurat.

– Și cum am să fac asta fără să fi văzut măcar tabloul?

– Tu ești cea care a gândit planul. Ai să găsești o cale.

Tancredi îi ridică bărbia înspre el și o sărută.

– La urma urmei, eu nu pot face sugestia asta. Unchiul meu nu-i prost. Știe că-mi doresc tabloul. Sugestia trebuie să vină de la soția lui, iar tu trebuie să găsești un mod de a-i vârî în cap ideea asta. Livia trebuie să creadă că-i o idee strălucită și că vine de la *ea*.

– Atunci, nu-i o provocare? glumi Gracie.

Tancredi îi zâmbi afectuos.

– Pentru tine, nu.

Aducerea lui Bruno și a Liviei la Castello se dovedi ușoară. Tancredi îi zise lui Gracie că-i sugerase mamei lui să le trimită o invitație, explicându-i că era momentul să îngroape vechile resentimente. Contesa fusese încântată. În definitiv, Bruno era singurul ei frate, iar contesa suferise mult aflându-se la mijloc în conflictul dintre Bruno și fiul ei. Astfel că ramura de măslin fu oferită, cei doi invitați primind-o cu entuziasm. Hotărâră ca data întâlnirii să cadă într-un sfârșit de săptămână din august. Tot ce mai avea Gracie de făcut era să găsească o cale de a o convinge pe Livia să-i dea tabloul de Bartoloni ca să fie restaurat. N-avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut face asta fără să stârnească bănuieli, însă Tancredi își dorea atât de mult acel tablou, încât ea își dădea seama că nu-și putea permite să dea greș.

Gracie știuse dintotdeauna că era un falsificator de geniu. Acum avea să descopere că era maestră și în arta manipulării.

Capitolul 14

Sosi și mult așteptatul sfârșit de săptămână din august. Gracie tot nu știa cum avea să reușească să convingă doi oameni pe care îi întâlnea pentru prima oară să-i trimită un tablou pe care nu-l văzuse niciodată, spre a fi restaurat de pictori de care nu auziseră în viața lor. Planul era atât de șubred, încât friza ridicolul. Cu toate astea, Gracie știa cât de important era pentru Tancredi să intre în posesia tabloului, astfel ca ea să-l poată copia. Deși nu pusese la cale toate detaliile planului, Gracie spera,

cumva, că avea să poată să improvizeze ceva. Urma să fie prezentată unchiului ca pictor restaurator, contesa avea să comenteze la superlativ despre lucrările restaurate pentru ea, iar Gracie trebuia să aducă vorba despre picturile din perioada barocă, susținând că reveneau la modă. Tot ce-i mai rămânea de făcut lui Bruno era să spună ce tablouri baroce deținea, restul căzând în seama lui Gracie.

Tancredi și Gracie discutaseră planul în amănunt, și se socoteau foarte isteți pentru felul în care-l puseseră la cale. Dacă ar fi reușit, oribilul Bruno ar fi rămas cu un fals excepțional, iar Tancredi – cu originalul de care era atât de legat și care însemna atât de mult pentru el. Cu toate astea, nu luaseră în calcul cât de imprevizibilă era contesa. De îndată ce Tancredi propuse ca Gracie să fie invitată la prânz în sâmbăta în care unchiul lui avea să fie acolo, contesa declară că ar fi vrut să-i invite și pe Hans și Rutger. Tancredi îi explică lui Gracie că mama lui voia să se laude fratelui său cu prietenii pe care îi avea în lumea artei. Ea și Bruno se aflau mereu în competiție. Întâmplarea făcea ca Hans și Rutger să se afle la Villa Colomba și chiar să fie teribil de binedispuși, fiindcă falsul Matisse pictat de Gracie fusese vândut unui colecționar din Japonia. Gracie nu era câtuși de puțin încântată. De față cu unchiul ei și cu Rutger, nu putea minți că perioada barocă revenea la modă, însă n-avea de ales. Amândoi acceptaseră invitația cu dragă inimă.

În acea dimineață de sâmbătă, Gracie se trezi cu o greutate în stomac. Razele soarelui se cerneau prin perdelele de in, afară răsuna un cor de ciripit de păsărele, dar neliniștea o împiedica să se bucure, ca de obicei, de zorii toscani. Atât de multe erau în joc în ziua aceea. Nu voia să-l dezamăgească pe Tancredi, însă se temea că n-avea să reușească să ducă la capăt ceea ce-și pusese în gând. Mai întâi de toate, se pripise atunci când sugerase un plan atât de ambițios. Încrederea lui Tancredi în ea nu făcea decât să-i sporească neliniștea. Dar dacă nu găsea ocazia să-i vorbească Liviei între patru ochi? Dacă subiectul restaurării pur și simplu n-avea să fie abordat? Dacă unchiul Hans și Rutger îi dejucau planul? Nu se simțea stăpână pe situație și nici în stare să ducă totul la bun sfârșit. Ar fi vrut să renunțe, însă acum nu mai putea. Tancredi se bizuia pe ea.

Se îmbrăcă într-o rochie de vară roșu cu alb, cu un model îndrăzneț cu căpșuni și-și prinse părul la spate într-o coadă de cal. Unchiul Hans, cu pălăria de panama în mână, o admiră atunci când o văzu coborând în hol.

– Îmi vine să te mănânc, nu alta! exclamă el, referindu-se la căpșuni.

Gracie făcu o strâmbătură, la care el pufni în râs.

– Sper că nu te-ai plictisit de glumele mele.

– Deloc, răspunse ea, cu un surâs afectuos. Nu știu ce m-aș face fără ele.

– Bun! Iar acum, vreau să vorbim despre misiunea ta de azi, Gracie.

Își puse pălăria, o luă pe după umeri și porniră către grădină. Parfumul lui pătrunzător acoperea miresmele florilor. Pentru Gracie, acel miros se traducea prin cuvântul „acasă“ și-i plăcea mai mult decât cel de gardenii și de caprifoi.

– Știi cu cine te întâlnești astăzi la prânz? întrebă el.

– Cu fratele contesei, răspunse ea.

– Da, ai să-l cunoști pe contele Bruno Montefosco. După cum fără îndoială că-ți amintești, a moștenit cealaltă jumătate a colecției de artă a tatălui său. Probabil că deține multe tablouri care se cer curățate și restaurate. Misiunea ta e să-l convingi că noi suntem oamenii potriviți pentru treaba asta.

Gracie simți cum îi zvâcnea inima. Fără să știe, unchiul Hans venea exact în întâmpinarea dorințelor ei.

– Am să-mi dau toată silința, spuse ea, simțindu-se ceva mai încrezătoare în privința zilei care o aștepta.

– Poate că dorește să-și extindă colecția, spuse unchiul Hans, scărpinându-și bărbia și aruncându-i lui Gracie o privire semnificativă.

Gracie înțelese exact ce era în mintea lui.

– Da, nu se știe niciodată, întări ea.

– Tatăl lui, contele Gaetano Montefosco, a cumpărat câteva dintre cele mai bune lucrări ale mele.

Unchiul Hans începu să fluiere o melodie veselă, *fără îndoială, cu gândul la falsurile pe care le pictase pentru tatăl lui Tancredi*, își zise Gracie. În cămașa lui azurie, cu cravata albastră cu galben la gât, arăta frumos și elegant, în ciuda căldurii de afară. Rutger ieși din casă purtând un sacou boțit și o cravată ponosită, cu părul cărunt dat pe după urechi sau ridicat, în smocuri rărite, în creștetul capului. Toți trei porniră la drum în mașina sport argintie recent cumpărată de unchiul Hans, cu capota coborâtă, cu soarele bătându-le în obraz, în timp Gracie simțea cum i se strângea stomacul din ce în ce mai mult.

Atunci când ea văzu mașinile sclipitoare parcate pe pietrișul din fața castelului, greutatea din stomac începu să-i devină dureroasă. Se întrebă câți invitați avea contesa. Deși la început își dorise ca unchiul Hans și Rutger să nu fie de față, acum era bucuroasă c-o însoțeau. O mai liniștea gândul că n-avea să fie nevoită să meargă pe terasă și să se confrunte de una singură cu acei străini.

Nici nu se opri bine mașina pe pietriș, că Bagwis își și făcu apariția, cu surâsul lui senin și liniștit, gata să-i conducă în locul în care gazdele și invitații ședeau la umbră, savurând o băutură înainte de masă. Se apropiară, iar Gracie îl văzu pe Tancredi din prima clipă. El ridică privirea și-i zâmbi, însă ea ghici în zâmbetul lui o stânjeneală care o făcu să simtă și mai puternic greutatea din stomac. Cu toate astea, prezența lui o liniști imediat. Arăta frumos în sacoul de in, cu cămașa albă desfăcută la gât, cu ochelarii de soare sclipind în lumină, iar Gracie își zise că, probabil, și el era la fel de încordat ca și ea. Bărbatul înalt, cu părul negru, care se ridică să-i salute era, fără îndoială, contele Bruno Montefosco, fiindcă semăna cu sora lui, contesa: același păr negru, același nas acvilin și aceeași privire de pasăre de pradă. Soția lui, slăbuță și mititică de statură precum o pasăre care ar fi făcut foamea în timpul iernii, întoarse capul, dar nu se ridică. Avea buze subțiri și palide, și chipul emaciat al femeii pe care nimic n-o mulțumea. În clipa următoare, Gracie simți cum i se oprește inima în piept. Ochii ei poposiră pe chipul celei de a treia femei, pe care nu se așteptase cu nici un chip s-o întâlnească acolo. Înțelese imediat de ce avea Tancredi un surâs atât de forțat. Era soția lui, Petronella, pe care Gracie știa că Tancredi *nu* o invitase. Gracie se întrebă dacă nu cumva o invitase contesa, doar ca să creeze probleme. Petronella ședea, înțepată, pe una dintre canapelele de răchită, alături de contesă, care se ridică și veni către ei, parcă plutind pe dalele de piatră, ca să le ureze bun venit.

Nimic n-ar fi scos-o pe contesă din ritmul ei. Părea să trăiască într-o lume în care timpul curgea mult mai lent. Întinse mâna fără grabă, cu un gest languros, și zâmbi politicos în timp ce Rutger i-o strânse într-a lui.

– Mă bucur mult să vă revăd, *Signor* Janssen.

Unchiul Hans își scoase pălăria și ochelarii de soare, complimentând-o pentru pălăria de soare împodobită cu flori culese din grădină. Ea îi întinse mâna, iar el se aplecă și i-o sărută galant precum un cavaler. Cu un licăr de plăcere în ochii ei întunecați, contesa răspunse politeții lui Hans cu grația unei femei obișnuite cu complimentele – și totuși, oricând încântată să le primească. Pe Gracie o întâmpină cu un surâs complice, șoptindu-i:

– Fără lecții de pictură astăzi, da?

Gracie simți că-i ardeau obrajii.

– Poftiți, *Signor* Janssen, *Signor* Hollingsworth, permiteți-mi să vă prezint familiei mele.

Gracie schimbă o privire scurtă cu Tancredi, iar el dădu ușor din cap, făcând-o astfel să se simtă în largul ei și legată de el ca parte a perechii de conspiratori ce erau. Nu mai conta că acum contesa n-o mai băga în seamă, îndreptându-și toată atenția către Rutger și Hans, pe care-i prezentă cu mândrie ca fiind cei mai renumiți pictori restauratori din Europa.

În clipa în care contesa o prezentă unchiului Hans pe Petronella, chipul acesteia se însufleți brusc. Gracie o văzu zâmbind larg atunci când unchiul Hans o complimentă cu același farmec cu care o flatase pe contesă, după care se aplecă și-i sărută mâna, gâdilându-i cu mustața pielea fără cusur. Femeia care o tratase pe Gracie cu atâta răceală radia acum frumusețe și farmec, de parcă așa ar fi arătat întotdeauna. Buzele ei nu mai erau subțiri și crispate de furie, ci pline și senzuale. Unchiul Hans, care se pricepea grozav să facă oamenii să se simtă deosebiți, o câștigase rostind câteva fraze bine alese și sărutându-i mâna precum un cavaler. Pe când contesa i-l prezentă și Liviei Montefosco, Gracie constată încă o dată cât de chipeș era unchiul ei. În timp ce Hans își exercita farmecul și asupra ei, paloarea respingătoare a femeii făcu loc unor bujori în obraji, iar râsul care-i scăpă de pe buze nu se potrivea deloc cu atitudinea ei dură și lipsită de orice simț al umorului.

Pe Gracie n-o miră faptul că soția lui Tancredi aproape că nu-și amintea s-o fi întâlnit vreodată. Petronella salută politicos din cap, după care își îndreptă atenția către unchiul Hans, care se așezase pe sofa alături de ea, acolo unde până atunci stătuse contesa. Rutger deja îi adunase în jurul lui pe contele Bruno Montefosco, pe Tancredi și pe contesă. Gracie se trezi singură cu Livia Montefosco, care ședea încremenită pe canapea, uitându-se cu invidie la Petronella. Gracie n-avea de ales, trebuia să stea de vorbă cu ea. După vreo câteva tentative stângace de a începe o conversație, la care Livia răspunse cu un aer plictisit și cu un minimum de cuvinte, Gracie renunță. N-avea nici o șansă s-o convingă pe femeia *asta* să le trimită tablourile. Nici măcar nu încerca să ascundă faptul că ar fi preferat să stea de vorbă cu unchiul Hans.

Brusc, lui Gracie îi veni o idee. Se uită la unchiul ei și-i spuse Liviei, pe un ton liniștit:

– Mă mir că doamna contesă l-a invitat azi pe unchiul meu.

În sfârșit, captase atenția Liviei.

Livia o privi pe Gracie de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

– De ce? întrebă ea.

Gracie chicoti, luându-și un aer de sinceritate.

– Fiindcă *ea* l-a descoperit și vrea să păstreze secretul. E foarte posesivă în ceea ce-l privește. De regulă, îl invită doar atunci când e singură. Dar presupun că dumneavoastră și soțul dumneavoastră aveți propriul pictor restaurator la Roma.

Livia părea sceptică.

– Soțul meu nu s-a gândit niciodată să restaureze colecția.

– Chiar așa? Mă miră. Știați că unchiul Hans a descoperit un Gainsborough în colecția contesei? Ceea ce părea o pictură obișnuită s-a dovedit a fi un tablou extrem de valoros. În asta constă geniul unchiului Hans. El și cu Rutger sunt ca doi detectivi. Ar fi o indiscreție din partea mea să vă spun ce alte descoperiri uimitoare au mai făcut, dar pot să vă asigur că doamna contesă e *foarte* mulțumită.

Livia o fixa acum cu o privire plină de interes.

– Serios? se miră ea. Adică niște tablouri care păreau neînsemnate s-au dovedit a fi niște comori?

– Întocmai. Unchiul Hans și Rutger sunt cei mai buni.

– Iar tu ești nepoata lui Hans?

– Da, nepoata și ucenica lui, minți Gracie, sperând că Livia avea să pună indiscreția ei pe seama naivității, fără să bănuiască vreo intenție ascunsă ori vreo tentativă de manipulare. Durează ani întregi să înveți meșteșugul ăsta, și decenii ca să câștigi experiența și priceperea pe care o au ei doi. Sper ca într-o bună zi să ajung și eu la un asemenea grad de perfecțiune.

– Sunt sigură de asta, comentă Livia, privind, cu un aer absent, la Hans, care stătea acum de vorbă cu contesa și cu Petronella. Înțeleg că unchiul tău e și comerciant de artă.

Acum Gracie avea calea deschisă. După sclipirea din ochii Liviei, înțelese că aceasta îi acorda toată atenția ei, astfel încât tot ceea ce avea de făcut ca să-și îndeplinească misiunea era s-o conducă încet spre scopul pe care-l urmărea, la fel cum ar fi tras la mulinetă ca să scoată un pește agățat în cârlig.

– Da, e mare expert în depistarea operelor de artă, continuă ea. A descoperit niște lucrări extraordinare în locurile cele mai neașteptate. Rareori ies la iveală lucrări ale unor mari maeștri, însă atunci când se întâmplă așa ceva, cel care le găsește este unchiul Hans. A vândut tablouri celor mai mari colecționari de artă din întreaga lume. Dar nu discută cu nimeni despre asta. E discreția întruchipată. Uneori nu-mi spune nici mie.

– Zău? se miră Livia, îngustându-și pleoapele, iar Gracie o simți degajând energie, una străpungătoare și plină de spirit de competiție.

– Știu că socrul dumneavoastră, contele Gaetano Montefosco, a fost clientul unchiului meu. De asta a ținut și contesa să apeleze la serviciile lui.

Gracie râse, convinsă că acum făcuse atât jocul lui Tancredi, cât și pe cel al lui Hans.

– Știind, poate, că fratele ei nu e interesat, contesa nu-și face probleme dacă-i împărtășește și lui secretul.

– Poate, repetă Livia.

Prânzul se servea la masa lungă de pe una dintre terasele inferioare, sub bolta de viță-de-vie pe care ciorchinii de struguri începeau să se coacă. Față de contesă, Gracie stătea la celălalt capăt al mesei, având-i în stânga pe Tancredi și în dreapta pe Bruno, fratele contesei. Contesa era în capul mesei, cu Hans în dreapta și cu Rutger în stânga. Avusese generozitatea de a-l lăsa pe Hans lângă Livia, care era încântată, astfel încât lui Rutger îi revenea misiunea de a conversa cu Petronella, care era mai puțin încântată. Ea abia dacă-i arunca vreo privire soțului ei, însă Gracie se ferea să-i vorbească lui Tancredi, ca nu cumva ceva din atitudinea ei să dea de bănuit. În schimb, conversă cu Bruno, iar Tancredi își lipi genunchiul de al ei, făcând-o să se simtă și mai emoționată. Bruno nu era căpcăunul cel rău din descrierile lui Tancredi. Gracie se așteptase să nici n-o bage în seamă, așa cum făceau ceilalți, dar contele o trata de la egal la egal, punându-i întrebări despre viața ei și ascultând-o cu atenție, de parcă ar fi fost singura persoană de la masă cu care putea avea o conversație interesantă. Pe măsură ce *spaghetti alle vongole*[46] și vinul o făceau să se relaxeze, iar soarele după-amiezii îi dădea somnolență, Gracie începu să se întrebe dacă nu cumva Livia, și nu soțul ei, era cea care nu voia să renunțe la tablou. Privea din când în când către Livia, care era adâncită în conversația cu Hans, cu capul lăsat într-o parte, cu o expresie atentă și serioasă, de parcă Hans i-ar fi dezvăluit secretele universului, și-și spunea că era o variantă perfect posibilă. Livia avea figura unei persoane greu de mulțumit. Bruno părea genul de om dornic să descopere ceea ce era mai bun în fiecare.

Tancredi era politicos față de unchiul lui, însă în spatele acestei politeți Gracie ghicea o anumită răceală. Cu toate bunele lui intenții, nu era în stare să-și ascundă adevăratele sentimente, chiar dacă se presupunea că pusese la cale invitația tocmai ca să se apropie de unchiu-său. Cât despre Bruno, chiar dacă remarcase faptul, nu lăsa să se vadă. Vorbea cu nepotul lui de parcă n-ar fi avut niciodată vreo neînțelegere. Gracie încerca să compenseze reticența lui Tancredi umplând tăcerile atunci când acesta răspundea monosilabic, și conducând discuția către alte subiecte decât tablourile și copilăria. Se întreba dacă, neștiind cât îi era de drag, Bruno și Livia i-ar fi dat lui Tancredi tabloul. Intuia faptul că Livia refuza să-l cedeze din simplă răutate, fiindcă era invidioasă pe cumnata ei, strălucitoarea

contesă Bassanelli. Cu cât îi studia mai mult pe cei doi, cu atât i se întărea convingerea că refuzul de a ceda tabloul n-avea nici o legătură cu Tancredi, ci, în primul rând, cu mama lui.

La sfârșitul mesei, atunci când Bagwis și o femeie solidă, în uniformă roz și șorț alb, aduseră cafeaua, Petronella și Livia aprinseră câte o țigară, iar conversația se îndreptă către teme generale. Bruno nu vorbea prea mult. Stătea sprijinit de spătarul scaunului, cu ceașca de cafea în mână, și-l asculta pe Hans, care domina conversația, așa cum se întâmpla de fiecare dată. Contesa flirta cu el, iar Hans îi răspundea în același fel. Dacă energia dintre ei ar fi devenit vizibilă, s-ar fi văzut o superbă jerbă de scântei. Gracie privea amuzată cum Petronella și Livia erau nevoite să se încline în fața unui farmec mai puternic decât al lor. Trăgeau, îmbufnate, din țigări, în timp ce contesa își lăsa capul pe spate și râdea senzual, vorbind o italiană melodioasă și fluidă precum susurul unui pârâu printre pietre. Degetele ei lungi, elegante și îngrijite, cu unghii stacojii, se mișcau ca niște păsări exotice, în vreme ce-și întreținea oaspeții cu ușurință și stil. Priveliștea era fascinantă, iar lui Gracie îi părea rău pentru nora și cumnata contesei, care erau puse în umbră, probabil cu bună știință, de către această femeie formidabilă, lacomă să capteze ea singură toată atenția.

Genunchiul lui Tancredi continua să rămână lipit de cel al lui Gracie. Ei i se părea firesc, ca și cum piciorul lui ar fi fost o prelungire a propriului ei picior. Îl privi cu coada ochiului și descoperi că se uita la ea cu o expresie admirativă, pe care ar fi putut s-o vadă toți cei prezenți dacă le-ar fi stat gândul la asta. Îngrozită că lui Tancredi sentimentele i se citeau pe față din lipsă de precauție, Gracie își depărtă scaunul, puse șervetul pe masă, își ceru scuze și se ridică. Tancredi o urmări îndepărtându-se. Gracie îi simțea privirea arzându-i spatele. *Poate că vinul l-a făcut așa de nesăbuit*, își zise ea, pornind spre toaletă.

În timp ce cobora scara, o săgetă ideea că nu aparținea lumii în care se învârtea Tancredi. Oricât de mult își dorea să fie cu el, din păcate nu voia să se afle între cei de o seamă cu el. Oamenii aceștia bogați, educați, privilegiați n-o atrăgeau în nici un fel. Singurul efect pe care-l aveau asupra ei era că o făceau să se simtă stânjenită. Se întrebă dacă și prietenii lui Tancredi erau la fel. Se părea că da. Ce alt motiv ar fi avut să se însoare cu Petronella decât pe acela că era genul de femeie cu care era obișnuit? Gracie își imagina că toate femeile din Roma erau exact ca ea: distante, răsfățate și cu nasul pe sus. Gândul de a fi nevoită să trăiască printre astfel de persoane o umplea de spaimă. Aici, la Colladoro, femeile erau blânde, nu dure precum Petronella și Livia. O primiseră în mijlocul lor, privind-o ca pe una de-a lor, în timp ce Petronella și Livia abia dacă-i acordaseră atenție. Cât despre contesă, fără îndoială că era la curent cu relația dintre Gracie și Tancredi și nu avea nimic împotrivă, ba chiar încurajase această legătură, deși Gracie se îndoia că ar fi fost vreodată de acord ca fiul ei să-și lase soția și s-o ia pe Gracie în căsătorie. Pentru o fată de rând ca ea, singurul statut acceptabil era acela de amantă.

În timp ce trecea prin bibliotecă în drum spre terasă, se simți trasă dintr-odată de mână și înghesuită în penumbra de după ușă, cu spatele la perete. În clipa următoare, buzele lui Tancredi se lipiră de ale ei, sărutând-o cu patimă. Gracie îi simțea gustul de vin de pe limbă, răsuflarea mirosind a smochine și căldura mâinilor prin țesătura subțire a rochiei. Trupul lui o apăsa fierbinte, dorința din el devenind palpabilă. Gracie uită de Petronella, de Livia și de sentimentul că nu aparținea acelei lumi. Acum nimic nu mai conta în afară de el și de dorința crescândă din vintrele ei, care se cerea împlinită.

El îi sălta genunchiul și-și descheie repede pantalonii.

– Ești nebun! șopti ea, și, în aceeași clipă, el îi depărtă chiloții și o pătrunse.

– Îți place când sunt nebun, replică, râzând cu gura pe gâtul ei.

– Dar nu te-ai protejat! protestă ea, brusc neliniștită.

– Am să risc.

– Dar dacă…?

– Puțin îmi pasă, murmură el.

Gracie îi simțea răsuflarea fierbinte pe gât. Râse, pentru că nici ei nu-i păsa. El începu să-și miște șoldurile, iar plăcerea porni să crească în ea, inundându-i mintea și anihilând orice urmă de rațiune. Își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui, iar el încetini ritmul, începând să se miște cu blândețe.

– Te iubesc, Gracie, îi șopti.

– Și eu te iubesc, Tancredi, îi răspunse ea, apoi închise ochii, lăsând senzația de căldură să i se răspândească în tot pântecul.

După ce rămaseră storși de puteri, Gracie se înapoie la masă cea dintâi, după ce-și netezise rochia și-și aranjase părul. Dacă s-ar fi întors împreună, ar fi stârnit suspiciuni. Cu toate astea, n-ar fi trebuit să-și facă griji, fiindcă acum oaspeții ieșiră în grădină, unde contesa le arăta recent achiziționata statuetă a lui Cupidon, pe care o amplasase la capătul unei alei mărginite de trandafiri. Gracie li se alătură, rămânând ceva mai în urmă, din timiditate.

Bruno întoarse capul și-i zâmbi încurajator.

– Ah, aici erai, Gracie. Ar fi fost păcat să nu vezi grădinile, zise el.

Gracie spera ca Bruno să nu-și dea seama cu ce se îndeletnicise ea până în acel moment.

– De fiecare dată când vin aici, apare ceva nou, răspunse ea.

– Da, nimic nu-i place mai mult surorii mele decât să cheltuiască bani, comentă contele pe un ton în care se ghicea dezaprobarea.

– Are mult bun-gust, spuse, diplomată, Gracie. Dacă aș avea la fel de mult bun-gust, mi-aș înfrumuseța și eu casa.

Contele râse încetișor, iar Gracie își dădu seama ce era în mintea lui, anume că bunul-gust era una, iar cheltuielile exagerate – cu totul altceva. Își continuară plimbarea. Hans era privit cu fascinație de către toate trei femeile, în timp ce Rutger își târșâia picioarele în urma lui precum un câine lățos, oprindu-se din când în când ca să admire priveliștea sau florile. Era obișnuit ca Hans să fie întotdeauna în centrul atenției. Așa funcționau ei doi, și funcționau extrem de eficient. Gracie știa că unchiul Hans le cultiva pe toate cele trei doamne. Și *ea* făcea, cumva, parte din același mecanism. În timp ce Hans și Rutger se străduiau să le câștige pe femei, ea încerca să-l câștige pe Bruno. Faptul că în același timp îndeplinea și o misiune în beneficiul lui Tancredi îi dădea senzația că era agent dublu, ba chiar trăi, preț de-o clipă, un sentiment de vinovăție atunci când unchiul Hans îi prinse privirea și-i făcu cu ochiul.

Cu toate astea, nu exista nici o garanție că ofensiva lansată cu ajutorul farmecului lor personal avea să dea roade. La sfârșitul după-amiezii, își luară rămas-bun. Fără nici un dubiu, contesa îl plăcea pe Hans, fiindcă râse ca o adolescentă atunci când mustața lui îi înțepă pielea, zăbovind o clipă în plus pe mâna ei. Gracie se întrebă dacă femeia asta încercase vreodată să-l seducă în pavilionul de lângă terenul de tenis. Se întreba până unde ar fi mers unchiul ei în beneficiul afacerilor lui. Din felul în care flirta cu contesa, Gracie înțelese că Hans era în stare să meargă până în pânzele albe ca să încheie o vânzare. Flirta și cu Livia – Hans Hollingsworth nu era un naiv! Se asigură că o fermecase și pe Petronella. În aer aproape că săreau scântei, atât de puternică era competiția dintre cele trei femei. Gracie aproape că vizualiza rivalitatea dintre ele, la fel ca pe valul de căldură ce tremura deasupra pietrelor încinse de soare. Își luă rămas-bun, iar ei, cu toții, se arătară foarte cordiali, cu excepția lui Bruno, care se purtă de-a dreptul afectuos. Tancredi o sărută, grăbit, pe obraz. Nimeni n-ar fi ghicit că făcuseră dragoste în spatele ușii de la bibliotecă. Porniră înapoi spre casă cu un aer triumfător, în eleganta mașină sport a unchiului Hans.

Și totuși, trecură săptămâni întregi fără să primească vreun semn de la contesă sau de la Livia Montefosco. Gracie începu să-și facă griji că planul ei dăduse greș. Că îl dezamăgise pe Tancredi. Apoi, la începutul lui noiembrie, unchiul Hans primi o scrisoare foarte interesantă.

Capitolul 15

Italia 2010

– Și ce cuprindea scrisoarea? întrebă Anastasia, nerăbdătoare să afle urmarea poveștii pe care i-o spusese bunica ei.

Stăteau pe o bancă din fundul grădinii, având în fața lor priveliștea dealurilor și pe cea a oceanului de ceață care sclipea în depărtare. Era în amurg. Carina și ceilalți oaspeți se pregăteau să meargă la cină, în rest castelul era cufundat în tăcere. Cântecul greierilor și al păsărilor ce-și făceau culcuș pentru noapte răsuna precum o melodie blândă, cu care urechea lor deja se obișnuise.

– Scrisoarea venea din partea soției lui Bruno, Livia, răspunse Gracie. Voia ca Hans să meargă la ei acasă și să le vadă colecția de tablouri, să le aleagă pe cele care aveau nevoie să fie restaurate și să discute despre posibilitatea de a achiziționa și altele.

– Cum puteai fi sigură că Hans avea să aleagă tabloul lui Gaetano? întrebă Anastasia.

– Nu puteam fi sigură, zâmbi Gracie.

– Prin urmare, ai mers cu el?

Gracie râse pe înfundate.

– Întotdeauna îmi iei vorba din gură! Așa eram și eu, zise ea, privindu-și cu drag nepoata. Până atunci nu plecasem nicăieri. Petrecusem opt ani în Villa Colomba, muncind alături de Rutger. Știam că, dacă l-aș fi rugat pe unchiul meu, ar fi fost de acord să mă ia cu el.

– Și te-a luat?

– Da, m-a luat.

Anastasia zâmbea cu toată gura, iar ochii ei cenușii-verzui sclipeau de curiozitate. Bunică-sa era încântată de faptul că nepoata îi arăta atât de mult interes. Istorisindu-i povestea, Gracie avea ocazia să cutreiere drumurile trecutului și să-l retrăiască.

– Așadar, am plecat la Roma cu superba mașină a unchiului Hans. Rutger a rămas în Villa Colomba. Nici unul dintre ei n-avea nici cea mai vagă bănuială despre motivul pentru care-i însoțeam, ori despre ceea ce voiam să fac odată ajunsă acolo. Privind în urmă, îmi dau seama că, dacă le-aș fi spus, ar fi încercat să mă facă să renunț. Fără îndoială că *ar fi trebuit* să le spun. Însă iubeam, și aș fi făcut orice pentru Gaetano. Absolut orice.

– Deci, ai reușit s-o convingi pe Livia că tabloul lui Gaetano trebuia restaurat?

Gracie nu-i răspunse pe loc. Nu voia să treacă prea repede peste detalii. Voia să savureze această parte a poveștii, înainte să ajungă la cea în care totul scăpase de sub control.

– Am sosit la Roma. Mergeam acolo pentru prima dată. Ce oraș superb! Am tras la renumitul hotel Hassler. Nu mai locuisem niciodată la un hotel. Doamne, Anastasia, dacă ți-ai putea imagina acea căsuță mititică din Londra, cu toaletă în curte, de unde venisem eu, și hotelul luxos în care ajunsesem – ai înțelege cât eram de emoționată. Villa Colomba mă impresionase, însă hotelul o întrecea cu mult. Era ca un palat. Oriunde întorceam ochii zăream vechi sculpturi și clădiri, precum și alte opere de artă splendide. Mă simțeam de parcă aș fi murit și aș fi ajuns în paradis… Ei…

Oftă și clătină din cap.

– N-ar fi frumos să te duc acolo într-o bună zi? Tare mi-ar plăcea să-ți arăt orașul. Dar m-am îndepărtat de la subiect. Unde rămăsesem?

– Tocmai voiai să-mi vorbești despre Livia, răspunse Anastasia oarecum nerăbdătoare, fiindcă ținea să afle dacă bunica ei reușise să aducă tabloul lui Gaetano în Villa Colomba.

– Ah, da! Am mers la palazzo, care era o clădire măreață, așezată într-o piațetă ce avea în centrul ei o fântână superbă. Era seară, iar clădirea căpătase o nuanță trandafirie. Îmi amintesc asta foarte bine.

– Livia știa că vii și tu? S-a înfuriat atunci când te-a văzut?

– Nu, nu se aștepta să vin, dar nu s-a înfuriat deloc. La ea acasă era cu totul altă persoană. Amabilă și caldă, cu totul diferită de femeia rece și distantă de la Castello. Era nerăbdătoare să-i arate unchiului Hans colecția ei. Intuiția mea se dovedise corectă. *Ea* era cea care dicta în relația cu soțul ei. Motivul pentru care Gaetano nu primise tabloul bunicului ținea numai și numai de ea. Sămânța pe care o plantasem în ziua în care luaserăm prânzul împreună dăduse roade. Livia era invidioasă pe contesă, așa cum ghicisem și eu, și-i făcea plăcere să-i fure ceea ce credea că ar fi fost una dintre marile ei comori: unchiul Hans. Ce curte îi făcea! Flirta și-și flutura genele de parcă s-ar fi pregătit să se înfrupte la un banchet. Eu nu prezentam interes. Se purta politicos cu mine fiindcă eram nepoata lui, însă pe el era pornită să-l facă s-o placă mai mult decât pe cumnata ei. Asta nu s-ar fi întâmplat în veci, râse Gracie. Livia n-avea nimic din farmecul și din charisma contesei. Dar își dădea silința. Unchiul Hans intrase în joc. Își dădea seama ce era în mintea ei. Unchiul Hans era un geniu al manipulării. Nimeni nu recunoștea o tentativă de manipulare mai bine decât el.

– Ai văzut tabloul lui Gaetano?

– Da, și era exact așa cum mi-l imaginasem. Absolut minunat. Înțelegeam perfect de ce-i plăcuse atât e mult pe când era copil și de ce și-l dorea cu atâta ardoare.

– Ar fi trebuit restaurat?

– Nu neapărat. Poate că doar puțin curățată suprafața, răspunse Gracie. Dar unchiul Hans n-avea timp să mă contrazică. Era prea ocupat să studieze colecția. Erau multe, foarte multe tablouri agățate pe fiecare perete din palazzo, așa că nu m-a auzit făcându-i Liviei acea sugestie. Am luat-o deoparte și i-am spus între patru ochi că Barocul urma să fie iarăși la mare căutare, după ce un celebru cântăreț de muzică pop lansase moda, cumpărând mobilier și tablouri din această perioadă. I-am șoptit că însuși unchiul meu fusese ales de către cântărețul acela ca să descopere asemenea tablouri. Ochii ei s-au aprins de lăcomie. Am asigurat-o că în curând acel mic tablou avea să devină foarte valoros și că merita curățat. Simplu ca bună ziua. Bineînțeles, n-am rezistat tentației de a o întreba dacă avea să-l vândă vreodată.

– Și ea ce a zis?

– Că valoarea tabloului era una sentimentală, așa că n-avea de gând să-l vândă niciodată.

– Serios?

– Interesant, dar nu surprinzător. Faptul că nepotul soțului ei îl dorea atât de mult era un motiv îndeajuns de puternic ca ea să vrea să-l păstreze. Dacă Gaetano nu l-ar fi vrut, sunt convinsă că l-ar fi vândut cât ai clipi din ochi.

– Ce femeie oribilă!

– Da, îmi era milă de Bruno. Și el, și Gaetano se însuraseră cu niște femei îngrozitoare.

– De ce?

– Mă tem că adevărul e cam neplăcut.

Anastasia adora să audă un adevăr neplăcut, așa că-și privi bunica arzând de curiozitate.

– Hai, spune-mi, bunico! o rugă ea.

– Banii.

Anastasia se încruntă.

– Credeam că familia era foarte bogată.

– Bunicul lui Gaetano provenea dintr-un lung șir de colecționari iluștri. Cândva, fuseseră una dintre cele mai bogate familii din Europa. Dar achiziția de opere de artă e o ocupație costisitoare. Bunicul lui s-a căsătorit din dragoste, trecând peste voința familiei. Asta am aflat mai târziu. Păcat că n-am știut la timpul potrivit. Bunicul lui Gaetano fusese un om cheltuitor, hotărât să fie la înălțimea faimoșilor săi strămoși și să îmbogățească și mai mult colecția familiei. A murit înglodat în datorii uriașe. Fiul lui, Bruno, a fost nevoit să vândă o vilă din Toscana și alte proprietăți moștenite de el și de sora lui la Roma. Bineînțeles că aveau tablourile, însă cei precum Bruno și Gaetano mai degrabă și-ar fi tăiat o mână sau un picior decât să vândă ceea ce familia adunase în decurs de generații. Amândoi erau foarte mândri.

– Și naivi! exclamă Anastasia.

– Din punctul nostru de vedere, da. Dar trebuie să înțelegi felul în care vedeau ei lucrurile. Eu cred că Bruno, care crescuse fiind martor al risipei la care se dedase tatăl său, se însurase cu Livia pentru bani. Ea provenea dintr-o familie de industriași bogați. Era căsătoria perfectă. El îi oferea un titlu nobiliar, iar ea îi aducea bani ca să poată duce mai departe o viață stilată, înconjurat de comorile lui.

– De ce n-a vândut măcar un Michelangelo?

– Mă îndoiesc că a avut vreodată un Michelangelo, draga mea. Bruno a preferat să se căsătorească pentru bani, oricât de neplăcută îi era această căsnicie, decât să vândă vreuna dintre comori. Dar sora lui era altfel. Mai târziu, mama lui Gaetano a avut probleme financiare și a vândut o mare parte din colecția pe care o restaurase cu atâta larghețe. Însă uite că mă duc prea departe cu povestea…

– Crezi că și Gaetano se însurase pentru bani?

– Sunt convinsă. Petronella era foarte bogată. Nu văd alt motiv pentru care s-o fi luat de soție. Nu era fericit cu ea, altfel n-ar fi umblat după mine!

– Și ce-a zis atunci când te-ai întors cu tabloul?

– Au fost câteva săptămâni în care am stat ca pe ace, până când Livia a împachetat toate tablourile și le-a trimis la Villa Colomba. Nu știam dacă inclusese și acel tablou în lista de picturi alese de unchiul Hans ca să fie restaurate.

– Dar l-a inclus.

– Da, l-a inclus.

– Și ce-a zis Gaetano?

– Stătea cu tabloul în brațe și plângea.

– Plângea? zâmbi Anastasia, care socotea că era stânjenitor ca un bărbat în toată firea să plângă.

– Da, a fost foarte mișcat. Vezi tu, la fel ca în cazul multor alte lucruri materiale, valoarea nu constă în ceea ce înfățișează o pictură, ci în ceea ce evocă ea. Pentru Gaetano, acel tablou însemna copilăria. O vreme în care fusese fericit. Înainte să moară tatăl lui, înainte să fie copleșit de nefericire, înainte ca viața lui s-o ia razna într-un hal fără de hal. Pentru el, valoarea tabloului consta în amintirile pe care i le evoca.

– Cred că a fost foarte mulțumit de tine.

– A fost mulțumit de mine, încuviință Gracie, împletindu-și degetele și coborându-și privirea la golul întunecat dintre ele. Și totuși, acel tablou avea, până la urmă, să distrugă tot. Tot ceea ce-am avut. Din pricina acelui tablou l-am pierdut pe *el*.

Anastasia își puse palma pe brațul bunicii ei, privind-o întristată.

– Cum l-ai pierdut?

Gracie oftă și-și trase brațul.

– Ar trebui să mergem să ne îmbrăcăm pentru cină.

– Dar vreau să aud și restul poveștii. E atât de tristă!

– Știi bine că trebuie să se termine trist, altfel nu m-aș fi măritat cu bunicul tău și n-aș fi născut-o pe mama ta.

– Dar vreau să aflu sfârșitul.

– Ai să-l afli. Deocamdată, însă, trebuie să ne oprim. Uite că deja sunt cu toții pe terasă, ronțăind crostini[47]. Doar nu vrei să pierdem ceva atât de delicios!

Anastasia era dezamăgită.

– Prefer să stau aici, cu tine, spuse ea.

Gracie era mișcată.

– Și eu prefer să stau cu tine, zise ea, cu sinceritate. Mâine putem veni din nou aici și am să-ți povestesc urmarea.

Deși partea aceea avea să fie foarte dureros de relatat.

Carina rămase surprinsă atunci când mama ei și Anastasia își făcură apariția din întuneric, fără ca măcar să se fi schimbat pentru cină.

– Unde ați fost amândouă? întrebă ea.

Era îmbrăcată elegant, într-o rochie albă cu cordon auriu, și-și prinsese părul într-un nod la ceafă.

– Am admirat asfințitul, răspunse Anastasia.

– Soarele a apus de nu știu când! comentă Carina, oarecum geloasă că nu fusese și ea invitată să li se alăture.

– Am stat la taclale, explică Gracie. Anastasia e tare drăguță că-i ține de urât bătrânei ei bunici.

– Nu-ți țin de urât, bunico. Chiar îmi place să-ți ascult poveștile.

Carina se încruntă. Se întreba ce fel de povești spuse de cineva în vârstă de aproape șaptezeci de ani ar fi putut s-o fascineze într-atât pe o fată de numai șaptesprezece.

– Hai, bunico. Cu ce vrei să te îmbraci astă-seară? Eu cred că am să-mi pun rochia roz bombon. Vrei să vii cu mine și să-mi spui ce părere ai?

Carina le urmări din priviri cum dispăreau înăuntru, lăsând-o întru câtva cu buzele umflate. Scena de mai devreme îi amintea de vremea în care era la școală, iar „tipele bine“ făceau grup separat, excluzând-o din jocurile lor. În cazul de față, ea singură purta toată vina. La urma urmei, nu se preocupase de nici una dintre ele. Își petrecuse ultimele trei zile cu Lauren și Madeleine, sau făcuse lungi plimbări prin împrejurimi de una singură. Încercă să se convingă pe sine însăși că ar fi trebuit să se bucure că Anastasia o scutea de grija de a se ocupa de mama ei. Gracie își dorise mult această săptămână, iar Anastasia o făcea să fie una deosebită. Și totuși, Carina era nemulțumită. Avea senzația că nu i se acorda atenție. Satisfacția Anastasiei de a o avea pe bunică-sa numai pentru ea o irita, într-un fel, pe Carina. Părea ceva deliberat, ca și cum fata ar fi făcut tot posibilul să se apropie de bunica ei numai ca s-o facă pe *maică-sa* să se simtă prost. Nu se socotea, și așa, destul de vinovată că-și petrecea prea mult timp la birou și nu-i dădea Anastasiei atenția de care avea nevoie? De ce mai trebuia ca fiica ei să-i dea peste nas? Desigur, exista și posibilitatea ca Anastasiei chiar să-i placă poveștile bunicii, însă Carina se cam îndoia. Ce ar fi putut spune Gracie interesant pentru o adolescentă? Descrieri ale seratelor dansante ținute în sala de primire a bisericii în anii ’60? Carina nu-și imagina că mama ei ar fi fost vreodată în stare să facă ceva cât de cât interesant.

Și totuși, nefiind nevoită să-i poarte de grijă lui Gracie, Carina era liberă să facă ce poftea. Putea sta la soare și conversa cu Lauren și Madeleine, care erau pe cale să-i devină prietene apropiate. Putea să

meargă la plimbare. Dacă avea chef, putea să și lucreze. Dar nu voia. Începuse să se detașeze de ceea ce se întâmpla la Londra. Își închipuise că avea să fie o mare traumă să se afle departe de birou și de clienți, dar iată că nu era așa. Nu era deloc o traumă. De parcă universul ar fi conspirat s-o ademenească departe de Londra doar ca să-i arate ce însemna viața fără telefon mobil și fără comunicare permanentă cu asistenta ei personală. Ei bine, iată că demonstrația își atinsese scopul.

În timp ce se alătura, pe terasă, celorlalți oaspeți, își făcu apariția și Madeleine, îmbrăcată în pantaloni, bluză albă de mătase și bijuterii sclipitoare de aur la încheieturile mâinilor, în urechi și la gât.

– Cum a fost plimbarea? o întrebă Carina.

– Cel mai bun moment de mers la plimbare e seara devreme, răspunse Madeleine, ai cărei obraji străluceau de la soare și de la mișcarea fizică. Mie îmi place grozav să fac plimbarea asta. Îmi dă energie, dar, în același timp, mă și epuizează!

Se duse la masă și-și luă un pahar de vin și un crostino.

– Astea mă mai înviorează, adăugă ea, luând o înghițitură de vin. Un final potrivit pentru o zi perfectă.

Wendy, Tiff și Brigitte erau îmbrăcate în fuste mini, sandale cu barete și bluze cu sclipici. Își refăcuseră manichiura și pedichiura și erau machiate complet, de parcă s-ar fi dus la club. Carina nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi existat vreun club în Colladoro, dar se pare că se înșela.

– Ilaria ne-a spus că e un club pe malul mării, într-un loc numit…

Wendy se uită la prietenele ei, cerându-le din ochi ajutorul.

– Cum se cheamă, Bee?

– Ceva cu „Mare“… răspunse Brigitte.

Tiff râse și-și flutură țigara.

– Ce contează? Numele nu înseamnă nimic. Am chemat un taxi pentru ora zece. Ne-am gândit că ar fi distractiv să petrecem noaptea în oraș.

– Când pisica nu-i acasă… glumi Wendy, cu o sclipire malițioasă în ochii ei căprui.

– Sunteți bine-veniți cu toții, dacă vreți să mergeți, sugeră Brigitte. Cu cât suntem mai mulți, cu atât are să fie mai vesel.

Carina se întrebă ce ar fi zis Rufus dacă ea s-ar fi dus la un club de noapte fără el. La drept vorbind, își închipuia că n-ar fi avut nimic împotrivă. Însă, oricum, refuză invitația.

– Soarele m-a cam epuizat, explică ea.

Pe când își făcură apariția Anastasia și Gracie, grupul deja se îndrepta agale către masă, însoțit de Ilaria și de câinele cel mare și lățos, care se hotărâse să se țină după ei. Gracie purta mărgelele primite în dar de la Anastasia și îmbrăcase un pulover verde peste rochie. De cum văzu câinele, se duse drept la el și începu să-l mângâie.

– Cum îl cheamă? o întrebă ea pe Ilaria.

– Bernardo, răspunse Ilaria. E câinele contelui Bassanelli.

Carina, care se găsea lângă ele, profită de ocazie ca să întrebe despre gazda lor cea mereu absentă.

– Vom avea prilejul să-l întâlnim pe contele Bassanelli? se interesă ea.

Gracie simți că i se taie răsuflarea.

– Contele e un om foarte retras, răspunse Ilaria, iar Gracie intui o schimbare în atitudinea femeii, la fel cum aerul se răcește la apropierea ploii. Preferă să fie singur.

Carina nu sesiză nimic.

– Ce păcat! exclamă ea.

Gracie abia îndrăznea să respire.

– Cu toate astea, chiar e ciudat să nu fim întâmpinați de gazda noastră.

Ilaria își păstră același surâs, dar ochii ei trădau o hotărâre neclintită.

– Contele vrea doar ca oaspeții săi să se considere *la ei acasă* în locuința lui, adăugă ea.

– Eu lucrez în relații cu publicul și te asigur că, dacă ar veni să-și întâmpine oaspeții și să-i încânte cu prezența lui, ar face minuni, iar locul ăsta ar avea mai mult succes.

– O, nu cred că e nevoie să facă așa ceva, Carina. Avem sejururi rezervate pentru toată vara, răspunse, calm, Ilaria.

Simțind dezamăgirea Carinei și nevoind să continue pe această temă, femeia schimbă subiectul.

– Ce frumoase sunt mărgelele pe care ți le-a dăruit nepoata ta, Gracie!

Carina se întoarse brusc.

– Anastasia ți-a dăruit niște mărgele? întrebă ea.

Gracie își trecu degetele peste șiragul de la gât.

– Da, răspunse ea, încetișor. Tare drăguț din partea ei.

Carina se simți și mai indispusă.

– De unde le-a cumpărat?

– Din oraș, răspunse Gracie.

– Există un butic superb în Colladoro, unde se vând coliere și brățări de toate culorile, explică Ilaria. Ar trebui să mergi și tu să arunci o privire, Carina. Nu sunt foarte scumpe.

– *Mie* Anastasia nu mi-a cumpărat niciodată nimic, zise ea. Râse fără veselie, ca să arate că nu se simțea ofensată. Dar nu mă mir. E supărată pe mine aproape tot timpul.

Ilaria îi aruncă o căutătură înțelegătoare.

– Adolescenții sunt tot timpul supărați pe mamele lor. Dar Italia are să aducă o schimbare. Ai să vezi.

Vorbea pe tonul cuiva care fusese de sute de ori martor la asemenea transformări, dar care tot nu se sătura să le observe.

– Acum mănânci *pasta*, nu-i așa? o întrebă ea pe Carina. Vezi? Italia transformă oamenii pornind din interior și sfârșind cu exteriorul, acesta fiind cel mai bun mod de a aduce o schimbare. Și acum, ne așezăm la masă?

Se apucă să-și așeze oaspeții în jurul mesei, în așa fel încât fiecare să aibă ocazia să-i cunoască, pe rând, pe toți ceilalți.

Anastasia fusese așezată între Wendy și Alex, ceea ce-i convenea de minune, fiindcă o găsea pe Wendy teribil de amuzantă și fiindcă începea să se atașeze tot mai mult de Alex. Se uită la ceas și se simți străbătută un fior la gândul plăcerii de care urma să se bucure mai târziu, la întâlnirea cu Giovanni în pavilionul de lângă piscină. Aruncă o privire către mama ei, care stătea de cealaltă parte a mesei, între Rex și Brigitte, și se întrebă ce ar fi avut de zis Carina dacă ar fi știut că fiica ei își pierduse virginitatea în brațele unui italian pe care-l cunoscuse abia cu câteva ore mai înainte. Gândul ăsta o făcu să zâmbească și-și duse paharul cu apă la buze ca să-și ascundă zâmbetul. Apoi furișă o privire către bunica ei, care stătea de vorbă cu Rex, și hotărî că bunica ar fi înțeles mai bine

ca oricare dintre cunoscuții ei. Nu și-ar fi imaginat niciodată că Gracie, care părea atât de timidă și de comună – da, *comună*! – avusese o viață atât de *ieșită din comun*. Așa cum o vedea în clipa aceea, discutând însuflețit cu vulpoiul cel cărunt, gândul nu i se mai părea chiar atât de straniu. Ochii lui Gracie străluceau minunat de la lumina lumânărilor oglindită în ei, iar zâmbetul, acum aproape permanent, avea o dulceață teribil de atrăgătoare. De când venise în Italia părea să se fi înălțat puțin. Nu mai era o femeie ușor de trecut cu vederea. Avea ceva ce atrăgea privirea pe loc. *Cu siguranță că Rex băgase de seamă lucrul ăsta,* își zise Anastasia. Se întrebă dacă oamenii care mergeau spre șaptezeci de ani erau prea bătrâni ca să mai trăiască o idilă, sau dacă vulpoiul cel cărunt ar fi putut încerca ceva. *Gândul* o încânta. Zâmbi din nou, numai că de data asta paharul nu era atât de mare încât să-i ascundă zâmbetul.

– De ce zâmbești? o întrebă Alex, molipsindu-se de veselia ei și zâmbind la rândul lui.

– Mă întreb dacă între Rex și bunica mea e pe cale să se înfiripe o idilă, zise ea în șoaptă.

Alex privi peste masă la cei doi.

– N-ar fi exclus. Amândoi sunt singuri. Amândoi sunt cam de o vârstă și e limpede că se plac.

– Așa sper și eu. Gândește-te numai că bunica ar putea aduce cu ea în Anglia ceva mai mult decât rețetele Mammei Bernadetta.

– Ar fi foarte bine. La urma urmei, ne găsim *cu toții* în cea mai romantică țară din lume, zise el, privind-o intens în ochi.

Anastasia se gândi la Giovanni și oftă, simțind furnicături pe piele la gândul plăcerii care o aștepta.

– O, ai spus un adevăr. E *atât* de romantică!

– Dacă tot ești în căutare de romantism, ar trebui să mergi cu noi la club diseară, interveni Wendy, care auzise sfârșitul conversației. Ce zici? Vrei?

– Nu, mulțumesc, răspunse Anastasia, surâzând cu subînțeles. Am aici toată distracția de care am nevoie.

Wendy prinse privirea lui Alex și ridică din sprânceană într-un fel sugestiv.

– Bravo ție! zise ea, luând o înghițitură din vinul de casă al Mammei Bernadetta. Cât despre noi, astea măritate, nu putem decât să ne uităm la marfa din vitrine. Nu-i nici un rău să te uiți dacă nu ești obligat să cumperi.

Brigitte discuta cu Wendy, iar Rex n-avea ochi decât pentru Gracie, așa încât Carina rămase singură cu gândurile ei. Îi era ciudă pe ea însăși că o deranjase povestea cu mărgelele. La urma urmei, Anastasia era nepoata lui Gracie, de ce să nu-i fi cumpărat un dar bunicii ei? Însă, în ciuda logicii, Carina continua să fie roasă de resentimente. Se simțea cumva trasă pe sfoară și nu-și dădea seama din ce motiv. Își plimbă privirea de jur împrejurul mesei. Toată lumea se distra. Anastasia chicotea cu Alex, aplecați unul spre celălalt ca doi conspiratori. Gracie se lăsase pradă farmecului lui Rex. Brigitte și Wendy se distrau pe cinste, vorbind amândouă deodată și râzând zgomotos, mai ales că erau și puțin amețite. Madeleine și Lauren conversau liniștit, iar, la celălalt capăt al mesei, Ilaria îi povestea lui Tiff, care asculta fascinată, despre o actriță celebră de la Hollywood care închiriase întreg castelul pe zece zile pentru o petrecere între femei. Carina se întrebă, înciudată, dacă domnul conte catadicsise să se arate pentru *ea*.

Mai târziu, după ce-și puse pijamaua și după ce Anastasia plecă să înoate cu Alex, îi telefonă lui Rufus, ca să i se plângă lui.

– Draga mea, tu niciodată n-ai pus-o pe Anastasia pe primul loc, îi zise el fără menajamente și chiar *puțin cam brutal*, din punctul de vedere al Carinei, care și așa își cam plângea de milă. Nu ești în stare să lași deoparte telefonul sau treburile de la birou, iar pe urmă te aștepți ca ea să-ți fie

recunoscătoare. Dacă vrei să vă apropiați, asta n-are să se petreacă pe loc. Încearcă să petreci puțin timp cu ea. Te asigur că și-o dorește din tot sufletul.

– Dar e mereu cu mama.

– Fiindcă Gracie îi acordă atenție.

– Nici n-are altceva de făcut, replică, acru, Carina.

– Dar *tu* ce altă treabă ai acolo?

– Am făcut niște plimbări lungi și minunate.

– Singură?

– Da, dar a fost așa de frumos!

– Adică în vreme ce toți ceilalți leagă prietenii, tu te plimbi de una singură.

– Poate că ai impresia că-i ceva trist, dar nu-i deloc așa. Am trăit o revelație. Cred că la bătrânețe ar trebui să ne mutăm aici.

Gândul de a se stabili într-un loc liniștit din Toscana îi dădea o stare de bine.

– Să trăim noi până atunci, zise Rufus.

– Tocmai mi-am dat seama că ani întregi am fost ca un robot, muncă și iar muncă.

– Har Domnului!

Carina pufni în râs.

– Nu zic că acum am să renunț la tot, dar poate că am s-o las mai moale.

– Nu cred până nu văd, oftă el.

Urmă o pauză lungă. Carina îi auzea răsuflarea la celălalt capăt al firului. Rufus căscă, iar Carina și-l imagină în pat, cu ochelarii de citit pe nas, cu revista în mână – și dintr-odată i se făcu dor de el.

– Aș vrea să fii și tu aici, cu mine, îi spuse, uimită că exact așa simțea. Cu mama și Anastasia tot timpul împreună ca două școlărițe, mă simt tare singură.

– Dacă nu poți altfel, alătură-te lor! o sfătui Rufus, cu simțul lui practic dintotdeauna.

Carina râse iar.

– Uite ce e, draga mea. E minunat că ai avut marea revelație în ceea ce privește munca ta sau măcar o parte din ea, dar acum ar trebui să faci pentru relațiile tale cel puțin tot atâtea eforturi câte ai făcut pentru afacerea pe care o conduci.

Carina închise telefonul și abia atunci își dădu seama că Rufus nu se referise doar la Gracie și la Anastasia, ci și la el însuși. Se lungi în pat și-și luă perna în brațe. Oare ce avea locul ăsta de o făcea să se simtă atât de descumpănită? se întrebă ea. Ca și cum uleiul de măsline făcut în casă de Mamma Bernadetta s-ar fi prelins peste balamalele ei emoționale, făcându-le să joace în lăcașul lor. Închise ochii și se lăsă pradă somnului.

În hambarul aflat nu departe de Colladoro, Anastasia stătea în brațele lui Giovanni, savurând noul ei statut de femeie. Tot ce ținea de legătura lor era frumos, de la trupul lui bronzat și atletic, genele lungi și negre și buzele senzuale – până la lămpile care făceau ca fânul din hambar să pară de aur. Fiecare frază rostită de el suna ca o melodie și fiecare silabă grațioasă avea puterea de a o subjuga. Mâinile lui pricepute, aspre de la grădinărit, însă tandre pe pielea ei, o purtau spre culmi ametitoare ale plăcerii și, în acele momente de extaz, își închipuia că-l iubea la fel de mult cum orice eroină de poveste își iubea eroul ei.

Capitolul 16

Badley Compton

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Flappy Scott-Booth decât o înmormântare, iar înmormântarea asta era *exact* genul ei preferat. În primul rând, răposatul nu-i era rudă apropiată, nici prieten, așa că putea să afișeze o expresie profund îndurerată pe când, de fapt, nu simțea nimic. În al doilea rând, răposatul nu avea nici un fel de rude în viață (cel puțin așa știa toată lumea) – în schimb, era un membru iubit al comunității din Badley Compton, astfel încât toată răspunderea cădea pe umerii *ei* lați și siguri, consolidându-i statutul de cea mai de vază locuitoare a orașului. În al treilea rând, deși nu la fel de important precum celelalte două, Harry Pratt alesese să părăsească această viață în luna aprilie, atunci când grădina era plină de flori și de frunze tinere și verzi – numai bine ca să poată fi arătată în plină splendoare. Un singur lucru o sâcâia pe Flappy: absența celei mai de încredere organizatoare, Gracie Burton.

Așezată în salonul ei imaculat, îmbrăcată într-o rochie neagră și o jachetă scurtă de cașmir de aceeași culoare, Flappy prezida adunarea în stilul ei obișnuit și autoritar. Le pironea pe celelalte femei cu privirea ei pătrunzătoare și neiertătoare, lansându-le provocarea de a organiza evenimentul în nici mai mult, nici mai puțin decât trei zile.

– Doamnelor, vom fi nevoite să depunem toate eforturile, mai ales că avem inima grea din pricina durerii pe care fiecare o poartă în suflet.

Își duse degetele lungi și manichiurate la broșa de diamant prinsă strategic deasupra inimii, apoi scoase un suspin îndurerat.

– Vă rog să mă iertați, moartea lui Harry e o lovitură foarte dură pentru mine. A fost un om tare, tare cumsecade.

Cele patru femei schimbară priviri nedumerite, neștiind ce să spună. Erau surprinse (și puțin stânjenite), dar buza de sus a lui Flappy, de regulă țeapănă, începu să tremure.

– A fost iubit de toți membrii comunității noastre, continuă ea cu glas tremurat. Prin urmare, e datoria noastră să-i oferim înmormântarea pe care o merită.

Din nou privirea ei albastră ca oțelul se opri, pe rând, asupra fiecăreia dintre femeile prezente.

– E nevoie ca toată lumea să pună umărul.

Madge ridică mâna.

– Dacă se poate…

Din expresia rebelă a lui Madge, Flappy înțelese că aceasta avea de gând să se opună.

– Te rog… zise ea, strângând din dinți.

– N-ar trebui să așteptăm până se întoarce Gracie? Vreau să spun… Harry nu pleacă nicăieri, nu? Iar Gracie se pricepe atât de bine la astfel de evenimente.

– Sunt convinsă că ne putem descurca și fără Gracie, răspunse Flappy, încercând să nu se gândească la Gracie aflată în frumosul și însoritul ținut al Toscanei.

Faptul că Gracie plecase în ciuda eforturilor ei de a o convinge să renunțe o năucise pe Flappy, care încă nu-și revenise din șoc. Resimțea refuzul ca pe un afront personal, ca și cum Gracie ar fi comis un act subversiv și de neiertat. Nici măcar nu avusese decența s-o informeze și pe ea. Plecase din Badley Compton de pe o zi pe alta, fără să-i fi spus nici un cuvânt. Flappy aflase de la Esther, care acceptase să se ocupe de câini.

– Așa nechibzuită cum e ea, zise Flappy, strângând din buze, noi suntem mai mult decât capabile, nu credeți?

Madge nu părea convinsă.

– Păi, de exemplu, când a murit Judith Craddock, Gracie s-a ocupat de anunțurile mortuare. Nici nu știu de unde a făcut rost de ele.

Flappy nu voia să-și bată capul cu detaliile. Voia doar să dea instrucțiuni fiecăreia dintre ele și apoi să le lase să-și facă treaba. Nu apucă să răspundă, că Mabel ridică și ea mâna.

– Nu-i nevoie să ridici mâna, îi zise Flappy.

Mabel coborî repede mâna și și-o puse în poală, de parcă s-ar fi opărit.

– Mi se pare că Gracie a luat legătura cu cei de la pompe funebre și *ei* au tipărit anunțurile, le informă ea, dornică să se facă utilă. Dar nu știu sigur cu cine a vorbit pentru flori.

– Tot Gracie s-a ocupat și de flori? exclamă Flappy, întorcându-se către Sally. Parcă asta era sarcina *ta*, adăugă ea pe un ton care o făcu pe Sally să-și țină ceașca de ceai într-o mână tremurândă.

Acuzata se foi, stânjenită.

– Păi… era, numai că fiul meu a trebuit să plece în străinătate cu treburi, iar soția lui s-a hotărât să-l însoțească, așa că m-au rugat pe mine să am grijă de copii. N-aveam cum să refuz, iar atunci Gracie mi-a venit în ajutor…

Glasul i se pierdu. Simți un ghimpe de invidie la gândul că Gracie era în Italia.

– Păi, asta-i firea ei, nu? spuse Flappy, dând din cap aprobator. Întotdeauna gata să sară în ajutor la nevoie…

– Afară de cazul în care e plecată, o întrerupse Esther.

Flappy oftă.

– Afară de cazul în care e plecată, repetă ea, cu o undă de iritare în glas.

Cum de *putuse* Gracie să plece în străinătate tocmai acum, când era atâta nevoie de ea?

– Sally, trebuie să te ridici la înălțimea ocaziei și să împodobești biserica noastră cu flori. Trebuie să se vadă că ne-am dat toată silința pentru Harry. N-aș vrea să creadă cineva că am făcut treabă de mântuială sau că ne-am zgârcit la bani doar fiindcă el era…

Căută un cuvânt potrivit, dar nu-l găsi.

– Harry a luptat în război, așa că trebuie să-l cinstim ca pe un erou, adăugă ea, cu înflăcărare.

Tăcu, fiindcă îi venise o idee strălucită. Harry chiar era un erou de război, iar asta îi oferea ocazia să-i invite pe toți mai-marii de prin partea locului: mai întâi de toate – primarul, apoi Sir Algernon Micklethwaite, latifundiarul local, precum și soția lui, Phyllida, Lady Micklethwaite, care prezida Institutul Femeilor.

– Poate reușești să găsești o machetă mare de avion, în care să aranjezi toate florile, îi sugeră Madge lui Sally, încântată de propria idee.

Flappy reveni, brusc, la realitate.

– O machetă de avion?! exclamă ea, oripilată. Zău așa, Madge, puțină decență. Înmormântarea asta trebuie să fie una *de bun-gust*.

Madge privi, furioasă, în ceașca de ceai.

– La sfârșit am să servesc ceaiul aici la Darnley și toată lumea e bine-venită. Cu puțin noroc, va fi soare și vom putea sta în grădină. Lady Micklethwaite a vorbit mereu foarte frumos despre grădina mea. Am să instalez și o prelată în caz că plouă. Nu vreau să-mi tropăie cu toții prin casă cu pantofii uzi! Desigur, primarul și soții Micklethwaite vor folosi facilitățile din interior. Kenneth joacă golf cu directorul de la Bery Brothers, așa că vinul îl vom putea lua de acolo și tot de la ei vom închiria pahare. Grăsuna Mary ar putea face brioșe…

– Poate punem niște avioane mici pe ele… nu se lăsă Madge.

Celelalte femei erau încântate de idee, însă nu îndrăzneau să-şi spună părerea înainte s-o audă pe cea a lui Flappy.

– Ei bine, dacă tot insişti cu asta, nu pot să te opresc, deşi, ca să fiu sinceră, mi se pare ceva comun.

– Dar Harry era un om obişnuit, interveni Sally. *La fel şi noi*, adăugă ea în gând, aruncând o privire către Madge, Mabel şi Esther, parcă cerându-le ajutorul.

– Sigur că era un om obişnuit, dar avea demnitate, declară Flappy, sorbindu-şi ceaiul.

Se aşternu o tăcere jenantă, fiecare gândindu-se la cât de obişnuit fusese Harry.

– Foarte bine, Sally, atunci *tu* ai să-i spui Grăsunei Mary să facă brioşe cu imagini de avioane încastrate în glazură şi ai să te ocupi de flori. Esther, *tu* ai s-o ajuţi pe Grăsuna Mary să organizeze ceaiul de după înmormântare şi să închirieze vesela. Mabel, *tu* ai să te ocupi de prelată şi să găseşti nişte tineri care să servească vinul şi ceaiul. Madge, *tu* ai să iei legătura cu pompele funebre şi ai să te ocupi de anunţurile mortuare.

– Dar *tu* ce ai să faci? întrebă Madge.

Flappy respiră, dilatându-şi nările, şi zâmbi superior.

– *Eu* am să decid textul pentru anunţurile mortuare, declară ea.

În definitiv, *ea* era singura care avea cât de cât gust în materie de muzică şi de literatură.

– Desigur, eu şi Kenneth suntem încântaţi să suportăm costurile, adăugă ea, amintindu-le tuturor celor de faţă nu doar că soţii Scott-Booth le erau superiori, dar şi că aveau dreptul să decidă în toate cele.

Proverbul „Cine plăteşte cimpoierul are dreptul să comande melodia“ se dovedea cât se poate de adevărat.

Cele patru femei plecară să-şi vadă fiecare de însărcinarea ei. Erau neliniştite de faptul că, fără ajutorul lui Gracie, probabil că nu aveau să se ridice la înălţimea aşteptărilor, aşa cum le ceruse Flappy. Iar ea, fericită să le lase să facă toată treaba, deşi puţin cam circumspectă în privinţa priceperii lor, închise uşa după ele cu un oftat de uşurare. Străbătu holul de la intrare, admirând crinii albi care se revărsau de pe masa rotundă de epocă, în speranţa că şi invitatele fuseseră impresionate. Pretinsese că florile proveneau din serele ei, însă, în realitate, Kenneth se dusese cu maşina la Barnstaple ca să le cumpere. Flappy zăbovi o clipă în faţa oglinzii enorme agăţate cu lanţuri între două portrete înfăţişându-i pe ea şi pe Kenneth. Le pictase celebrul artist Jonathan Yeo[48]. Compară imaginea din oglindă cu tabloul realizat cu cinci ani în urmă şi-şi studie pielea, căutând semne de îmbătrânire. Jonathan nu-i pictase părul des şi lucios, ci doar faţa, ca pe o Madonna medievală dintr-o frescă neterminată, şi dăduse pielii ei o strălucire aurie. Flappy îşi amintea că în vara aceea tocmai se întorseseră dintr-o croazieră cu iahtul în insulele Mării Egee, aşa încât culoarea pielii ei fusese cea reală. În pictură, ochii îi erau de un albastru intens, ca al mării. Examină originalul, pe care-l răsfăţa cu produse cosmetice scumpe şi cu tratamente costisitoare, rezistând tentaţiei de a apela la chirurgia estetică, fiindcă încă nu întâlnise vreun chip modificat chirurgical care să nu trădeze intervenţia bisturiului. Îşi zise că încă arăta frumoasă şi naturală – ilustrarea perfectă a unei feţe ce îmbătrânea cu graţie. Mulţumită că timpul se arătase generos cu ea – şi încântată, în sinea ei, că nu se arătase la fel de generos cu Esther, Mabel, Madge, Sally sau Gracie –, Flappy se duse agale în bibliotecă şi scoase o cutie cu vechi anunţuri de la diverse înmormântări la care participase. Acolo avea să găsească versuri, imnuri şi rugăciuni. Avea să-l invite la masă pe vicar, ca să-i spună ce dorea să facă, după care Madge putea aranja ca pompele funebre să tipărească noile anunţuri. Oare ar fi fost prea mult dacă ar fi menţionat în partea de jos a foii, cu litere mici, dar vizibile: *Cu mulţumiri doamnei Flappy Scott-Booth pentru generozitatea cu care i-a oferit lui Harry această frumoasă înmormântare*?

Duse cutia în salon și se trânti pe un fotoliu. N-ar fi trebuit să-i ia prea mult ca să găsească vreo câteva poezioare potrivite pe care să le citească prietenii lui Harry, deși, dacă aveau să fie de față primarul și soții Micklethwaite, trebuia să aibă grijă să aleagă persoana cea mai demnă de onoarea de a vorbi pe podium. Flappy știa că lui Harry îi plăcuse să-și facă veacul la barul Clopotul și Dragonul și să ardă gazul împreună cu alți moșulici care frecventau locul cu pricina. În egală măsură își petrecuse timpul la cafeneaua Grăsunei Mary Timpson. Flappy întrebase în dreapta și-n stânga, dar nimeni nu știa ca Harry să fi avut vreo rudă. Nu se căsătorise niciodată și, din câte știa Flappy, dusese o viață retrasă și singuratică în Badley Compton, în căsuța lui de pe faleză, în care se stabilise după război. Îi plăcuse să povestească despre actele de eroism săvârșite pe când zburase peste Canalul Mânecii, ba chiar fusese subiectul unui articol pe care Ted, răposatul soț al lui Gracie, îl scrisese pentru o revistă locală obscură. Flappy se întrebă cum își câștigase existența Harry, însă, judecând după locuința lui modestă și după nevoile lui simple, cu siguranță că avusese nevoie de foarte puțin ca să-și ducă traiul. Flappy se interesase discret și aflase că Harry lăsase un testament și numise ca executor un avocat, un anume domn Banks. Era convinsă că n-avea să dureze mult ca să pună în ordine treburile lui Harry Pratt. Ce viață tristă dusese, se gândi Flappy, satisfăcută de propria *ei* viața plină de culoare. *Bun, măcar am să-i ofer o petrecere frumoasă la despărțire*, își zise ea, despăturind primul anunț. *Sărmanul de el merită ce-i mai bun*.

Kenneth se înapoie de pe terenul de golf la timp pentru cină. Corpolent și infatuat, cu o claie de păr cărunt pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea îngustă și ochii mici și șireți, Kenneth Scott-Booth avea o părere extraordinară despre propria persoană. Iubea golful mai mult decât orice pe lume și socotea că, după ce trudise din greu și făcuse avere, avea dreptul să joace golf după pofta inimii. Flappy nu se plângea. Cât timp el completa cecurile care-i permiteau să trăiască precum o regină, era fericită.

– Flappy! strigă Kenneth, pășind în hol împopoțonat cu pantalonii lui galbeni, cadrilați, prinși cu bretele, și cu un pulover de cașmir galben, asortat, care i se întindea peste burta proeminentă. Flappy!

– Sunt în salon! răspunse ea, nevrând să se ridice din fotoliu.

O clipă mai târziu, Kenneth intră, semeț, în bibliotecă.

– Aici erai! zise el, cu glas tunător.

– Da, aici eram, ciripi ea.

Kenneth sărută obrazul întins către el.

– De ce ești îmbrăcată în negru?

– Pentru Harry Pratt, dragule, răspunse Flappy, care se schimbase în haine de doliu în vederea întrunirii. Trebuie să dau exemplu.

– Aha!

Ea îl măsură din cap până în picioare.

– În schimb, ținuta *ta* nu are nimic sobru.

– Eu *nu* trebuie să dau exemplu.

Kenneth își luă un pahar cu whisky din barul pe care-l proiectase anume în acest scop și se cățără pe marginea paravanului din fața șemineului, cu genunchii depărtați, cu burta revărsată – imaginea bărbatului care era rege în regatul lui.

– Te-ai distrat bine? îl întrebă ea.

– Al naibii de bine, iubito! Nu sunt genul care să se laude, dar am dat lovitura! I-am făcut praf pe Paul Biddling, pe Reg Halliday și pe Jimmy Brennan. Îi mai ții minte?

– Cum să nu! Reg Halliday a făcut avere din ambalaje, după care a pierdut jumătate atunci când a divorțat de Glenda, iar Jimmy Brennan s-a descurcat binișor construind parcări, dacă nu mă înșel. Are o soție tare drăguță, Trudy sau Tilly sau Tiggy sau cam așa ceva.

– Tamsin, răspunse Kenneth, învârtind gheața în pahar. Mă gândeam să-i invităm la cină într-o seară.

– Grozav! Am să improvizez ceva, nimic pretențios, doar o serată intimă. Poate am să chem din nou cvartetul acela din Exeter. Au fost nemaipomeniți.

– Reg are o soție nouă.

– Zău?

Flappy își închipui că nu-și luase altă nevastă bătrână și țâfnoasă precum Glenda.

– Are treizeci și cinci de ani, ar putea să-i fie fiică. Al naibii șmecher! chicoti Kenneth.

Flappy strânse din buze.

– Câtă necuviință! Nu vreau să fiu văzută tolerând o *astfel* de relație. Cred că o să-l invităm numai pe Jimmy cu soția lui, cum o fi chemând-o. Și poți să-ți păstrezi expresia „al naibii șmecher“ numai pentru tine.

Kenneth își goli paharul dintr-o înghițitură.

– Văd că organizezi înmormântarea lui Harry.

Flappy oftă, ca și cum ar fi fost mult prea ocupată ca să-și mai ia pe cap încă o corvoadă.

– Mă tem că sunt singura din oraș în stare să facă treaba asta – și *dispusă* s-o facă. Dragul de Harry nu avea nici un fel de rude, iar amicii lui nu sunt capabili să organizeze un asemenea eveniment. Și de data asta cade tot pe spinarea *mea* să mă ocup ca toate să iasă așa cum se cuvine.

– Ești o sfântă, declară Kenneth fără urmă de ironie în glas. Ce s-ar face Badley Compton fără tine?

– Cred că n-ar duce-o prea bine.

Flappy închise cutia, lăsând deoparte câteva anunțuri utile.

– Totuși, tare mi-aș fi dorit ca Gracie să fie aici ca să mă ajute. E uimitor cum ea, care n-a fost niciodată nicăieri, e plecată tocmai acum, când am cea mai mare nevoie de ea.

– Chiar trebuie să-i faci o înmormântare așa de sofisticată? Nu poți să-l lași doar pe vicar să rostească un discurs potrivit?

Chipul lui Flappy se încreți într-un surâs compătimitor.

– Dragule, doar mă cunoști. Am o inimă mult prea mare pentru binele meu. Harry a fost un erou de război iubit de toată comunitatea. Se cuvine să cinstim viața lui printr-o înmormântare cât mai frumoasă. Nu mi-aș ierta dacă aș îngădui să plece din această lume fără nici un fel de ceremonie.

– Așa e, ai dreptate, draga mea. Iar tu te pricepi atât de bine să organizezi astfel de evenimente!

– Nu că mă laud, dar am bun-gust. Doamne, dacă ar fi să las totul pe seama amărâtelor ălora de femei, am avea flori așezate în machete de avioane și mai știu eu ce vulgarități. Măcar dacă Gracie n-ar fi plecat în Italia! Cel puțin în ea aveam încredere că face treabă bună.

Chipul i se încreți din nou, de data asta într-un surâs îngrijorat.

– Chiar mă tem pentru ea s-o știu la o asemenea distanță. Oameni ca Gracie Burton n-ar trebui să se plece niciodată prea departe de casă.

Dimineața următoare se dovedi a fi însorită și luminoasă. Pescărușii planau printre smocuri de nori vaporoși, iar Flappy îi privi preț de câteva momente de la fereastra dormitorului, imaginându-și-

l pe Harry în înaltul cerului, la manşa avionului Spitfire[49]. Îmbrăcată în negru, cu o expresie profund îndurerată, plecă în oraş la volanul automobilului Range Rover de un verde sclipitor. Voia să ofere tuturor privelişte tristeţii ei şi, totodată, să cumpere câte ceva de la farmacie. Prima oară se opri la cafeneaua Grăsunei Mary, fiindcă acolo îşi făcuse Harry veacul întotdeauna sau, dacă nu acolo, atunci la Clopotul şi Dragonul. Spre încântarea ei, cafeneaua era plină de lume. John Hitchens stătea la bar, purtând o cămaşă fără guler şi o pereche de bermude spălăcite, cu părul cărunt în dezordine, de parcă ar fi fost deja în larg, cu barca. Nepoata lui, care purta o rochie înflorată şi şlapi, era preocupată să-şi aleagă o prăjitură, iar Grăsuna Mary pregătea cafea şi ciocolată fierbinte, reuşind să poarte mai multe conversaţii în acelaşi timp. Toate mesele erau ocupate, iar aerul era irespirabil, cu o vagă mireasmă dulceagă. Doi câini dormeau pe podeaua de lemn, cu blana udă şi plină de sare. Toată lumea din cafenea era veselă şi râdea – asta, până în clipa în care Flappy îşi făcu apariţia precum moartea cu coasa. Întreaga veselie se topi, ca un sufleu care se turteşte, iar râsetele încetară. Toate privirile se aţintiră asupra ei în timp ce se apropia încet de bar.

– Bună dimineaţa, doamnă Scott-Booth, o salută Grăsuna Mary, punând o ceaşcă de cafea şi o ciocolată fierbinte pe tejghea pentru John Hitchens. Cu ce vă pot servi?

– Aş vrea eu să fie o dimineaţă bună, răspunse Flappy, apăsându-şi mâna pe inimă.

Făcu o pauză pentru efect, încântată să capteze atenţia tuturor celor prezenţi în cafenea.

– Oriunde întorc capul, mă aştept să-l văd pe dragul de Harry.

– O, da! exclamă Grăsuna Mary, dându-şi seama brusc de ce doamna Scott-Booth era îmbrăcată în negru şi afişa un aer îndurerat. Tuturor ne pare rău că s-a dus, adăugă ea.

Era foarte adevărat, fiindcă Mary îl ştia pe Harry de o viaţă, iar de când avea cafeneaua rareori trecuse o zi fără ca el să vină pentru un espresso dublu cu frişcă.

– Obişnuia să stea pe bancheta de colo, cu ochii la bărci. Cred că am să pun pe banchetă o tăbliţă cu numele lui, decise Flappy, care deja vedea în gând tăbliţa: *În memoria lui Harry Pratt, cu dragoste, de la Kenneth şi Flappy Scott-Booth*. Ar fi un mod minunat ca întreaga comunitate să-şi amintească de el, nu crezi?

– O, chiar ar fi drăguţ, aprobă Grăsuna Mary.

– Şi totuşi, oricât ar fi de trist, există şi o parte bună. În vremuri ca acestea, oamenii se apropie mai mult unii de alţii. Durerea împărtăşită cu ceilalţi oferă un fel de forţă.

– Aşa e, încuviinţă Grăsuna Mary. Nu vreţi să vă fac o cafea tare? Asta o să vă mai ridice moralul. Poate şi un croasant? Le-am copt acum, de dimineaţă.

– Nu vreau nimic, Mary, mulţumesc. Am trecut doar să văd dacă Sally a venit să discute despre brioşele pentru înmormântare.

Grăsuna Mary zâmbi, bucuroasă.

– O, chiar va avea parte de o înmormântare frumoasă, aşa-i? Cu ceai şi prăjituri?

Flappy se încruntă.

– N-a vorbit Esther cu tine?

– Nu, nici n-am văzut-o.

– Ce supărător!

Dacă treaba asta ar fi căzut în sarcina lui Gracie, ea ar fi discutat în primul rând cu Grăsuna Mary, îşi zise, enervată, Flappy.

– Vreţi să fac ceai şi prăjituri? Lui Harry îi plăceau tare mult prăjiturile mele.

– Păi, de asta ar fi trebuit să se ocupe Esther. Eu sunt doar dirijorul, doamnele mele sunt orchestra, dar mă tem că nu se concentrează prea mult asupra partiturii!

Flappy nu-și dădea seama că imediat după cuvântul „dirijor“ deja o pierduse pe Grăsuna Mary.

– Ce minunat că Harry va avea o înmormântare așa cum se cuvine, cu ceai și prăjituri! se bucură Mary fără să ia în seamă metafora pe care oricum n-o pricepuse.

– Mi s-a părut firesc ca un erou de război, așa cum a fost Harry, să primească onorurile de rigoare. Eu și Kenneth vom deschide porțile conacului de la Darnley, și toți prietenii lui Harry sunt bineveniți.

– Atunci va fi puhoi de lume. Cu toții am fost prietenii lui Harry Pratt.

– De asta am socotit și eu de datoria mea să-i fac o înmormântare așa cum se cuvine.

– Mă ocup cu dragă inimă de ceai și prăjituri.

– Ei, nu vreau să preiau îndatoririle lui Esther. De asta trebuie să se ocupe ea. Atunci, vă las pe voi două să vă îngrijiți de acest aspect. Esther știe ce are de făcut. Sunt sigură că va trece pe aici în cursul zilei, ca să stea de vorbă cu tine.

– Aș putea face prăjituri în formă de bărcuțe.

Flappy o privi bănuitor.

– Vrei să zici – în formă de avioane.

– Nu, de bărcuțe. Lui Harry îi plăceau mult bărcile. De asta stătea mereu pe banchetă. Îi plăcea să se uite cum intră și ies bărcile din port. A construit și navomodele. Casa lui e plină de chestiile alea.

Toți cei care-l cunoșteau pe Harry știau că-i plăceau bărcile, cugetă Grăsuna Mary.

– Și ziceți că dumneavoastră vă ocupați de organizarea înmormântării? întrebă ea. Pentru că aș vrea să citesc ceva. O poezie, o rugăciune, orice. Aș vrea să-i aduc omagiu într-un fel, dacă se poate.

Flappy ridică bărbia. Nu i se părea potrivit ca Grăsuna Mary să vorbească de pe podium. Părul ei blond-platinat dădea bine, dar gabaritul… Dacă aveau să vină primarul și Lady Micklethwaite, Flappy trebuia să găsească o persoană mai stilată. O persoană care să știe să citească în fața unei congregații, cineva care să vorbească o engleză fără cusur. Brusc, îi veni o idee. Sigur, cum de nu se gândise la asta mai devreme? Ea însăși, Flappy Scott-Booth, era alegerea perfectă pentru a citi o poezie al cărei mesaj să fie înțeles așa cum trebuia.

– Mulțumesc pentru gândul tău, Mary, dar e de ajuns să faci prăjiturile. Îi poți aduce un omagiu și în felul ăsta.

Și, trântind atare concluzie, ieși din cafenea.

– Bunicule…, șopti fetița.

– Ce e, Lara? o întrebă John Hitchens.

– Doamna aceea era Cruella De Vil?

Capitolul 17

Italia, 1963

Decembrie aduse cu el ninsoare. Dintr-odată, dealurile Toscanei arătau altfel sub stratul moale, care-și schimba mereu culoarea: roz-cenușiu dimineața, auriu după-amiaza, violet în văioagele unde nu ajungea lumina soarelui și albastru-închis la lumina lunii. Gracie nu se mai sătura de atâta frumusețe și, în fiecare dimineață, după ce ridica storurile și deschidea larg fereastra, respira adânc aerul rece și proaspăt, plină de bucuria pe care i-o dădea splendoarea peisajului.

Atelierul din Villa Colomba era plin de tablourile primite de la Bruno și Livia Montefosco, inclusiv *Ispitirea Evei*, tabloul atât de drag lui Tancredi. Gracie știa că trebuia să aștepte ca unchiul Hans să plece din nou, și abia pe urmă să se apuce să copieze pictura. Bănuia că unchiul n-ar fi fost de acord cu planul ei. Nu era genul de infracțiune cu care era obișnuit, și Gracie știa că, dacă i-ar fi făcut dezvăluiri, el ar fi încercat s-o convingă să renunțe. Cu toate astea, unchiul Hans n-avea de gând să plece în călătorie înainte de Crăciun. *Ispitirea Evei* trebuia să mai aștepte.

De când își recăpătase tabloul preferat, Tancredi părea mai îndrăgostit de Gracie ca oricând. Bucuria ei de a-i fi făcut lui o plăcere era un sentiment amețitor. Abia aștepta să realizeze falsul, ca el să se poată face stăpân pe original. Între timp, făceau dragoste în turn, pradă unor fantezii în care nu exista loc de îndoieli și obstacole în calea fericirii lor viitoare. În cuibul lor de nebunii nu exista nici o Petronella, ci doar ei doi și lumea imaginară pe care și-o creaseră. Castello rămăsese pustiu pe timpul lunilor de iarnă, doar cu Bagwis ca să se îngrijească de toate. Dar el era discret și înțelegea că nu trebuia să-i deranjeze, singura lui sarcină fiind să se asigure că frigiderul din bucătăria castelului era în permanență plin. Contesa urma să se întoarcă abia la primăvară.

La sfârșitul lui decembrie, unchiul Hans o duse pe Gracie la Londra, ca să sărbătorească acolo Crăciunul. El avea treburi în capitală și știa că Gracie dorea să-și vadă mama. Rutger plecase în Olanda, astfel încât Villa Colomba rămase încuiată și îngropată în nămeți, ca și Castello.

Anglia trecea prin cea mai cumplită iarnă după mulți ani. Gracie lăsase în urmă un peisaj înzăpezit doar ca să dea de altul, cu siguranță că mult mai puțin încântător. Londra era înecată în smog, fiindcă focurile de cărbuni ardeau în permanență. Drumurile erau acoperite de gheață, copacii, zgribuliți de frig, iar vântul sufla tăios, aducând viforniță tocmai din Rusia. Sentimentele lui Gracie față de casa ei natală erau amestecate. Se bucura nespus să-și vadă mama și fratele, dar, pe de altă parte, o întrista faptul că era musafir în casa care fusese cândva căminul ei. Resimțea acut absența bunicii și-i displăcea profund schimbarea petrecută în toată locuința. Arăta și mirosea la fel, și totuși nu era aceeași, fiindcă ea crescuse, își avea viața ei și nu se mai simțea la fel de legată de vechea-i locuință. Copil fiind, nu-și dăduse seama de cât era de sărăcăcioasă. Nu observase nici cum se cojea zugrăveala, nici mucegaiul care mai apărea în câte un colț. Nu remarcase mobila veche și uzată, nici covoarele roase de vreme, fiindcă nu avusese un termen de comparație. Acum, după ce cunoscuse opulența din Castello și Villa Colomba, casa mamei ei îi apărea nepermis de deteriorată. Nu înțelegea de ce unchiul ei, care dispunea de atâția bani și avea atâtea lucruri frumoase, nu-și ajuta sora mai mult. Gracie îi trimitea mamei ei bani de fiecare dată când unchiul Hans o plătea pentru falsuri – și totuși, Greet continua să trăiască în condiții mizerabile. Cum se făcea că n-avea banii necesari să zugrăvească locuința, să termine cu mucegaiul, să cumpere câte o piesă nouă de mobilier? Gracie înțelese unde se duceau banii abia în ziua de Crăciun, când, împreună cu mama ei și cu unchiul Hans, se duse în vizită la casa cea nouă a lui Joseph, situată într-o zonă mai simandicoasă a orașului.

Joseph se însurase cu fata din cartier cu care se întâlnea încă din vremea în care Gracie locuia la Londra. Aceasta era o tânără sfioasă și blândă, cu nasul cârn și cu ochii mari și căprui, iar Gracie înțelese de ce o plăcea fratele ei. Ea nu-l înfrunta, așa cum o făcuse cândva Gracie, ci îl respecta, îl admira și era de acord cu tot ceea ce spunea el. Ținea o curățenie impecabilă în casă, aproape de manie. Fiecare bibelou era aranjat cu minuție, fiecare covor – aliniat perfect. Pernele erau umflate, toate suprafețele luceau, pereții erau zugrăviți și tapetați, exista chiar și un televizor în sufragerie. Joseph era nerăbdător să se mândrească în fața unchiului și a surorii cu noul lui stil de viață. Ședea fumând într-un fotoliu de piele, lângă șemineul în care ardea un foc zdravăn, în timp ce soția lui ungea din când în când curcanul cu grăsimea scursă în tava din cuptor, gătindu-l la perfecție în noul aragaz Belling pe care i-l cumpărase Joseph. Acesta din urmă vorbea tot timpul despre slujba lui la firma locală de publicitate, unde era convins că, în curând, avea să fie avansat la poziția de manager de conturi. Deși lui Gracie îi părea bine pentru el, se simțea totuși vinovată, fiindcă atât Joseph cât și ea se bucurau de un nivel de trai la care mama lor abia dacă îndrăznea să viseze. Însă Greet era cum

nu se poate mai mândră de casa fiului ei. I-o arătă lui Gracie, atrăgându-i atenția asupra unor mici luxuri pe care fiică-sa le socotea, de acum, firești.

– De ce nu păstrezi pentru tine mai mult din banii pe care ți-i trimitem? întrebă ea, în timp ce Greet îi arăta baia zugrăvită în albastru-azuriu.

– Eu n-am nevoie de prea mulți, răspunse Greet, trecându-și degetele peste marginea netedă a chiuvetei. Nu-i așa că-i frumoasă, Gracie? Tatăl tău ar fi atât de mândru să-l vadă acum pe Joseph! Mă apuca disperarea să-l văd muncind la magazinul de fierărie, până când Hans a reușit să-i găsească o slujbă la agenția de publicitate, și încă una foarte bună. Aici poate fi și avansat. Cine știe ce are să ajungă peste zece ani? Le va putea oferi copiilor lui o viață mai bună decât v-am oferit eu vouă.

– Prin urmare, câștigă bine. Nu-i nevoie să-i dai bani și tu.

Greet coborî vocea.

– O, el se laudă, dar adevărul e că nu câștigă mult. Sigur că în viitor are să fie așa. Dar Susan e însărcinată… Să nu spui că ți-am zis. E secret. A aflat abia săptămâna trecută, sarcina nu-i avansată. Dar vor avea o familie. Iar eu voi fi bunică.

Avea un zâmbet atât de fericit, încât Gracie simți că i se topea inima. O îmbrățișă.

– Mamă, sunt atât de bucuroasă.

Mama ei o îndepărtă cât s-o poată privi în ochi.

– Dar tu, Gracie? Anii trec. E vremea să-ți găsești și tu un băiat bun și să te așezi la casa ta. Cândva scriai despre Donato, dar acum nu mai pomenești nimic de el.

Se încruntă.

– N-ai pe nimeni? Ieși din casă îndeajuns de des? Hans te pune prea mult la treabă? Trebuie să ieși în lume și să cunoști oameni. Am să-i spun lui Hans. E răspunderea lui. Trebuie să te măriți cât ești încă tânără, altfel n-o să te mai vrea nimeni.

Gracie ar fi dorit din tot sufletul să-i vorbească despre Tancredi, numai că nu putea. Greet ar fi fost distrusă să afle că fiica ei avea o legătură cu un bărbat însurat. Gracie privi chipul îngrijorat al maicăsii, dornică să-i alunge temerile.

– Există cineva în viața mea, mamă, numai că abia l-am cunoscut. Nu-i spune unchiului Hans.

Greet se lumină la față și orice urmă de îngrijorare îi dispăru.

– E la fel de frumos cum era tatăl tău? E cinstit? Câștigă bine? Poate avea grijă de tine?

Gracie izbucni în râs.

– Răspunsul e „da“ la toate întrebările.

– Știam eu!

Bucuria lui Greet o făcu pe Gracie să se simtă vinovată.

– Nu ești frumoasă, dar ești bună la suflet și inteligentă. Dacă aș fi bărbat, n-aș avea încredere într-o femeie frumoasă. Ar putea oricând s-o șteargă cu un bărbat mai tânăr. Dar în *tine* se poate avea încredere, Gracie. Orice bărbat care s-ar însura cu tine s-ar putea socoti norocos.

Gracie se înapoie în Italia fericită să se afle în brațele unui bărbat care o socotea frumoasă.

La scurt timp după Crăciun, unchiul Hans plecă din nou în călătorie. Gracie se apucă de îndată să picteze falsul, lucrând în serile în care Rutger se retrăgea în cămăruța lui și trudind la primele ore ale dimineții. Îi plăceau acele seri tăcute și tihnite. Aveau ceva familiar și liniștitor. Singură în atelier, se cufunda în lucru fără să-și dea seama de trecerea timpului, până când oboseala o avertiza că se făcuse târziu și că trebuia să se odihnească.

Falsificarea unui tablou din secolul al XVII-lea era un proces foarte complicat. Spre deosebire de pictorii din secolul al XV-lea, care foloseau vopsele tempera pe bază de ou, uşor de imitat, artiştii din Epoca de Aur, ca, de pildă, Vermeer, Rembrandt şi Frans Hals, pictau în ulei; în decursul secolelor, acesta se întărise, ajungând la o consistenţă pe care falsificatorul n-avea cum s-o realizeze, timpul fiind prea scurt. Era de ajuns un tampon cu alcool ca să dea în vileag penelul unui falsificator contemporan. Iniţial, Hans folosise drept fond o combinaţie de lipici şi gelatină pe care alcoolul n-o afecta, dar care se muia în apă şi care, din cauza asta, nu se putea folosi. Apoi învăţase de la alt maestru în falsificarea de tablouri, expert în chimia vopselelor, să utilizeze bachelită. Bachelita era un tip mai vechi de plastic, folosit în anii ’20 şi ’30 pentru confecţionarea, în culori vii, a bijuteriilor ieftine, a vaselor de bucătărie şi a jucăriilor. Odată uscat, produsul devenea impermeabil. Pentru Hans Hollingsworth, descoperirea acestui material însemnase o cotitură în cariera lui. Măcina pigmenţi adaptaţi perioadei din care data tabloul şi-i dilua în bachelită lichidă, apoi picta pe pânze din secolul al XVII-lea, reciclate. După ce se întărea, amestecul imita perfect o suprafaţă pictată în ulei, veche de sute de ani. Reuşise, în felul ăsta, să-i falsifice cu succes pe maeştrii olandezi din Epoca de Aur. Totuşi, bachelita era incredibil de greu de folosit în pictură, iar Gracie încă nu ajunsese să stăpânească această tehnică. Însă ea socotea că nu conta. *Ispitirea Evei* a lui Piero Bartoloni urma să stea pe un perete din casa de la Roma a soţilor Montefosco, astfel încât o copie în ulei reuşită ar fi fost de ajuns, iar o ramă identică nu era greu de găsit. Atelierul unchiului Hans era plin de rame vechi de toate dimensiunile. Fără îndoială că un expert ar fi sesizat diferenţa, numai că Bruno şi Livia nu erau experţi.

Lui Gracie îi plăcea s-o copieze pe voluptuoasa Eva, precum şi pe şarpe – mai mult decât tot ceea ce realizase până atunci. Felul în care expresia Evei oglindea un amestec de teamă şi de dorinţă o fascina, la fel ca modul în care lumina blândă o ademenea din adâncurile întunecoase ale pădurii, poposind pe capul şarpelui celui viclean care încerca s-o ispitească. Trupul Evei avea rotunjimi atrăgătoare, era fecund, pârguit, la fel ca mărul roşu de pe creanga de deasupra şarpelui, ce îmbia să fie cules. Eva avea buzele întredeschise şi stătea cu o mână albă pe sân şi cu cealaltă întinsă, în timp ce faldurile veşmântului abia reuşeau să-i acopere goliciunea, desprinzându-se de o parte şi de alta a trupului, precum un simbol al pierderii inocenţei.

Nu doar tabloul o fascina pe Gracie, ci şi faptul că ştia pentru cine îl picta. Iubirea ei pentru Tancredi îi inspira fiecare trăsătură de penel. Îşi punea toată inima în ceea ce lucra. Se anunţa o lună întreagă de singurătate, fiindcă Tancredi era plecat la Roma, aşa că ea restaura picturi în cursul zilei şi copia tabloul în timpul nopţii. Şi totuşi, era mulţumită. *Ispitirea Evei* o lega de Tancredi, astfel că îşi simţea sufletul liniştit.

Gracie avu nevoie de cinci săptămâni ca să realizeze copia. Unchiul Hans se înapoie pe la mijlocul acestei perioade, aducând şi mai multe pânze misterioase, înfăşurate în hârtie cafenie. Gracie se văzu nevoită să-şi întrerupă activitatea nocturnă, numai că el plecă din nou, de data asta la Antwerp, iar Gracie reuşi să-şi reia lucrul. La sfârşitul lui februarie, când se înapoie la Castello, Tancredi îi telefonă lui Gracie şi, spre bucuria lui, află că tabloul era gata.

Gracie nu avusese nevoie să-şi ascundă de Rutger legătura amoroasă, însă tabloul trebuia să-l ascundă. Atunci când Tancredi veni s-o ia cu maşina, ea evită să fie văzută plecând de la vilă cu un pachet suspect, aşa că se furişă în fundul grădinii şi vârî tabloul sub o tufă, în apropierea locului unde drumeagul de maşină cobora puţin în pantă. Când apăru Tancredi, Gracie îl întâmpină ţinând în mână doar o poşetă mică de piele. Nu se gândea că Rutger ar fi putut s-o vadă. Atelierul era în spatele vilei, iar Rutger nu era genul de persoană care să-şi vâre nasul în treburile altora. Însă ea se simţea atât de vinovată că încerca să-l înşele, încât chiar ar fi vrut ca Rutger s-o vadă şi, astfel, să-şi mai poată linişti conştiinţa.

De îndată ce vila dispăru din vedere, Gracie îi spuse lui Tancredi să oprească maşina. Sări jos şi se căţără pe taluzul înzăpezit. Întinse mâna şi recuperă tabloul ascuns sub tufă.

– Șireată mai ești! exclamă Tancredi, privind-o cum urca în mașină cu tabloul, plină de zăpadă pe palton.

Chipul ei era îmbujorat de plăcere și de vinovăție, iar obrajii îi ardeau, în ciuda frigului.

– Știi bine că nu-i trădezi nici pe unchiul Hans, nici pe Rutger, murmură el. Îl tragi pe sfoară pe unchiul meu, fiindcă așa ți-am cerut eu. Dă-mi voie *mie* să mă simt cu conștiința încărcată.

Se aplecă spre ea peste schimbătorul de viteze și o sărută.

– Îți mulțumesc, zise el.

– Nici nu l-ai văzut.

– Știu bine că va fi identic cu originalul.

– Mă flatează faptul că ai atât de multă încredere în mine.

El râse.

– Te cunosc, Gracie. Dacă n-ai fi reușit, n-ai arăta atât de fericită.

Își continuară drumul către castel. Era o după-amiază cenușie și noroasă. Zăpada încă mai întârzia în vâlcele sub forma unor pete albăstrui, însă pe culmile dealurilor o risipise vântul, lăsând ici-colo petice albe. Străzile din Colladoro erau tăcute, dar, chiar și dacă ar fi fost văzuți, nimeni n-ar fi schițat vreun gest, ci ar fi ridicat cel mult din sprâncene, fiindcă știau cu toții că Gracie îl învăța pe Tancredi să picteze. În plus, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că o fată ca Gracie reușise să atragă atenția contelui.

Odată ajunși în turn, Tancredi despachetă pânza, dând la iveală *Ispitirea Evei* a lui Piero Bartoloni, pictată cu aceeași forță și cu același farmec precum originalul. Tancredi era atât de uluit de perfecțiunea copiei încât, pentru o clipă, se temu că Gracie nici nu falsificase tabloul, ci îi dăduse chiar originalul. Fata îi văzu expresia și se albi la față.

– Nu-ți place? îl întrebă ea.

– Ești sigură că asta-i copia?

– Bineînțeles că sunt sigură.

– Dar nu sesizez nici o deosebire.

Gracie zâmbi ușurată.

– Așa și trebuie.

– Știu, dar nu mi-am închipuit că avea să iasă perfect identic.

– Dacă e perfect identic, de ce nu păstrezi copia, ca să le lași lor originalul?

Gracie nu înțelegea cum de nu se gândise la asta mai devreme. Dacă el păstra copia, însemna că ea nu făcuse nimic ilegal. Tabloul nici n-ar fi fost considerat un fals.

– Pentru că vreau ca unchiul meu să aibă falsul. Simplul fapt că știu că în colecția lui va exista o copie mă umple de satisfacție.

Tancredi se întoarse către Gracie, cu ochii strălucind.

– Bunicul mi-a promis mie tabloul ăsta, Gracie, și are să fie al meu orice s-ar întâmpla.

– Foarte bine, încuviință ea, simțind cum i se strângea inima la gândul că avea să strecoare un fals în colecția soților Montefosco, și asta chiar sub nasul unchiului ei. Am să le schimb între ele.

Dificultatea de a înlocui un tablou cu celălalt nu era de ordin fizic. Era o treabă simplă. Orice persoană înzestrată cu un dram de șiretenie ar fi reușit isprava. Dificultatea era de ordin emoțional. Gracie nu se simțea împăcată cu ea însăși păstrând secretul față de unchiul Hans și de Rutger, deși

probabil că adevărul n-avea să iasă niciodată la iveală. Falsul urma să rămână nedescoperit în palatul Montefosco de la Roma, și nimeni n-avea să afle despre el. Singurul care găsea vreo bucurie fiind la curent cu această taină era Tancredi, iar pentru Gracie *el* era și singurul care conta. Totuși, în săptămânile care urmară, în timp ce lucra cu Rutger la curățarea și restaurarea celorlalte picturi din colecția Montefosco, sentimentul ei de vinovăție crescu din ce în ce mai mult. Conștiința încărcată o făcea să-i privească pe unchiul ei și pe Rutger nu cu ochii, ci cu inima, înțelegând cât de mult ținea la amândoi.

Primăvara aduse zile calde și nopți răcoroase, și tot ținutul îmbrăcă din nou culorile vii pe care Gracie le îndrăgea atât de mult: verde, roșu și galben. Tancredi ascunsese tabloul în turn, prins în interiorul unui șifonier, în spatele sacourilor, cămășilor și pardesielor. Singurele momente în care sentimentul de vinovăție al lui Gracie se mai atenua erau acelea în care îl vedea pe Tancredi deschizând șifonierul, dând deoparte hainele și privind în extaz tabloul lui drag. În astfel de clipe era împăcată cu sine însăși și cu ceea ce făcuse.

Răsuflă ușurată la sfârșitul lui iunie, atunci când tablourile erau gata de a fi înapoiate la Roma. Cu ajutorul Gaiei, ea și Rutger împachetară picturile și le puseră în cutii, după care le expediară cu o furgonetă. Gracie era fericită să le vadă plecând, știind că falsul pictat de ea se găsea printre ele, nu în casă, unde ar fi putut oricând s-o dea de gol. Livia Montefosco îi telefonă unchiului Hans și stătură de vorbă mult timp. După ce, în cele din urmă, puse receptorul în furcă, el le spuse că Livia era încântată de munca lor și că-i invitase să meargă la Roma ca să discute despre cum putea fi mărită prestigioasa colecție. De data asta Gracie nu-i mai însoțea. Se simțea ușurată. În ceea ce o privea pe *ea*, cazul Montefosco era închis.

La scurtă vreme după aceea, Hans se înapoie de la Roma și o invită pe Gracie să bea ceva împreună, în grădină. Era o seară aurie și înmiresmată. Parfumul dulceag de levănțică și de caprifoi plutea în aerul încremenit și umed. Singura mișcare în acest peisaj tăcut și liniștit erau păsărelele gălăgioase care se pregăteau de culcare. Se așezară pe terasă, ea – pe sofaua de răchită, el – pe fotoliu, picior peste picior, dând la iveală o șosetă cu picățele roșii. Fumul țigării lui umplea spațiul din jur, alungând insectele. Lui Gracie ajunsese să-i placă acest miros, fiindcă îi era cunoscut și fiindcă era ceva care ținea de unchiul Hans.

– Trebuie să stăm de vorbă, începu el, luându-și paharul și sorbind o înghițitură de vin.

Inelul de aur cu pecete de pe degetul lui mic sclipea în ultimele raze ale soarelui.

– Despre ce? întrebă Gracie, simțind cum iar creștea în ea sentimentul de vinovăție, otrăvindu-i fericirea.

– Despre testamentul meu, răspunse el.

– O! exclamă ea, cu vădită ușurare.

– Au trecut nouă ani de când ai venit la Villa Colomba. În tot timpul ăsta ai muncit din greu. Nici n-aș fi putut să-ți pretind să muncești mai mult de atât. N-aș fi putut să-ți cer să fii mai agreabilă și mai utilă. O pironi cu ochii lui de un albastru intens și-i zâmbi cu tandrețe. Dacă ai fi fost fata mea, nu mi-aș fi putut dori o fiică mai bună. Prin urmare, socotesc că e cinstit să-ți dezvălui niște adevăruri.

Mai luă o înghițitură de vin. Gracie îi urmă exemplul. Îi plăcea gustul vinului alb și rece, care o relaxa. Nu-și imagina ce adevăruri era pe cale să-i divulge unchiul Hans, cu siguranță că ea le cunoștea pe toate.

– Fiecare dintre noi are multe secrete, spuse Hans.

În acea clipă, ei îi veni în minte imaginea dezgustătoare a lui Guido Vanni în genunchi în fața unchiului Hans. Clipi ca să și-o alunge din minte.

– Simt însă că ești pregătită să mai auzi și altele, continuă unchiul Hans. Cu mult înainte să mă stabilesc în Villa Colomba, am fost comerciant de artă la Amsterdam. În timpul războiului, orașul a fost ocupat de nemți. Nu eram simpatizant nazist, dar… Ridică din umeri. …omul trebuie să facă tot ce-i stă în putință ca să supraviețuiască. Le-am vândut picturi, la fel cum le vindeam și conaționalilor mei. Necazul era că, pe atunci, nemții erau singurii care dispuneau de bani ca să cumpere. Eu începusem deja să falsific. Dar motivul pentru care am fost nevoit să părăsesc Olanda după război n-a fost ăsta, ci faptul că fusesem văzut colaborând cu inamicul. Am venit aici, în Italia împreună cu Rutger și am pornit de la zero. Există mulți falsificatori. Intri într-o băcănie sau într-un magazin cu marfă la mâna a doua și dai cu ochii de scena cu taverna pictată de Van Ostade[50], sau de natura moartă cu păsări și vânat a lui Jan Fyt[51]. Însă astea pot fi repede dovedite ca falsuri. Vezi tu, puțini țintesc atât de sus ca mine și mai au și priceperea necesară ca să-și atingă scopul. Așadar, am început să câștig bani, bani buni, dar ce să facă un om cu atâția bani? Nu-i poți lăsa doar să se acumuleze. A fost nevoie să-i investesc în *obiecte*. Cel mai la îndemână e să investești în domeniul imobiliar. Astfel, am început să cumpăr proprietăți în străinătate. Pe lângă Colomba, mai am o vilă în sudul Franței, o casă în Spania, un apartament la Paris, o cabană în Elveția și o casă pe plajă în Norvegia. Poate că te întrebi de ce-ți spun ție toate astea. Ei bine, eu n-am copii. Tu și Joseph sunteți singurii mei copii. Am scris un testament prin care v-am lăsat toată averea ție și fratelui tău.

Gracie era uluită. Nu se așteptase la așa ceva.

– Unchiule Hans, îți sunt recunoscătoare, dar aceste proprietăți vor ajunge la mine numai după moartea ta, iar eu nici nu vreau să mă gândesc la asta.

El râse și strivi mucul țigării în scrumiera de sticlă de pe masă, apoi aprinse alta, ținând-o între degetele lui lungi și elegante.

– Scumpa mea copilă, cu toții murim într-o bună zi – singura întrebare e când. Dacă lucrurile își vor urma cursul lor firesc, *eu* am să mă duc înaintea *voastră*. Prin urmare, e înțelept din partea mea să vă las vouă averea.

– Mamei îi lași ceva?

– Lui Greet?

Hans clătină din cap.

– Sora mea e o femeie complicată. Poate că te miri de ce nu i-am cumpărat o casă la Londra.

– Nu mă mir, fiindcă știu că n-ar vrea să locuiască nicăieri în altă parte decât în casa pe care i-a cumpărat-o tata.

– Așa-i, dar adevărul e că mama ta nu-i de acord cu ceea ce fac eu.

Gracie se grăbi să-l contrazică.

– O, ba nu. E atât de mândră de tine…

Își aminti cum mama ei le citea scrisorile lui Hans ei și bunică-sii, precum și entuziasmul cu care vorbeau despre el ore întregi.

Hans suflă un nor de fum.

– Greet n-a vrut să te iau în Italia fiindcă știa ce urma să te învăț să faci. Dar nu m-a putut refuza. Știa că aveam să-ți ofer o viață mai bună decât putea ea să-ți ofere și că, la rândul ei, depindea de mine ca să supraviețuiască. Greet acceptă banii de la mine doar fiindcă n-are încotro, și e de acord să primească numai strictul necesar. De-ar fi fost după dorința mea, acum ar locui în Mayfair, într-un conac cu cameristă și majordom. Numai că ea nici n-a vrut să audă. Cred că ar trebui s-o admir pentru asta. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că-i o prostie.

– E mândră, zise Gracie.

– Prea mândră ca să-și cunoască interesul, adăugă el. Iar acum mai e ceva despre care aș vrea să vorbesc cu tine. O chestiune ceva mai delicată.

Gracie habar n-avea despre ce putea fi vorba, dar teama îi dispăruse. Își goli paharul, savurând ușoara senzație de amețeală pe care i-o dădea vinul, și-l privi cu un aer întrebător.

– Spune-mi, îl îndemnă ea.

– Muncești mult, probabil prea mult pentru o fată de vârsta ta. Nu ți-am îngăduit să-ți petreci vacanțele în locuri minunate, nici nu te-am prezentat unor tineri demni de tine. De fapt, am fost egoist și te-am păstrat numai pentru mine.

Gracie simți cum se îmbujora.

– E vina mea, și am de gând să mă revanșez față de tine. E timpul să începi să te gândești să-ți faci un rost al tău.

Gracie era stânjenită. Să discute despre iubire cu unchiul Hans era ceva care o făcea să nu se simtă în largul ei. Era ca și cum ar fi vorbit într-o limbă pe care el n-o înțelegea.

– Unchiule Hans, eu nu doresc să mă mărit.

– Ce s-a întâmplat cu băiatul acela drăguț, Donato?

Ea râse.

– Am terminat cu el de multă vreme, acum e însurat.

– Vezi bine că te-am neglijat.

– Te rog să nu crezi asta. Dimpotrivă, am trăit aici ca o prințesă. Îmi cumperi rochii frumoase, nu duc lipsă de nimic. De fapt, chiar mă răsfeți prea mult.

– Aici nu vorbim despre răsfăț, draga mea. Mă gândesc să-ți găsesc un soț. E datoria mea, ca tutore, să-ți asigur un viitor.

– Dar dacă nu vreau să mă mărit? *Tu* nu te-ai însurat niciodată.

– În cazul bărbaților, situația e cu totul alta, Gracie. Ești îndeajuns de inteligentă ca să înțelegi asta. O femeie are nevoie de un bărbat și, într-o bună zi, eu n-am să mai fiu alături de tine ca să-ți port de grijă.

– Voi avea jumătate din averea ta. Cred că am să fiu mai mult decât capabilă să-mi port singură de grijă.

El râse încetișor.

– Ai dreptate, dar ești prea isteață pentru binele tău. Nu vrei să ai copii?

– Ba da, într-o bună zi aș vrea să am copii, răspunse ea, încet.

Însă nu-și dorea acei copii decât cu Tancredi.

– Atunci, ascultă sfatul meu și lasă-mă să te ajut. Peste o săptămână plecăm pe Coasta de Azur.

Capitolul 18

Italia, 2010

Gracie se trezi într-un concert de ciripit de păsărele. Rămase culcată, cu ochii închiși, ciulind urechea și lăsându-se învăluită de acele sunete. *Parcă ar fi în urmă cu patruzeci și patru de ani*, se gândi ea, amintindu-și cum stătea în patul din vârful turnului, cu Tancredi dormind alături. Își aminti de acele răsărituri când soarele se anunța doar ca o lucire roșiatică la orizont, iar prima pasăre începea să cânte, o chemare singuratică sfâșiind întunericul. Apoi urma a doua, după ea – a treia, până când acel trio se preschimba într-un vălmășag de sunete, cu masculii care își marcau teritoriul

ca să-și atragă partenerele. Tancredi era cel care-i povestise despre concertele din zori și despre semnificația lor. Până atunci, Gracie își închipuise întotdeauna că femelele erau cele care cântau, în vreme ce-și construiau cuiburile. Acum asculta și, la auzul acelorași sunete, o năpădi un val de melancolie.

După ce gălăgia se potoli, Gracie se ridică în capul oaselor. Era ora cinci dimineața, prea devreme ca să se scoale, și totuși, nu se simțea obosită. Se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Lăsase storurile ridicate, ca mireasma grădinii să pătrundă în cameră. Rămase în picioare lângă pervaz, privind cum peisajul Toscanei se dezvăluia treptat, pe măsură ce soarele se ivea puțin câte puțin la linia orizontului, ridicând cortina lăsată peste teatrul vieții. Albastrul întunecat al nopții era, încet-încet, înlocuit de o tentă rozalie și blândă, iar verdele catifelat al câmpurilor și al colinelor ieșea, treptat, din cețuri odată cu soarele care se ridica tot mai sus.

Cuprinsă brusc de dorința de a ieși din casă, Gracie se îmbrăcă în grabă, trăgându-și un pulover peste bluză, fiindcă în această perioadă a anului diminețile încă erau destul de răcoroase. Străbătu coridorul în vârful picioarelor și ieși pe ușa de la bibliotecă. Turnul se înălța pe dâmbul lui, ca o santinelă adormită care își nesocotea îndatoririle. Parcă îl vedea pe Tancredi în prag, cu penelul în mână, cu un zâmbet pe buze, cu un licăr în priviri, asigurând-o pe Gracie că o iubea și prevenind-o, în glumă, despre intențiile lui. Dar imaginea dispăru, lăsând în urmă doar rămășițele întunecate ale nopții.

Porni pe poteca acoperită cu ierburi care ducea la capelă, lăsând urme de pași în roua dimineții. În aer plutea un parfum dulce și pătrunzător de trandafiri, pe care Gracie îl respira cu nesaț. Câte amintiri îi trezea acel parfum! Cum reușea să-i lumineze sufletul, de parcă ar fi avut puterea să alunge tot ceea ce era întunecat în ființa ei. Pasul îi deveni mai vioi. Nu puteai să nu te simți fericit în mijlocul acelei frumuseți. Până și amintirile ei deveneau mai puțin apăsătoare și sclipeau precum roua. Fiecare colțișor al acestui loc îi inspira nostalgie, și totuși, în această dimineață nimic n-o întrista. Se simțea norocoasă că iubise și că trăise. Indiferent de felul în care se sfârșise acea iubire, era fericită că avea ocazia să revadă castelul și să retrăiască momente din tinerețea ei. Ca și cum ar fi deschis din nou o carte aproape terminată și ar fi recitit cele mai frumoase pasaje. Bineînțeles că venise ca să-l revadă pe Tancredi, dar și ca să regăsească o parte a ființei ei pe care o lăsase aici – și pe care, într-un fel, o regăsise. Acum se putea înapoia în Anglia, dacă nu pe de-a întregul mulțumită, măcar fericită că făcuse călătoria în Italia.

Găsi capela descuiată și păși înăuntru. Era rece și umedă, păstrând același miros din vremea în care catalogase tablourile contesei împreună cu Rutger. Părea că nimeni nu mai intrase aici de mult, poate doar cu excepția dăților în care se făcuse curățenie. Fără îndoială, contele folosea locul ca să depoziteze diverse obiecte, fiindcă se vedeau piese de mobilier și cutii sigilate. Gracie păși fără grabă prin capelă, își trecu degetele peste ziduri, peste spătarul unui scaun, peste tăblia unei mese, stârnind nălucile altor vremuri și privindu-le cu ochii minții cum se trezeau la viață. Se întrebă ce se întâmplase cu Rutger. Parcă îl vedea, cu părul răsucit după urechi, cu chipul lui inteligent și înțelept care trăda o mare forță interioară, privind picturile contesei cu ochii sticlind de bucurie la vederea fiecărui nou tablou. Îl crezuse bătrân, însă probabil că, în vremea tinereții ei, fusese abia trecut de cincizeci de ani. Și unchiul Hans i se păruse bătrân, deși nu avusese cu mult peste patruzeci. Ea se apropia de șaptezeci. Vârsta de patruzeci de ani i se părea a fi floarea vieții, și poate că pentru Hans, așa și fusese. Atunci când se gândi la Hans, umbrele întârziate prin colțurile umede ale capelei se întinseră și o învăluiră, întunecându-i bucuria. Își duse mâna la inimă, iar pieptul îi tresăltă de un suspin. Ce mult îl iubise pe unchiul Hans! Și cum îl trădase…

Se trase înapoi și se grăbi să iasă pe ușa rămasă deschisă, trântind-o cu putere în urma ei. Răsuflă adânc, străduindu-se să nu se mai gândească la unchiul său și să regăsească, măcar în parte, farmecul grădinii. Încercând să se concentreze asupra miresmelor și sunetelor naturii, porni către grădina de zarzavaturi și către țarcurile unde erau ținute animalele. Aici dădu cu ochii de Ilaria.

– *Buon giorno!* o salută Ilaria, zărind-o cum venea în pas grăbit spre ea.

– *Buon giorno!* răspunse Gracie, bucuroasă că ceva putea să-i schimbe cursul gândurilor.

– Te-ai trezit devreme.

– N-am putut rezista în fața frumuseții răsăritului, răspunse Gracie.

– Eu mă scol la cinci în fiecare dimineață. Mi se pare că e cea mai frumoasă parte a zilei. Toată lumea încă doarme. Natura se trezește la viață încetul cu încetul. Păsările cântă, iar eu sunt singură în mijlocul naturii. Natura nici n-are habar că mă aflu și eu aici. Zorile sunt un moment de taină, cu puțin înainte ca soarele să alunge toți spiridușii și toate duhurile.

Gracie râse. Știa precis ce voia să spună Ilaria.

– Poți să mă ajuți. Tocmai hrănesc animalele și-i dau bineț viței-de-vie.

Întocmai precum soarele, exuberanța Ilariei alunga demonii din sufletul lui Gracie.

– Mi-a spus Mamma că vorbești italiana, zise Ilaria, turnând hrană pentru păsări dintr-un sac mare într-o găleată. Și chiar curgător.

– Am locuit în Toscana de la treisprezece ani până la douăzeci și trei de ani.

Ilaria începu să vorbească în limba ei maternă.

– Atunci nu-i nevoie să-ți mai rănesc urechile cu engleza mea stricată.

– Engleza ta e foarte bună, îi spuse, sincer, Gracie.

Nu mai adăugă și ideea că farmecul englezei vorbite de Ilaria consta tocmai în puternicul ei accent italienesc.

– În plus, nu mă deranjează să aud engleză, chiar stricată, continuă ea. Cred că tot omul trebuie să fie încântat atunci când cineva își dă osteneala să vorbească în limba lui maternă.

Ilaria aruncă pe pământ boabele pentru păsări, uitându-se cum puii le ciuguleau cu lăcomie.

– Știi, mie îmi plac oamenii. Îmi place să-i văd împrietenindu-se în locul ăsta frumos și deschizându-se asemenea copacilor în floare. Pentru mine e o mare bucurie. M-am uitat la tine, la fiica și la nepoata ta. La venire, toate trei erați închise ca mugurii pe timp de iarnă, însă acum începeți să vă deschideți. E o plăcere să vă privesc. Mai ales pe Anastasia. E frumoasă ca o magnolie.

– Da, e o fată tare drăguță, încuviință Gracie.

– Nu doar pe dinafară, dar și pe dinăuntru. Are un suflet frumos. Va trebui totuși să te îngrijești ca nu cumva mama ei să rămână în umbră. Și ea trebuie să înflorească.

Gracie se încruntă.

– Crezi că e lăsată în umbră?

– Eu nu pot să spun decât ceea ce văd. Am impresia că e puțin geloasă pe tine și pe Anastasia. Voi două semănați mult, să știi. Poate că ar trebui ca Anastasia și Carina să petreacă ceva timp împreună. Cred că și ele vor asta, dar nici una nu știe cum să facă primul pas. La fel ca găinile de colo.

Ilaria îi arătă două găini negru cu roșu care se țineau departe de cele care mâncau.

– Vor să mănânce, dar nu știu cum să-și facă loc printre celelalte.

Aruncă o mână de boabe ceva mai încolo, astfel încât o parte să cadă la picioarele celor două.

– Vezi, e nevoie doar de o mică încurajare. Acum mănâncă și ele, și-mi sunt foarte recunoscătoare. S-au apropiat de mine. Mâine chiar ar putea să se vâre printre celelalte. Viața e un joc. Trebuie doar să știi cum să-l joci.

– După-amiază, Carina și Anastasia s-ar putea duce în Colladoro împreună, sugeră Gracie. Eu n-am nici un chef să merg.

– O idee foarte bună! Acolo pot să bea o cafea, să colinde prin magazine. Totuși, ar fi bine să vizitezi și tu orașul într-o altă zi. Biserica Maria Maddalena a fost construită în secolul al XIII-lea și e foarte frumoasă. Sunt sigură că o să-ți placă.

Porniră agale pe potecă, înspre castel. Soarele încă nu se ridicase, dar strălucea puternic, zvântând ceața întârziată prin văi. Apropiindu-se de castel, Gracie zări o siluetă care se profila mai sus de ele, așezată pe bancheta de pe terasă, chiar acolo unde stătuse ea cu Anastasia în seara precedentă. Se uită mai atent și-și dădu seama că era Tancredi, cu pălăria pe cap, cu ochelarii de soare la ochi, cu privirea ațintită înspre dealuri. Inima i se opri în piept. Atinse brațul Ilariei, ca s-o oprească în loc.

– Uite-l pe conte, zise ea.

Ilaria se uită în direcția în care privea Gracie.

– Da, îi place să stea acolo dimineața devreme, împreună cu câinele. Dar îi place să se bucure și de taina zorilor, înainte să răsară soarele, înainte ca natura să-l vadă că există.

Zicând acestea, Ilaria își continuă drumul.

– Vrei să mă prezinți? se auzi Gracie întrebând, de parcă altcineva ar fi pus stăpânire pe ființa ei și ar fi vorbit în locul ei.

Glasul îi suna ciudat, ca din altă lume, dar sigur pe el.

– Nu-i deloc încântat să dea ochii cu oaspeții, răspunse Ilaria, la fel de hotărâtă.

– Doar o clipă, cât să-i spun ce frumos e acest loc și cât de recunoscători îi suntem că ne îngăduie să ne bucurăm de el.

Gracie îl îndemnă, în gând, să se întoarcă spre ele. Îl privea țintă, implorându-l în tăcere să întoarcă fața. Și atunci, de parcă i-ar fi auzit glasul în străfundurile subconștientului, el se întoarse. Gracie știa că acum Ilaria nu mai avea de ales și trebuia să facă prezentările.

– Bună dimineața, domnule conte Bassanelli, zise Ilaria, ridicând glasul ca el s-o poată auzi.

Contele coborî privirea, întrucât poteca pe care mergeau amândouă era ceva mai jos de terasa unde ședea el și despărțită printr-un zid de piatră înmiresmat de campanule purpurii.

– Bună dimineața, Ilaria, îi răspunse.

Nu i se adresă lui Gracie, nici nu făcu semn cu mâna, așa cum se întâmplase în după-amiaza în care ieșise pe balcon. Gracie se simțea invizibilă; hotărârea care pusese, brusc, stăpânire pe ea, se topi. Acum era o femeie bătrână, căreia îi era teamă să și vorbească.

– Ce fac găinile?

– Foarte flămânde în dimineața asta. Dacă îmi dați…

– Dar porcii? continuă el.

– Fabiana stă să fete.

– Nou-născuți. Întotdeauna mă bucur atunci când se întâmplă asta.

– Domnule conte Bassanelli, îmi permiteți să v-o prezint pe *Signora* Burton.

O expresie de surprindere umbri chipul contelui. Gracie își închipui, pentru o clipă, că o recunoscuse, fiindcă arăta la fel de încurcat ca și prima oară când se întâlniseră în capelă, iar el nu-i acordase nici o atenție. Inima îi tresări, plină de speranță.

– Îmi cer scuze, *signora*, ce nepoliticos din partea mea. Sper că vă place aici și că vă simțiți ca acasă în castelul meu.

Gracie nu știa cum să-i răspundă. Pe chipul lui nu se citea nici cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o. Nu-i putea vedea ochii, fiindcă rămâneau ascunși în spatele ochelarilor de soare, însă,

din zâmbetul lui amabil și impersonal, Gracie înțelese că nu știa cine era.

– Foarte bine, mulțumesc, reuși ea să articuleze.

– Ei, acum vă lăsăm să vă bucurați de momentele dumneavoastră de liniște, zise Ilaria, pornind pe cărare.

El își ridică pălăria, oferindu-i musafirei un surâs fermecător, însă era prea târziu. Gracie era teribil de dezamăgită. Tot farmecul dimineții dispăruse, răpit de bărbatul care făcuse, cândva, ca fiecare dimineață să fie plină de farmec.

Carina se trezi și văzu că din nou era singură în cameră. Era uimită că Anastasia, care acasă abia reușea să se dea jos din pat înainte de amiază, se trezea cu noaptea în cap ca să înoate la prima oră a dimineții. Îi propusese și ei să vină, dar era atât de bine să zăbovească în pat, fără să aibă nimic altceva de făcut decât să coboare la un mic dejun delicios, iar apoi să asculte comentariile Ilariei, în timp ce nemaipomenita ei mamă gătea. Carina nu se așteptase să se simtă atât de bine.

Trecuseră patru zile de când nu mai pusese mâna pe telefon, de fapt, trei, fiindcă prima nu conta, fusese doar jumătate de zi. Carina era încântată și mândră de faptul că reușise să se abțină. În schimb, nu era prea mulțumită de felul în care evolua relația ei cu Anastasia. Dacă tot nu putea să facă o tură matinală de piscină alături de ea, trebuia totuși să găsească ceva ce *puteau* face împreună. Ar fi fost bine s-o invite în Colladoro și să-i cumpere o rochie, cugetă Carina. Sau să se plimbe amândouă cu bicicleta. Puteau să împrumute două rachete ca să joace tenis – îi văzuse jucând pe Rex și pe Alex cu o zi în urmă –, însă ea nu se prea pricepea la tenis, și nici Anastasia. În afară de aceste două idei, nu prea știa ce ar fi putut face ele împreună. Un lucru era sigur: nu putea sta de cealaltă parte a mesei *discutând* cu ea, fiindcă n-avea nici cea mai mică idee *despre ce* să discute. Nu-și putea imagina ce-i tot spunea Gracie, și era invidioasă pe faptul că fiica ei o asculta cu gura căscată. Nimic din ceea ce i-ar fi spus *ea* n-ar fi captat atenția Anastasiei. Pe fată n-o interesa afacerea mamei ei, și nici unui copil nu-i place să discute despre școală (mai cu seamă Anastasiei, căreia puțin îi păsa de notele pe care le lua).

În cele din urmă, Carina se dădu jos din pat și coborî pentru micul dejun. Nu mai era mult până să înceapă lecția de gătit și, judecând după mesele goale, ea era ultima venită. Se servi din bufetul rece și ceru o ceașcă de cafea tare, apoi se așeză ca să privească spinările unduitoare ale dealurilor. Peisajul o umplea de liniște și de pace interioară, așa că rămase acolo, savurând senzația de tihnă. Se bucura că timpul se scurgea lent, că nu trebuia să se grăbească, să vorbească la telefon sau să facă însemnări. Se bucura că exista doar în acest loc minunat și nu-și dorea să fie nicăieri în altă parte.

Carina își bău cafeaua și mâncă niște fructe, privind, ascultând și delectându-se cu acest nou mod de viață. Într-un târziu trebui să se ridice și să plece, ca să nu întârzie la lecția de gătit. Cu excepția lui Wendy, Tiff și Brigitte, erau cu toții la locurile lor, pe scăunele, stând de vorbă unii cu alții și așteptând ca Ilaria să înceapă lecția. O descoperi cu surprindere pe Anastasia, zâmbitoare, cu ochii strălucind, conversând cu Gracie, care părea neobișnuit de tăcută. *O fi dormit prost*, își zise Carina, îndreptându-se către ele ca să afle motivul.

– Bună dimineața! le salută ea, privindu-și, îngrijorată, mama. Ești bine, mamă?

– Sunt bine, de ce întrebi? răspunse Gracie, străduindu-se să se arate cât de cât binedispusă.

– Pari obosită.

– Ba nu-i adevărat, protestă Anastasia. Arată minunat.

– N-am vrut să spun că nu arată minunat, draga mea. Pur și simplu îmi face impresia că n-a dormit prea bine.

– Mama ta are dreptate. N-am dormit prea grozav, interveni Gracie, împăciuitoare.

– Vrei, poate, să mergem împreună la plimbare mai târziu? întrebă Carina, însă Gracie clătină din cap.

– Nu. După masa de prânz am să stau puțin culcată. Anastasia, ar trebui s-o duci pe mama ta în Colladoro. Am auzit că există o biserică veche și frumoasă, multe magazine și cafenele.

– Bună idee! aprobă Carina, puțin cam prea entuziasmată ca s-o păcălească pe fiica ei cea șireată.

Anastasia încreți din nas.

– Poate, răspunse ea, iar Carina oftă și se duse să-și ocupe locul alături de Lauren.

– Draga mea, îi șopti Gracie nepoatei ei. Cred că mama ta ar dori să petreacă mai mult timp cu tine. De ce nu mergeți la plimbare cu bicicleta împreună? I-ar plăcea mult.

Anastasia nu era prea încântată de idee.

– Bine, răspunse ea. Dar asta doar pentru că nu vrei să vii și *tu*.

Gracie îi zâmbi nepoatei ei.

– Cred că am depășit vârsta la care să mă plimb cu bicicleta.

– Îmi spui mai târziu cum s-a terminat povestea? Mor de curiozitate să aflu sfârșitul.

Gracie nu era sigură că avea să fie în stare să vorbească despre Tancredi după întâlnirea de dimineață, care o dezamăgise atât de mult. Dar nu voia s-o dezamăgească și pe Anastasia.

– Sigur că da, răspunse ea.

Rex începuse s-o placă pe Gracie. Nu scăpa nici o ocazie de a vorbi cu ea, străduindu-se să-i prindă privirea cu ochii lui albaștri și s-o facă să râdă cu glumele lui. Atunci când ea râdea sau măcar chicotea, lui Rex i se părea că pusese mâna pe un dar de preț. În mai multe momente din cursul dimineții se arătase atât de dornic să-i capteze atenția, încât îi tot șoptea câte ceva în timpul comentariilor Ilariei, fapt care o agasa pe Gracie, fiindcă i se părea o lipsă de politețe față de Ilaria, care făcea mari eforturi ca lecțiile ei să fie interesante. Gracie nu-și dădea seama că „înflorea“ și o nedumerea faptul că Rex își dorea atât de mult să stea în preajma ei.

Într-adevăr, înflorea puțin câte puțin. Gracie Burton din Badley Compton fusese doar un mugure dintr-o iarnă trecută. Floarea care se deschisese sub soarele Italiei dezvăluia o ființă extrem de diferită, una surprinzătoare. O persoană cu un surâs misterios și cald, cu o privire blândă și inteligentă, timidă – dar cu o personalitate puternică, radioasă și atrăgătoare, cu o charismă învăluită în tăcere. Se întoarse către Rex, care din nou vorbea în același timp cu Ilaria, și-l bătu ușor pe braț cu creionul.

– Sssst! îl atenționă ea. Altfel, ai să faci foamea după ce te întorci în California.

El zâmbi larg, dar se supuse și-și ținu gura până la sfârșitul lecției.

Pe la jumătatea lecției de gătit, Wendy, Tiff și Brigitte se furișară în bucătărie, cerându-și scuze peste scuze. Anastasia prinse privirea lui Alex și chicoti pe când cele trei femei, vizibil obosite și mahmure, își traseră câte un scaun și-și luară ceva de scris. Rimelul lui Wendy era întins pe obraz. Părul scurt al lui Tiff era zburlit, iar Brigitte stătea cu ochelarii de soare pe nas. Abia la sfârșitul lecției Anastasia își dădu seama că Brigitte nu-și scosese ochelarii ca să nu se vadă că dormea.

După masa de prânz, Alex o întrebă pe Anastasia dacă voia să meargă la piscină. Fata era pe punctul să-i răspundă că da (deși i-ar fi prins bine un pui de somn), când își aduse aminte de ceea ce-i spusese bunica ei.

– Mamă, vrei să facem plimbarea aceea cu bicicleta? întrebă ea, iar Carina se îmbujoră atât de tare de plăcere și de surpriză, încât Anastasia ar fi vrut să-i facă o poză, ca să-și amintească de entuziasmul ei atunci când aveau să fie din nou la Londra, iar viața avea să-și reia cursul normal.

Gracie se duse să stea puțin culcată. Rex era dezamăgit: dacă ea ar fi vrut să facă o plimbare, el ar fi însoțit-o. Hotărârea ei de a rămâne în pat era ca și cum i-ar fi trântit ușa în nas. Se hotărî s-o caute mai târziu, după ce avea să coboare din nou. Madeleine și Lauren se duseră să facă plajă, iar Wendy, Tiff și Brigitte aținiră la soare pe terasă, sperând ca somnul să le alunge mahmureala.

Carina și Anastasia porniră în plimbare pe bicicletele împrumutate din garajul castelului. Soarele se ridicase în înaltul cerului, încălzindu-le spinările în timp ce coborau pe drumul spre oraș, și făcând să sclipească paietele de pe sandalele argintiu cu purpuriu pe care le purta Anastasia.

– Atenție! strigă Carina în clipa în care Anastasia scoase un chiot fericit și-și întinse picioarele bronzate. Nu știi dacă nu cumva vine vreo mașină de după cotitură!

Anastasia nici n-o luă în seamă, simțindu-se năpădită de un val de adrenalină pe când bicicleta cobora în viteză pe drumul în serpentine. Îi plăcea atât de mult, încât, după ce ajunseră în oraș, insistă să-și continue drumul, ieșind din nou în câmp liber. Carina, care nu era în aceeași formă fizică precum fiica ei, se și gândea la urcușul de la întoarcere. Tocmai voia s-o convingă pe Anastasia să intre într-un local ca să bea o cafea, dar nu apucă să scoată un cuvânt – că Anastasia porni din nou în viteză, fără să arunce măcar o privire în urmă. Carina n-avu încotro și se văzu nevoită s-o urmeze.

Se reîntâlniră la poalele dealului, unde drumul continua pe teren plat, printre câmpuri de maci roșii și recolte timpurii. Anastasia aruncă o privire în stânga, unde se găsea ferma lui Giovanni, ascunsă undeva între coline, și-și simți trupul cuprins de un tremur de dorință. Abia aștepta să se încheie ziua, ca noaptea să-i ofere plăcerea simțurilor.

– Hai să vedem ce e pe acolo, îi propuse mamei ei, ai cărei obraji erau îmbujorați de soare și de efort.

– Mergi mai departe, draga mea, o îndemnă ea. Vin după tine.

Însă Anastasia își încetini ritmul, potrivindu-l după cel al mamei ei, și amândouă își continuară drumul împreună, stând de vorbă. Carina n-ar fi trebuit să-și facă griji despre felul în care să comunice cu fiica ei. Peisajul le dădea nenumărate subiecte de conversație. Carina rămase surprinsă de cât de multe lucruri observa Anastasia și de cât de mult o impresiona ceea ce vedea. Începură curând să discute despre culorile schimbătoare ale peisajului toscan, despre fermele cochete, cu acoperișuri de țiglă și storuri la ferestre, despre câmpurile de maci, crângurile de măslini și podgorii, totul cu o ușurință care dovedea că se simțeau bine împreună. Anastasia nu mai era îmbufnată, iar Carina nu mai era nici autoritară, nici indiferentă. Frumusețea locurilor scotea la iveală tot ceea ce era mai bun în ele și pentru prima oară după ani de zile se bucurau că erau împreună.

După un timp, Anastasia zări ceva ce părea a fi o vilă în ruină, la capătul unui drum lung, ascuns aproape în întregime de copaci.

– Ce crezi că-i acolo? întrebă ea, frânând.

Carina se opri, mijindu-și ochii din pricina soarelui.

– Pare să fie o casă părăsită.

– Arată nemaipomenit! exclamă, entuziasmată, Anastasia. Hai să aruncăm o privire.

Carina nu era prea convinsă.

– O, cred că n-ar trebui, zise ea. E proprietate particulară.

– Dar cine o să ne vadă? protestă fata. Hai, mamă, nu fi fricoasă.

Zicând acestea, porni pe drumeag, călare pe bicicletă. Poteca era mai abruptă decât i se păruse la început. Curând, se văzu nevoită să descalece de pe bicicletă și să continue drumul pe jos. Mama ei o urma agale, de la distanță, însă Anastasia n-o aștepta.

Din ce în ce mai curioasă, fiindcă îi plăceau grozav de mult ruinele, Anastasia își dădu seama că acea vilă, odinioară somptuoasă, era abandonată de zeci de ani. Grădinile neîngrijite crescuseră haotic, ca o sălbăticiune verde și păroasă, și începeau să înghită cu totul clădirea. Acoperișul se surpase, iar între țiglele rămase creșteau petice sfidătoare de iarbă. Zidurile erau pătate de mucegai și de putregai, iar ferestrele oarbe lăsau cale liberă stihiilor. Obloanele se legănau pe balamalele lor ruginite; cele câteva care se prăbușiseră la pământ – dispăruseră în pântecul fiarei verzi și zburlite. Îndemnată de aspectul romantic al locului, Anastasia își trânti la pământ bicicleta și păși în casă.

Nu exista nici un fel de mobilier. Părea că foștii locatari luaseră totul cu ei, evident – fără nici cea mai mică intenție de a se întoarce. Pe podea se vedea moloz, printre gunoaie și excremente de animale. Într-adevăr, păsările găsiseră în acest cotlon tăcut locul ideal ca să-și facă cuib. Înăuntru mirosea a umezeală și a putreziciune. Scara era încă intactă, dar Anastasia nu îndrăzni să urce, de teamă că podeaua de la etaj s-ar fi putut prăbuși. Nimic nu părea a fi prea rezistent.

– Anastasia! o strigă, de afară, mama ei. Ești înăuntru?

– Sunt aici! răspunse Anastasia, care nu voia să fie nici zorită, nici obligată să plece.

– Cred că ar trebui să mergem.

– Încă un minut, strigă fata, înaintând în măruntaiele clădirii.

Carina nu voia să se aventureze înăuntru. N-o interesau ruinele. Aștepta afară, la lumina soarelui, în speranța că Anastasia n-avea să zăbovească prea mult. Era aproape ora ceaiului. Carina abia aștepta să bea un pahar mare de apă și o ceașcă de cafea.

Anastasia ajunse într-o încăpere spațioasă și aerisită din spatele vilei. Pesemne că odinioară ferestrele înalte lăsaseră să pătrundă multă lumină. Acum, însă, erau încețoșate de mucegai verzui, iar copacii acopereau priveliștea. Apoi, ceva de pe podea îi atrase privirea. Un strop de vopsea intrat în lemnul care mai rămăsese. Odată ce remarcă acel detaliu, fata începu să observe și altele. Văzu o ușă de lemn închisă și se duse s-o deschidă. Spre deosebire de celelalte uși din casă, larg deschise sau care lipseau, ușa asta era înțepenită. Anastasia o împinse și, cum nu se clintea, fata se propti în ea cu toată puterea și-i dădu brânci. În cele din urmă, deși cu greu, ușa se deschise.

Anastasia deveni curioasă de-a binelea. Era limpede că descoperise atelierul unui artist. În celălalt capăt al încăperii se găseau un șevalet și borcane cu vopsele, iar pe un raft erau tăvi cu tuburi de vopsea. Desigur, toate foarte vechi și pline de praf. Cele câteva pânze rămase erau goale, de un perete se sprijineau mai multe rame, iar raza de lumină ce cădea în mijlocul camerei învăluia un scaun. Era ceva ciudat cu acel scaun. Anastasia nu-și putea lua ochii de la el. O singură piesă de mobilier: un scaun uitat și abandonat, așteptând pe cineva care nu mai venise niciodată.

Anastasia intui nerăbdarea Carinei, deși era prea departe ca s-o audă strigând-o. Ieși din încăpere și închise ușa în urma ei. Revenind afară, la lumină, răsuflă adânc.

– Hai, o îndemnă Carina. Cred că s-a făcut ora ceaiului.

– Desigur, încuviință Anastasia ridicându-și bicicleta.

În aceeași clipă, observă ceva dedesubt. Se aplecă să se uite mai de aproape. Carina deja începuse să coboare panta dealului. Anastasia întinse mâna și dădu deoparte iarba cu palma. Era o piatră inscripționată. Își trase bicicleta deoparte, ca să poată apuca piatra mai bine, și o ridică din loc. Era mai grea decât se așteptase. *Co…* O mai șterse o dată. Literele săpate în piatră i se dezvăluiră una câte una. *Colomba*. Anastasia uită să mai respire. Era cu neputință. Ar fi fost o coincidență mult prea mare. Dar își amintea clar cum bunica îi spusese că vila unde locuise în tinerețe se numea Colomba. Și nu lucrase Gracie într-un atelier de pictură? Inima Anastasiei începu să bată năvalnic.

– Iubito!

Din tonul Carinei reieșea clar că-și pierduse răbdarea.

– Vin acum!

Anastasia își luă bicicleta și sări în șa.

Poate că, până la urmă, faptul că Gracie se hotărâse să vină la castelul Montefosco nu era chiar întâmplător.

Capitolul 19

Încinsă și asudată după drumul cu bicicleta, Anastasia se repezi în cameră să-și pună costumul de baie, după care porni pe potecă, să meargă să înoate. La piscină nu era nimeni. Întinderea de apă era tăcută, cuibărită la poalele dealului, îmbrățișată de tufe bogate și de copaci, iar oglinda ei netedă reflecta lumina blândă a după-amiezii târzii. Anastasia își aruncă prosopul și plonjă. Apa rece o învioră pe dată. Înotă dintr-un capăt în altul al piscinei, bucurându-se de singurătatea care-i lăsa răgaz să-și pună gândurile în ordine.

Vila dărăpănată peste care dăduse din întâmplare era, fără nici o îndoială, aceeași în care locuise odinioară Gracie. Altfel, ar fi fost prea mare coincidența. Dar de ce ajunsese o ruină? Ce se întâmplase cu unchiul Hans și cu Rutger? Se gândi că ei ar fi trebuit să aibă peste optzeci de ani, poate chiar peste nouăzeci. Asta dacă mai trăiau. Gracie se înapoiase, oare, ca să-i regăsească? Sau, poate, ca să viziteze iar Colomba? Dacă stătea să se gândească, nici una dintre variante nu părea probabilă. Din câte știa Anastasia, bunica ei nu ieșise niciodată din castel. Nu se dusese nici măcar în oraș. Nu manifestase nici o dorință să meargă undeva.

Desigur, era posibil ca Gracie să fi văzut reclama în revistă și să se fi întors ca să-și retrăiască trecutul, nu neapărat ca să găsească pe cineva anume. Dar nici argumentul ăsta nu era unul plauzibil. Cine trăia o mare poveste de dragoste și se întorcea, după ani și ani, doar ca să revadă un *loc*? Poate că venise ca să-l întâlnească pe Gaetano, dar nici asta nu părea probabil, dat fiind faptul că Gracie nu manifesta nici un interes să plece de la castel. Anastasia se întrebă dacă cineva din oraș l-ar fi putut cunoaște pe un anume Gaetano, acum trecut de șaptezeci de ani sau mergând pe optzeci – și aristocrat. Nu spunea Gracie că făceau parte din lumi diferite?

Pe când se întorcea ca să mai înoate o tură, îl zări pe Giovanni stând cu mâinile în șolduri, la celălalt capăt al piscinei. Dezinvolt, îmbrăcat cu un șort kaki și cu o cămașă fără guler, cu părul negru fluturându-i liber pe frunte, cu un surâs șmecheresc pe buze, nu făcea nici un secret din ceea ce avea de gând cu ea. O privi cum îi răspundea la zâmbet. Anastasia uită într-o clipă de Colomba și de bunica ei și porni spre el în cel mai frumos stil craul de care era în stare. Giovanni se uită în dreapta și-n stânga, ca să se asigure că nu-i vedea nimeni, apoi se lăsă pe vine, îi prinse obrazul ud între palme și o sărută apăsat pe buze.

– Vino, o îndemnă el, ridicându-se și pornind către pavilion.

Anastasia ieși din apă, își luă prosopul și merse în urma lui. Nici nu intră bine în pavilion, că Giovanni o lipi de perete și începu s-o sărute, de astă-dată cu patimă. Își lipi trupul de al ei și-i înlănțui talia goală cu brațele. Anastasia simți cum tot corpul răspundea la atingerea lui Giovanni, tremurând de plăcere. Mâinile lui i se strecurară sub sutien, începând să-i mângâie ușor sfârcurile cu degetele. Deloc surprinsă, Anastasia îl lăsă să-i dea jos bikini-ul și ridică un picior ca el s-o poată pătrunde mai ușor. Excitată de nebunia momentului, ridică și celălalt picior, și-i cuprinse amândouă șoldurile. El râse și murmură ceva în italiană. Râse și ea și începură să se miște amândoi, ca un fel de făptură stranie, lipită de perete. Printre icnete și gemete, el îi șoptea tot felul de vorbe la ureche, iar sunetul profund al vocii lui, limba aceea melodioasă o excitau într-atât încât tot trupul i se cutremură, năpădit de o fierbințeală minunată.

– *Ti amo, Anastasia*, șopti el atunci când tălpile ei atinseră din nou pământul.

Îi ridică bărbia și o privi în ochi cu o expresie gravă și melancolică.

– *Ti amo, veramente*[52]*, Anastasia.*

Ea înțelese imediat ce voia să-i spună.

– Și eu te iubesc, îi răspunse. *Veramente*.

Carina o găsi pe mama ei la măsuța rotundă de pe terasă bându-și ceaiul în compania lui Rex. Băgă de seamă că, după siestă, Gracie se mai înviorase puțin. Pomeții ei erau din nou îmbujorați, iar Carina se întrebă dacă asta avea cumva de-a face cu americanul cel galant.

– Bună, draga mea, o salută Gracie de cum o zări. Unde-i Anastasia?

– S-a dus să înoate. Iar eu simt mare nevoie de o cafea.

– Arăți de parcă ai fi urcat cu bicicleta în vârf de munte, comentă Rex.

– Mă *simt* de parcă aș fi urcat un munte, râse Carina.

– Pe unde ați fost? întrebă el.

– Am colindat împrejurimile.

Carina îi aruncă mamei ei o privire plină de subînțeles.

– A fost bine să petrecem ceva timp împreună, doar noi două. Chiar am avut o după-amiază minunată.

– Mă bucur, spuse Gracie.

– A fost interesant să hoinărim. Toscana e nespus de frumoasă. Mi-ar plăcea să am o casă aici. O casă de vacanță unde să evadez pe timpul verii.

– Și ce te împiedică s-o ai? întrebă, zâmbind, Rex.

În ultima vreme, el își descoperise latura aventuroasă, iar acum totul i se părea posibil.

– Banii, răspunse Carina, ridicând din umeri. Nu-mi ajung pentru o casă. Aș vrea una mare și frumoasă, și-mi imaginez că așa ceva e cumplit de scump.

Gracie își amintea cum era să trăiești aici. Să te trezești în fiecare dimineață și să contempli o priveliște care îți tăia răsuflarea.

– Cred că în locul ăsta e cu neputință să nu fii fericit, urmă Carina. Zău așa, sunt convinsă că aici aș putea fi fericită în fiecare zi.

Gracie zâmbi, știind că fiica ei se înșela. Nimeni n-avea habar mai bine decât ea de cât puteai fi de nefericit.

Rex chicoti.

– Sunt sigur că te-ai obișnui cu traiul aici, și atunci ai avea și momente nefericite, la fel ca toată lumea. E normal ca după un timp să iei lucrurile așa cum sunt.

– Pur și simplu, nu-mi pot imagina așa ceva. Cred că m-aș trezi în fiecare dimineață gândindu-mă cât sunt de norocoasă.

Carina își plimbă privirea peste coamele dealurilor, clătinând din cap în fața acelei frumuseți, ca să dea de înțeles cât de norocoasă s-ar fi socotit.

Rex se uită la Gracie.

– Tu unde locuiești, Gracie?

– În Devon, pe malul mării, și trebuie să fiu de acord cu fiica mea: în fiecare dimineață, după ce mă trezesc și privesc pe fereastră, mă consider norocoasă. Nu e ca în Toscana, dar, în felul lui, e un loc frumos.

– Ah, marea!

– Marea e altfel în fiecare zi. Îmi plac pâcla verii, ceața iernii, felul în care joacă lumina pe valuri atunci când strălucește soarele.

Gracie își amintea cu drag de casa ei, evitând să se gândească la singurătatea care o aștepta acolo.

– Îmi plac și zilele cu burniță. Și ele își au frumusețea lor.

– Iar tu, Carina, locuiești la Londra. Reușești să mergi să-ți vizitezi mama? întrebă Rex.

Carina se uită la Carlo, care punea o ceașcă de cafea pe masă în fața ei, și-și dori să nu fi fost nevoită să răspundă sincer.

– Nu ajung s-o vizitez decât foarte rar. Aș vrea să pot face asta mai des, răspunse ea, stânjenită, fără să aibă curajul să-și privească mama în ochi.

– Muncește mult, interveni Gracie, cu un zâmbet care nu-i trăda suferința. Știi, are propria companie. Ea a înființat-o, și merge foarte bine. Nici nu-ți pot spune ce mândră sunt de ea.

Carina îi acoperi palma cu a ei. Dacă s-ar fi gândit înainte să facă un asemenea gest, probabil că nu l-ar fi făcut. Dar nu se gândise, ci pur și simplu așa simțise, iar gestul o uimea și pe *ea* la fel de mult cum o uimea pe Gracie.

– Nu, mamă. Ești foarte drăguță, însă motivul e altul. Am fost prea preocupată de propriile probleme. Ar fi trebuit să te vizitez mai des. Mult mai des. Acum îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. După ce ne întoarcem în Anglia, am să fac tot posibilul să venim să te vedem cât de curând.

Își retrase mâna.

– Numai să n-o inviți la masă pe nesuferita aia de prietenă a ta, Flappy.

Gracie râse.

– Are suflet bun, zise ea, cu generozitate.

– Nu, nu-i adevărat. Doar vrea să dea *impresia* asta.

Cu puțin înainte de ora cinei, Anastasia bătu la ușa bunicii ei.

– Intră, o chemă Gracie, care deja se îmbrăcase și era gata de jumătate de oră.

Anastasia vârî capul pe ușă.

– Bunico, pot să-ți spun ceva?

Gracie stătea culcată pe pat, încercând să citească un roman, dar fără să înțeleagă un cuvânt.

– Sigur că da.

Puse cartea deoparte și-i făcu loc Anastasiei să se așeze lângă ea. Băgă de seamă obrajii îmbujorați și ochii strălucitori ai fetei. Entuziasmul ei era aproape palpabil.

– De ce ești atât de încântată? întrebă ea.

Anastasia răsuflă adânc.

– Trebuie să vorbesc cu cineva despre asta, și cred că ești singura persoană care mă va înțelege cu adevărat.

– Ești îndrăgostită, ghici Gracie.

– Cum ți-ai dat seama? exclamă Anastasia.

– Fiindcă și eu am fost îndrăgostită, și știu ce înseamnă asta.

O bătu ușurel pe mână.

– Cred că Alex e un băiat minunat.

Anastasia râse.

– Nu-i vorba de Alex!

Gracie nu știa ce să creadă. N-avea cine să fie în afară de el. Și cu siguranță nu putea fi Rex!

– Atunci, despre cine e vorba?

– Giovanni, șopti Anastasia, de parcă pereții ar fi avut urechi și i-ar fi putut destăinui mamei ei secretul.

– Cine-i Giovanni?

– Bărbatul pe care-l iubesc! răspunse, fericită, Anastasia.

– Și cum l-ai cunoscut?

– E grădinar la castel.

Gracie își aminti de Donato și zâmbi.

– Tu și cu mine chiar că ne asemănăm mult.

– E secret, așa că te rog să nu-i spui mamei.

– Bine, dacă așa vrei tu, atunci n-am să-i spun.

– Da, așa vreau. Ea n-ar înțelege. Și-ar face griji.

– Ce griji ar putea să-și facă? E cu mult mai mare decât tine?

– E grădinar.

– Nu-i nimic rău în asta. Probabil că e un grădinar foarte priceput.

– Așa zic și eu. Nu știu câți ani are. Nu l-am întrebat. De fapt, nici nu vorbim prea mult. El nu vorbește englezește, știe doar câteva cuvinte, cum ar fi „frumoasă", spuse Anastasia, cu un zâmbet care-i lumină toată fața. … Și mai știe să spună „Vino aici!"

– Înțeleg, zise Gracie, dându-și seama pe loc despre ce fel de relație era vorba. Foarte frumos că ți-ai găsit un italian drăguț. Italienii sunt foarte romantici.

– Giovanni e cel mai romantic om din lume!

– Povestește-mi despre el. E frumos?

– O, bunico, e mai mult decât frumos. Ar putea fi actor de cinema.

Gracie își aminti de flăcăul care curăța cuștile iepurilor și înțelese că despre el trebuia să fie vorba.

– Îți jur că arată mai bine decât Dylan O'Brien[53]!

– Mă tem că nu știu cine-i ăsta.

– Mai bine decât Cary Grant!

– Ei, da! Măcar *el* e de pe vremea mea.

– Bunico, arată trăsnet! Nici nu știu cum am să pot pleca sâmbătă.

– Nu te gândi la asta de pe acum. Bucură-te de fiecare clipă.

– Dar e mai mult decât o clipă. Mă iubește.

Gracie zâmbi la atare dovadă de naivitate juvenilă, dar n-o contrazise.

– N-am nici o îndoială, spuse ea. Sunt convinsă că se socotește cel mai norocos bărbat din Toscana.

– Și eu îl iubesc. Va trebui să fac cumva să mă întorc.

– Sunt sigură că ai să găsești o cale. La ceai, mama ta zicea că i-ar plăcea să cumpere o casă aici.

În ochii Anastasiei se aprinse o sclipire.

– Serios?

– Da, dar nu știu dacă-i posibil. Casele sunt foarte scumpe în Toscana.

– O, n-ar fi grozav să cumpărăm o casă aici? Așa, te-ai mai putea întoarce și tu. Și, apropo, adăugă ea, ca și cum tocmai și-ar fi amintit de ceva. Parcă ziceai că ai locuit într-o vilă numită Colomba?

– Da, răspunse Gracie.

– E posibil să existe mai multe case cu același nume?

– De ce mă întrebi? i-o întoarse Gracie, simțind cum i se taie răsuflarea și ducându-și mâna la gât.

– Am descoperit o casă în ruină. O casă nemaipomenită, nu departe de aici. Se cheamă Colomba. *Acolo* ai locuit, nu-i așa, bunico?

Ușa se deschise. Amândouă întoarseră capul. Carina păși înăuntru, îmbrăcată într-o rochie stacojie, încălțată cu pantofi cu toc înalt și cu părul strâns în coadă de cal.

– Nu veniți? întrebă ea.

Anastasia sări jos din pat, fără să-și dea seama ce efect avuseseră vorbele ei asupra bunicii.

– Mamă, bunica zice că s-ar putea să cumperi o casă aici!

– Aș vrea eu! oftă Carina.

– Vorbesc eu cu tata.

– Bine, vorbește. Tu ai mai multe șanse decât mine să-l convingi.

– I-ar plăcea grozav de mult aici.

– Sigur că i-ar plăcea.

Carina se întoarse către mama ei, care tocmai se dădea jos din pat cu mișcări lipsite de vlagă. Era ceva ciudat în felul în care se sprijinea în brațe, de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani.

– Te simți bine, mamă?

– Mi-a venit amețeală. Mi se întâmplă deseori atunci când mă ridic brusc din pat.

Carina se aplecă s-o sprijine.

– Îți spun eu ce-ți trebuie acum: un pahar din vinul de casă al Ilariei.

– Da, răspunse, scurt, Gracie.

Dar un pahar de vin n-ar fi reușit să-i alunge amintirile dureroase. Anastasia descoperise Villa Colomba. Gracie nu se mira că ajunsese o ruină. După toate câte se petrecuseră acolo, nu se mira deloc. Se gândi la unchiul Hans, iar gâtul i se strânse de emoție. Îl iubise ca pe un tată. Of, ce rușine… ce rușine îngrozitoare…

– Nu cred că pot să cobor la masă în seara asta, zise ea, așezându-se din nou pe pat. Mi s-a făcut rău dintr-odată.

Carina îngenunche lângă mama ei, privindu-i, speriată, chipul cenușiu.

– Ce te doare, mamă? Capul?

Inima, ar fi vrut ea să strige. În schimb, își duse mâna la cap.

– Sunt doar obosită, draga mea. N-ai de ce să fii îngrijorată. Te superi dacă nu vin la cină?

– Dacă vrei, îi spun Ilariei să-ți aducă ceva în cameră.

– Da, așa ar fi mai bine. Poate să-mi aducă orice. Nu mi-e prea foame.

– Dar trebuie să mănânci. Am să-i spun să-ți aducă niște supă și pâine. Poate că ți-a făcut rău soarele. E mai puternic decât pare.

Carina o ajută pe mama ei să se întindă pe pat. În tot acest timp, Anastasia privea nedumerită. Cu numai câteva clipe înainte, îi povestise bunicii despre Giovanni și totul era în regulă. Doar nu i se făcuse rău fiindcă ea îi pomenise de Colomba? Își muşcă buza, cu un sentiment de vinovăție. Pe cine voia să păcălească? Intuia că starea bunicii ei avea legătură *doar* cu Villa Colomba.

– Am să trec mai târziu să văd cum te mai simți, zise Carina.

– Nu-i nevoie, protestă Gracie.

– Știu că nu-i *nevoie*, dar *vreau* să trec.

– Și eu vreau, bunico, vorbi Anastasia.

Trecu pe lângă mama ei și se aplecă să-și sărute bunica pe obraz.

– Trebuie să stăm de vorbă, îi șopti ea, strângându-i mâna. Trebuie să-mi spui cum s-a sfârșit povestea.

Își privi bunica în ochi și constată, uluită, că erau plini de lacrimi. Îi strânse mâna încă o dată, lung și semnificativ, apoi ieși din cameră împreună cu mama ei.

Cât dură cina, Carina și Anastasia nu reușiră să-și ia gândul de la Gracie. Carina își făcea griji pentru sănătatea ei, în timp ce Anastasia își punea întrebări despre Gaetano și Villa Colomba. Dacă Gracie locuise, într-adevăr, acolo, atunci casa lui Gaetano nu putea fi prea departe. Trebuia neapărat să afle dacă Gaetano mai trăia, dar nu știa cum ar fi putut face asta. La urma urmei, era cu putință să fie un nume comun, iar în Colladoro să existe zeci de Gaetano. N-avea rost să întrebe despre un om al cărui nume de familie nu-l cunoștea. Dacă stătea să se gândească, bunica ei fusese foarte fericită să vorbească despre *el*. De fapt, chipul ei era numai lumină atunci când îl pomenea pe Gaetano. Ceea ce o tulburase fusese faptul că nepoata ei îi pomenise despre vilă – și nu atât că-i pomenise, cât că o *descoperise*. Oare ce se întâmplase acolo, de o răscolea pe bunica ei în asemenea măsură? Gracie spusese că povestea se sfârșea trist. Nu cumva finalul fusese, de fapt, tragic? Anastasia își aminti de scaunul din mijlocul încăperii și se simți străbătută de-un fior.

Rex fu dezamăgit să afle că Gracie hotărâse să nu li se alăture la cină. Întrebă de ea în câteva rânduri și, atunci când Carina se înapoie după ce fusese să vadă cum îi mergea mamei ei, o întrebă din nou. Ilaria îi duse lui Gracie supă și pâine caldă și le spuse tuturor că-i era ceva mai bine. Cu toții căzură de acord că soarele era de vină. Pentru o femeie de vârsta lui Gracie, soarele putea fi prea puternic.

– Mâine-dimineață se va simți mai bine, spuse, cu convingere, Ilaria. Supa Mammei Bernadetta face minuni. O să vedeți.

Îngrijorată pentru mama ei, Carina se trezi în toiul nopții. Se uită spre patul Anastasiei și văzu o formă ghemuită sub așternut. N-o auzise pe fiica ei venind în cameră după ce fusese să înoate cu Alex în miez de noapte. *Probabil că dormeam foarte adânc*, își zise ea. Fără îndoială, cu ajutorul celor câtorva pahare de vin de la cină. Se duse la baie în vârful picioarelor, ca să n-o trezească pe Anastasia, apoi se așeză pe marginea patului și-și îndreptă ceasul spre lumina lunii. Îl mișcă puțin într-o parte și în alta și reuși să vadă ora. Păsărelele aveau să-și înceapă cântecul în curând, la ivirea zorilor. Spera că mama ei dormea adânc și că dimineață avea să se simtă mai bine. Era ceva în neregulă cu Gracie, însă Carina nu reușea să-și dea seama ce anume. Spera să nu-i fie rău, nu fiindcă n-ar fi avut timp să se ocupe de ea, ci fiindcă nu voia s-o piardă. O șocă neașteptata descoperire că mama ei însemna atât de mult pentru ea. I se tăie răsuflarea, de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Se ridică în picioare și se duse la fereastră, privind afară, neliniștită. Luna era un enorm glob argintiu suspendat deasupra dealurilor, pe cerul de un albastru întunecat. Priveliștea era fascinantă.

Închise ochii și respiră adânc aerul răcoros. Dacă și-ar fi pierdut mama, nu și-ar fi iertat niciodată faptul că o neglijase în toți acești ani. Nu și-ar fi iertat niciodată faptul că-și pusese propriile aspirații mai presus de femeia care o crescuse și care o iubea necondiționat. Nu și-ar fi iertat niciodată faptul că nu-i păsase. Și *chiar* nu-i păsase, acum recunoștea asta, spre marea ei rușine. Singură la fereastră, se vedea așa cum era în realitate, ca și cum luna ar fi fost un ochi gigantic care-i răsfrângea propriile greșeli. Parcă auzea vocea lui Rufus spunându-i să se relaxeze, fiindcă neliniștile se amplificau întotdeauna în timpul nopții, iar a doua zi avea să râdă de ele. Însă nu reușea să se relaxeze. Dacă stătea să se gândească, mama ei se purtase ciudat încă din prima zi. Își aminti de ezitarea ei din momentul sosirii și de tremurul mâinii ei atunci când Carina o ajutase să coboare din taxi. Pe urmă, nu voise să stea lungită în pat? Altă dată se simțise rău după masa de prânz și se dusese în cameră, lăsându-l pe Rex să exploreze împrejurimile de unul singur. Cu cât se gândea mai mult la toate astea, cu atât îngrijorarea ei sporea, ca o umbră care-i întuneca inima. Dar dacă Gracie fusese diagnosticată cu ceva îngrozitor și nu spunea nimic? Dacă hotărâse să-și cheltuiască toate economiile ca să vină aici, știind că urma să moară? Nu spusese Flappy că-și cheltuise *toate* economiile, ceea ce însemna că se gândea să nu se mai întoarcă? Acum Carina era deprimată. Poate că zăpăcita de Flappy chiar avusese dreptate să-și facă griji pentru prietena ei. Era total neașteptat pentru cineva ca Gracie să vrea să meargă în Italia. Explicația nu putea fi alta decât o ultimă dorință înaintea morții. Carina începu să plângă. O ultimă dorință care n-o includea pe *ea*.

Simți impulsul să năvălească în camera mamei ei ca s-o trezească. Să-i spună cât îi părea de rău și s-o întrebe dacă într-adevăr era pe moarte. Însă n-ar fi făcut decât să-i strice somnul, când ea avea atâta nevoie de odihnă, și s-o tulbure atunci când trebuia să fie liniștită. Carina își dădu seama că fusese egoistă toată viața ei. Nu și de data asta. Avea să aștepte până dimineață și, între timp, să se roage pentru sănătatea mamei ei la orice Dumnezeu era dispus s-o asculte și să se roage și pentru ea, fiindcă, dacă mama ei era bolnavă, ea, Carina, urma să aibă nevoie de tot ajutorul din lume.

Trăind această revelație a iubirii așa cum n-o mai trăise niciodată, se duse la căpătâiul patului fiicei ei, ca s-o privească în timp ce dormea. Aplecându-se ca să-i vadă obrazul, își dădu seama, uluită, că forma de sub așternut nu era Anastasia, ci o pernă vârâtă sub pături. Cu o mișcare bruscă, trase deoparte așternutul. Bănuielile i se confirmară. *Tipic pentru o adolescentă*, zâmbi Carina. *Fără îndoială că s-a furișat afară ca să stea cu Alex*. Nu la fel făcuse și *ea* atunci când avusese vârsta Anastasiei? Clătină din cap, pe jumătate supărată și pe jumătate amuzată de faptul că fiica ei încercase s-o tragă pe sfoară. Se întrebă în câte nopți îndesase perne sub așternut și se furișase afară. De n-ar fi băut vin, Carina poate că n-ar fi dormit atât de adânc. *Era vina Ilariei*, își zise ea, privind partea amuzantă a lucrurilor. Se întrebă ce părere avea să aibă Lauren. Alex era exact genul de băiat pe care și l-ar fi dorit Carina pentru fiica ei. Bun la suflet, inteligent, politicos și îngrijit. N-ar fi făcut-o niciodată să sufere, și era destul de matur ca să aibă o influență bună asupra ei. Cum nu se poate mai potrivit pentru rolul de cel dintâi prieten al Anastasiei. Gentlemanul perfect care s-o introducă în lumea iubirii romantice. Carina se urcă din nou în pat și-și puse capul pe pernă. Avea să se roage pentru mama ei. Se pare că Anastasia n-avea nevoie de rugăciuni. Se descurca minunat de una singură.

Concertul matinal o trezi pe Carina la cinci fără un sfert. Ciripitul păsărilor părea să se audă mai tare decât de obicei. Razele soarelui abia începeau să lumineze orizontul. Carina se răsuci către patul Anastasiei și văzu că fata încă nu se întorsese. Poate că dormea sub un copac alături de Alex, după care amândoi aveau să meargă să înoate, iar, la urmă, să se înapoieze în camere și să pretindă că se sculaseră cu noaptea în cap ca să meargă la piscină. Ei bine, Carina își propusese toată săptămâna să meargă și ea să înoate în zori, dar nu reușise să se smulgă din pat. Dacă tot se trezise, se putea duce azi. *Poate că îi surprind pe cei doi porumbei*, își zise ea zâmbind. Avea să-i pună pe *ei* într-o situație penibilă, luându-și, astfel, revanșa.

Își trase pe ea un halat și-și încălță șlapii. Trecând prin fața camerei mamei ei, își lipi urechea de ușă. Nu se auzea nici un sunet. Carina spera că dormea adânc și că avea să se trezească înviorată.

Spera să nu fie bolnavă, ci să fi fost o simplă insolație. Se gândi la Rufus și la felul în care și-ar fi dat ochii peste cap văzând reacțiile ei exagerate. Spera din toată inima să nu fie nimic grav.

Afară, Carina se trezi învăluită în ciripit de păsărele. Părea că fiecare copac și fiecare tufă erau pline de păsări care cântau din răsputeri ca să se facă auzite. Sunetele lor discordante o umpleau de încântare, așa că se opri pe iarbă, ca să se bucure de cântecul lor. În lumina aurie a soarelui ce se ridica treptat, umbrele din sufletul ei se topiră, făcând loc bucuriei și entuziasmului. Porni pe potecă în pas săltat, cu chipul luminat de uimire copilărească. Din când în când se oprea să admire o floare, s-o apropie de nas și să-i inspire parfumul. Câteodată își mai ștergea de pe nas un strop de rouă. Își luă răgazul să privească la harnicele albine care-și făceau de lucru în straturile de lavandă. Zborul lor agitat și bâzâitul prietenos îi sporeau plăcerea. Atunci când ajunse la piscină, era într-o stare de spirit absolut minunată.

Făcu vreo câteva ture de înot, savurând gândul că era trează în zorii zilei și simțindu-se pregătită pentru ziua care începea. Abia aștepta să meargă la lecția de gătit a Ilariei, să stea de vorbă cu Lauren și cu Madeleine, care-i deveniseră prietene apropiate, și să-și petreacă timpul împreună cu mama și cu fiica ei.

Era nespus de fericită că bătuse drumul până în Italia. Și când se gândea că ar fi putut rata toate astea din pricina dorinței absurde de a munci! Acum, o asemenea idee i se părea ciudată. Cum putea cineva să pună munca mai presus de simpla plăcere de a fi într-un loc superb, alături de familie și de prieteni? Se gândi la Rufus, dorindu-și să fi fost și el acolo, ca fericirea ei să fie totală.

Un huruit de motor îi atrase atenția că cineva se apropia pe drumeagul din vale. Huruitul deveni tot mai puternic, apoi încetă. Auzi voci, râsete și un chiot de încântare pe care-l recunoscu fără urmă de îndoială ca fiind al Anastasiei. Carina ieși din apă și se duse până pe muchia pantei, de unde putea vedea drumul printre copaci. Anastasia, în fustă mini și bluză mai scurtă de talie, tocmai săruta un bărbat care nu era Alex și care ședea călare pe un scuter. Carina rămase cu ochii la ei, nevenindu-i să creadă. Simți cum i se strângea stomacul, și toată lumina din suflet îi dispăru din nou.

Își înșfăcă prosopul și urcă repede panta înspre castel, înainte ca Anastasia s-o zărească. Toată bucuria i se preschimbă în teamă. N-avea să îngăduie ca acel tânăr să-și facă mendrele cu fiica ei. Dar, în clipa în care intră grăbită în cameră, își dădu seama că, după toate probabilitățile, răul era deja făcut.

Capitolul 20

Carina nu se înapoie în camera pe care o împărțea cu Anastasia, ci bătu la ușa lui Gracie. Spre ușurarea ei, îi răspunse un glas care nu părea să fie al unui om pe moarte.

– Intră.

– Sper că nu te-am trezit, zise Carina, intrând și închizând încet ușa în urma ei.

– Nu, deloc. Sunt trează de ceva vreme, ascult ciripitul păsărelelor.

– Te simți mai bine? întrebă, plină de speranță, Carina.

– Mult mai bine. Pur și simplu aveam nevoie de o noapte de odihnă.

– Bravo. Ascultă, mamă, vreau să stăm puțin de vorbă.

După expresia șocată a fiicei ei, Gracie înțelese că se petrecuse ceva rău.

– Ce e, draga mea? Ce s-a întâmplat?

– Adineauri am zărit-o pe Anastasia cu un italian pe care nu l-am văzut în viața mea. Tocmai o aducea înapoi cu scuterul. Jos, lângă piscină. Probabil că au petrecut toată noaptea împreună. Abia acum s-a întors. Ea a vârât o pernă sub așternuturi. Chiar mă ia de proastă?

– Stai jos, dragă, o îndemnă cu blândețe Gracie.

Carina umbla agitată de colo-colo.

– Nu cred că pot.

Își duse palma la frunte și suspină adânc.

– Sunt foarte, foarte îngrijorată, mamă.

– Pentru ce? întrebă, calm, Gracie.

Proptită între perne, în cămașa ei de noapte înflorată, părea liniștea întruchipată.

– Pentru ce? Nu pot să cred că întrebi așa ceva! pufni Carina. De unde-l cunoaște? Ar putea fi oricine: un violator, un criminal… E riscant…

Gracie zâmbi înțelegător.

– E grădinarul de la castel, o informă ea, cu răceală.

Carina încremeni.

– Adică tu *știai*?

Gracie încuviință din cap.

– Mi-a spus Anastasia ieri.

– Și mie nu mi-ai zis nimic?

– Anastasia m-a rugat să-i promit că nu-ți spun.

– Dar de ce? De ce să nu-mi spui? Sunt mama ei! Carina începu să se plimbe din nou prin cameră. Dumnezeule! De ce nu-mi spune niciodată nimic?

– Fiindcă știe cum ai să reacționezi.

– Cum adică?

– Adică așa ca acum, răspunse mama ei, cu un surâs compătimitor.

Carina își încleștă fălcile și-și încrucișă brațele cu un aer defensiv.

– Ei bine, sunt răspunzătoare pentru ea. N-o pot lăsa să bată toate coclaurile împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoaște.

– Ceea ce spui tu n-are nici un sens. Atunci cum ar trebui să cunoască pe cineva?

– Păi, ar putea alege pe cineva ca Alex. Pe cineva pe care-l cunoaștem cu toții.

– Vrei să zici – pe cineva din lumea *voastră*. Dar uite că ea s-a îndrăgostit de Giovanni, spuse Gracie, de parcă totul ar fi fost perfect logic.

– Așa-l cheamă?

Carina se duse la fereastră și se sprijini de pervaz.

– Anastasia doar își închipuie că e îndrăgostită. În realitate, aici e vorba de *atracție fizică*.

– Bineînțeles. Și acum trăiește o frumoasă poveste de dragoste. Iubire sau atracție fizică, la vârsta ei e greu să le deosebești.

– Doamne, mamă, tu ar trebui să dezaprobi treaba asta mai mult decât mine. Se presupune că eu sunt în pas cu vremurile și că-s mai relaxată.

– Tu n-ai fost niciodată relaxată, draga mea, râse Gracie.

Carina nu găsea nimic de râs.

– Bătrânii sunt mai înclinați să judece, de genul „Pe vremea mea…“ și altele asemenea.

– Dar și pe vremea mea ne îndrăgosteam de câte un Giovanni.

– Și sufereați din dragoste?

– Bineînțeles. Vino, stai aici, o îndemnă Gracie, bătând ușor cu palma pe marginea patului.

Carina se așează lângă ea fără prea mare tragere de inimă.

– Nu se întâmplă nimic dacă suferi din dragoste, zise Gracie.

Carina era uluită de tonul ei sigur și autoritar, de parcă *ea însăși* ar fi suferit din dragoste.

– Nu-i sfârșitul lumii, Carina. De fapt, aș zice că e o etapă esențială ca să te maturizezi. O inimă rănită te învață ce înseamnă înțelepciunea, compasiunea și înțelegerea față de ceilalți. Suferința din dragoste sapă adânc în ființa ta, făcându-te mai deschis către lume și mai conștient. E parte din marea experiență a vieții. Anastasia n-o să moară din asta.

– Dar nu suport s-o văd nefericită.

– N-o să moară nici de nefericire. Dacă are parte în viață doar de bucurii, n-are să învețe niciodată să-i înțeleagă pe ceilalți. Cred că lucrul cel mai rău pentru un părinte e să-și vadă copilul întotdeauna fericit. Nefericirea ne face să privim înlăuntrul nostru. Ne ajută să comunicăm cu oamenii la un nivel mai profund, să-i înțelegem și să ne fie milă de ei. Ne face mai buni la suflet. Nici eu nu vreau ca Anastasia să sufere, dar recunosc că suferința e o lecție de viață foarte importantă.

– N-am încredere în acest Giovanni. E prea frumos și prea mândru de el. Cum naiba a reușit s-o seducă pe Anastasia atât de repede? Și unde l-a cunoscut?

– Presupun că s-au cunoscut în grădină. Și nu cred că au vorbit prea mult, fiindcă el nu vorbește englezește.

Carina își încreți nasul.

– Nu vorbește englezește?

– Nu, și nici nu cred că stau prea mult de vorbă, Carina.

– Dumnezeule! Din ce în ce mai rău!

Carina scoase un geamăt, iar umerii îi căzură.

Gracie îi puse o mână pe braț și o ținu acolo.

– Eu cred că-i minunat că trăiește o poveste de dragoste cu un tânăr ca Giovanni.

– De ce?

– Fiindcă fiecare om ar trebui să fie îndrăgostit nebunește măcar o dată în viață. Unii n-au parte niciodată de experiența asta.

– Și presupun că n-are nici o importanță faptul că are să plece sâmbătă și că n-are să mai audă de el în viața ei.

– Nu, n-are importanță. E o idilă de vacanță pe care și-o va aminti toată viața.

– Crezi că a avut grijă? întrebă, brusc, Carina. Ferească Domnul să rămână însărcinată la vârsta ei. Oftă adânc și clătină din cap. Aș fi vrut să-mi spună și mie.

– Bineînțeles că a avut grijă. E o fată foarte isteață. Nu mă îndoiesc că tinerii din ziua de azi sunt foarte instruiți în problema asta.

– Așa sper și eu.

– Știu că nu mai ești la vârsta la care să primești un sfat, dar…

– Nu sunt prea bătrână pentru asta, mamă.

Carina zâmbi cu tristețe și-și puse palma peste cea a mamei ei.

– Am nevoie de sfatul tău. Chiar am.

– Bine. Atunci nu lăsa să se vadă c-ai aflat. Anastasia m-a rugat să nu-ți spun. Nu trebuie să știe că ai zărit-o azi-dimineață. Fă-te că nu știi nimic, până ce vine *ea* la *tine*. Atunci, prefă-te surprinsă. Fii alături de ea. Bucură-te alături de ea. Dacă ți se va destăinui, n-are să vrea să să fie judecată sau criticată. E un privilegiu dacă fiica ta își dorește să te includă în viața ei. Dacă se întâmplă ceva rău, ascult-o și arată-i înțelegere. Asta așteaptă de la tine, sprijin și încurajare, nu condamnare. E tânără și trăiește o poveste minunată.

– Bietul Alex!

– Nu, nici vorbă! Giovanni e o idilă trecătoare. Odată întoarsă la Londra, Anastasia va rămâne bună prietenă cu Alex. Și cine știe ce se poate întâmpla în viitor?

– Cred că ai dreptate, spuse Carina strângând mâna mamei ei și privind-o în ochi. Mamă, nu ești bolnavă, nu-i așa?

Gracie o privi surprinsă, ceea ce era semn bun.

– Bolnavă? Sigur că nu.

– Dar dacă ai fi, mi-ai spune, nu?

– Da, răspunse Gracie. Ți-aș spune.

Poate că, înainte, nu i-ar fi zis Carinei astfel de lucruri, însă Italia le apropiase, iar acum își dădea seama cu certitudine că, dacă vreodată s-ar fi îmbolnăvit, Carina ar fi fost prima care ar fi aflat.

Carina era fericită că se neliniștise degeaba.

– Mi-am făcut griji pentru tine azi-noapte, mărturisi ea. Mă gândeam că poate ai vrut să vii aici ca o ultimă dorință înainte de moarte.

Gracie pufni în râs auzind o idee atât de absurdă.

– Asta-i o prostie, o dojeni ea.

– M-am speriat. Brusc, mi-am dat seama ce ar însemna pentru mine să te pierd.

Ochii lui Gracie străluceau.

– N-ai să mă pierzi, draga mea, zise ea. Oricum, nu încă.

Ochii Carinei înotau în lacrimi. Se întinse ca să-și îmbrățișeze mama. Surprinsă și emoționată dincolo de cuvinte, Gracie o îmbrățișă și ea, în tăcere.

Anastasia se înapoie în cameră după câteva ture de piscină și o găsi pe Carina în baie, uscându-și părul cu föhnul. Aruncă o privire către pat, întrebându-se dacă mama ei observase perna înfofolită în pături astfel încât să pară un trup omenesc. Vârî capul pe ușă.

– 'Neața, mamă! zise ea, veselă, privind cu atenție chipul mamei ei reflectat în oglindă.

Carina îi răspunse cu un zâmbet, continuând să-și usuce părul. Anastasia scoase un murmur de ușurare și începu să se îmbrace.

Atunci când Gracie își făcu apariția la micul dejun, cu toții se strânseră în jurul ei. Rex îi trase scaunul ca să se așeze, iar Carlo îi aduse un ceainic plin, fără să fi așteptat comanda. Lauren și Alex îi aduseră de la bufet o farfurie cu prăjituri și fructe, în timp ce Madeleine îi dădea sfaturi în caz că ar fi făcut iarăși insolație. Wendy, Tiff și Brigitte se adunară în jurul mesei, punându-i zeci de întrebări în același timp. Căzuseră cu toții de acord că de vină era căldura, așa că Wendy se oferi să-i împrumute o pălărie de soare.

– E roz bombon, dar te va feri de razele prea puternice, râse ea.

– E atât de roz, încât ar putea să sperie soarele și să-l facă s-o ia din loc, adăugă Tiff.

– Mai bine nu! protestă Brigitte. Încă nu m-am bronzat cum trebuie.

Gracie refuză pălăria, fiindcă își adusese și ea una, dar era mișcată de grija lor.

Carina și Anastasia coborâră ultimele: Carina – într-o rochie de plajă bleu pal și cu pantofi fără toc, Anastasia – într-un șort minuscul de blugi și încălțată cu teniși argintii și sclipitori. Alex îi privi cu admirație picioarele bronzate, iar cele trei fete din Manchester – cu invidie. Gracie se uita, plină de mândrie, la fiica și la nepoata ei.

– Bunico! exclamă Anastasia. Ești bine?

Se aplecă și o sărută pe Gracie pe obraz.

– Miroşi frumos.

– Mulțumesc, iubito, răspunse Gracie, bătând ușor cu palma peste cea a Anastasiei, care i se așezase pe umăr. E un parfum cu aromă de trandafiri și miere.

– Miroase minunat, bunico.

– Mă bucur mult că ești mai bine, mamă, spuse Carina, așezându-se la masa alăturată. Azi ar fi bine să nu stai la soare.

– Pot să-ți dau niște pastile excelente pentru dureri de cap, în caz că ai nevoie, se oferi Madeleine. Eu nu plec niciodată în călătorie fără un întreg dulăpior de medicamente. Am pastile pentru orice.

Anastasia intră să-și ia de mâncare de la bufet. Alex se duse imediat după ea.

– N-ai găsit un șort mai scurt? glumi el.

Anastasia zâmbi larg.

– Dacă ar fi fost mai scurt, ar fi fost chilot.

El râse.

– Să nu mă înțelegi greșit. E super!

– E prea cald ca să stai îmbrăcat, zise Anastasia, întinzând mâna după o farfurie.

– Și nici n-ar fi corect față de singurul tânăr din grup.

– O, l-am văzut pe vulpoiul cel cărunt cum arunca o privire apreciativă. O fi el bătrân, dar îi umblă ochii.

– După bunica ta.

– E drăguț, așa-i? spuse ea, luând prăjituri. Astea sunt foarte bune. Le-ai gustat?

– Până și mama le-a gustat, răspunse el. Ea care consideră grâul drept un dușman personal.

– Cu toții o să ne întoarcem acasă dolofani.

Anastasia îl privi pieziș. Alex era înalt și suplu, genul de persoană care nu se îngrășa cu una, cu două.

– Adică, *unii* dintre noi, adăugă ea, malițios.

– Cred că nici *tu* n-ai motive să te temi.

– Ce noroc pe mine! exclamă ea cu cochetărie, luând încă o prăjitură și punând-o în vârful mormanului pe care deja și-l clădise în farfurie.

Alex zâmbi admirativ și o urmă afară, pe terasă.

După micul dejun, grupul se adună pentru lecția de gătit. Își puseră șorțurile, își luară foile și se cocoțară pe taburete, discutând între ei cu ușurința unor vechi prieteni. Ilaria îi privea cu plăcere.

– Acum toți mugurii s-au deschis, îi spuse ea cu mândrie maică-sii.

– Până la urmă așa se întâmplă de fiecare dată, încuviință Mamma Bernadetta. La unii durează ceva mai mult, la alții efectul e imediat.

Își frecă degetele cu degetul mare și miji pleoapele.

– Totul ține de gust.

Ilaria bătu din palme.

– Bine ați revenit la lecția de gătit a Mammei Bernadetta. Azi veți învăța cum să pregătiți *crostini di fegatini*[54], *spaghetti alla primavera*[55], *pollo al Marsala e pepperoni rossi*[56], iar în încheiere am ales un desert grozav, în caz că n-ați mâncat destul: tarta specială cu banane și caramel a Mammei Bernadetta. Dar să nu vă lăsați induși în eroare. Tarta Mammei Bernadetta nu e la fel ca oricare alta pe ați gustat-o până acum. Vă asigur că nu. Această tartă e rețeta secretă a Mammei Bernadetta. O să v-o spunem și vouă dacă promiteți să n-o dați mai departe. Bine?

Cursanții dădură din cap, entuziasmați. Gracie își aminti de *stamppot*-ul bunicii și de faptul că bătrâna susținea același lucru ca și Ilaria. Se întrebă dacă deosebirea despre care vorbea Ilaria nu era cumva mai curând în închipuire decât în ingrediente. Dacă însă *credeau* cu toții că rețeta avea niște însușiri aparte, atunci cu siguranță că produsul căpăta un gust mai bun. Iar dacă exista cineva capabil să stimuleze imaginația, aceea era Ilaria.

Anastasiei îi era somn. Cele patru nopți petrecute cu Giovanni începeau să-și spună cuvântul. Deși Ilaria făcea glume și le ținea în permanență atenția trează, Anastasiei i se cam închideau pleoapele. Se pișca la rădăcina nasului ca să-și alunge somnul. Și-ar fi dorit să se poată furișa în cameră și să se lungească în pat – în patul ei – unde să ațipească vreo câteva ore. Deodată, Ilaria spuse ceva care o trezi brusc din somnolență:

– Acesta era felul preferat al contelui Gaetano Montefosco.

Anastasia își îndreptă spatele și clipi, uimită, spre Ilaria, apoi îi aruncă o privire lui Gracie, așteptându-se să citească uimire și pe chipul ei, însă Gracie nici nu se clintise. De fapt, arăta de parcă nici n-ar fi auzit vorbele Ilariei. Aceasta continuă:

– Gaetano Montefosco a fost bunicul contelui Tancredi Bassanelli, mare colecționar de artă și amator de mâncare bună. Mâncare italienească, bineînțeles. Mamma Agata, mama Mammei Bernadetta, gătea pentru el. Felul lui preferat era tarta cu banane și caramel. Veți vedea și voi de ce.

Acum Anastasia se trezise de-a binelea și era numai ochi și urechi. Numele de Gaetano Montefosco continuă să vibreze în aer mult timp după ce-l rostise Ilaria. Anastasia nu mai auzi nimic din restul lecției. Nu se putea gândi decât la Gaetano Montefosco. Și totuși, bunicul contelui ar fi fost mult prea bătrân ca să fi fost iubitul bunicii ei. *Atât lucru* pricepea și Anastasia, deși nu era un as la matematică. Dar numele de Gaetano, precum și dragostea pentru artă, erau coincidențe mult prea mari.

În clipa următoare, revelația o lovi precum un bulgăre de lumină, drept în locul în care până atunci nu simțise decât o greutate apăsătoare. Bărbatul pe care-l iubise bunica ei se găsea chiar aici, în acest castel. Nu putea să înțeleagă cum de-i luase atât de mult ca să-și dea seama. Era limpede că Gracie nu voise să dezvăluie adevărata identitate a iubitului ei, dându-i, astfel, numele bunicului său. Acum totul devenea logic. Motivul venirii ei aici era *el – contele Tancredi Bassanelli* – bărbatul pe care-l iubise și-l pierduse. Gracie locuise în Villa Colomba, care se găsea, față de castel, la vreo jumătate de oră de mers cu bicicleta. Nu spusese chiar ea că obișnuia să vină cu bicicleta până aici? Acum nu mai era de mirare că nu voia să plece din castel, de vreme ce motivul revenirii ei aici era în *interiorul* castelului, nu în Villa Colomba. Locul acela era plin de fantome. Anastasia le simțise prezența.

În timpul pauzei, Rex se așeză la umbră cu Gracie, monopolizând-o cu atâta insistență încât Anastasia avea tot atâtea șanse s-o ia de lângă el câte ar fi avut să ia un câine de lângă osul lui de ros. În schimb, îl găsi pe Alex și se lungi pe iarbă lângă el, vorbind vrute și nevrute. După masa de prânz, Gracie se duse în cameră ca să-și facă siesta, iar Anastasia și Alex plecară la piscină. Rex rămase la umbră, citind o carte, în timp ce femeile stăteau pe șezlonguri, moțăind sau conversând la soare și făcând, din când în când, câte o incursiune la piscină.

Anastasia ar fi vrut să-i povestească mamei ei despre Colomba, Gaetano, iubitul lui Gracie, și despre bănuiala ei că Gaetano era, în realitate, contele Tancredi Bassanelli, însă îi promisese bunicii că n-avea să spună nimănui, astfel că acum nu-i rămânea decât să răsucească povestea pe toate părțile de una singură. I-ar fi fost de folos să poată discuta cu cineva. Două minți erau întotdeauna mai bune decât una. Sigur, putea pur și simplu s-o întrebe pe bunica ei. Dar i se părea că ar fi comis o indiscreție. Dacă Gracie ar fi vrut ca ea să cunoască identitatea celui pe care-l iubise, fără îndoială că i-ar fi spus deja numele lui. Desigur, exista și posibilitatea ca Anastasia să se înșele, adică se putea ca faptul că bunicul contelui Tancredi Bassanelli se numea Gaetano să fi fost o simplă coincidență. Însă intuiția îi spunea Anastasiei că avea dreptate, simțea asta în adâncul inimii ei. Se hotărî să aștepte ocazia potrivită, iar, odată sosit momentul, să deschidă discuția despre acea anume bănuială a ei.

Pe când soarele începea să coboare la asfințit, Madeleine se duse să-și facă plimbarea. Rex porni agale înspre castel, sperând să dea de Gracie. Wendy, Tiff și Brigitte încă dormeau duse (Wendy chiar sforăia), iar Lauren și Carina conversaseră fără oprire de când coborâseră din camere. Anastasia se întreba despre ce vorbeau, oare, de atât timp. Alex o întrebă dacă voia să joace tenis. Tenisul nu era tocmai punctul ei forte. Însă, cum n-avea altceva de făcut decât, poate, să meargă în oraș, ceea ce n-o prea tenta, sau să bea ceai cu Rex și Gracie, ceea ce o tenta și mai puțin, hotărî că tenisul era răul cel mai mic.

– Bine, acceptă ea, înfășurându-se într-un prosop. Jucăm, dar numai de plăcere. N-am chef să joc un meci întreg.

– Așa îmi convine și mie, răspunse Alex. Rex mi-a cam dat de furcă la începutul săptămânii. Și mie îmi place să iau viața în ușor.

Porniră împreună către castel și fiecare se duse în camera lui ca să se schimbe, convenind să se întâlnească pe terenul de tenis și sperând că aveau să găsească rachete și mingi în pavilion.

Anastasia își puse microșortul și un tricou, apoi porni în direcția opusă piscinei. Insecte minuscule bâzâiau în aerul înmiresmat, iar greierii intonau un cor gălăgios în iarba înaltă. Gândul îi zbură la Giovanni. Se uită în jur, sperând să dea cu ochii de el, însă grădinile erau tăcute, afară de sunetele firești ale naturii. Presupuse că el plecase acasă și zâmbi la gândul că acum pregătea șopronul pentru ea. Poate că înlocuia lumânările, netezea pătura, se gândea la atingerea ei, la fel cum și ea se gândea la atingerea *lui* și număra orele până la revedere. *Ce încet trece timpul*, își zise fata, dând cu ochii de terenul de tenis.

Din prima clipă observă cât era de degradat. Gardul care-l înconjura era ruginit, poarta – scoasă din țâțâni și proptită de unul dintre stâlpi. Suprafața terenului era făcută dintr-un pământ ciudat și roșiatic, pe care erau prinse benzi albe ce marcau liniile, dintre care unele se dezlipiseră. Vântul adusese pe teren semințe căzute dintr-un copac din apropiere, care fuseseră măturate fără chef și adunate în grămezi în afara marcajelor. Într-un colț se vedea o mătură, dar Anastasia n-avea de gând s-o folosească, deși vântul adusese o parte dintre semințe pe terenul de joc.

Alex încă nu venise. În așteptarea lui, Anastasia se gândi să vadă dacă se găseau rachete și mingi în pavilion. Văzu că și *pavilionul* era dărăpănat. Zugrăveala albă se cojea, iar din loc în loc se vedeau pete verzui de mucegai. Anastasia veni mai aproape. Deodată auzi un râset de femeie. Un râs adânc, din fundul gâtului, un râs *obscen*. Se opri și ciuli urechea. Tăcere. Așteptă să audă iarăși râsul, dar nu mai auzi nimic. Privi în jur. Râsul nu putea veni decât din pavilion. Se apropie și mai mult, având grijă să nu facă nici un zgomot. Din ce în ce mai curioasă, ajunse chiar lângă ușa deschisă și-și ținu

răsuflarea. Râsul răsună din nou, iar de data asta Anastasia îl recunoscu. Era Madeleine! Apoi Madeleine spuse ceva în italiană și râse iar, cu acel râs inconfundabil. Anastasia simți cum i se oprește inima în piept. Cu cine era Madeleine? Dar deja știa. Știa încă înainte să audă răspunsul lui Giovanni. Știa – pentru că se temuse că era el.

Rămase o clipă lângă ușă. Rațiunea îi spunea că, probabil, cei doi făceau dragoste, inima îi spunea că asta era cu neputință. Cu siguranță că la mijloc era o neînțelegere. Poate că se întâlniseră pe când Madeleine se întorcea de la plimbare, iar Giovanni se oferise să-i arate ceva în pavilion. Ceva precum o pasăre care-și făcuse cuib? Ceva atât de nevinovat încât, mai târziu, Anastasia avea să râdă de situația ridicolă pe care și-o imaginase. Însă *trebuia* să se convingă. Ocoli pavilionul până ce ajunse la o fereastră pe jumătate acoperită de iederă și mucegai. Păși pe iarbă ușor ca o pisică, până când ajunse chiar sub fereastră. Răsuflă adânc, temându-se de ceea ce ar fi putut să vadă și însuflețită de speranța că înăuntru nu erau decât doi oameni care râdeau de o glumă. Apoi, cu o încetineală ucigătoare, înălță capul și privi pe fereastră.

Abia dacă putea distinge ceva din pricina mucegaiului, dar puținul pe care îl văzu era de ajuns ca să-i adeverească cele mai urâte temeri. Nu era vorba de nici o glumă și de nimic inocent. Anastasia își înăbuși un suspin și se îndepărtă pe furiș. Chiar atunci când ajunse la potecă și începu să alerge înspre teren, îl văzu pe Alex venind către ea.

El îi băgă de seamă expresia șocată și se încruntă.

– Ești bine? Ce s-a întâmplat?

– Nu mai vreau să joc tenis, răspunse ea.

– Bine.

Privirea lui lunecă înspre pavilion.

– Iartă-mă că am întârziat. Am stat de vorbă cu mama ta.

– Unde-i mama? întrebă ea.

– Pe terasă.

– Trebuie să vorbesc cu ea.

– Sigur. Vin și eu cu tine.

Își potrivi pasul.

– Ce s-a întâmplat acolo? Ești albă ca varul.

– Am văzut un șarpe. Unul uriaș. Cât o vacă. Șerpii sunt tot ceea ce urăsc mai mult pe lume.

Alex nu părea prea convins.

– Un șarpe cât o vacă e enorm…

– Ei bine, era mare.

Anastasia suspină și-și șterse ochii.

– Tot ce pot să-ți spun e că eu nu mai pun piciorul acolo.

– Oricum nu prea voiai să joci tenis, zise Alex. Îi înconjură umerii cu brațul. Îmi pare rău că ai văzut un șarpe. Dacă aș fi fost și *eu* acolo, l-aș fi omorât.

– Nu-ți face griji. Atât doar că m-a luat prin surprindere.

Chipul i se înăspri și iuți pasul.

– Dacă-mi mai iese în cale, îl omor eu cu mâna mea.

Capitolul 21

Carina văzu de îndată expresia nefericită de pe chipul fetei, iar privirea semnificativă pe care i-o aruncase trecând pe lângă masa ei o făcu să se scuze și să plece imediat. Lauren o văzu alergând în urma Anastasiei și-l întrebă pe Alex ce se întâmplase.

– A văzut un șarpe, îi explică el, așezându-se pe scaunul pe care stătuse Carina.

Explicația era perfect acceptabilă pentru Lauren.

– Ei bine, atunci n-am de gând să pun piciorul acolo, declară ea, scuturată de un fior. Detest șerpii.

Carina o ajunse din urmă pe Anastasia chiar pe când fata se pregătea să urce scara.

– Ce s-a întâmplat, iubito? întrebă ea.

Dar Anastasia începu să urce treptele cu un aer hotărât, fără să-i răspundă. Carina nu mai insistă, ci așteptă până când ajunseră amândouă în cameră.

De cum se închise ușa în urma lor, Anastasia începu să plângă cu sughițuri. Carina se simți năpădită de un val de compasiune și întinse brațele către fiica ei, convinsă că știa motivul lacrimilor. O luă în brațe pe Anastasia și o strânse cu putere la piept. Pentru o clipă, Anastasia încremeni cu brațele pe lângă corp, de parcă n-ar fi știut cum să se slujească de ele. Apoi, încet și puțin șovăielnic, înlănțui trupul mamei sale. Anastasia era mai înaltă decât Carina, și nici una dintre ele nu-și amintea când se îmbrățișaseră ultima oară – de regulă, Rufus era cel gata să îmbrățișeze –, însă situația nu i se părea ciudată fetei. Nu i se părea câtuși de puțin ciudată.

În cele din urmă, suspinele conteniră. Anastasia era pregătită să-i facă mamei ei cuvenitele confidențe. Se așezară pe pat una lângă alta, iar Anastasia îi povesti despre scurta ei idilă.

– N-o să-ți placă ceea ce-ai să auzi, dar…

Acesta fusese începutul. Spre marea ei mirare, Carina n-o judecă și nici nu-și arătă în vreun fel dezaprobarea. O ascultă fără s-o întrerupă, pe măsură ce Anastasia îi dădea detalii, la început mai circumspect, apoi tot mai curgător și cu tot mai multă încredere. Cât timp Anastasia povesti, Carina se gândi la Gracie și-și aminti de sfatul ei.

– Am fost o proastă, m-am lăsat trasă pe sfoară, zise, disperată, Anastasia.

– Nu, draga mea, nu-i adevărat, o liniști Carina. E un tânăr frumos și deosebit de ceilalți. Multe fete au idile cu bărbați din alte țări. Aș zice că a te îndrăgosti și a suferi din dragoste reprezintă o parte importantă a vieții.

– Chiar așa?

Anastasia nu era prea convinsă.

– Te-ai simțit bine cu el, adevărat?

– La vremea aceea, da.

– Atunci nu lăsa ca descoperirea asta să-ți distrugă amintirile frumoase care ți-au umplut sufletul.

– I-am dăruit fecioria mea, mamă.

– Oricum trebuia s-o dăruiești cuiva, nu? Presupun că a fost blând cu tine.

Anastasia reuși să chicotească.

– Adică mă întrebi dacă a fost bun la pat?

– N-aș îndrăzni să întreb așa ceva.

– Am să-ți răspund oricum. A fost nemaipomenit!

Ochii Anastasiei străluceau.

– Atunci, a meritat. Mai bine te dăruiești cuiva care știe ce face, decât cuiva care bâjbâie și strică tot. Aș fi vrut și eu ca primul meu bărbat să fi fost așa.

– Cine a fost primul?

– Un băiat pe nume Tony Drake. Aveam șaisprezece ani. Să nu-i spui mamei!

– Era localnic?

– Da, eram colegi de școală. Nu pot să zic că-mi plăcea de el. Eram încântată că lui îi plăcea de mine. Presupun că voiam să mă maturizez. Îmi doream să fiu femeie și să-mi croiesc propriul drum în viață. Dar el era total nepriceput și totul a durat doar o secundă. Cred că ceea ce-ai trăit tu cu Giovanni e idealul.

– Dar cum a putut… cu Madeleine?

– E o femeie frumoasă. Giovanni are gust!

Anastasia își încreți nasul.

– E bătrână.

– Sunt convinsă că se pricepe.

Râseră amândouă, iar Anastasia începu să-și mai vină în fire.

Brusc, simți nevoia să-i istorisească mamei ei povestea lui Gracie. I se părea nedrept ca mama ei să nu afle. La urma urmei, veniseră împreună în Italia toate trei și era drept ca toate trei să trăiască aceeași experiență – întreaga experiență. În plus, teoriile Anastasiei privitoare la conte aveau nevoie de o a doua opinie, iar timpul curgea invers. Ziua următoare era ultima pe care aveau s-o petreacă în întregime la castel.

– Mai trebuie să-ți spun ceva, începu Anastasia.

Ezită o clipă, stânjenită la gândul că avea să dezvăluie ceva ce bunica ei o rugase să țină secret.

– Ce mai vrei să-mi spui?

– Nu-i vorba despre mine, ci despre bunica.

Carina se albi la față.

– Sper că nu-i bolnavă, nu?

– Nu, e cât se poate de bine.

– Mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor…

– E bine, mamă. E vorba despre altceva.

– Îmi spui?

– E un secret pe care nici nu ți-l poți închipui și trebuie să-mi promiți că n-ai să lași să se vadă că ți l-am spus.

Pe Carina o deranja puțin faptul că Gracie nu i-l spusese chiar ea.

– Ei, despre ce-i vorba?

Anastasia trase aer în piept. *N-o trădez pe bunica. O ajut să-și regăsească iubirea vieții ei.*

– Știai că bunica a venit în Italia pe când avea treisprezece ani și că, până la vârsta de douăzeci și trei, a locuit cu unchiul ei în casa aceea abandonată pe care am văzut-o mai deunăzi?

Carina se holbă la ea de parcă ar fi vorbit în altă limbă.

– Ce tot spui acolo?

Anastasia icni și-și duse mâna la gură, privindu-și țintă mama.

– Doamne! Chiar nu știai!

Carina continuă s-o fixeze pe Anastasia cu o privire uluită.

– Vrei să zici că mama a trăit *aici*? În Colladoro?

– Da. În Villa Colomba, unde am fost noi două.

Carina se ridică în picioare.

– Dar asta-i extraordinar!

În sinea ei, Anastasia era încântată să dezvăluie trecutul uimitor al lui Gracie.

– Unchiul ei, Hans, a adus-o de la Londra ca s-o învețe să restaureze tablouri.

– Habar n-am avut că pictează.

– Ei bine, mamă, află că a fost o pictoriță *excepțională*. După cinci ani de muncă de restaurare, unchiul ei i-a spus că dorea ca ea să facă și altceva.

– O, Doamne! Mă și tem să aud despre ce a fost vorba.

– I-a cerut să falsifice tablouri.

– Să falsifice tablouri? Mama a fost falsificatoare de tablouri? Dumnezeule! Ce-ar mai putea urma?

– N-a fost doar falsificatoare. A fost o falsificatoare de geniu, la fel ca Hans.

Carina se așeză din nou pe pat.

– Dar de ce nu mi-a spus?

– Și să știi că vorbește fluent italiana.

Carina își îngustă pleoapele.

– Bun, deci n-a ales Colladoro la întâmplare, dintr-o revistă. Cine știe, poate că nici n-a fost vorba de vreo revistă. Cert e că a venit aici cu bună știință. Dar de ce… după… cât să fie… patruzeci și patru de ani?

– A iubit un bărbat pe nume Gaetano.

– Ei, stai așa! Nu vorbea azi Ilaria de un anume Gaetano Montefosco?

– Ar fi fost prea bătrân. Era bunicul contelui. Eu cred că bărbatul respectiv ar putea fi însuși contele.

– Nu, nu se poate. Mama n-a pomenit de el și nici n-a manifestat dorința să-l vadă. Dacă a fost marea iubire a vieții ei, s-ar fi dus să stea de vorbă cu el încă din prima zi.

– Da, ai dreptate, încuviință, dezamăgită, Anastasia. Bunica n-a arătat nici cel mai mic interes față de conte.

– Atunci de ce a venit?

– Nu ca să viziteze Colomba, fiindcă n-a plecat nici măcar o dată de la castel.

– Nu. Și de ce ți-a spus ție – și nu mie?

– Fiindcă te-ai fi supărat.

– Par eu supărată?

– Ai fost, pentru o clipă.

– Pentru o clipă. Dar acum nu sunt, adevărat?

– Încă nu mi-a spus restul poveștii.

– Deci, e mai mult de atât?

– Sigur, din moment ce a plecat din Italia, l-a lăsat pe Gaetano și s-a întors la Londra. Restul îl cunoști. Probabil că l-a cunoscut pe bunicul, s-a măritat cu el și și-a ascuns trecutul.

– De ce să-l ascundă?

– Fiindcă a falsificat tablouri. E ilegal, mamă.

– Ceva nu se potrivește, Anastasia. Ar fi putut ține secretă acea parte din existența ei, dar ne-ar fi putut spune că a trăit în Italia și că vorbește italiana. Îmi amintesc că în copilărie vorbea cu mama ei în olandeză, iar eu, firește, nu înțelegeam. Apoi, pe când aveam vreo doisprezece ani, bunica mea a murit și, în afară de un frate al mamei, care locuia la Londra și pe care nu-l vedeam niciodată, n-am știut nimic despre familia ei. N-a pomenit niciodată despre vreun unchi. Lucrurile nu se leagă.

– Ai dreptate. Nu se leagă. Cred că trebuie să ascult și sfârșitul poveștii.

– Atunci, musai s-o luăm de lângă Rex. Mă ocup eu de asta după cină. Lasă-l în seama mea. Tu ia-o deoparte pe bunica și spune-i să-ți povestească mai departe.

– Crezi că vrea să-l regăsească pe Gaetano, dar îi e prea teamă?

– Poate. De asta e nevoie să auzi mai multe și să afli unde locuia, ca să-l găsim noi pentru ea, în caz că *vrea*, într-adevăr, să dea ochii cu el.

– Nu te deranjează ideea că a iubit și pe altcineva în afară de tatăl tău?

Carina ridică din umeri.

– O, știu că l-a iubit pe tata. Au fost foarte fericiți împreună. La urma urmei, n-a dat fuga în Italia imediat după moartea lui, nu? În orice caz, mama zicea că există multe feluri de a iubi, diferite unul de altul. Probabil că i-a iubit pe amândoi. Viața e complicată. Ai să înțelegi asta cu timpul. Acum, însă, va trebui să faci puțină muncă de investigație și să-mi spui și mie ce-ai aflat, după care vom hotărî împreună ce-i de făcut.

– Poimâine plecăm, zise, neliniștită, Anastasia.

– Un motiv în plus ca să scoți de la ea restul poveștii *astă-seară*.

Anastasia se foi, nerăbdătoare.

– Bun, deci am o misiune. N-am să dau greș. Cred totuși că la un moment dat va trebui să fiu corectă față de ea și să-i spun că ți-am povestit și ție.

– Lasă asta în seama mea. Am să știu când anume are să fie momentul potrivit.

Carina îi zâmbi fiicei ei, plină de mândrie.

– Ai făcut bine că mi-ai spus, iubito. În cele din urmă, are să-ți fie recunoscătoare.

– Are să ne fie recunoscătoare *amândurora*, adăugă Anastasia. Cel puțin așa sper, adăugă ea, ușor neliniștită.

Mamma Bernadetta și Ilaria zăboveau în pragul bucătăriei, cu ochii la grupul care se aduna pe terasă la un pahar de vin și la o gustare cu crostini. În fiecare săptămână soseau noi oaspeți din felurite colțuri ale lumii, aduși precum semințele purtate de un vânt încărcat de tandrețe – ca să înflorească sub soarele Italiei, iar Mamma Bernadetta și Ilaria nu se plictiseau niciodată să-i vadă deschizându-se ca niște flori. Fiecare era diferit de ceilalți și se deschidea mai mult sau mai puțin, în felul său propriu. Foarte puțini rămâneau la fel ca la sosire. *Dar ce frumos se deschiseseră acești*

muguri, se gândeau ele, mândrindu-se cu efectele magice ale rețetelor Mammei Bernadetta și ale acestui loc încântător. Ilaria își încrucișă brațele și se sprijini de tocul ușii.

– Rex nici n-a remarcat-o pe Gracie în prima seară. Era ca o floare uscată care avea nevoie de apă, dar îi era prea teamă să ceară, zise ea.

– Și uite ce drăguță e acum, comentă Mamma Bernadetta, văzând-o pe Gracie cum zâmbea. Rex nu-și poate lua ochii de la ea. Dintre toți oaspeții noștri, *ea* s-a schimbat cel mai mult. Nu mi s-a părut o persoană deosebită, dar mi-am dat seama că e o femeie de mare profunzime.

Mamma Bernadetta își apăsă mâna durdulie peste pieptul generos.

– Simt asta, Ilaria. Niciodată să nu judeci calitatea vinului după etichetă.

– Eu nu cred că o interesează Rex, se încruntă Ilaria. Nu știu de ce. Râd împreună, se plimbă prin grădină împreună și sunt singurii de vârsta lor. Și totuși, presimt că gândurile ei sunt în altă parte, iar, și de obicei presimțirile mele sunt corecte.

– E văduvă, Ilaria, iar eu știu ce înseamnă amintirea cuiva drag. Și eu îl păstrez în suflet pe Umberto și am să-l păstrez mereu, Dumnezeu să-l odihnească, spuse bătrâna, apăsându-și din nou mâna pe piept.

– Poate că Rex are să fie acela care s-o ajute să-și vindece suferința.

– Ar fi chiar drăguț, așa-i? încuviință Ilaria. A, uite-le pe Carina și Anastasia. Îmi crește inima de bucurie când le văd, adăugă ea. Le-a luat ceva timp să ridice ochii de la telefoanele mobile și să vadă frumusețea din jurul lor, dar până la urmă au reușit. Și uite ce fericite sunt.

– Frumusețea e mereu la îndemâna noastră, zise, cu înțelepciune, Mamma Bernadetta. Gata în orice moment să trezească sufletul, așteptând să fie observată și lăsată să-și facă treaba.

– Carina și Anastasia erau pregătite să se schimbe. N-aveau nevoie decât de o mână de ajutor.

– Săptămâna încă nu s-a încheiat, zise Mamma Bernadetta, înapoindu-se în bucătărie. Mai sunt multe de făcut.

– Adevărat, treaba noastră încă nu s-a terminat. Mai trebuie să vindecăm o inimă rănită…

– Giovanni nu i-a frânt inima. Doar a învățat-o ce-i dragostea. Nu-i nici o rană, doar o simplă vânătaie, declară Mamma Bernadetta, zbârlindu-se ca o pisică, în apărarea nepotului ei.

Ilaria era mai puțin indulgentă față de zburdălniciile lui.

– Ar trebui să-i zici vreo două, Mamma.

– Nu trebuie să intervii niciodată în natură, Ilaria. Poți doar s-o observi și s-o lași să-și vadă de ale ei. Ține minte că totul are un scop. Nimic nu e întâmplător. Întotdeauna există o cauză și un efect, adăugă Mamma Bernadetta, gesticulând energic. Sărim de la o experiență la alta și luăm cu noi ceea ce-am învățat. *Asta* înseamnă să fii înțelept.

– Și totuși, ar trebui să stai de vorbă cu Giovanni.

– N-am să stau de vorbă cu nimeni. Nepotul meu e parte din farmecul acestui loc și înflorește și el, la rândul lui.

– Mamma, eu cred că Giovanni a înflorit de multă vreme, zise Ilaria, dezaprobarea făcând loc amuzamentului.

– Fiecare femeie are nevoie de un Giovanni la un moment dat în viața ei. E important să simți că trăiești!

– Și Giovanni?

Mamma Bernadetta ridică din umeri cu nonșalanța unei bătrâne care accepta ideea că viața înseamnă educarea sufletului în scopul ca acesta să evolueze.

– Și lui o să-i frângă inima o fată, iar atunci are să învețe și el ce înseamnă dragostea.

Ilaria așeză oaspeții în jurul mesei, având grijă ca Anastasia să stea lângă Alex, iar Rex lângă Gracie. O puse pe Madeleine cât mai departe de Anastasia, însă, urmărind conversația Anastasiei cu Alex, constată că fata nu părea deloc să sufere din dragoste. Astă-seară avea în ea ceva intens, o înflăcărare în priviri și în gesturi, ca și cum mintea i-ar fi fost preocupată de ceva cu mult mai important. Ilaria băgă de seamă că fata se uita mereu înspre mama ei, care o privea și încuviința din cap cu mișcări abia perceptibile. Arătau ca două conspiratoare. Ilaria se întrebă ce puneau la cale. Apoi își dădu seama că amândouă îi priveau furiș pe Gracie și pe Rex. Oare voiau să-l descurajeze sau să-l încurajeze? se întrebă Ilaria, ducând paharul la buze și savurând gustul de struguri al vinului ei de casă. După expresia însuflețită a lui Rex, părea că-și făcea curaj ca să-și dezvăluie sentimentele. În definitiv, ziua următoare era ultima. Dacă nu-și lua inima în dinți mai repede, avea să fie prea târziu.

La desert, conversația lunecă spre subiecte generale și, la un moment dat, cineva aduse vorba despre șerpi.

– Anastasia, spune-ne tuturor ce ai văzut azi după-amiază pe terenul de tenis, o îndemnă Lauren.

– Sper că a fost un italian frumos, interveni Wendy.

Brigitte râse cu poftă.

– Hmmm, poate că până la urmă am să mă duc să joc tenis.

– Am văzut un șarpe, spuse Anastasia.

– Cică era mare cât o vacă, adăugă, zâmbind, Alex.

– Asta înseamnă al naibii de mare, comentă Rex. Ești sigură că nu era un băț?

– Bine, nu era chiar cât o vacă, recunoscu Anastasia.

Nu îndrăznea să privească spre Madeleine, dar vedea cu coada ochiului cum aceasta se uita la ea.

– Un șarpe? interveni Ilaria. Pe aici nu sunt decât șerpi mici de iarbă, care nu mușcă.

Scena la care asistase Anastasia prin fereastra murdară a pavilionului de tenis se preschimba acum în ceva monstruos. Fata simți cum începeau să-i ardă obrajii.

– Un șarpe? Zice cineva că a văzut un șarpe? Cred că glumiți! exclamă, cu glas ascuțit, Brigitte. Unde?

– Pe terenul de tenis, îi spuse Alex.

– Atunci eu am să stau aici, decise Brigitte, sorbind încă o înghițitură de vin.

– L-ai omorât? întrebă Wendy.

– *Eu* l-aș fi omorât, declară Tiff. Sunt expertă la omorârea gândacilor de bucătărie – și știți cu toții ce *greu* sunt de prins.

– Am fugit, explică Anastasia.

Lauren se întoarse către Madeleine.

– Tu ai văzut vreun șarpe în plimbările tale?

– Mare cât o vacă, sări să completeze Alex, iar Anastasia îi trase un ghiont zdravăn.

Madeleine clătină din cap în semn că nu.

– Numai că mie nu mi-e frică de șerpi, adăugă ea, cu răceală.

– Eu chiar aveam chef de o partidă de tenis, spuse Alex. Dar cum să joci cu o vacă pe teren?

În mod normal, într-un astfel de moment Anastasia și-ar fi pierdut simțul umorului. Carina chiar se aștepta la asta, dar, spre uimirea ei, fata începu să râdă împreună cu Alex. Felul în care o tachina era de-a dreptul irezistibil. Nu te puteai supăra pe el. Carina își aduse aminte de Rufus și de cum o înfuria refuzul lui de-a o lua în serios. Totuși, văzând cum fiica ei râdea de ea însăși, se întrebă dacă nu cumva secretul fericirii consta în a *nu* te lua pe tine însuți în serios.

Anastasia se uită la Madeleine. Aceasta îi susținu privirea. Nu trăda prin nimic ideea că s-ar fi simțit vinovată sau că i-ar fi fost teamă de posibilitatea ca ea și Giovanni să fie prinși asupra faptului. Anastasia își imagina că, probabil, nici nu-i păsa: pentru ea Giovanni era doar o distracție, un mod plăcut de a-și petrece după-amiezile. Îi surâse vag, iar Madeleine șovăi o clipă, apoi îi răspunse la zâmbet. Era prea întuneric ca Anastasia să-i vadă privirea în clipa în care mintea ei ascuțită înțelesese cum stăteau, de fapt, lucrurile.

După ce se sfârși cina, Anastasia se duse direct la bunica ei. Îi puse o mână pe umăr și se aplecă să-i șoptească la ureche:

– Bunico, poți să-mi termini povestea acum?

– Doar nu vrei s-o iei pe bunica ta de lângă mine? exclamă Rex, și, deși tonul lui era glumeț, se vedea limpede că nu-i convenea să rămână singur.

– Am început să-i povestesc ceva Anastasiei, și acum vrea să știe cum se termină, îi explică Gracie.

– Sper că nu-i ceva de genul „O mie și una de nopți“, comentă Rex.

Gracie râse.

– Nu, sigur că are un sfârșit.

– Aș vrea să aud și eu povestea, Gracie.

Gracie tocmai voia să se ridice de pe scaun, când își făcu apariția Madeleine.

– Anastasia, putem vorbi câteva clipe?

Rex zâmbi.

– Uite cum îmi vine în ajutor Madeleine. Îți mulțumesc că mă ajuți să mai câștig un pic de timp. Se întoarse către Gracie. Chiar îmi place să stau de vorbă cu tine, Gracie, zise el.

Zâmbetul îi deveni tandru, privirea i se încălzi, iar ochii i se ațintiră asupra chipului lui Gracie cu intensitatea unei flăcări.

Gracie era conștientă de interesul pe care i-l arăta Rex. La început își închipuise că doar i se părea. La urma urmei, el flirta cu *toate* fetele. Pe urmă, însă, Rex devenise prea insistent ca să nu-l remarce. Desigur, se simțea flatată. Trecuseră zeci de ani de când nu mai trezise interesul unui bărbat, iar Rex era un bărbat bine, trebuia să recunoască. Numai că inima ei aparținea altcuiva încă din clipa în care îl văzuse pentru prima oară pe Tancredi în Colladoro.

– Rex… începu Gracie, și ceva din tonul ei îl făcu să se încrunte.

– Nu mai spune nimic, Gracie. Lasă-mă doar să stau de vorbă cu tine și să mă bucur de compania ta fără să mă simt respins. Te plac și știu că și tu mă placi pe mine. Suntem prieteni. Ești o femeie inteligentă și știu că vezi în sufletul meu de parcă aș fi de sticlă. Mai avem o singură zi de stat în locul ăsta minunat, și vreau s-o petrec cu tine. Așa că povestește-mi ceva. Orice. Poți să și inventezi. Nu vreau decât să te ascult.

– O, Rex, ce lucru frumos mi-ai spus!

– Nu vreau să-ți spun lucruri frumoase. Vreau doar să fiu cinstit cu tine. Vreau să mă scald în lumina ta, Gracie. Fiindcă în tine există o lumină. Cred că nu toți ceilalți o văd, fiindcă o păstrezi

doar pentru tine. Dar eu o văd, și socotesc asta un privilegiu.

Gracie nu știa ce să răspundă. Zâmbi timid și-și duse la buze ceașca în care fusese ceai de mentă, deși acum nu mai avea înăuntru decât o picătură.

– Văd că ai rămas fără grai, continuă el, încântat c-o impresionase. Prin urmare, am să-ți dau vreme să te aduni, timp în care am să-ți spun eu o poveste. Cândva am fost muzician. E greu să-ți închipui asta, nu? Dar cu mult timp în urmă, pe când eram tânăr, al naibii de frumos și, desigur, plin de farmec, eram baterist într-o formație. Am cântat cândva și cu Aerosmith, a fost o adevărată aventură…

Madeleine o conduse pe Anastasia în celălalt capăt al terasei, unde puteau fi singure.

– Anastasia, pot să te rog ceva? Ca de la femeie la femeie?

Anastasia simți cum inima începe să-i bată mai iute.

– Sigur.

– Tu m-ai văzut?

Madeleine șovăi o clipă, parcă neștiind cum să-și pună gândurile în cuvinte.

– Știi tu… lângă terenul de tenis… Șarpele de care vorbeai… sunt eu?

Anastasia era pe punctul să trântească o minciună, însă expresia lui Madeleine era atât de blândă, de îngrijorată și deloc acuzatoare, încât încuviință din cap.

– Da.

– Mi-am închipuit, râse Madeleine. N-am crezut nici o clipă că ai văzut un șarpe cât o vacă.

– N-am știut ce să spun, așa că am zis primul lucru care mi-a trecut prin minte. A fost o prostie. Acum Alex mă tachinează fără milă.

– Deci Giovanni… a fost și cu tine? Am dreptate? Cred că am.

Anastasia oftă și, spre rușinea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

– Am crezut că mă iubește.

– Of, draga de tine!

Madeleine o prinse de amândouă brațele, afișând o expresie compătimitoare.

– Iartă-mă. Dacă aș fi știut, l-aș fi pălmuit.

– Nu face nimic. Presupun că-i mai bine că am aflat acum – decât mai târziu.

– Ce ai de gând să faci?

Anastasia ridică din umeri.

– Nu știu.

– Vrei să-ți spun ce aș face *eu*?

Anastasia încuviință din cap.

Madeleine se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Anastasia ascultă. Apoi se lumină la față și zâmbi. Amândouă începură să râdă.

– Am dreptate, așa-i?

– Da, da, ai! răspunse Anastasia.

– Atunci, rămânem prietene?

– Da, răspunse Anastasia.

– Iubirile vin și pleacă, dar prietenii sunt pentru toată viața, zise Madeleine. Totuși, e important ca din când în când să-ți înseninezi viața cu câte o iubire frumoasă. Asta te ajută să-ți păstrezi tinerețea.

În cazul ei, metoda chiar funcționa.

Anastasia o găsi pe bunica ei la masă, ascultându-l pe Rex. Amândoi aveau chipurile scăldate în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Toți ceilalți se duseseră pe terasa superioară ca să bea cafea și să admire panorama dealurilor ce se profilau pe cerul înstelat. Văzând-o pe Anastasia, Rex înțelese că n-o mai putea reține pe Gracie lângă el. Plecă fără nici un comentariu, lăsându-le pe amândouă singure în noaptea liniștită și tăcută.

– Te place, bunico! zise Anastasia.

– Cred că da, răspunse Gracie. Italia are darul de a fermeca oamenii.

– Am impresia că pe mine m-a vrăjit, spuse Anastasia.

Bunica ei se încruntă.

– Totul e în regulă. Giovanni e doar italianul tipic care seduce tot ce mișcă.

– Ce s-a întâmplat?

Gracie își puse palma peste cea a Anastasiei. Anastasia i-o acoperi cu cealaltă palmă a ei.

– Nu vreau să vorbesc despre mine. Vreau să-mi vorbești tu despre tine. Mi-ai promis că-mi spui sfârșitul poveștii.

– Foarte bine. Unde am ajuns?

– Tocmai urma să pleci pe Coasta de Azur cu unchiul Hans. El voia să te mărite, iar tabloul falsificat de tine fusese trimis acasă la Livia și la Bruno, în timp ce Gaetano păstra originalul.

– A, da, îmi amintesc.

– Deci, te-ai dus pe Coasta de Azur?

– Da.

– Și ce s-a întâmplat? Anastasia se sprijini cu cotul de masă și-și propti capul în palmă. Te-a prezentat unchiul Hans unor tineri demni de tine?

– Sigur că da, numai că eu suspinam după Gaetano, răspunse Gracie. Dar asta nu l-a împiedicat pe unchiul Hans să insiste. Și chiar și-a dat toată silința!

Anastasia asculta, știind că mama ei le privea de pe terasa mai înaltă. Cu toate astea, își impuse să nu se lase distrasă. Nu-și lua ochii de la Gracie. O privea cu mare atenție. În seara asta urma să afle unde locuia Gaetano și de ce Gracie nu se dusese să-l caute; mai urma să afle și de ce Gracie nu se dusese nici la Villa Colomba. Iar ea, rămânând pironită acolo, pe acel scaun, avea să primească toate răspunsurile, după care avea să-i spună totul mamei ei, pentru ca amândouă să hotărască ce era de făcut.

Urma ca mai târziu să se vadă cu Giovanni, ca și în serile trecute. Însă de data asta avea să-i facă un dar special, pentru care el s-o țină minte toată viața.

Capitolul 22

Franța, 1964

Gracie stătea pe balconul superbei vile albe a unchiului Hans, situată sus, pe dealurile care străjuiau orășelul Antibes. Privea la piscina luxoasă în jurul căreia oaspeții, bronzați de soarele fierbinte al Mediteranei, socializau îmbrăcați în bikini sau în chiloți de baie, bând cocteiluri, fumând alene și conversând în franceză, italiană și spaniolă, ca un stol de păsări exotice. Era o priveliște copleșitoare. Gracie și-ar fi dorit să fie iar în mediul sigur și familiar al Vilei Colomba. Însă unchiul Hans era în

elementul lui. Umbla de colo-colo, cu pălăria de panama pe cap, cu pantalonii suflecați deasupra gleznelor, în cămașă albă, cu țigara într-o mână și cu paharul de cocteil în cealaltă, zâmbind larg și cuceritor pe sub perechea de ochelari de soare sofisticați. Gracie băgă de seamă că toți ceilalți îl iubeau pe unchiul Hans. Femeile roiau în jurul lui, bărbații voiau să discute cu el, chiar și copiii mici erau atrași de el. Avea câte o vorbă de duh pentru fiecare, râdea din orice și răspândea un farmec natural, care făcea ca toți cei din preajma lui să se simtă frumoși, interesanți și inteligenți, chiar și atunci când nu erau astfel. Avea charismă și se vedea limpede că era încântat să se folosească de ea.

Locuiau la Villa Charlene de zece zile. Gracie se bronzase, fiindcă unchiul Hans insistase ca fata să-și pună bikini și să stea la soare, ca toți ceilalți.

– N-ai să-ți găsești un soț dacă stai ascunsă la Colomba sau dacă te refugiezi la umbră în Villa Charlene, repeta el, ignorând protestele lui Gracie. Și da, ai nevoie de un soț. Îi ești datoare mamei tale, la fel cum îi sunt și eu. Nu mi-ar ierta niciodată dacă te-aș lăsa să ajungi fată bătrână.

Pentru Gracie, societatea din Antibes era prea greu de suportat. Cu toții erau bogați, cu titluri și flușturatici. Femeile erau frumoase, strălucitoare și se îmbrăcau după ultima modă; la încheieturile mâinilor le zăngăneau brățări, iar părul și-l pieptănau în coafuri voluminoase și stilate. Erau extrem de sigure pe ele și de intimidante. Bărbații erau bogați, pricepuți la vorbă, manierați și frumoși, numai că Gracie tânjea după Tancredi, dorindu-și ca el s-o ia în brațe și s-o poarte departe de locul acela în care, cu siguranță, nu se simțea în largul ei.

Printre prietenii unchiului Hans se număra și un american blond pe nume Jonas Blythe. Jonas se deosebea de toți ceilalți. Nu se uita peste umărul ei atunci când i se adresa, și nu vorbea doar în engleză, lungind silabele cu accent de Boston. Avea ochii de culoarea florii de in, cu gene lungi și negre, care creau un contrast izbitor. Colțurile buzelor i se arcuiau tot timpul, gata să schițeze un surâs sau să rostească o vorbă de duh. Era copilăros și vesel și, chiar dacă făcea comentarii acide, tonul lui era menit să stârnească hazul celor despre care vorbea. Jonas și unchiul Hans aveau un fel de a se lua peste picior unul pe celălalt – atât de înțepător și de sarcastic, încât stârneau un haz nebun. Amândoi erau renumiți pentru replicile lor inteligente, iar ceilalți se înghesuiau în jurul lor ca să-i asculte, râzând din toată inima sau, uneori, neliniștiți, văzând cum cei doi se luau la întrecere în istețime.

Gracie îl plăcuse pe Jonas încă de când îl întâlnise pentru prima oară.

– Scumpa mea, oamenii ăștia nu fac doi bani, îi spusese el, suflând fum pe nări precum un dragon inofensiv. Vin aici pentru cocteiluri și mâncare și fiindcă bogătanilor tupeiști le place să întâlnească alți bogătani tupeiști. Toată șmecheria e să te amuzi pe seama lor. Închipuie-ți că ești la grădina zoologică și că observi obiceiurile și gusturile unei specii ciudate, dar remarcabile. E singurul mod de a-i suporta.

Tot Jonas o ajutase pe Gracie să-și aleagă un bikini și o învățase cum să reziste în societate, venindu-i în ajutor atunci când o vedea că nu se simțea în largul ei și intuindu-i nesiguranța, mai ales dacă în atare momente unchiul Hans n-o băga în seamă, fiind prea ocupat să întrețină atmosfera. Lui Jonas îi plăcea să meargă la cumpărături, unchiului Hans – nu. Gracie înțelese curând că Jonas era cel care alesese rochiile pe care i le dăruise ei unchiul Hans.

– Hansworthy[57] își pierde răbdarea în magazine, îi mărturisise Jonas în timp ce hoinăreau amândoi pe străzile din Antibes. N-are deloc răbdare. Singurul motiv pentru care arată atât de elegant e că eu îi fac cumpărăturile și știu ce i se potrivește.

Jonas avea gust și fler, astfel că, în curând, îi spuse lui Gracie ce defecte din silueta ei se cereau ascunse și ce calități trebuia să fie puse în evidență.

– Ai talia subțire, draga mea, așa că mândrește-te cu ea. Ai ochi frumoși, deci alege tonuri de gri, verde și albastru, ca să-i pui în valoare. Ochii sunt tot ce ai tu mai frumos, să nu te rușinezi cu ei. Flutură-ți genele și, pentru numele Domnului, nu-ți fie frică să folosești rimel.

Răsuflând adânc, Jonas îi studiase corpul cu privirea lui pătrunzătoare.

– Ești mică de statură, așa că trebuie să porți mereu tocuri. Fii atentă să nu mănânci prea multe făinoase, altfel o să ți se pună pe fund. Rotunjimile sunt una, grăsimea – cu totul altceva. Tu ai să fii micul meu proiect, dar să nu-i zici lui Hansworthy, altfel o să fie teribil de gelos, iar gelozia îl face să fie acru.

Jonas respirase pe nas, ţuguindu-şi buzele.

– Eu nu suport acreala nimănui.

Gracie urmărea petrecerea de la parter cu un sentiment de teamă, fiindcă tânărul ales pentru ea de unchiul Hans tocmai ocolea piscina, cu ochii ațintiți către balcon.

Pierre de la Croix era bogat, dar nu obraznic. Chiar și Jonas își exprimase acordul, spunând:

– N-o fi el frumos cât să oprească traficul în loc, dar portofelul lui compensează din plin deficiențele de ordin estetic.

Date fiind criticile lui Jonas la adresa altora, vorbele astea puteau fi socotite drept un compliment. Într-adevăr, Pierre nu era o frumusețe, dar nici urât. Jonas îi spusese lui Gracie că, deși Pierre era cu mult sub ea în lanțul trofic din punct de vedere al aspectului fizic, totuși se situa deasupra ei ca avere și situație socială, astfel încât împreună ar fi format o pereche perfectă.

– Vezi tu, îi spusese el cu tonul pe care şi-l lua atunci când oferea perle de înțelepciune, lanțul trofic e o realitate științifică ce trebuie luată în considerare înainte să-ți alegi un partener. Imaginează-ți o listă de animale. În partea de sus a listei sunt leii, panterele, gheparzii și tigrii. În partea de mijloc sunt nevăstuicile, căprioarele, maimuțele și toate celelalte animale de pe planetă. Ei bine, o panteră nu va catadicsi să-i dea întâlnire unui mistreț; asta n-are să se întâmple decât dacă pantera e săracă, iar mistrețul – milionar. În general, mistreții își găsesc propriul nivel și se țin aproape de leneși și de porci, sau, dacă au noroc, poate mai suie un nivel. Panterele se socotesc mai presus de căprioare, cai și iepuri, așa că vor căuta alte pantere, lei sau tigri. Înțelegi ce vreau să spun?

Gracie înțelegea perfect. Pierre, care acum își făcea intrarea în societatea franceză, era bărbatul care i se cuvenea ei. Se întrebă ce ar fi zis Jonas despre Tancredi. Parcă-l auzea spunând: „Draga mea, el e o panteră, iar tu – un ponei drăguț. N-ai nimic care să intereseze o panteră. Ca să ai succes în viață, trebuie să-ți cunoști locul în lanțul trofic!“ Numai că Gracie nu-l voia pe Pierre, fie că ea era ponei sau nu.

– Bună, Gracie, o salută Pierre, zâmbind.

Dacă Gracie n-ar fi rămas insensibilă la farmecele lui din pricina iubirii pe care i-o purta lui Tancredi, poate că i-ar fi răspuns la zâmbetul care făcea ca figura lui comună să pară uimitor de atrăgătoare. Nu era înalt, dar era zvelt și atletic și se îmbrăca elegant, după moda franțuzească.

Purta o cămașă descheiată la gât, o eșarfă în jurul gâtului, un șort roșu, bine croit, și mocasini. Își trecu mâna prin părul castaniu și des, o privi cu ochii lui de culoarea melasei și i se adresă cu un accent care le-ar fi făcut să leșine pe majoritatea englezoaicelor. Însă Gracie, care trăise alături de Hans și de Rutger, era obișnuită cu tot felul de accente, iar al cel lui Pierre nu i se părea din cale afară de interesant. Totuși, Pierre îi plăcea. N-avea motive să-i displacă. „E plicticos, draga mea“, comentase Jonas, dar Gracie nu-l găsea plicticos.

Pierre o sărută, învăluind-o în parfumul său pătrunzător de colonie.

– Arăți minunat, Gracie, îi zise, studiind rochia albastră pe care Jonas o pusese să și-o cumpere.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Jonas o mai învățase să nu respingă nici un compliment printr-o remarcă în care să se subestimeze. Era ceva „teribil de englezesc și de lipsit de eleganță“.

Pierre se sprijini de balustradă și privi în jos.

– Hans dă întotdeauna cele mai frumoase petreceri, zise el. Ia priviți-l! Cum știe să abordeze oaspeții! Își face relații noi pentru afacerea lui. E un tip uns cu toate alifiile.

– Arta e o afacere strâns legată de oameni. Totul ține de relații, spuse Gracie.

– Sigur că da, iar Hans știe cum să se poarte cu toată lumea. Se întoarse către ea. Dar tu, Gracie? Tu ce ești? Restaurezi tablouri, dar nu te interesează să-ți faci relații, așa-i?

– Eu lucrez în atelierul meu, unchiul e cel care se ocupă să găsească vânzători și cumpărători.

– Faceți o pereche strașnică.

– Da, lucrăm bine împreună.

Pierre îl observă pe Jonas, care rămăsese în costum de baie, iar acum poza pe trambulină cu paharul de cocteil în mână, așteptând ca toată lumea să-i remarce corpul bronzat și musculos înainte să execute o săritură perfectă.

– Lui Jonas Blythe îi place să facă pe nebunul, comentă Pierre, iar Gracie ghici după tonul lui că era gelos.

– Îi place să-i amuze pe ceilalți. Îi plac oamenii.

– Și-i place ca toți ceilalți să-l placă, la rândul lor.

– Cred că toți îl plac pe Jonas.

– Asta pentru că se tem de el.

– O, nu cred. Cu toții știu că remarcile lui au menirea să amuze, nu să jignească.

– Dar deseori sunt totuși jignitoare. Jonas se așteaptă ca oamenii să râdă, iar dacă nu râd – îi acuză că n-au simțul umorului. Dar, în realitate, umorul lui e ieftin și răutăcios.

Obrajii lui Gracie se aprinseră de indignare.

– Nu sunt de acord cu tine, răspunse ea.

Acum Jonas captase atenția tuturor oaspeților, astfel încât își luă avânt, sări în aer și își plie corpul într-un salt mortal. Își îndreptă spatele tocmai la timp ca să despice apa într-un plonjon perfect, aproape fără să stropească. Atunci când ieși la suprafață, continuând să țină în mână paharul de cocteil, invitații izbucniră în ovații, pe care el le răsplăti cu un zâmbet larg.

– Ce relație e între voi doi? întrebă Pierre.

– Suntem prieteni buni, răspunse Gracie, fără ezitare.

– E îndrăgostit de tine, spuse el.

Pentru Gracie asta era o noutate.

– Te înșeli, zise ea, șocată.

– De ce? Doar te îmbracă și te sfătuiește în toate aspectele vieții tale. Crezi că și-ar da atâta osteneală dacă n-ar fi îndrăgostit?

– Își dă osteneala fiindcă mi-e prieten.

Pierre ridică din umeri.

– N-ai văzut cum te privește? Pun pariu că a făcut plonjonul acela anume pentru tine.

Gracie râse.

– E absurd, Pierre.

– Aș vrea eu! oftă el, nostalgic. Îl iubești și tu?

Gracie rămase uluită de întrebarea lui directă. Ar fi vrut să-i răspundă tăios: „Ce treabă ai tu?“, însă știa ce treabă avea Pierre. Și nu dorea să-i dea apă la moară.

– Da, țin la el ca la un prieten, răspunse ea, crispată.

– Ești sigură că doar atât?

Insistența lui Pierre începea s-o scoată din sărite. Dacă l-ar fi auzit Jonas, nu l-ar mai fi socotit plicticos, ci lipsit de politețe.

– Îmi cunosc inima, Pierre. O cunosc mai bine decât oricine.

Răspunsul ei păru să-l mulțumească.

– În cazul ăsta, te cred. Dar să fii cu băgare de seamă. Eu, unul, n-am deloc încredere în Jonas Blythe.

– Iar eu cred că mi-aș pune și viața în mâinile lui, replică ea.

– Atunci ai fi o naivă.

Gracie nu mai voia să discute cu el. Clătină din cap, agasată, și vru să intre în casă. Pierre îi puse o mână pe braț ca s-o rețină.

– Iartă-mă, sunt puțin gelos, atâta tot. Și suspicios față de bărbații care pretind că sunt cei mai buni prieteni ai unei femei.

Gracie îi dădu mâna la o parte.

– Te plac, Gracie. Te plac foarte mult, adăugă el.

Gracie își aminti de Donato și se crispă. Pierre avea pe chip aceeași expresie. Expresia rugătoare și plângăreață a unui bărbat care nu putea obține ceea ce-și dorea, și care totuși trebuia să se împace cu situația.

– Și eu te plac, Pierre. Dar nu așa cum ai vrea tu.

– Mă cunoști prea puțin, Gracie. Dă-mi voie să-ți arăt cât de galant și de amuzant pot fi.

– Pierre… începu ea, dar el îi tăie vorba.

– Nu accept un refuz. Nu-ți cer nimic altceva decât puțin din timpul tău.

Era singurul lucru pe care putea să i-l acorde Gracie.

– Bine, încuviință ea. Dar nu vreau să mai aud nici o vorbă despre Jonas.

– Ne-am înțeles. Pierre râse și-i dădu brațul. Dă-mi voie să te însoțesc la petrecere. Am impresia că doamna dorește să bea ceva.

Gracie își dorea mai mult decât să bea ceva: își dorea un bilet dus până la Pisa.

Și totuși, în ciuda reținerilor ei, Gracie îi era recunoscătoare lui Pierre. Deși nu avea nici un fel de sentimente romantice pentru el, era încântată că o însoțea la petreceri, fiindcă astfel nu era niciodată lăsată singură și lipsită de prieteni. Pierre era atent, cult și amuzant, și – după acum avea să descopere Gracie – chiar se dovedea o companie plăcută. Cu toate astea, în fiecare moment alături de el își dorea să fi fost împreună cu Tancredi. Se întreba ce făcea Tancredi la Roma și-i părea rău că nu-i putea telefona. Dar el n-avea cum s-o sune la vilă, iar ea nu-l putea căuta la Roma, din același motiv. Aveau să fie vreodată liberi să-și arate în public sentimentele? Aveau să scape vreodată de această existență tainică?

Atunci când nu erau la plajă sau în vizită la vila altcuiva, Gracie, unchiul Hans și Jonas stăteau pe șezlonguri lângă piscina Villei Charlene, fumând alene și vorbind despre cunoscuții lor. Aceste clipe

îi plăceau lui Gracie cel mai mult. Dacă tot nu putea fi cu Tancredi, măcar era cu unchiul Hans și cu Jonas.

– Spune-mi, Gracie, cum merge relația ta cu Pierre? o întrebă unchiul Hans într-o după-amiază în care se înapoiaseră, ușor amețiți, de la un prânz dat de un producător american de film.

– Nu-i o relație, răspunse Gracie, lungindu-se pe șezlong și închizând ochii.

– Dar crezi că va deveni? întrebă Jonas, care stătea culcat pe șezlong, în șort, cu gleznele încrucișate, ținând o țigară între degetele lui elegante.

– Nu, răspunse, categoric, Gracie.

– Păi, te-am prevenit că-i plicticos.

– Nu-i plicticos, îi explică Gracie. E mai interesant decât ți-ai închipui la prima vedere.

– Sincer, eu nu mă uit la el, draga mea, râse Jonas. Nu merită efortul, zău așa. Dar dacă tu zici că-i interesant, te cred pe cuvânt. Lumea asta are nevoie de tot felul de specimene și, după cum ți-am mai spus, voi doi vă potriviți perfect în lanțul trofic.

– Of, tu și lanțul tău trofic! pufni Hans. Pentru un om căruia îi place să se creadă de o inteligență superioară, spui o mulțime de tâmpenii!

– Ssst! îi potoli Gracie. Vreau să mă relaxez. Măcar o dată încercați să fiți drăguți unul cu celălalt.

– Gracie, am să fiu drăguț cu Hansworthy numai și numai de dragul tău, declară Jonas.

– Nu-ți prea stă în fire, Jonas, dragule, comentă Hans.

Gracie râse.

– Jonas, Pierre crede că ești îndrăgostit de mine, spuse ea.

N-ar fi avut curaj să vorbească despre asta dacă n-ar fi fost ușor amețită. Simți un curent de energie între cei doi bărbați și deschise repede ochii.

Jonas se uita la unchiul Hans, ale cărui buze se arcuiseră, pecetluind un secret care o izbi pe Gracie în plin. Își aminti de noaptea în care îi surprinsese pe unchiul ei și pe Guido Vanni în bucătărie, și simți cum i se oprește inima-n piept. Era cu putință, oare, ca Jonas să fi fost, de fapt, îndrăgostit de unchiul Hans?

– Ei bine, are dreptate. Chiar te iubesc, Gracie, răspunse Jonas.

– Și eu te iubesc, Jonas, declară Gracie, prefăcându-se că nu băgase de seamă privirea schimbată de cei doi. De ce ții neapărat să mă măriți, unchiule Hans? Dacă mă mărit cu Pierre, am să trăiesc departe de tine și va trebui să găsești alt pictor restaurator. În plus, Rutger ține mult la mine și are să fie trist să rămână de unul singur.

– Nu sunt naiv, Gracie, răspunse unchiul Hans. Chiar dacă te măriți cu Pierre, vei continua să lucrezi pentru mine, numai că vei intra într-un cerc de oameni sofisticați din Paris. Pierre de la Croix provine dintr-o familie înstărită de colecționari. Nu ți-a spus?

Gracie se ridică în capul oaselor.

– Nu, nu mi-a spus.

– Cum crezi că am ajuns să-l cunosc?

– Cum ajungi să cunoști pe toată lumea? i-o întoarse Gracie.

– *Touché*[58]! chicoti Jonas. Uite că mă cunoşti pe *mine*, iar eu nu sunt colecționar.

Unchiul Hans ridică, iritat, din umeri, fără să ia în seamă remarca lui Jonas.

– Prezența dumitale aici, la vilă, nu-i în nici un caz un *fait accompli*[59], domnule Blythe, zise el, după care reveni la subiectul inițial: L-am cultivat pe Pierre cu atenție, cu grijă și perseverență. De ani întregi vând tablouri familiei lui, iar bunică-sa, care, din păcate, nu mai e printre noi, mi-a încredințat sarcina de a vinde o parte din colecția ei atunci când s-a îndatorat în urma unor cheltuieli exagerate, de la care nu s-a putut abține. Și astfel s-a ales cu destui bani cât să cheltuiască alți zece ani cu aceeași nechibzuință.

– Ai fost atrasă în cursă, Gracie, comentă Jonas. Unchiul tău e un șmecher cinic.

– E drept că Gracie are doar douăzeci și doi de ani, dar e cu mult mai înțeleaptă decât cei de vârsta ei. Știe bine cum procedez eu, așa-i, draga mea?

– Cred că da, răspunse Gracie. Dar tot nu vreau să mă mărit cu Pierre.

– Ai să te măriți, o asigură unchiul ei. Ai să înțelegi cu timpul că o căsătorie nu înseamnă întotdeauna dragoste, ci mai curând relații.

– Dar dacă poți obține și una, și alta, de ce să te mulțumești doar cu jumătate? interveni Jonas cu o remarcă de bun-simț.

Gracie râse.

– Chiar așa, de ce?

Se gândi la Tancredi, care ar fi îndeplinit ambele condiții, lucru pe care ea l-ar fi putut mărturisi dacă s-ar fi căzut să-i facă vreo confidență unchiului Hans.

– Poți iubi pe oricine dacă vrei să obții ceva de la el, zise Hans.

Jonas ridică din sprânceană.

– Și cu cât vrei mai mult, cu atât iubești mai mult, spuse el.

– Sau pur și simplu poți iubi pe cineva pentru el însuși, adăugă Gracie, care se simțea din ce în ce mai toropită de soare. Puțin îmi pasă de câți bani are un bărbat, sau de poziția lui socială. Eu vreau să iubesc pe cineva care să mă iubească la rândul său, indiferent de valorile materiale.

– Cât ești de romantică, draga mea! exclamă Jonas. Te admir sincer pentru inima ta nobilă. Eu și Hansworthy nu avem aceeași puritate sufletească.

– Cândva am avut-o, zise Hans. Dar dezamăgirea mi-a umbrit imaginea despre lume.

Gracie simți cum începea s-o fure somnul. Mai apucă să-l audă pe Jonas suflând un nor de fum și adăugând aproape în șoaptă:

– Pe urmă ai întâlnit pe cineva care ți-a redat încrederea în iubire, așa-i, Hansworthy?

În ziua în care urma să se înapoieze în Italia, Gracie îi spuse lui Pierre că, deși îl considera galant, plin de farmec și tot ce-i mai promisese el să fie, totuși nu-i împărtășea sentimentele. Pierre nu reacționă prea bine. Era atât de convins că avea să reușească, odată cu trecerea timpului, s-o facă să se răzgândească, încât refuza să se împace cu situația.

– Am să vin în Toscana și am să-ți arăt cât sunt de perseverent, zise el, în timp ce Gracie făcea tot posibilul să-l convingă să renunțe. Tânjea să-l revadă pe Tancredi și nu voia ca venirea lui Pierre să-i îngreuneze situația. Știa că unchiul Hans era dezamăgit, iar asta îi crea un sentiment de vinovăție. La urma urmei, n-ar fi putut niciodată să-i arate unchiului Hans atâta recunoștință câtă merita pentru ceea ce-i oferise. Își dorea din tot sufletul să-i poată face pe plac în alt fel, dar el era decis să-i găsească un soț convenabil pentru el și refuza să considere închis capitolul „Pierre“. N-o acuză nici măcar o singură dată de lipsă de recunoștință, însă Gracie socotea că, în sinea lui, așa gândea: unicul lucru pe care-l voia de la ea era ceva ce ea refuza să accepte.

Jonas își luă rămas-bun cu părere de rău.

– Trebuie să vii la Paris, zise el. Moda pariziană e superbă.

O îmbrățișă cu putere.

– Nu te mărita cu Pierre, îi șopti. Ești mult prea sus față de el pe lanțul trofic.

– Bine, dar…

– Știu ce ți-am spus și retractez, ceea ce mi se întâmplă foarte rar. Draga mea, tu ești un iepuraș, iar el e un lup. O să te devoreze. La fel și Hansworthy, dacă n-ar fi unchiul tău!

– Pe tine n-o să te devoreze? întrebă ea, lăsându-și capul într-o parte și râzând malițios.

– Nu, fiindcă am să-l înhață eu primul!

Gracie era nespus de fericită să se întoarcă la Villa Colomba. Călătoria pe drumul prăfuit care ducea spre casă i se părea la fel ca îmbrățișarea unui vechi și bun prieten. Ridică privirea înspre colina pe care se înălța Castello, scăldat în lumina arămie a după-amiezii târzii, și se întrebă dacă Tancredi era acolo, privind în vale și așteptând ca ea să se înapoieze acasă.

Ajunseră la vilă, unde Rutger, în halat de lucru, aștepta, răbdător, înapoierea lor. Gracie sări din mașină și-l strânse în brațe. El râse încetișor și o bătu ușurel pe spate cu un gest stângaci, fiindcă nu se simțea în largul lui în fața manifestărilor fizice de afecțiune. Gracie respiră mirosul de terebentină și ulei din părul lui, bucurându-se că, în sfârșit, ajunsese acasă. Gaia o îmbrățișă atât de strâns încât aproape c-o săltă de la pământ, iar ceilalți servitori renunțară la formalisme și o îmbrățișară și ei. Vorbeau cu toții deodată. Entuziasmul generalizat învăluia vila cea liniștită și umbroasă într-o lumină deosebită.

Gracie nu avu mult de așteptat până să ajungă din nou în brațele lui Tancredi. Cum contesa umpluse castelul de oaspeți, se vedeau nevoiți să se întâlnească pe o colină îndepărtată, lângă o fermă abandonată, unde stăteau adesea la un picnic. Era un loc ferit, înconjurat de câmpuri aurii de grâu și de plantații de viță-de-vie. Acolo se așezau sub un platan, pe iarba cu pete de umbră și lumină, unde doar păsările și greierii erau martorii iubirii lor.

– Timpul s-a scurs groaznic de încet fără tine, zise el, sărutând-o cu tandrețe pe frunte.

Ea se lipi de trupul lui, oftând fericită.

– Așa a fost și pentru mine, îi răspunse. Am numărat zilele până la întoarcere.

– Ți-a găsit unchiul tău un soț potrivit? întrebă el, cu râsul nonșalant al bărbatului care se știa iubit mai mult decât oricare altul.

– Da, dar din păcate pe mine nu mă atrage cu nici un chip.

– Ce nu-ți convine? continuă Tancredi, amuzat de acest joc.

– Faptul că nu ești tu, zise ea, iar el o strânse la piept și o sărută din nou.

– Și ce i-ai spus unchiului tău?

– Că nu-i pe gustul meu. În realitate, unchiul Hans nu se gândește la mine, vrea doar să-și consolideze niște relații pentru bunul mers al afacerilor lui. Pierre de la Croix vine dintr-o familie de colecționari bogați.

– La fel ca mine, zise Tancredi. Păcat că încă nu-i putem spune despre noi.

– Încă?

– La un moment dat, am să divorțez de Petronella și am să mă însor cu *tine*. Atunci o să-i putem spune și unchiului tău. Cred că o înrudire cu familia Montefosco îl va bucura peste măsură.

Ea zâmbi, încurajată să-l audă vorbind despre căsătorie.

– Pentru unchiul Hans, ar fi căsătoria ideală.

– Dar pentru tine?

– Și pentru mine… șopti Gracie, după o clipă de ezitare, fiindcă în spatele imaginii fericite și pline de farmec a mariajului exista realitatea urâtă a pătrunderii într-o lume strălucitoare, căreia nu-i aparținea. Și pentru mine ar fi căsătoria ideală, răspunse ea ca să-i facă plăcere.

Adevărul era însă că ar fi preferat să trăiască așa întotdeauna, întâlnindu-se în taină și păstrând secretul iubirii lor doar pentru ei.

– Fiindcă veni vorba de familia Montefosco, urmă el. Acum mătușa Livia se consideră mare colecționar de artă și se străduiește s-o convingă pe mama să facă o expoziție comună la New York, cu toate tablourile bunicului. Are o relație la Muzeul Metropolitan de Artă, iar persoana aceea crede că ar fi o idee foarte bună. Marea Colecție Montefosco, adăugă el, râzând. Poți să-ți închipui?

– Sigur că pot. E o colecție fabuloasă. Mai ales acum, după ce toate tablourile au fost curățate și restaurate.

– Vor expune și falsul nostru, spuse el.

Era limpede că ideea îl umplea de încântare, fiindcă Gracie îi simți fiorul de plăcere.

Numai că ea nu-i împărtășea entuziasmul. O umbră îi întunecă sufletul. Nu fusese nici o clipă vorba ca tabloul falsificat de ea să facă obiectul unei expertize la New York. Însă Tancredi nu părea deloc neliniștit.

– Pentru mine va fi o revanșă tacită să știu că tabloul cu care se va mândri Bruno la Muzeul Metropolitan e, de fapt, o copie. Nu mă interesează să fie umilit în public. Mi-e de ajuns să știu eu.

Gracie spera că expoziția n-avea să fie organizată niciodată.

Capitolul 23

În lunile care urmară, Gracie uită de expoziție. Tancredi nu mai pomeni de ea, iar Gracie presupuse că mama lui luase hotărârea de a nu împrumuta jumătatea *ei* de colecție Montefosco. Cu siguranță că jumătatea lui Bruno nu era de ajuns pentru o expoziție.

În decembrie, Gracie se duse la Londra, ca să petreacă Crăciunul cu familia. Trecuse un an de la ultima ei vizită. De data asta, călătorea singură, fiindcă unchiul Hans alesese să meargă la schi în Alpii francezi. Băiețelul lui Joseph avea acum aproape patru luni, iar soția lui rămăsese însărcinată cu cel de-al doilea copil, despre care cu toții sperau să fie o fată. Joseph se îngrășase. Nu mai era flăcăul slăbănog din vremea în care Gracie plecase în Italia cu unchiul Hans, ci un tânăr solid și lat în umeri, director de conturi la o prestigioasă agenție de publicitate, fapt cu care se lăuda fără rețineri. *E limpede că și-a făcut o situație*, își zise Gracie. Cât despre mama ei, ea arăta mai îmbătrânită, mai obosită și mai slabă. Gracie n-o văzuse de douăsprezece luni, răstimp în care Greet îmbătrânise vizibil. Cu toate astea, repeta că se simțea bine și că, mulțumită copiilor și fratelui ei, nu ducea lipsă de nimic.

– Nu sunt pretențioasă, spuse ea. Acum, că am un nepot, nu-mi mai trebuie nimic. Tu când ai de gând să te măriți și să faci copii, Gracie? Doar nu i-am dat voie lui Hans să te ducă în Italia ca să te închidă între patru pereți și să te țină departe de cei care te-ar putea cere de soție, bombăni ea.

– Sunt încă tânără, protestă Gracie.

– Și da, și nu, replică, sec, Greet. La vârsta ta eu eram deja măritată și aveam doi copii. Timpul zboară, curând n-ai să mai fii tânără, iar atunci n-o să te mai vrea nici un bărbat. Ține bine minte ce-ți spun: chiar acum, pe când vorbim, există fete istețe care pun mâna pe cei mai buni bărbați. Ai să te alegi doar cu rămășițele.

Gracie nu luă în seamă comentariile mamei ei. Știa că n-avea să se aleagă cu resturile, fiindcă deja avea tot ce era mai bun.

Cât timp rămase la Londra, profită de prilej și se duse să viziteze Galeria Națională și Muzeul Albert și Victoria. Se plimbă împreună cu mama ei prin Hyde Park și o invită la ceai la Fortnum & Mason, unde mâncară biscuiți cu gem și frișcă. Joseph reuși să facă rost de bilete la un spectacol în West End, după care luară cina împreună, într-un restaurant elegant din Soho. *Maître d'hôtel*[60] îl cunoștea pe Joseph, așa că îi întâmpină cu toate onorurile, fapt care-i dădu lui Joseph o stare de spirit excelentă pentru restul serii.

La începutul lui ianuarie Gracie lăsă în urmă Londra, înapoindu-se în Italia fără regret. I-ar fi plăcut s-o ia pe mama ei să locuiască în Villa Colomba, fiindcă astfel n-ar mai fi fost nevoie să meargă niciodată la Londra. Ea și Joseph nu fuseseră niciodată foarte apropiați, iar faptul că trăiseră atât de departe unul de celălalt nu făcuse decât să-i înstrăineze și mai mult. De n-ar fi fost mama ei, Gracie n-ar fi avut nici un motiv să mai vină la Londra.

Unchiul Hans se întoarse la Villa Colomba la sfârșitul lui februarie, după o lună petrecută la Paris în prelungirea vacanței de la Chamonix. În ciuda pânzelor aduse cu el și a relațiilor pe care și le făcuse, nu era entuziasmat ca de obicei. Ca și cum ar fi luat cu el vremea de la Paris, care plutea în jurul lui precum un nor gros și cenușiu, făcându-l mereu morocănos. După ce deschise cadourile aduse de el, Gracie înțelese că și Jonas îl însoțise în călătorii. Erau acolo rochii în culori vii, fuste scurte și pantofi asortați, cu vârf ascuțit, taioare de lână și ciorapi de mătase, toate alese cu grijă ca să-i pună în valoare silueta, părul și ochii, așa cum numai Jonas ar fi putut s-o facă. Și totuși, când Gracie pomeni numele lui Jonas, unchiul Hans pufni disprețuitor și zise:

– Domnul Blythe e ca laptele stricat, și nimic nu-i mai rău decât un lapte acrit.

Gracie îi remarcă tonul caustic, care era ceva nou. Se părea că tachinările lor amicale merseseră prea departe.

Gracie înțelese că nu trebuia să mai aducă în discuție numele lui Jonas. Spera că orice s-ar fi întâmplat între cei doi, aveau să reușească să depășească momentul și să redevină prieteni, măcar pentru motivul că ea dorea ca unchiul Hans să fie iar ca înainte. Dar lunile trecură, iar unchiul Hans continuă să plece și să se întoarcă acasă fără ca starea lui de spirit să devină mai bună.

În primăvară, Tancredi o anunță pe Gracie că, până la urmă, Bruno și contesa aveau să-și prezinte colecția la Muzeul Metropolitan de Artă din New York, expoziția urmând să aibă loc primăvara următoare.

– Toată colecția? întrebă Gracie, sperând că tabloul din epoca barocă falsificat de ea n-avea să fie inclus în expoziție.

– *Toată* colecția, răspunse Tancredi, apoi zâmbi. Mă umple de încântare faptul că îngâmfatul de Bruno se va fuduli cu un fals.

– Nu ți-e teamă că cineva are să descopere că-i doar o copie? întrebă Gracie, rozându-și, neliniștită, unghia de la degetul mare.

– Ce contează? Dacă se va descoperi, cu atât mai bine. Unchiul Bruno va fi umilit în public. Poate că se va isca chiar un scandal! râse el. Sau poate c-o să mi-l dea mie, iar atunci o să-l putem arde. Nu va mai trebui să ascund originalul furat. Cred că asta ar fi soluția perfectă.

Fără îndoială că era o soluție, recunoscu Gracie în sinea ei, fără să înțeleagă de ce îi era atât de teamă. Fiindcă se temea. Umbra care-i acoperise sufletul plana acum asupra ei, refuzând să se lase alungată.

Temerile ei se materializară abia în octombrie. Unchiul Hans primi un telefon de la Livia Montefosco, prin care-l informa că tabloul lui Piero Bartoloni era, cel mai probabil, un fals. Hans, care nu văzuse decât originalul, nu copia realizată de Gracie, rămase uluit.

– Îmi cer scuze că vă contrazic, doamnă contesă, dar, dacă ar fi fost un fals grosolan, așa cum sugerați dumneavoastră, ne-am fi dat seama de asta atunci când l-am curățat. Dar nici Rutger, nici

Gracie n-au remarcat nimic. Trebuie să fie lucrarea unui falsificator genial.

Gracie și Rutger ridicară ochii de pe șevaletele la care lucrau și schimbară o privire între ei.

– Dacă e un fals, atunci e al naibii de reușit, zise Rutger, scărpinându-se în cap. Tu l-ai curățat, Gracie, așa-i?

Gracie încuviință din cap și ridică din umeri.

– N-am remarcat nimic deosebit, spuse ea.

Își ascunse din nou fața în spatele șevaletului, simțind cum sângele i se suia în obraji, trădându-i vinovăția. Faptul că un tablou din colecția Montefosco fusese depistat ca fiind un fals nu era îngrijorător pentru unchiul Hans, își zise ea, fiindcă el nu avusese nimic de a face cu achiziționarea picturii. Însă Gracie știa foarte bine că, din când în când, unchiul ei îi vânduse câte un fals bunicului lui Tancredi – și chiar se mândrea cu asta. Prin urmare, n-ar fi fost bine dacă experții newyorkezi s-ar fi simțit obligați să arunce o privire la întreaga colecție. Desigur, era puțin probabil, însă, în imaginația paranoică a lui Gracie, faptul părea perfect posibil.

După felul în care decurgea conversația, cu siguranță că Livia Montefosco era furioasă. Unchiul Hans îi vorbea calm și blând, liniștind-o și spunându-i că nu era vorba de „umilire în fața elitei societății newyorkeze“, după cum se exprimase ea, ci, din păcate, de un incident cât se poate de obișnuit în cazul unei colecții atât de vechi și de mari.

– Faptul că s-a descoperit un tablou atribuit în mod greșit nu înseamnă că există și altele la fel. E puțin probabil, îi zise el. *Extrem de puțin* probabil.

Gracie avea inima cât un purice, blestemând ziua în care venise cu o idee atât de nesăbuită. Singura rază de lumină în bezna care se abătea asupra ei era gândul că Tancredi se bucura de umilirea unchiului său. Dar asta nu era de ajuns ca să-i liniștească temerile, așa că ședea acolo, asudată din cap până-n picioare, întrebându-se dacă trebuia să mărturisească ceea ce făcuse sau să tacă și să spere că lucrurile aveau să se aranjeze de la sine.

Discuția telefonică se prelungi vreme de jumătate de oră, însă lui Gracie i se păru că durase mult mai mult. Fiecare minut era o povară de neîndurat. Livia oscila între supărare pe Hans, care n-o scutea de rușine recunoscând că era vorba de un fals, și autocompătimire pentru ceea ce ea considera a fi umilire în public.

Când, în sfârșit, convorbirea se încheie, Hans puse receptorul în furcă și se întoarse către cei doi. Gracie îndrăzni să ridice ochii la el. Atitudinea detașată cu care o abordase pe Livia Montefosco făcuse loc unei expresii de neliniște reală, dublată de ceva cu mult mai rău. Rutger își împinse ochelarii cu lupă pe creștetul capului și puse penelul deoparte. Gracie simți cum aerul încremenea în jurul ei. Dacă vreo clipă se gândise să-i spună unchiului Hans adevărul, acum nici prin gând nu-i mai trecea. Chipul lui încruntat era cu totul diferit de expresia obișnuită, chiar și de cea pe care o avea atunci când se afla în toane proaste. Părea un alt om. Iar acest necunoscut din fața ei o umplea pe Gracie de spaimă.

– Avem o mică problemă, zise, iar tonul lui calm și liniștit nu făcu decât să sporească teama lui Gracie.

– Am mai avut și altă dată mici probleme, Hans, spuse Rutger, la fel de calm și de liniștit. Și le-am depășit cu bine.

– Adevărat. Falsificarea de tablouri nu-i o meserie lipsită de riscuri. Numai că problema de acum e neașteptată și pică foarte prost.

– *Eu* am curățat tabloul, unchiule… începu Gracie.

– Nu, nu l-ai curățat.

Privirea unchiului Hans ar fi putut preschimba și o flacără într-un sloi de gheață. Gracie nici nu îndrăznea să răsufle.

– Dacă l-ai fi curățat, ți-ai fi dat seama imediat că nu-i original. Aici nu-i vorba de un fals de calitate, ci de treabă de amator, și orice nătâng ar fi putut și ar fi *trebuit* să-și dea seama.

Gracie simți din nou impulsul să-i spună adevărul, dar pierdu și acest prilej, fiindu-i foarte teamă. Iar dacă adevărul nu era o opțiune, nu rămânea decât alternativa, și anume: să mintă până la capăt.

– Nu l-am curățat, unchiule, mărturisi ea, cu ochii în lacrimi. Mi s-a părut că nu-i cazul. Am greșit…

– Ai făcut o mare greșeală, Gracie, o greșeală care ne-ar putea costa scump pe toți.

– Și acum ce pot să fac?

– Să te rogi Domnului.

Și, spunând asta, unchiul Hans se duse în atelier, trântind ușa în urma lui. Gracie nu îndrăznea să se uite la Rutger. Simțea dezaprobarea lui ca pe o mantie de fier care-i strângea umerii. Neputând să mai suporte atmosfera din încăpere, se ridică și ieși în fugă. Doamne, ce făcuse de dragul iubirii! De-ar fi știut că tabloul urma să ajungă sub lupa experților dintr-un renumit muzeu, și-ar fi dat toată silința, așa cum o învățase unchiul Hans cu atâta trudă. Acum ar fi fost gata mai curând să moară decât să recunoască faptul că era pictat de mâna ei. Dezamăgirea unchiului Hans față de munca ei neglijentă ar fi fost mai greu de îndurat decât închisoarea ca pedeapsă pentru complicitatea la infracțiunile lui.

Gracie porni cu bicicleta pe drumul care ducea în câmp deschis. Nu știa încotro se ducea, nu voia decât să lase în urmă Colomba și să nu se mai întoarcă niciodată. Îi dezamăgise pe unchiul Hans și pe Rutger, două dintre ființele la care ținea cel mai mult pe lume. Și pentru ce? Pentru un bărbat de a cărui iubire nu mai era acum atât de sigură. În timp ce pedala, cu viile și dealurile defilând pe lângă ea într-un amestec neclar de roșu și galben – din pricina lacrimilor care-i împăienjeneau vederea – începu să se îndoiască de justețea alegerilor ei. Făcuse Tancredi vreun gest ca să divorțeze de soția lui? Vorbise adeseori despre asta, îi făgăduise o viață împreună cu el atunci când avea să sosească momentul potrivit, și, de fiecare dată, *ea* fusese cea care dăduse înapoi, de teama lumii în care trăia el. Nu cumva Tancredi profitase de nesiguranța ei tocmai fiindcă așa îi convenea cel mai mult? Își aminti că el nu încercase niciodată s-o convingă. Nu încercase nici măcar să-i dea asigurări, ci doar vorbise despre căsătorie la fel cum vorbește cineva despre o fantezie fără nici o șansă să devină realitate. Gracie știa că Tancredi n-ar fi vrut ca legătura lor să ia sfârșit, de asta era sigură. Dar nu era la fel de sigură că el avea curajul să pună punct unui mariaj, ceea ce ar fi stârnit un adevărat scandal în familie și în societatea de la Roma. Cei din familia Montefosco erau catolici convinși, care considerau divorțul ca fiind ceva imoral. Tancredi și-ar fi sfidat nu doar familia, dar și credința. Făcuse un legământ în fața Domnului, un legământ pe care nici o ființă omenească nu-l putea dezlega. Gracie nu se putea aștepta la vreun sprijin nici din partea mamei lui. Așa aeriană și boemă cum părea ea, Gracie intuia că, atunci când venea vorba de structurile lumii ei, contesa devenea, probabil, la fel de inflexibilă și de tradiționalistă precum erau toți ceilalți. Un bărbat își lua o amantă, unii – chiar mai multe, dar nu se însura cu amanta, mai ales dacă amanta provenea dintr-o clasă socială inferioară. Gracie auzise că nicăieri nu exista o lume mai snoabă decât la Roma.

Burnița atunci când Gracie porni pe drumul de întoarcere către vilă. Nu băgase de seamă norul vaporos care se apropia dinspre mare. Acum el se așternuse deasupra văii ca o pâclă rece și umedă. Îi amorțiseră mâinile pe ghidon, fiindcă, în graba ei, uitase să-și ia mănuși. Ridică privirea către Colladoro, însă castelul cocoțat în vârf de deal rămânea ascuns în cețuri. Cândva privise creasta dealului cu dor în suflet. Acum, însă, inima îi era chinuită de îndoieli, și o durea să se uite înspre castelul cândva atât de plin de făgăduințe. *Bine că nu-l pot vedea*, își zise ea, cu tristețe.

Ajunse la vilă și văzu că Gaia o aștepta în prag. Stătea cu brațele încrucișate și-și trăsese un pulover peste trupul durduliu. Se legăna de pe un picior pe altul din pricina frigului.

– Ce ți-a venit să te plimbi cu bicicleta pe vremea asta? întrebă ea, în timp ce Gracie își propti bicicleta de zid și începu să alerge pe alee, cu părul ud și lipit de cap. Ai să răcești zdravăn.

– Trebuia să plec din casă.

Gaia o prinse de braț.

– Am un mesaj pentru tine de la Tancredi, îi șopti.

Gracie o privi fără chef, iar Gaia se încruntă văzându-i privirea tulbure.

– A telefonat. Vrea să te duci la Castello mâine după-amiază. El vine cu mașina de la Roma în noaptea asta.

Gracie știa de ce voia el s-o vadă. Voia să sărbătorească umilirea unchiului Bruno. Schiță un zâmbet vag. *Umilirea unchiului lui Tancredi ar putea să însemne sfârșitul pentru unchiul meu*, își zise Gracie, cu amărăciune.

– Mare curaj a avut să sune aici, spuse ea, intrând în casă.

Gaia o urmă, fericită să închidă ușa după frigul de afară.

– Trebuie să fie ceva important.

– Nu cred, își dădu Gracie cu părerea.

– Te simți bine? întrebă Gaia.

Gracie oftă și se întoarse către prietena ei, privind-o plină de resemnare.

– N-are să se însoare niciodată cu mine, așa-i? zise ea.

Gaia șovăi, iar ezitarea ei îi vădea gândurile cu mai multă sinceritate decât ar fi putut s-o facă prin cuvinte.

– Sunt convinsă că da, într-o bună zi, răspunse ea.

– Ba nu, n-are să fie așa. Ar fi trebuit să-ți urmez sfatul atunci când am descoperit că-i însurat.

Râse fără veselie.

– Ironia e că nu vreau să fiu contesa Bassanelli, nici să trăiesc într-un palazzo din Roma. Eu nu vreau decât să fiu cu el aici, în Colladoro.

– Nu poți să ai și una, și alta, îi spuse Gaia.

Gracie ridică din umeri. Gaia o urmă în bucătărie.

– Dar ce s-a întâmplat? Domnul Hollingsworth e într-o dispoziție oribilă în după-amiaza asta, iar domnul Janssen nu-i nici el în toane mai bune. A murit cineva?

Gaia voise să facă o glumă, însă pentru Gracie subiectul era prea dureros.

– N-am curățat ca lumea un tablou și tocmai acela s-a dovedit a fi un fals, îi spuse Gracie.

– Nu înțeleg de ce ar trebui să ai necazuri pentru asta, zise Gaia, punându-și mâinile în șolduri. Nu mi se pare cinstit.

– Dacă l-aș fi curățat cum trebuie, mi-aș fi dat seama că era un fals.

Gracie începea să creadă în propria minciună.

– Dacă cineva e capabil să recunoască un fals, aceia sunt *Signor* Hollingsworth și *Signor* Janssen. Gaia văzu mirarea de pe chipul lui Gracie și râse. Doar nu-ți închipui că m-ai dus de nas, nu-i așa?

– Nu știu ce vrei să spui.

– Tabloul pe care ai vrut să-l ascunzi de mine în atelierul lui *Signor* Hollingsworth… Știu bine ce faci tu acolo. Dar faptul că știu nu înseamnă că am să te dau în vileag, așa că nu fi îngrijorată. Numai că celor doi ar trebui să le fie rușine că te-au băgat în așa ceva. Ai cuvântul meu că, dacă are să fie vreodată cazul, am să te apăr cu toată ființa mea.

– N-are să fie cazul, răspunse Gracie, înțelegând că Gaia se referea la posibilitatea ca totul să iasă la iveală.

Gaia plescăi din limbă.

– Sigur că nu. Sunt convinsă că *Signor* Hollingsworth e îndeajuns de șiret încât să fi blocat toate căile de acces spre vizuina lui.

Cina decurgea ca de obicei, în sufragerie, alături de unchiul Hans și de Rutger. Hans, care fusese prost dispus încă de la Crăciun, abia dacă scotea o vorbă, lăsând-o, astfel, pe Gracie să vorbească doar cu Rutger, care era prea bun la suflet ca să țină supărarea. Gracie ascultase ani la rând istorioarele unchiului ei, deseori – pe seama vreunui amărât care-i stârnise mânia într-un fel sau altul, dar nici în cele mai rele închipuiri ale ei nu se imaginase *pe sine însăși* drept țintă a furiei lui. Se întreba câtă vreme avea să mai rămână supărat pe ea. Dar n-ar fi trebuit să-și mai pună astfel de întrebări, fiindcă, a doua zi de dimineață, după ce coborî la parter, descoperi că unchiul Hans plecase.

Îl găsi pe Rutger în atelier și-l întrebă unde dispăruse Hans.

– A avut niște treburi urgente, răspunse Rutger, instalându-se pe scăunel, gata să se apuce de lucru.

– Și când se întoarce?

– Doar el știe.

– A plecat în străinătate?

– A plecat la Paris.

Gracie răsuflă ușurată, bucuroasă de faptul că unchiul ei nu se dusese la New York, ceea ce ar fi însemnat că problema creată de ea ar fi fost cu mult mai gravă decât își închipuise. Pentru Hans era absolut firesc să plece la Paris.

– Mai e supărat pe mine? întrebă ea.

Rutger nu-și ridică privirea de pe șevalet.

– Nu te mai gândi la asta, mormăi el, cu un aer absent. Lucrările unchiului tău i-ar putea convinge și pe cei mai mari experți din întreaga lume.

– Sper să ai dreptate.

– În privința asta am mereu dreptate. Cât despre unchiul tău, ei bine, el duce o viață complicată. Despre asta nu știu chiar nimic. Ce va fi va fi.

Gracie nu înțelegea la ce se referea Rutger, dar cum faptul n-avea nici o legătură cu ea, clătină din cap și se apucă de lucru.

În după-amiaza aceea Gracie porni, pe bicicletă, spre castel. Norii de ploaie se îndepărtaseră peste noapte, lăsând pământul umed și sclipind în soare. Ar fi trebuit să fie fericită, la urma urmei, planul ei funcționase, și totuși, simțea o greutate în stomac, pricinuită de teamă.

Tancredi se arătă încântat s-o vadă. O luă în brațe și o trase după el în turn, unde o sărută.

– Am niște vești grozave! exclamă el.

– Știu, răspunse ea, sec. Livia l-a sunat ieri pe unchiul Hans și i-a povestit despre fals. N-a fost deloc încântat.

– Pentru el e totuna, zise Tancredi, cu tâlc. Nimeni n-are să facă vreo legătură cu tine.

– Știu, răspunse ea.

Nu voia să-i dezvăluie faptul că unchiul ei falsificase tablouri pe care i le vânduse bunicului lui. Fără îndoială că acele tablouri se aflau în expoziție. Iar, odată descoperite, vina avea să cadă, fără doar și poate, asupra unchiului Hans.

– N-ar fi trebuit niciodată să încerc să falsific o pictură barocă din secolul al XVII-lea. E aproape cu neputință să realizezi o copie convingătoare. Doar unchiul Hans ar fi capabil de așa ceva. Mi-e atât de rușine, gemu Gracie, cu ochii plini de lacrimi.

Tancredi îi luă fața în mâini.

– Gracie, doar nu ești nefericită… Pe mine m-ai făcut atât de fericit. M-ai făcut cel mai fericit om din lume.

– Dar am pictat cel mai proastă copie din lume.

– Nu contează. De fapt, chiar mă bucur că-i așa. Unchiul Bruno a fost umilit după cum merită. *Eu* am pictura originală, care ar fi trebuit să fie a mea încă de la început, iar *el* a rămas cu o mizerie fără valoare.

– Dar nu înțelegi? Eu sunt cea umilită, fiindcă *eu* am pictat mizeria fără valoare!

– Prostii! A fost o idee strălucită. Nici eu n-aș fi putut veni cu un plan mai bun, oricât mi-aș fi dorit. Ești un geniu! Ești geniul *meu*!

Vru s-o sărute din nou, dar ea se feri.

– Tancredi, trebuie să vorbim.

Se așeză pe scăunelul lui din fața șevaletului, cu mâinile reci împreunate în poală. Iar își uitase mănușile acasă.

Toată veselia lui Tancredi se topi într-o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

Ea oftă din adâncul inimii. Îi făcea rău să-l vadă atât de îndurerat, însă trebuia să aibă cu el discuția decisivă.

– N-ai de gând să divorțezi de Petronella, așa-i?

El se înveseli din nou.

– Iubito, pentru asta ești îngrijorată? Pentru noi? Te iubesc…

Se apropie și îngenunche în fața ei, cuprinzându-i șoldurile cu brațele.

– Caut o cale. Trebuie să ai încredere în mine. E o chestiune delicată. Familia Petronellei e foarte influentă.

– Ai iubit-o vreodată, Tancredi? întrebă ea.

– La vremea respectivă a fost tot ceea ce-mi doream, răspunse el, precaut.

– Adică influență?

– Gracie, lasă-mă să-ți explic. E complicat. Familia mea e în declin. E o familie veche, cândva – bogată și puternică, dar care se dezintegrează de ani buni. *Eu* aveam un nume ilustru, pe care *ea* și-l dorea, iar *ea* avea averea pe care mi-o doream *eu*. Dar m-am schimbat. Acum nu mai vreau așa ceva. Mi-am dat seama că fericirea nu stă în bunăstarea materială. Asta am învățat de la *tine*.

Gracie îl privi printre gene. Ar fi vrut să-i spună că nu-l învățase mare lucru, din moment ce el continua să prețuiască tabloul lui Piero Bartoloni mai mult decât orice altceva. Dar rămase tăcută, în timp ce el încerca s-o convingă că nu mai era legat de bunuri materiale și că devenise un om profund și integru, în stare să iubească.

– Am rătăcit drumul, Gracie. Mi-am irosit tinerețea în plăceri, gândindu-mă doar cum să-mi fie mie bine, risipind banii primiți și mânjind numele familiei. Mi-am dat seama că făcusem o prostie. Voiam ca bunicul să fie mândru de mine. Familia Petronellei era îndeajuns de bogată cât să redea familiei noastre strălucirea de odinioară. Știam că bunicul avea să fie de acord. Mi-am închipuit că, astfel, reintram în grațiile lui. Căsătoria cu Petronella ar fi compensat cumva neajunsurile pe care le creasem familiei mele.

Văzând expresia ei confuză, adăugă, timid:

– Sigur că o și plăceam. Eram prieteni.

– Dar ea îți va face copii și n-ai s-o părăsești niciodată, spuse Gracie, simțind cum i se opreau cuvintele în gât, fiindcă simplul gând îi era cu neputință de îndurat.

Tancredi clătină din cap.

– Ea nu vrea copii.

Din privirea lui îndurerată, Gracie înțelese că, prin căsătoria cu o astfel de femeie, Tancredi nimerise, fără să vrea, într-o închisoare.

– Îmi pare rău… începu ea, simțind cum i se umplea inima de milă.

– Ar fi trebuit să-ți spun, răspunse el.

– Nu-i nimic.

– N-am putut…

– Înțeleg, îl liniști, trecându-și degetele prin părul lui. E greu de pus în cuvinte.

Ar fi vrut să-i spună că ea i-ar fi dăruit nenumărați copii. Câți ar fi vrut el. Dar Tancredi renunță la subiect și, din felul în care își schimbă expresia, Gracie înțelese că era obișnuit să-și ascundă dezamăgirea.

Îl lăsă s-o tragă spre el, însă, în sinea ei, nu mai avea nici o speranță. Deși nu avea copii, Tancredi nu-și putea părăsi totuși soția. Gracie îl iubea în egală măsură pentru defectele și pentru calitățile lui, dar tocmai defectele – slăbiciunea și lașitatea – aveau să-l împiedice întotdeauna s-o înfrunte pe soția lui și să-i ceară să divorțeze. Gracie bănuia că Tancredi n-avea curajul să-și sfideze familia și religia. În adâncul inimii, știa că n-avea să fie al ei niciodată. Trebuia să vină o zi în care ea avea să fie nevoită să plece de lângă el.

Făcură dragoste în cămăruța din vârful turnului – o dragoste cu atât mai intensă cu cât mai inevitabil îi era sfârșitul –, iar Gracie se agăță de el ca și cum aceste momente prețioase ar fi fost ultimele. Tancredi nu părea să bage câtuși de puțin de seamă tristețea ei. Era mult prea preocupat să-și sărbătorească triumful. Privind în ochii ei strălucitori, se mulțumi să-i zâmbească afectuos, tachinând-o că era prea sentimentală.

– Ador felul tău de a trăi fiecare moment cu toată ființa, îi zise el. Îți citesc pe chip ca într-o carte deschisă.

Gracie îi zâmbi cu tristețe, fiindcă știa că nu era așa.

Săptămânile următoare se scurseră încet, ca și cum timpul și-ar fi târșâit picioarele. Niște picioare grele, îndărătnice și speriate. Și peste Villa Colomba se așternuse o atmosferă mohorâtă, chiar dacă Rutger și Gracie își vedeau de munca lor ca de obicei. Atunci când, în sfârșit, unchiul Hans se întoarse, aduse cu el primii fulgi. O lume albă o întâmpină pe Gracie, la trezire, dincolo de fereastră,

însă priveliștea aceea pitorească nu reuși să-i alunge neliniștea. Dând cu ochii de unchiul Hans, deveni și mai neliniștită.

Unchiul Hans slăbise mult. Era tras la față, oasele pomeților îi ieșeau în afară, ochii îi păreau mai mari, iar din căutătura lor răzbătea, în chip ciudat, o undă de spaimă. Hainele atârnau pe el ca pe un cuier. Avea un aer absent, fuma neîncetat și golea, cu mâini tremurânde, pahar după pahar de whisky. Deși se înapoiase cu obișnuita-i povară de pânze vechi și de tablouri cumpărate la licitație, acestea păreau să nu-i mai facă nici o plăcere. Gracie se întreba dacă fuseseră găsite și alte falsuri în colecția Montefosco, dar îi era prea teamă să întrebe. Hans nu-i vorbea. N-o ignora, doar că părea preocupat de alte lucruri. Nu-i mai adusese rochii, ca de obicei. Nu-i cumpărase nimic, iar Gracie se temea că rămăsese supărat pe ea și că o pedepsea pentru greșeala făcută.

Cu Rutger însă stătea de vorbă. Amândoi dispăreau în atelierul lui Hans, închizând ușa în urma lor. Gracie își lipea urechea de lemnul ușii, dar nu reușea să prindă decât câte un cuvânt neclar, spus în olandeză. Presupunea că se fereau să vorbească în prezența ei fiindcă ea fusese cea care nu identificase falsul, drept pentru care era foarte posibil ca, în urma acelei omisiuni, să se trezească, în curând, cu detectivii la ușa lor. Gracie își rodea unghiile până la carne, fără să se poată concentra asupra muncii ei. Era pentru prima oară când își dorea să nu se fi aflat în Villa Colomba. Ar fi vrut să fi fost acasă, în Camden, în locuința umedă și sărăcăcioasă în care crescuse odinioară.

Și totuși, pe Gracie n-o trăgea inima să plece la Londra. Nici măcar de Crăciun. Rutger se înapoie în Olanda, însă Gracie rămase la Colomba, împreună cu unchiul Hans. Ar fi vrut s-o invite pe mama ei în Italia, dar știa că nu era momentul să-i ceară așa ceva unchiului ei. Acum își dădea seama că, dacă el ar fi vrut ca sora lui să-l viziteze în Italia, ar fi invitat-o cu multă vreme în urmă. Cât despre Joseph, Gracie se îndepărtase mult de el. Pur și simplu, erau ca doi străini. Gracie se gândea la familia pe care o lăsase în urmă și la familia pe care și-o făcuse alături de unchiul ei. Deprimată, regreta că plecase de acasă cu ani în urmă. Atunci nu-și dăduse seama cât de importantă era familia. Însă acum înțelegea, fiindcă avea sentimentul că o pierduse.

În dimineața de Crăciun, Gracie se trezi simțind o greutate la picioarele patului. Deschise ochii și văzu că era un pachet învelit în hârtie cafenie și legat cu o sfoară. Îl trase spre ea și se apucă să-l desfacă. Îi bătea inima la gândul că unchiul Hans o iertase. Altfel, de ce i-ar fi cumpărat un cadou?

Rupse hârtia, dând la iveală o cutie veche de lemn, cu o cheiță vârâtă într-o broască mică, aurită. Răsuci cheia și sălta capacul. Înăuntru se afla o tavă cu pensule frumos aranjate, fiecare în lăcașul ei. Gracie ridică tava din cutia căptușită cu fâșii de satin. Dedesubt se afla un alt compartiment, plin cu unelte specifice meșteșugului ale cărui taine unchiul Hans i le dezvăluise cu atâta pricepere. Gracie era uimită. De ce i-ar fi dăruit unchiul Hans o cutie cu pensule și unelte, când ea avea aici, la Colomba, tot ceea ce-i trebuia? Închise capacul și abia atunci observă inițialele gravate cu litere de aur: H.E.H., adică „Hans Edward Hollingsworth".

Era cutia *lui*.

Gracie sări jos din pat, cuprinsă de panică. Își puse repede halatul și alergă la dormitorul unchiului ei. Ușa era închisă. Bătu în ea și așteptă, dar dinăuntru nu veni nici un răspuns. Bătu din nou, de data asta mai tare. Apăsă pe clanță. Camera era cufundată în penumbră. Perdelele date deoparte dezvăluiau, prin sticla ferestrelor, o lume albă care începea să se trezească odată cu ivirea zorilor. Se uită la pat, care era făcut cu grijă. Papucii lui se găseau pe covorașul de lângă pat. Îi văzu și halatul, întins peste cuvertură. Ca și cum unchiul Hans, înainte să iasă din cameră, și-ar fi dat silința ca totul să fie în ordine.

Gracie coborî la parter în picioarele goale. Era atât de speriată, încât nici nu luă în seamă dalele reci ca gheața pe care păși, în drum spre bucătărie.

– Unchiule! strigă ea.

Casa rămânea cufundată în tăcere, doar pendula din hol continua să bată ritmic. Gracie își aminti cum dăduse peste unchiul Hans în momentul lui de intimitate alături de Guido Vanni, în bucătărie, dar acum nu putea fi vorba de așa ceva. Nici un servitor nu venea la vilă de Crăciun și, în plus, după acel incident, Gracie nu mai văzuse nimic necuviincios.

Trase concluzia că, probabil, unchiul ei era plecat. Se simțea dezamăgită, dar și cumva ușurată, fiindcă, dacă plecase doar într-o plimbare de dimineață, nu erau motive de îngrijorare. Pornirea ei irațională i se păru acum o prostie, așa că își făcu o ceașcă de cafea în cafetiera de pe plită. În timp ce apa clocotită trecea peste granulele de cafea, se gândi la cutie, la pensule și la unelte, dorindu-și ca unchiul Hans să se înapoieze curând, ca să-l poată întreba de ce-i făcuse un asemenea cadou.

Casa era cufundată într-o tăcere stranie. Însuși aerul părea sufocant. Gracie se așeză la masa din bucătărie, străduindu-se să-și alunge teama, dar încordarea îi apăsa pieptul din ce în ce mai mult, ca și cum cineva i-ar fi prins inima în pumn, strângându-i-o între degete. Era îngrijorată, neliniștită, nu-și găsea locul. În cele din urmă se ridică, își luă cafeaua și se întoarse în hol.

Nu se aștepta ca unchiul ei să lucreze în ziua de Crăciun, însă în ultima vreme se purtase atât de ciudat, încât nu era cu neputință să se fi dus în atelier ca să se dedice activității pe care o iubea cel mai mult. Cu ceașca aburindă în mână, Gracie se îndreptă către atelier. Primele raze de soare se strecurau prin ferestre și cădeau, în săgeți de lumină, pe podelele de lemn ale încăperii unde ea și cu Rutger își aveau domeniul. Totul era tăcut și încremenit. Se duse la ușa atelierului lui Hans. Băgă de seamă că fusese lăsată întredeschisă. *Asta* chiar că era ceva neobișnuit, iar Gracie simți cum inima i se strânse și mai tare. Hans nu lăsa niciodată ușa aceea neîncuiată. Se apropie cu băgare de seamă, cu pași ușori, ca o căprioară în preajma unui pâlc de lei adormiți. Puse mâna pe ușă, o împinse ușor și aruncă o privire înăuntru.

Primul lucru pe care-l văzu fu un scaun așezat în mijlocul camerei. Părea abandonat acolo și era scăldat într-o pată de lumină. Apoi privirea îi fu atrasă de perechea de picioare atârnând deasupra scaunului. Simți că nu mai avea aer. Picioarele goale, fără viață, aveau o culoare cenușie, care îi întorcea stomacul pe dos.

Brusc, camera începu să se învârtă în jurul ei. Un val de greață îi izbi pereții stomacului. Ceașca de cafea îi căzu din mână, făcându-se țăndări pe podeaua de lemn. Gracie se rezemă de perete, ca să nu se prăbușească. Și ca să oprească din învârtit lumea înconjurătoare, fiindcă trebuia să fie sigură de ceea ce vedea.

Într-un târziu, atunci când amețeala i se mai domoli, ridică din nou privirea. Acolo, atârnând de grinda cea mare care susținea întreg tavanul, era unchiul Hans.

Capitolul 24

Anastasia își privea îngrozită bunica. Una era să audă că unchiul Hans se spânzurase, și alta – s-o vadă pe Gracie cum se dezintegra sub ochii ei. Nu știa ce să spună. Pe măsură ce Gracie se apropia de sfârșitul povestirii, glasul i se subțiase precum o ață. Anastasia trebuise să se aplece către ea ca s-o audă, fiindcă nu voia să piardă nici o silabă. Din când în când, Gracie nu mai putea vorbi. Atunci se oprea și răsufla adânc. Își masase gâtul, vrând, parcă, să-l elibereze de nodul care i se pusese înăuntru. Se poticnise la anumite cuvinte, fiindcă emoția pe care i-o stârneau era prea mare. Anastasia o urmărise pe bunica ei făcând eforturi ca să-și spună povestea și nu îndrăznise nici să se miște, de teamă să nu-i tulbure amintirile. Asta dacă ea mai fusese în stare să-i simtă prezența, fiindcă, pe măsură ce povestea se apropia de cumplitul ei deznodământ, Gracie părea să fi vorbit numai pentru sine.

Anastasia o privea cu ochii măriți pe Gracie, care acum părea foarte mică. Fata își dădea seama că n-avea ce să-i spună ca să-i aline trauma acelei șocante descoperiri petrecute cu mult timp în urmă. De asemenea, nu putea nici să domolească sentimentul de vinovăție pe care bunica ei îl încerca ori de câte ori se gândea că *ea*, Gracie, fusese cauza acelei nenorociri. Anastasia nu putu face altceva

decât să-şi urmeze îndemnul inimii şi să-şi cuprindă bunica în braţe, strângând-o cu putere la piept. Gracie nu se opuse, ba chiar îşi îngădui şi luxul să plângă, să scoată la lumină ceea ce ţinuse ascuns vreme de patruzeci şi patru de ani. Plânsul ei începu ca un urlet tăcut, cu o contracţie a diafragmei puternică şi dureroasă, în efortul de a elibera suferinţa prin golirea de aer a plămânilor. Apoi Gracie trase aer în piept. Diafragma i se relaxă şi, atunci când dădu aerul afară din nou, putu să vorbească. Vocea îi devenise un geamăt puternic şi neobişnuit. Ca şi cum durerea îngropată atât de adânc înlăuntrul ei răzbătea, în sfârşit, la suprafaţă, eliberându-se şi învingând straturile de rezistenţă şi secretele acumulate în atâtea zeci de ani. Acum Gracie putea să dea frâu liber ruşinii, remuşcărilor şi iubirii.

Anastasia era speriată. În viaţa ei nu auzise vreo fiinţă omenească sau vreun animal scoţând un astfel de sunet. Iar faptul că el venea de la Gracie o înspăimânta, făcând-o să scruteze întunericul în căutarea mamei ei. Carina, care se găsea pe terasa superioară, la taclale cu Madeleine şi Lauren, auzi şi ea acel geamăt prelung şi, instinctiv, îşi dădu seama de unde venea. Se scuză faţă de cele două femei şi coborî în grabă treptele, dând cu ochii de Gracie, care plângea în hohote, în braţele nepoatei ei.

Anastasia răsuflă profund uşurată văzându-şi mama. Reuşise să afle toată povestea, însă era prea tânără şi prea lipsită de experienţă ca să facă faţă suferinţei provocate de acele amintiri. Carina se aşeză pe scaunul care rămăsese liber lângă Gracie şi-i puse acesteia, cu blândeţe, palma pe spate.

– Mamă… zise ea. Sunt eu, Carina.

Gracie se eliberă, încet, din braţele Anastasiei. Nu era în stare să vorbească. Tremura din tot trupul. Părea nedumerită de propria reacţie, de parcă trupul i s-ar fi manifestat cu de la el putere.

– Linişteşte-te, mamă. Descarcă-ţi sufletul. Indiferent despre ce-i vorba, spune tot.

Carina îşi amintea cum mama ei îi spusese exact aceleaşi cuvinte, cu multă vreme în urmă.

Rămaseră tăcute toate trei, în timp ce, treptat, răsuflarea lui Gracie se linişti, iar trupul ei îşi potoli tremurul.

– Şi ce ai făcut atunci, bunico? o întrebă Anastasia, dornică s-o îndepărteze pe Gracie de imaginea unchiului Hans atârnând de grindă.

– Am fugit, răspunse ea, cu glas răguşit.

Carina îi întinse un şerveţel rămas de la masă şi o privi cum îşi ştergea ochii.

– Unde? întrebă Anastasia.

– La Londra.

– Nu i-ai spus lui Gaetano?

Gracie începu din nou să plângă, de data asta încetişor.

– N-am putut. N-am putut spune nimănui.

Anastasia prinse privirea mamei ei. Se uitară una la cealaltă, uluite.

– Vedeţi voi, unchiul Hans şi-a luat viaţa din pricina *mea*. Vorbea abia şoptit. Se descoperise totul şi urma să fie arestat, caz în care aş fi avut şi eu aceeaşi soartă. Atunci am înţeles că Rutger nu plecase în Olanda ca să-şi petreacă acolo Crăciunul, ci fugise şi el. Mă îndoiam că avea să se mai întoarcă. Dacă rămâneam, ar fi trebuit să explic de ce falsificasem tabloul lui Piero Bartoloni. Asta ar fi însemnat să-l trădez pe Gaetano. Şi n-am putut. Singura soluţie era să dispar şi să sper că avea să mi se piardă urma pentru totdeauna.

– Şi ce i-ai spus mamei tale? insistă Anastasia, în timp ce Carina se străduia să reconstituie povestea din cele povestite de fiică-sa şi din cele auzite acum.

– I-am spus că Hans îşi luase viaţa şi că eu mă speriasem atât de tare încât fugisem, pur şi simplu.

– S-a întrebat de ce își luase viața?

Gracie încetase să mai plângă.

– Nu știu, răspunse ea, împăturind șervețelul cu degete tremurătoare. Pur și simplu a luat lucrurile așa cum erau. Trupul a fost trimis la Londra și l-am îngropat la Camden. Mama nu m-a întrebat niciodată nimic. Ca și cum ar fi știut motivul. Ca și cum ar fi știut deja și n-ar fi vrut să discute despre asta.

– Nu i-ai spus niciodată lui Gaetano unde plecaseși? N-a încercat să dea de tine? Știa unde să te caute?

Gracie clătină din cap cu tristețe.

– Nu și-ar fi părăsit soția niciodată, draga mea. Ar fi vrut. Sunt sigură de asta. Dar nu putea. A fost o fantezie și nimic mai mult. O fantezie pe care ne-o doream amândoi înfăptuită, însă pentru un asemenea vis nu ajunge să ai voință. E nevoie de putere, iar Gaetano, Domnul să-l binecuvânteze, n-avea așa ceva. În timp ce zburam cu avionul spre Londra mi-am dat seama că trebuia să renunț la el.

– Dar nu ți-ai luat rămas-bun nici de la Gaia.

– Nu mi-am luat rămas-bun de la nimeni. Pur și simplu am fugit ca o lașă. Nu sunt mândră de mine însămi. Dar eram tânără. Credeam că, dacă fugeam, problema avea să se rezolve de la sine.

– Și s-a rezolvat?

Gracie oftă și despături șervețelul, apoi îl împături din nou.

– Într-un fel, da. Avocatul unchiului Hans s-a ocupat de testamentul lui, așa că eu și Joseph i-am moștenit averea. Cu câteva luni înainte să moară, îi dăruise lui Jonas Blythe vila din Franța și o sumă mare de bani. Nu m-am mirat. Îl iubea pe Jonas. Cât despre fratele meu, el a primit moștenirea cu mare bucurie. Și-a cumpărat o casă în Belgravia. Dar *eu* n-am vrut nici banii, nici casele lui Hans.

– Colomba ți-a rămas ție?

– Da. Însă nu m-am mai întors niciodată acolo. Am lăsat-o să cadă în paragină. Am împărțit banii cu mama, în speranța că avea să se mute din casa aceea oribilă, dar nu s-a mutat. Așa era mama. A rămas acolo până când a închis ochii.

– Ce s-a întâmplat cu restul averii? unchiul Hans era foarte bogat.

Gracie privi pieziș la Carina și șovăi.

Carina mângâie mâna mamei ei și-i zâmbi înțelegător.

– Mamă, Anastasia mi-a povestit despre trecutul tău alături de unchiul Hans. Nu că ar fi vrut, eu am fost cea care a tras-o de limbă. Eram îngrijorată pentru tine.

– Ți-aș fi spus chiar eu, dar nu mi-am închipuit că te-ar interesa.

Carina era îngrozită. Faptul că tonul mamei ei nu fusese câtuși de puțin acuzator, ci mai curând neutru, ca și cum s-ar fi împăcat de multă vreme cu ideea că pe fiică-sa n-o interesa nimic legat de ea, o făcea să se simtă și mai prost.

– Of, mamă! Își duse mâna la inimă. Chiar ai crezut asta? Îmi pare nespus de rău. Nimic nu-i mai departe de adevăr. Sigur că mă *interesează*. Presupun că eram prea preocupată de munca mea… O, Doamne, ce scuză penibilă!

Ochii îi străluceau.

– N-am să dau vina pe muncă. Întotdeauna poți să-ți faci timp dacă vrei. Am fost o fiică rea și o mamă rea, dar pe viitor n-are să se mai întîample așa. Nu mai vreau să fiu ființa ocupată și egoistă de până acum.

Răsuflă adânc și o lacrimă i se prelinse pe obraz, lăsând o dâră lucitoare în stratul de machiaj.

– Poți să mă ierți?

Gracie își puse mâna pe mâna ei și zâmbi vag.

– Dacă și tu ai să mă ierți pe *mine* pentru că am ținut ascunsă de tine cea mai mare parte din viața mea.

– Era secretul tău, mamă, aveai tot dreptul să-l păstrezi.

Gracie se întoarse către Anastasia.

– M-ai întrebat ce s-a întâmplat cu moștenirea mea. Am împărțit-o cu mama, dar n-am avut inima să mă folosesc de partea mea. Mă simțeam prea vinovată. Așa că am investit banii. Habar n-am ce sumă o fi acolo, dar cred că e una considerabilă. I-am lăsat-o mamei tale prin testament, împreună cu o scrisoare lămuritoare.

– N-aveai de gând să-mi spui? întrebă Carina.

– Nu. Nu-mi imaginam că aș fi putut povesti cuiva. Tatăl tău nici n-a știut de banii ăștia.

– Dar e extraordinar!

– Poate, zise Gracie. Însă când am spus că am fugit, asta înseamnă că am fugit sub toate aspectele. Am întors spatele acelui capitol din viața mea și am început o viață nouă. Curând l-am cunoscut pe tatăl tău și ne-am căsătorit. El era tot ce nu fusese Gaetano. Avea cu douăzeci de ani mai mult decât mine. Era statornic, cumpătat, puternic, și venea dintr-o lume mai apropiată de cea în care crescusem eu. Nu era un aristocrat elegant precum Gaetano, dar era bun la suflet, și am știut că alături de el aveam să fiu în siguranță. Am pus deoparte pensulele și am jurat să nu mai pictez niciodată. Ar fi fost prea dureros să deschid trusa unchiului Hans, să folosesc uneltele lui și, de fapt, orice unelte. Pur și simplu n-am mai găsit în mine tăria să pictez. Regretam din tot sufletul că pictasem acel fals. Nici măcar nu fusese o copie reușită. Nu-mi dădusem osteneala și nici nu-mi luasem răgazul să fac o treabă ca lumea. Se presupunea că tabloul n-avea să ajungă niciodată sub ochii unui expert. Ar fi trebuit doar să atârne pe un perete din palazzo-ul lui Bruno și să-l păcălească doar pe el. Dar soarta a decis altfel și totul s-a sfârșit cu moartea iubitului meu unchi. N-am să-mi iert asta niciodată. Așa că, draga mea, încheie ea, privind-o în ochi pe Carina, după moartea mea banii sunt ai tăi.

– Nu spune asta, mamă.

– Cu toții ne ducem într-o bună zi.

– Dar eu nu vreau să mă gândesc la așa ceva. De abia te-am regăsit.

Gracie simți cum ceva cald și moale îi învăluia inima. Dintr-odată deveni puternică, de parcă iubirea fiicei și a nepoatei ei i-ar fi îmbrăcat sufletul fragil cu o armură interioară.

– Vreți să faceți ceva pentru mine? le întrebă ea.

– Sigur, răspunseră amândouă într-un glas.

– Vreți să veniți mâine cu mine la Villa Colomba? Sunt pregătită s-o revăd. Cred că ar trebui, dacă tot sunt aici. Ar putea fi ultima ocazie. M-a bântuit atât timp, încât trebuie să am curajul ăsta, ca să scap de obsesie.

Anastasia o luă de mână.

– Sigur că venim cu tine, nu-i așa, mamă?

– Bineînțeles, răspunse Carina. Am să chem un taxi să ne ia după masa de prânz, afară de cazul în care vreți să sărim peste ultima lecție a Mammei Bernadetta.

Gracie zâmbi.

– Nu cred că-i putem face una ca asta. Sunt convinsă că ne-a pregătit ceva deosebit.

În seara aceea Gracie rămase la fereastră, privind către valea învăluită în întuneric. Se gândi la nenumăratele dăți în care privise acest castel de la fereastra ei din Villa Colomba, întrebându-se dacă Tancredi era acolo. Dacă se gândea la ea. Și iată că acum ea era aici, în castel, în castelul *lui*, iată că și el era aici, însă distanța dintre ei era mai mare ca oricând. Se întrebă dacă el se mai gândise vreodată la ea după ce plecase, fiindcă ea se gândise adeseori la el. Odată ajunsă la Londra, îi trimisese o scrisoare prin care îi ceruse să nu încerce s-o caute, spunându-i că plecarea ei era cea mai bună soluție pentru amândoi. Îi povestise și despre sinuciderea unchiului Hans, și-l implorase să nu dezvăluie cine falsificase tabloul lui Piero Bartoloni. Dacă îi era sortit să ajungă la închisoare pentru falsificare de tablouri, măcar să se fi întâmplat pentru un fals de calitate!

Cât tânjise de dorul lui! Cât o duruse sufletul pentru *amândoi*! Îi pierduse în același timp pe unchiul Hans și pe Tancredi și, odată cu ei, pierduse un mod de existență și tot ceea ce îi fusese familiar. Acum înțelegea extraordinara putere de rezistență a sufletului omenesc, fiindcă ea făcuse față tuturor adversităților. Nu nu se prăbușise, nici nu refuzase să-și urmeze destinul, ci pășise în viitor, târându-se, ce-i drept – însă nerenunțând să înainteze și fără să știe ce-o așteptă. Își aminti cum îi spusese cândva lui Tancredi că suferința era la fel ca atunci când treci un pod și că, până nu treci podul, n-ai cum să înțelegi ce înseamnă să pierzi o ființă dragă. Ei bine, Gracie trecuse podul de două ori, prin pierderea unchiului Hans și a lui Tancredi, săpându-și un nou strat în adâncurile sufletului. Înapoindu-se la Londra, era cu totul alt om decât fusese atunci când venise în vizită de Crăciun. Punea și mai puțin preț pe lucrurile materiale. Avea răbdare cu toți ceilalți, se arăta miloasă cu cei care aveau nevoie de compasiunea ei și dobândise o înțelegere mai profundă în privința lumii. Nu fusese niciodată credincioasă, însă, în lunile care urmaseră tragediei, se gândise mult la Dumnezeu. Își spunea că, probabil, totul avea o noimă. Era convinsă că Oma și unchiul Hans nu putrezeau în pământ, ci că se găseau undeva într-o altă dimensiune. Într-una în care, cândva, avea să li se alăture și ea. Nu se putea altfel, fiindcă atunci când se găsea în mijlocul naturii, printre flori și triluri de păsări, intuia că așa stăteau lucrurile. N-ar fi putut explica nimănui acea senzație, însă era ceva puternic, ca o mână călăuzitoare ce-i îndruma inima.

Gracie ajunsese să iubească mediul rural din Anglia. După ce se măritase cu Ted, se mutaseră în Badley Compton, unde își începuseră viața de familie. Adora marea, plajele pline de pietre și stâncile colțuroase. Îi plăcea să se plimbe prin ierburile înalte și să privească vacile care rumegau. Îi plăceau chiar și norii cenușii, burnița și ceața. Pierderea suferită o învățase să pună preț pe natura din jur și, astfel, natura o vindeca încetul cu încetul. Tancredi îi făcuse pe plac și nu venise după ea. Iar ea își îngropase trecutul sub această nouă viață pe care și-o alesese – și nu-l mai scosese niciodată la suprafață. După ce spaima de a fi prinsă și dusă la închisoare pentru falsificare de opere de artă se mai domoli, începu să se bucure de căsnicie. Își găsise în Ted un egal. Era genul de bărbat lângă care putea fi mulțumită. E drept că n-o făcea să-i bată inima mai iute, dar trecuse deja printr-o astfel de experiență și știa că n-avea să se mai repete. Trăsese cortina peste latura senzuală a ființei ei și acceptase un alt fel de iubire. Ted n-ar fi rănit-o niciodată, n-ar fi dezamăgit-o și nici nu i-ar fi făcut promisiuni deșarte. Era un om pe care se putea pune bază, iar Gracie îi era recunoscătoare pentru asta. Împreună își făcură noi prieteni în oraș, oameni care n-o intimidau, nici n-o judecau, ci o acceptau pentru ceea ce era. Nu mai avea nici o dorință de a pleca în altă parte. Ca un copil care se arsese grav la mână cândva, nu mai dorea să-și apropie degetele de foc. Era mulțumită cu viața ei – și asta îi era de ajuns.

Stând acum la fereastră și contemplând valea, își dorea din tot sufletul să știe ce se întâmplase după plecarea ei. Ce se alesese de falsul pe care-l pictase? Îl urmăriseră pe Hans – doar ca să abandoneze cazul după moartea lui? Nu putea să îndure gândul de a se înapoia în Anglia fără să fi aflat totul. Dar se temea să dea ochii cu Tancredi. N-o recunoscuse, iar asta o duruse cumplit. Resimțise faptul ca pe o respingere, nici mai mult, nici mai puțin. Însă ca s-o respingă ar fi trebuit, în primul rând, s-o

recunoască. Dar dacă recunoscând-o, în cele din urmă, el avea să stea de vorbă cu ea ca și cum ei doi nu s-ar fi întâlnit niciodată până atunci? Câteva minute de conversație politicoasă ar fi durut-o mult mai mult, și nu era sigură că ar fi fost în stare să îndure așa ceva. Decât asta, mai bine să nu vorbească deloc.

În acel moment, privirea îi fu atrasă de o fâșie de cer pe care licăreau puzderie de stele îndepărtate. Priveliștea îi ridică moralul. Se gândi la Carina și la Anastasia, și la legătura creată între ele în săptămâna în care locuiseră aici. Ca și cum ar fi fost atinse de ceva miraculos, care le schimbase. Gândindu-se la fiica și la nepoata ei, simți o bucurie sinceră. În locul vechii strângeri de inimă pe care i-o dădea regretul, acum inima părea să-i crească, plină de iubire, ca o brioșă în cuptor. Cât era de recunoscătoare pentru asta! Chiar dacă n-avea să-i adreseze nici un cuvânt lui Tancredi și n-avea să afle nicicând ce se întâmplase cu tabloul, își regăsise familia, iar asta era, pentru ea, mai important decât trecutul. Avea convingerea că prezentul era temelia pe care să-și clădească viitorul. În cazul ăsta, o așteptau multe bucurii.

Puțin după miezul nopții, Anastasia porni grăbită pe poteca ce ducea către piscină. Își pusese cea mai frumoasă rochie, una galbenă, iar pe deasupra o geacă de blugi decolorată. În picioare purta sandale făcute dintr-un material lucios. Simțea cum, în vreme ce mergea, roua îi uda degetele de la picioare. Lumina lunii se revărsa prin spărturile dintre nori, aruncând pete strălucitoare peste grădini, iar în aer plutea miros de trandafiri. Inima Anastasiei bătea nebunește, căci fata ardea de nerăbdare. Știa că Giovanni o aștepta la capătul potecii, lângă scuter, gata s-o ducă în șopron pentru încă o noapte de dragoste în locșorul pregătit anume pentru ea. Simplul gând o făcea să simtă fiori pe piele, ca și cum nervii ei ar fi uitat trădarea sau nu i-ar mai fi dat importanță. Dacă Anastasia ar fi fost ca Madeleine – nu i-ar fi păsat, ci s-ar fi bucurat de el, indiferent de consecințe. Dar ea nu era ca Madeleine. Era îndrăgostită. Și crezuse că și el o iubea.

Pavilionul îi apăru în fața ochilor, scăldat în lumina lăptoasă a lunii. Apa părea o întindere neagră și lăcuită care reflecta noaptea. Anastasia o ocoli, pășind cu grijă pe dalele printre care crescuseră floricele, grație neglijenței lui Giovanni. Distingea cărarea ce șerpuia printre ierburi și tufișuri până la drumeagul de dedesubt. Ghici că Giovanni era acolo. Îl simțea la fel cum își adulmecă prădătorul victima.

Răsuflă adânc și începu să coboare taluzul. O rază de lună reflectată în metalul scuterului îi atrase privirea. Apoi desluși capătul roșiatic al țigării pe care el o dusese la buze ca să tragă un fum. Probabil că-i auzise pașii, fiindcă se întoarse spre ea, zâmbindu-i cu dinții lui albi și strălucitori. Anastasia îi căzu în brațe, iar el își lipi buzele de ale ei, sărutând-o pătimaș. Gustul și mirosul țigării se simțeau pe limba și în răsuflarea lui; fără voia ei, Anastasia fu cuprinsă de chemarea care-i pulsa în vintre și care n-avea nici o legătură cu ceea ce era în mintea ei, pentru că obișnuința o făcea să anticipeze plăcerea grație unui reflex pavlovian. El își vârî degetele în părul ei, la ceafă, iar fata trebui să facă un uriaș efort de voință ca să se smulgă din îmbrățișare, să-l ia de mână și să-l tragă înspre piscină. La început, el se împotrivi. Voia s-o ducă în hambar, unde aveau tot confortul și nici nu exista vreun risc de a fi descoperiți. Însă Anastasia avea alte planuri. Îi zâmbi promițător și șopti cuvântul „surpriză“, pe care el îl înțelese.

Odată ajunși în pavilion, fata îl împinse, în glumă, spre perete, apoi îl sărută. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet atunci când înțelese că *ea* voia să preia inițiativa. Era limpede că asta îi plăcea. Își lăsă mâinile pe lângă corp și ridică bărbia, dându-i voie să-l dezbrace. Ea îi descheie, fără grabă, cămașa, dezvelindu-i pieptul puțin câte puțin. Anastasia își trecu degetele peste conturul mușchilor și prin părul de pe piept. Într-adevăr, era foarte bine făcut. După ce cămașa căzu pe podea, Anastasia se ocupă de pantaloni. Îi desfăcu cureaua cât mai lent cu putință, apoi îi descheie nasturii și-i trase fermoarul. El murmură ceva în italiană și închise ochii. Ea îi trase jos pantalonii și el păși în afara lor, scoțându-și și pantofii de pânză. După umflătura din chiloți, Anastasia își dădu seama că era excitat, iar asta îi dădu un minunat sentiment de putere. Se ridică și-l sărută, dar, în clipa în care el vru s-o atingă, ea îl respinse, lipindu-i mâinile de perete.

– Lasă-mă să-ți ofer *eu* plăcere, zise ea, vârându-și degetele pe sub elasticul chiloților.

Îi scoase și pe aceștia, lăsându-l gol pușcă în fața ei. Îl măsură din cap până-n picioare, regretând că acum trebuia să-l părăsească.

Cu o mișcare rapidă, îi adună hainele și le azvârli afară pe fereastra deschisă sub care aștepta Madeleine, apoi ieși, alergând, din pavilion. Cele două conspiratoare o luară la fugă spre castel, chicotind și încă stresate. Anastasia îndrăzni să arunce o privire în urmă chiar înainte să dispară amândouă după colț. Îl văzu pe Giovanni în pragul pavilionului, uitându-se uluit în urma lor. Acum nu mai era excitat.

– I-ai ascuns scuterul? o întrebă Anastasia pe Madeleine atunci când ajunseră la castel, abia răsuflând din pricină că alergaseră.

– Bineînțeles, răspunse Madeleine. Are să aibă mare bătaie de cap ca să-l găsească, însă, până la urmă, sigur dă de el. Numai că mai întâi va trebui să bată drumul până acasă în pielea goală.

Râse și aruncă hainele pe jos.

– Asta o să-i fie învățătură de minte.

– Cred că-i vorba despre ceea ce bunica mea numește „karma“, zise Anastasia.

– Iar noi o numim „revanșă“, adăugă Madeleine. Cum te simți?

Anastasia făcu o grimasă.

– E un tip *foarte* frumos…

Madeleine o înghionti cu cotul.

– Hai, nu începe! o dojeni ea, prefăcându-se că o privea cu asprime. Să mergem. Ne-am încheiat misiunea. E cazul să ne ducem la culcare!

Și amândouă intrară în castel cu pași vioi.

Capitolul 25

Anastasia și Carina se treziră amândouă în același timp. Mai zăboviră în pat, bucurându-se de ciripitul păsărilor și de muzicalitatea limbii italiene vorbite de doi angajați ai castelului, care conversau în grădină, sub fereastra lor. Anastasia auzi numele de „Giovanni“, și abia atunci înțelese despre cine vorbeau.

– Discută despre Giovanni, zise ea, săltându-se în capul oaselor. Mă întreb cum a ajuns acasă.

– Poate că nici nu s-a dus acasă. O fi și acum în pavilion, spuse, zâmbind, Carina.

O așteptase pe Anastasia și auzise toată povestea, după ce fata năvălise în cameră, încântată la culme.

Anastasia zâmbi cu gura până la urechi.

– Ne-am asigurat că nu era nimic acolo cu care să se acopere, spuse ea. Nu-i rămânea decât să găsească vreo frunză în grădină și s-o poarte, precum Adam.

Amândouă pufniră în râs.

– Pe undeva mi-e un pic milă de el, zise Carina.

– A meritat-o. Cineva tot trebuia să-i dea o lecție.

Anastasia porni agale către baie.

– O să regrete toată viața ziua în care a ademenit-o pe Madeleine în pavilionul de tenis.

– Nu-mi place să spun asta, draga mea, dar părerea mea e că Madeleine e cea care l-a ademenit pe *el* în pavilion.

– Nu contează cine pe cine a ademenit, treaba e că Giovanni și-a primit pedeapsa. Cu puțin noroc, o să afle tot orașul Colladoro și are să se facă de râs după cum merită.

Câteva minute mai târziu, fata ieși din baie și începu să se îmbrace.

– Azi mergem cu bunica la Villa Colomba.

– O să fiu foarte emoționată pentru ea.

– Eu am văzut camera unde s-a spânzurat unchiul ei. Mi-am dat seama că acolo s-a întâmplat ceva oribil. E un loc care mi-a dat fiori.

– Ce groaznic să fii martor la așa ceva. Biata mama…, spuse Carina.

– Și când te gândești că a ținut totul în ea vreme de atâția ani, adăugă Anastasia.

– Îți închipui că ai cunoaște un om… cugetă Carina, dându-se jos din pat și pornind către baie.

– Trebuie să-l găsim pe Gaetano, îi aminti Anastasia.

– Totuși, eu nu cred că s-a întors pentru el. S-a întors ca să facă pace cu fantomele trecutului.

– Adică s-a întors crezând că are să aibă tăria de a intra în încăperea aceea?

– Să aibă tăria să se confrunte cu trecutul îngropat în casa aceea. Acum, că ne-a istorisit nouă toată povestea și că merge azi la Colomba, după patruzeci și ceva de ani, are să poată, în sfârșit, să se împace cu trecutul ei.

– Nu crezi că-i curioasă să afle ce s-a întâmplat cu Gaetano?

– Nu. Nu poți să mai iubești pe cineva după mai mult de patruzeci de ani. Asta există doar în romanele de dragoste…

– Și în ziare, completă Anastasia, care era mai înclinată spre romantism decât mama ei. Întotdeauna publică asemenea povești.

– Poate, dar e puțin probabil. Aici e vorba de unchiul Hans, nu de Gaetano.

Dar Anastasia era de altă părere. Intuise faptul că bunica ei încă ținea la Gaetano. Și avea senzația că anii nu estompaseră deloc acel sentiment.

– Mamă, vorbim despre doi oameni care n-au încetat nici o clipă să se iubească. Doi oameni despărțiți de o tragedie, nu fiindcă unul s-ar fi plictisit și ar fi frânt inima celuilalt. Eu cred că bunica încă îl iubește. Faptul că a îmbătrânit nu înseamnă că i-a îmbătrânit și inima.

Carina râse și-și trase fermoarul pantalonilor.

– Cred că ai să te apuci să scrii romane de dragoste, zise ea.

Anastasia își aruncă pe spate părul care-i acoperea umerii.

– Dacă bunica îmi dă voie să scriu povestea ei, poate că am s-o scriu.

– Perfect. Așa ai să poți să mă întreții și pe mine la vremea la care am să fiu bătrână.

– N-are să fie nevoie. Ai banii de la bunica.

– Azi ne vom bucura de ultima lecție, anunță Ilaria. Să nu fim triști, fiindcă mâine nu ne vom spune „adio", ci doar „la revedere". Castelul Montefosco va fi aici întotdeauna, gata să vă primească oricând veți voi să reveniți.

Cu o seară în urmă, Rex băgase de seamă tulburarea lui Gracie, însă era prea politicos ca să aducă vorba despre asta. În schimb, își trase un scaun lângă ea și-i vorbi cu tandrețe, precum unei făpturi

rănite care avea nevoie de îngrijire. Gracie remarcă purtarea lui și se arătă recunoscătoare, fiindcă se simțea istovită și vulnerabilă. Nu dormise prea bine, din pricina emoțiilor pe care i le stârnise dezvăluirea ultimului capitol al poveștii. O neliniștea gândul de a merge la Colomba, o neliniștea gândul la ceea ce putea găsi în vilă. Știa că unchiul Hans nu mai atârna acum de grindă, însă, în mintea ei, el era tot acolo, cu picioarele cenușii, alb la față și cu buzele albăstrite.

– Sper că mâine nu ne vom spune „adio", ci doar „la revedere", zise Rex, iar Gracie înțelese sclipirea din ochii lui albaștri.

– Sigur că da, răspunse ea. Sper să păstrez legătura cu toți prietenii pe care mi i-am făcut aici.

– Mi-ar face plăcere să vii să-mi vezi ranchul, zise el coborând vocea, ca și cum ar fi vrut ca invitația să-i fie adresată numai ei. Tu apreciezi natura și cred că ți se va părea încântător.

– Nu mă îndoiesc, încuviință ea.

Luând aprobarea ei drept o dovadă că invitația o entuziasma, Rex zâmbi larg, iar ridurile de la coada ochilor i se întinseră spre tâmple.

– Bun, zise el. Atunci ne-am înțeles.

Anastasia ședea lângă Alex.

– Ce tot schimbi priviri cu Madeleine? o întrebă el chiar înainte să înceapă lecția.

– Ce vrei să spui?

– Vă tot uitați una la alta și zâmbiți cu gura până la urechi, de parcă ați fi pus ceva necurat la cale.

Anastasia râse.

– Să zicem că am rezolvat problema șarpelui, răspunse ea. Îmi închipui că acum n-o să mai facă probleme nimănui.

Carina se întoarse spre Lauren.

– Ținem legătura, da? întrebă ea.

– Cu siguranță, răspunse Lauren.

Râse și făcu un semn din cap către copiii lor.

– Cred că nici nu vom putea altfel, ce părere ai?

Carina zâmbi, fericită că Giovanni nu mai constituia un pericol, lăsându-i cale liberă lui Alex.

– Cele mai bune relații sunt cele care încep printr-o prietenie, spuse ea. Indiferent de ceea ce se se va întâmpla, am sentimentul că ei doi vor rămâne întotdeauna prieteni.

Anastasia simți că se vorbea despre ea. Îi aruncă o privire Carinei, care o urmărea din ochi, și-i zâmbi întrebător.

Lecția începu. Toate conversațiile încetară. Studenții, care deveniseră foarte atenți și conștiincioși, își luară creioanele și începură să scrie ultimele notițe pe cea din urmă pagină.

– Azi vom învăța cum să gătim *gnocchi alla sorrentina*. Gnocchi cu roșii și mozzarella. Pe urmă vom pregăti ceva special: *coniglio con pomodori e olive*. Iepure cu roșii și măsline.

Ilaria îi aruncă o ocheadă Anastasiei, apoi îi zâmbi.

– Nu-i nevoie să fii așa de tristă, Anastasia. N-o să-l gătim pe Peter Rabbit[61]. El e în siguranță, în cărțile lui Beatrix Potter.

Anastasia prinse privirea lui Alex și amândoi pufniră în râs.

– Iepurele are o carne delicioasă și, fiindcă aici, la Castello, noi ne îngrijim de iepurii noștri, carnea lor e suculentă și aromată.

Își duse degetele la buze și le trimise o bezea elevilor ei.

– Iar ca desert, vom face *crostata di mele*, tartă cu mere. Toate merele sunt din grădina noastră. Sunt dulci, dar să nu le spuneți, altfel se vor înroși! În sfârșit, fiindcă sunteți elevii mei preferați, am să vă învăț să preparați *limoncello*, lichior de lămâie. Pe urmă puteți dormi toată după-amiaza, ca să-i treacă efectul.

Se uită la mama ei și râse.

– Gata, Mamma Bernadetta?

Bătrâna încuviință din cap și se întoarse cu spatele la grup, ca să se spele pe mâini la chiuvetă. Carina o privea. Avea ceva foarte înduioșător în felul în care stătea cu umerii aplecați, cu capul înclinat, cu rochia care lăsa să i se vadă gleznele groase și ciorapii căzuți. Carina știa că avea să-i fie dor de amândouă.

– Să începem, zise Ilaria și luă o tigaie mare în care turnă o ceașcă de sos de roșii.

După masa de prânz sosi și taxiul comandat de Carina la Castello, chiar în clipa în care Rex se pregătea s-o invite pe Gracie la o plimbare. Gracie se așeză pe locul din față, cu mâinile împreunate în poală. Își tot smulgea o pieliță de la degetul mare și-și mușca, neliniștită, buza. Se întreba dacă, până la urmă, era o idee bună. Poate că ar fi fost mai bine să lase trecutul în pace și să nu tulbure apele. Doar supraviețuise vreme de patruzeci și patru de ani, nu? De ce să răscolească iar trecutul? Însă, până să se convingă pe sine că era mai bine să renunțe, Carina și Anastasia se instalară pe bancheta din spate, iar șoferul porni deja la drum, virând ca să evite gropile și săltând peste pietre.

Toate trei stăteau tăcute, fiecare cu gândurile ei. Șoferul, care credea că nici una dintre ele nu vorbea italiana, continuă să conducă fără să scoată un cuvânt. În cele din urmă, vila cea părăginită se ivi în depărtare, printre chiparoși și leandri. Gracie își ținu răsuflarea. Nu-și închipuise că vila se deteriorase într-atât. Simți cum o lua cu amețeală, însă o mână o apăsă ușor pe umăr. Întoarse capul și o văzu pe Carina, care-i zâmbea încurajator.

– E în regulă, mamă, spuse ea. Suntem aici, cu tine.

Taxiul se hurduca pe drum, săltând peste terenul denivelat și punându-și la grea încercare suspensiile, care nu se comportau prea grozav nici pe asfalt. Șoferul conducea prudent, neînțelegând de ce voiseră cele trei pasagere să vină în acel loc părăsit. Casa era o ruină de când o știa el.

Pe măsură ce se apropiau, inima lui Gracie începu să se lovească de scutul coastelor, parcă protestând.

– Te rog, oprește! ceru ea în italiană.

Șoferul o privi surprins, dar puse piciorul pe frână și opri mașina.

– Restul drumului vreau să-l fac pe jos. Poți să ne aștepți aici. O să dureze cam o oră.

– *Sì, signora*[62], răspunse tânărul, uluit că bătrâna, care avea un aer atât de englezesc, vorbea italiana la fel de bine ca un localnic.

Gracie deschise portiera și coborî. Carina și Anastasia o urmară. Gracie se opri o clipă, privind îngrozită casa părăsită. Își duse o mână la inimă. Era ca și cum și-ar fi revăzut un vechi prieten ajuns în ultimul hal de degradare. Grădinile, cândva perfect îngrijite, fuseseră năpădite de buruieni ce acoperiseră bordurile și sufocaseră plantele. Volbura se cățărase peste gardurile vii, storcându-le, treptat, până și ultima picătură de viață. Își aminti ce mândru era unchiul Hans de grădinile lui. S-ar fi răsucit în mormânt dacă le-ar fi văzut acum.

Păşind încet, porni către casă. Amintirile se târau afară din toate ungherele, asemenea unor şuviţe fragile de lumină menite să redea un strop de viaţă locului, chiar dacă doar în mintea ei. O vedea pe Gaia în prag şi îl vedea pe Rutger luând micul dejun la masa de sub smochin. Simţea în nări parfumul de levănţică şi de iasomie, auzea cântecul păsărelelor. Îşi aminti ce însemna să fie tânără, îndrăgostită, să vadă acea lume uimitor de frumoasă cu ochii unui copil. Şi era tristă, fiindcă suferinţa nu apăruse din senin, ci ea singură o abătuse asupră-şi. Cine ştie cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă n-ar fi falsificat acel tablou nenorocit?

Continuară să meargă în tăcere. Carina ştia că mama ei era adâncită în gânduri şi nu voia s-o tulbure. Anastasia îşi plimba privirea peste toate cotloanele cărora povestea auzită de la bunica ei le dădea acum viaţă. Şi ea îl vedea pe Hans fumând şi bând un pahar de vin pe terasa acoperită. O vedea pe bunica ei venind pe bicicletă după o zi petrecută cu Gaetano. Îşi imagina perfect cum trebuie să fi arătat casa în vremurile ei de glorie. Privi pieziş către bunica, sigură că *ea* continua s-o vadă aşa cum fusese în trecut, sigură că *ea* putea vedea dincolo de putregai.

Ajungând în faţa uşii, Gracie se îmbujoră la faţă. Îi era foarte cald. Nu ştia dacă din cauza soarelui, fiindcă acum era cea mai fierbinte parte a zilei, sau dacă pur şi simplu se simţea copleşită. Aici fusese casa ei vreme de zece ani, aici fusese fericită. Unchiul Hans şi Rutger fuseseră familia ei. Avea simţământul că păşea printre fantome, încercând să recupereze ceva pierdut cu multă vreme în urmă, iar rezultatul era senzaţia pe care cineva ar fi avut-o apucând o bucată de lemn şi simţind cum se făcea cenuşă între degete. Nu mai era nimic. Absolut nimic. Nu mai rămăsese decât amintirea, iar singura amintire care o înspăimânta era îngropată în această casă şi îmbălsămată în imaginaţia ei. Poate că şi această amintire avea să se preschimbe în cenuşă dacă ea avea să găsească tăria de a păşi înăuntru.

Gracie împinse uşa de la intrare, care se deschise fără efort. Înăuntru nu era mare lucru de văzut. Totul putrezise. Grădina şi vremea cotropiseră casa timp de patru decenii, anotimp după anotimp, păsările îşi făcuseră cuib prin colţurile camerelor, animalele îşi găsiseră culcuş în tapiţerie. Fără nimeni care să-i poarte de grijă, casa se sălbăticise. Gracie umblă de colo-colo, amintindu-şi cum arăta vila în vremea în care fusese căminul ei iubit. Carina şi Anastasia o urmară, străduindu-se să-şi imagineze splendoarea de odinioară.

Nu puteau urca la etaj, în vechiul dormitor al lui Gracie, fiindcă scara arăta foarte şubredă. O parte dintre trepte se rupseseră, balustradele se desprinseseră şi zăceau pe jos, năpădite de buruieni. Prin urmare, merseră în salon şi în bucătărie. În câteva locuri nu mai exista tavan, ci doar nişte găuri prin care se vedeau cerul şi iedera care coborâse înăuntru. Gracie colindă încăperile una câte una, ştiind că nu făcea decât să amâne momentul în care trebuia să păşească în atelier, în atelierul unchiului Hans, locul morţii lui. Ştia că *trebuia* să meargă acolo, deja bătuse drumul până aici şi ar fi fost o laşitate să nu se ducă. Dar era paralizată de spaimă. Avea palmele asudate şi se simţea ciudat de înfrigurată. Atelierul o atrăgea la fel cum o atrăsese întotdeauna, fiindcă încăperea unde lucrase cot la cot cu Rutger fusese inima casei. Trecuseră patruzeci şi patru de ani şi, cu toate astea, era atât de legată de acea încăpere încât picioarele o purtau într-acolo din reflex. Îi era cu neputinţă să se împotrivească. Ar fi putut închide ochii, lăsându-şi picioarele s-o ducă, ele singure, în atelier. Se sprijini cu mâna de perete, ca să-şi tragă sufletul.

– Eşti bine, mamă? o întrebă Carina.

Gracie arăt îngrijorător de palidă. Părea parcă şi mai mică de statură, o bătrânică stafidită, ca şi cum povara amintirii i-ar fi apăsat umerii, strivind-o şi apropiind-o de pământ.

– E în regulă, bunico, îi spuse şi Anastasia, prinzând-o de mână, căci cunoştea pricina din care se temea Gracie. Eu am fost deja în camera aceea. Nu-i nimic înăuntru, doar un scaun.

O strânse uşor de mână.

– Haide, vino. Dacă eşti cu mine, nu trebuie să-ţi fie frică.

Gracie nu răspunse, dar o lăsă pe nepoata ei s-o conducă încet, prin vilă, către atelier.

Încăperea în care lucrase cândva nu inspira deloc teamă. Soarele pătrundea prin ferestrele sparte, risipind orice fantome ar mai fi rămas prin umbre, iar de afară răsunau triluri de păsări. Șevaletul ei era tot acolo, iar alături se afla scăunelul pe care șezuse odinioară, ca și cum tocmai s-ar fi ridicat de pe el și ar fi plecat. De-a lungul rafturilor se vedeau înșiruite sticle pline de mucegai. Unele căzuseră și se făcuseră țăndări pe pardoseala de piatră, care acum arăta mai curând ca o grădină, cu plante crescute printre dalele crăpate și cu albine bâzâind în jurul puzderiei de floricele răsărite acolo. Gracie parcă îl vedea pe Rutger la șevaletul lui, cu părul cărunt dat pe după urechi, cu ochelarii pe vârful nasului, și-și zise că Rutger murise, probabil, fiindcă pe atunci era deja bătrân.

Se întoarse către ușa care dădea în atelierul unchiului Hans. Deodată, redeveni fetișcana de atunci. Era ziua de Crăciun. Ușa era întredeschisă. Ușa care nu stătea întredeschisă *niciodată*. Unchiul Hans o ținuse întotdeauna încuiată. Dar iată că acum era deschisă. Simți un val de greață răscolindu-i stomacul. Strânsoarea degetelor ei deveni mai puternică.

– E în regulă, bunico, repetă Anastasia. Nu mai e aici. Te asigur că nu.

Gracie nu vedea nimic din pricina lacrimilor. Anastasia porni încet către ușă, nevrând s-o forțeze pe bunică-sa, însă dornică să-i arate încăperea goală, ca să-și dea seama că unchiul ei fusese luat de acolo cu multă vreme în urmă. Rămăsese doar amintirea, o amintire care trebuia să dispară și ea.

Carina mergea în urma lor, cu brațele încrucișate, mușcându-și interiorul obrazului. Simțea spaima mamei ei, iar asta o secătuia de puteri. O năpădi un val de mândrie văzând cum Anastasia își conducea fără teamă bunica înăuntru. Această fată de numai șaptesprezece ani avea grijă de bunica ei cu o maturitate surprinzătoare. Carina nu-și imaginase niciodată că fiica ei s-ar fi putut comporta cu atâta sensibilitate și curaj.

Gracie păși în atelier, iar privirea ei se opri asupra scaunului. Era în același loc unde fusese și atunci când ea își descoperise unchiul atârnând deasupra lui. Însă unchiul ei nu mai era acolo. Funia dispăruse, la fel și unchiul Hans. Tot ceea ce rămânea era spaima ei. Lăsă mâna Anastasiei și intră în încăperea scăldată în căldură și lumină. Își puse palma pe spătarul scaunului.

În aceeași clipă auzi în spatele ei un glas de bărbat. Se întoarse brusc, uluită, iar în fața ei se ivi o fantomă a trecutului, întrebând în italiană ce căutau nepoftite în casa aceea.

Dând cu ochii de ea, bărbatul păli, nevenindu-i să-și creadă ochilor, la fel cum nici ei nu-i venea să creadă.

– Gracie? întrebă el.

Preț de-o clipă, Carina și Anastasia își închipuiră că, printr-un miracol, Gaetano o găsise, însă bărbatul nu răspundea la acest nume.

– Rutger? icni Gracie.

El se apropie, abia ținându-se pe picioare. Gracie începu să plângă.

– Rutger? repetă ea, de data asta în șoaptă.

Se duse la el cu brațele larg deschise. Se îmbrățișară cu atâta afecțiune, încât Carina și Anastasia aveau și ele ochii în lacrimi. Nici Gracie, nici Rutger nu scoteau vreun cuvânt. Erau prea multe de spus și nici unul nu știa de unde să înceapă. Rămaseră strâns îmbrățișați, recunoscători să fie iarăși împreună după atâția ani, recunoscători pentru frântura din trecutul lor de care puteau, în sfârșit, să se agațe.

Într-un târziu se desprinseră din îmbrățișare. Rutger o privi cu luare-aminte.

– Gracie… zise el, iar în ochii lui bătrâni și lăcrămoși se aprinse licărul de altădată. Gracie… *Tu* ești… Chiar ești *tu*…

– Mă mir că m-ai recunoscut, spuse ea, cu gândul la Tancredi.

– Sigur că te-am recunoscut. Ești aceeași Gracie, numai că puțin mai în vârstă.

– Iar tu ești același Rutger, râse ea. Nu te-ai schimbat deloc.

– Eu m-am născut bătrân, spuse el. Am nouăzeci și șase de ani. Fiecare dimineață e o surpriză plăcută pentru mine.

– Locuiești tot în casa din spatele grădinii?

– Bineînțeles.

– Credeam că ai fugit în Olanda.

– N-am fugit nicăieri. De ce să fi fugit?

– Fiindcă erai urmărit.

– Cine să mă urmărească?

Părea nedumerit. Gracie se întrebă dacă nu cumva Rutger își pierduse memoria.

– Știi, după ce falsul Piero Bartoloni a fost descoperit, s-au mai găsit și alte falsuri, iar firul a condus la unchiul Hans.

Rutger se încruntă.

– Nici vorbă.

Pe Gracie o cuprinse disperarea. Își puse palmele pe umerii lui.

– Ba da. De asta unchiul Hans… de asta s-a…

Începu să plângă cu sughițuri.

– De asta s-a spânzurat. Din cauza mea. Pentru că eu am falsificat tabloul lui Bartoloni, eu am pus poliția pe urmele lui.

– Tu ai falsificat tabloul lui Bartoloni? întrebă Rutger, părând că nu era deloc convins. Nici măcar nu era o copie reușită. De fapt, era un tablou foarte prost.

– Am făcut asta pentru Tancredi, care își dorea originalul. L-am pictat în grabă. Nu ne-am închipuit că avea să ajungă sub ochii experților. Era menit doar să-l păcălească pe Bruno Montefosco.

Auzind numele Tancredi, Carina și Anastasia se priviră una pe alta. Anastasia dădu încet din cap.

– Sunt dezamăgit că ai făcut o treabă atât de superficială, zise Rutger, ridicând din umeri. Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit. Te-am învățat să lucrezi mult mai bine de-atât. Însă Hans nu și-a luat viața din pricina tabloului.

Gracie lăsă să-i cadă brațele de-a lungul trupului.

– Cum?

– Nu-l urmărea nimeni.

– Dar eu am fost convinsă că gafa mea a dus la descoperirea falsurilor pictate de Hans pentru Gaetano Montefosco.

Rutger fu de-a dreptul oripilat.

– Hans era mult prea bun ca să fie descoperit. Nimeni n-a descoperit vreodată falsurile lui, și nici n-are să le descopere. Încă atârnă pe pereți din toată lumea. Unele, chiar în muzee dintre cele mai prestigioase. N-a existat niciodată un falsificator mai talentat, nici înaintea lui, nici după el.

Lui Gracie nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Atunci de ce și-a luat zilele? întrebă ea.

– Din pricina lui Jonas Blythe.

– Dar erau prieteni, spuse Gracie.

– Erau amanți, o corectă Rutger. Însă cu siguranță că știai asta.

Ea clătină din cap.

– Nu eram sigură.

– Hans îl iubea pe Jonas. În decursul anilor a avut mulți iubiți, dar Jonas era deosebit. Pe urmă a izbucnit o neînțelegere între ei. Jonas a devenit gelos. L-a amenințat pe Hans că avea să-l demaște ca homosexual și că, astfel, avea să-i distrugă reputația. După cum știi, reputația înseamnă totul. Toată afacerea lui Hans depindea de asta. Prin urmare, Hans i-a dat casa lui din Franța și mai mulți bani decât merita numai ca să-și țină gura, însă Jonas voia mai mult. Voia răzbunare.

– Adică Hans s-a sinucis din pricina lui Jonas?

– Bineînțeles.

– Dar eu am crezut că din cauza *mea*. Mi-am închipuit că era supărat pe mine pentru gafa mea.

– Da, a fost supărat pe tine, însă nu pentru multă vreme. În iarna aceea n-a mai fost același om, dar asta s-a întâmplat din pricina lui Jonas, nu dintr-a ta. Dacă n-ai fi fugit, ți-aș fi spus chiar eu, însă mi-am închipuit că știai adevărul.

– Păcat că nu l-am știut, zise ea, și patru decenii îi fulgerară prin fața ochilor.

Numai că, în loc să i se pară un timp irosit, acum își simțea sufletul minunat de ușor. Și de eliberat.

Rutger clătină din cap.

– Ce neînțelegere nefericită! zise el. Prietenul tău, contele Tancredi, a venit să întrebe de tine. El s-a ocupat de tot. Presupun că nici de la el nu ți-ai luat rămas-bun, așa-i?

– Nu, nu mi-am luat. Îmi era prea rușine.

– Fiindcă ți-ai închipuit că tu ai fost cauza morții lui Hans.

Tonul lui era ironic, de parcă ar fi socotit că Gracie făcuse o prostie.

– Tancredi nu s-ar fi însurat în veci cu mine, Rutger.

Rutger ridică din umeri, schițând o grimasă.

– Dacă stau să mă gândesc, probabil că ai dreptate.

– Ce ar fi trebuit să fac?

– Să vorbești cu el. Te-a căutat mereu, ca un câine părăsit, până într-o zi când n-a mai venit.

– I-am scris o scrisoare și i-am explicat.

– A fost o lașitate din partea ta, Gracie. Când ai devenit tu lașă?

În timp ce Gracie făcea un efort ca să-i accepte criticile, privirea lui Rutger se opri asupra Carinei și a Anastasiei, care ascultau, în tăcere, lângă ușă.

– Fiica și nepoata ta, zise el, studiindu-le fără fereală și recunoscând imediat asemănarea.

Carina se prezentă, apoi o prezentă pe Anastasia, și toți trei dădură mâna.

– Văd că ți-ai văzut de viața ta, îi zise el lui Gracie, apoi zâmbi către Carina. *Tu* știai despre povestea asta – sau Gracie a păstrat secretul?

Era limpede că se aștepta la a doua variantă.

Carina zâmbi, nevrând să-și dezamăgească mama.

– Am venit aici împreună ca să facem pace cu trecutul, spuse ea.

– Atunci mă bucur că ați dat de *mine*, zise el. Altfel, ați fi făcut pace doar cu niște neadevăruri.

Se întoarse către Gracie.

– Veniți să luăm ceaiul împreună, ca să stăm de vorbă. Avem de recuperat ani buni, iar în ruina asta nu găsim un fir de ceai.

– Ne-ar face mare plăcere, primi Carina.

– Gracie?

Gracie se uită la Rutger, acum bătrân, dar la fel de deschis ca întotdeauna, și vechea afecțiune pentru el îi alină rana criticilor pe care i le adusese.

– Cu drag, mulțumesc, răspunse ea.

În timp ce ieșeau afară, la lumina soarelui, Anastasia îi șopti mamei ei:

– Ți-am spus eu…

Carina îi zâmbi, resemnată.

– Și de data asta ai avut dreptate, răspunse ea, tot șoptit. Dar acum trebuie să găsim un plan.

– Fiindcă bunica n-o să vină cu nici unul, așa-i? întrebă Anastasia.

Carina clătină din cap.

– Judecând după cum a procedat în trecut, draga mea, nu, n-are nici un plan.

Capitolul 26

Casa lui Rutger era locuința simplă și sobră a unui bărbat căruia nu-i trebuia prea mult confort. Își avea propriul atelier, în care restaura și acum tablouri, și o terasă ascunsă sub o boltă de viță pe ramurile căreia tocmai începeau să prindă contur ciorchini mici de struguri. Se așezară toți patru la umbră pe niște scaune uzate de răchită, iar Rutger îi povesti lui Gracie nu numai despre moartea lui Hans, dar și despre viața și despre toate secretele lui. Carina și Anastasia ascultau, fascinate, cum povestea lui Gracie li se dezvăluia puțin câte puțin, în același timp cu cea a lui Hans, la fel ca straturile unui fruct misterios. În lumina acestor revelații, Carina își dădu seama că nu-și cunoscuse niciodată mama cu adevărat și că, spre rușinea ei, nici nu încercase vreodată s-o cunoască. Poate dacă ar fi întrebat-o, Gracie i-ar fi făcut confidențe. Dar nu întrebase niciodată. Descoperea acum cu uimire că Gracie nu era o femeie obișnuită, așa cum o crezuse ea, ci o infractoare, și încă una de mare talent.

– Ceea ce nu pot eu să înțeleg, zise Gracie, este de ce nu i-a invitat niciodată unchiul Hans pe mama și pe Joseph să locuiască aici. Ar fi dus o viață cu mult mai plăcută în Italia decât în Anglia.

– Sora lui nu era de acord cu ceea ce făcea, răspunse Rutger. Ea știa cu ce se ocupase Hans în Olanda în timpul războiului și mai știa că, în cele din urmă, fusese nevoit să fugă, de teamă să nu ajungă în fața tribunalului pentru colaborare cu inamicul. Vezi tu, el le vindea falsuri tuturor ofițerilor de rang înalt. Așa a început să facă bani. Ofițerii nu cercetau tablourile cu prea mare atenție. Nu voiau decât să adune lucrări ale marilor maeștri. Da, Greet era la curent cu activitatea lui infracțională – și nu-i plăcea deloc. Așa că Hans n-a vrut s-o aibă în preajmă.

– Dar a ajutat-o cu bani.

– Ar fi făcut și mai multe dacă ea i-ar fi îngăduit. Dar Greet nu voia să accepte bani murdari. Primea doar atât cât îi trebuia ca să trăiască de pe o zi pe alta.

– Probabil că a fost foarte fericită atunci când Joseph a început să câștige, ca să-i poarte *el* de grijă.

Gracie făcu o pauză ca să soarbă, gânditoare, din ceai, apoi adăugă:

– Ce crezi, mama știa că Hans era homosexual?

– Cred că știa exact ce era cu el. Bineînțeles, pe vremea aceea și asta era împotriva legii.

– Mie îmi plăcea Jonas Blythe, zise ea, amintindu-și de tânărul extravagant cu care se împrietenise în Franța. Era o companie foarte plăcută.

– Hans îl punea să-ți cumpere rochii. De câte ori se întorcea acasă, îți aducea nenumărate pachete. Era felul lui de a se achita față de tine.

– Să se achite? Pentru ce?

Rutger miji ochii spre ea.

– Nu te-ai întrebat niciodată cât valorau falsurile pictate de tine?

– Nu. Nu m-au preocupat niciodată banii.

– Se vindeau cu sute de mii de dolari, Gracie. Copia după Matisse?

Trase aer printre dinți.

– Aia s-a vândut cu trei sute cincizeci de mii.

– Dumnezeule! Am tras pe cineva pe sfoară!

– Nu, Hans te-a tras pe tine pe sfoară.

– Bine, dar m-a recompensat în testamentul lui.

– Se temea că, dacă ai fi avut banii tăi, ai fi plecat.

– N-aș fi plecat niciodată, zise Gracie. Niciodată nu mi-am dorit să plec.

– Te iubea ca pe copilul lui, adăugă Rutger, apoi zâmbi.

Un zâmbet care-i îndulcea trăsăturile aspre.

– La fel și eu.

Ochii lui Gracie se aprinseră din nou, așa că își coborî, timidă, privirea înspre ceașcă.

– Îmi pare rău că nu mi-am luat rămas-bun.

Rutger ridică din umeri.

– E de domeniul trecutului. Acum ești aici, și asta-i tot ceea ce contează. Nu ți-au trebuit decât patruzeci și patru de ani! chicoti el, iar Gracie nu se mai putu stăpâni și începu să râdă printre lacrimi.

Când se înapoiară la taxi, șoferul dormea cu scaunul lăsat pe spate și cu pălăria așezată pe față. Anastasia ciocăni în parbriz, iar tânărul se trezi, speriat.

– *Sì, signorina!*[63] bâigui el, aducându-și iute scaunul în poziție verticală și vârând cheia în contact.

– Să nu mai lași să treacă alți patruzeci de ani, spuse Rutger, strângând-o pe Gracie în brațe cu putere.

– Promit că nu, răspunse ea.

– Știi, aici e un teren de cea mai bună calitate. Poți oricând să dărâmi casa asta ajunsă în paragină și să clădești alta.

– Te rog, bunico! se entuziasmă Anastasia. Să nu zici că n-ai bani.

– Sunt prea bătrână ca s-o mai iau de la capăt, zise Gracie.

– Ba nu-i adevărat! exclamă Anastasia, cu ochii la mama ei, care studia vila cea dărăpănată cu o expresie gânditoare. Mama o să facă toată treaba în locul tău. Nu-i așa, mamă?

Rutger îi zâmbi larg Anastasiei.

– Ce văd eu aici e un viitor director executiv, declară el.

– Nu știu… Sunt prea multe fantome ale trecutului, zise Gracie.

– Singurele fantome, Gracie, sunt alea din capul tău! replică Rutger. Și moșneagul care locuiește în fundul grădinii. Eu sunt deja cu un picior în groapă.

Carina deschise portiera și-și îndemnă fiica să intre în mașină.

– Spune-i, mamă! șopti Anastasia, urcându-se lângă ea pe bancheta din spate.

Gracie se așeză în dreapta șoferului. Rutger închise portiera din dreptul ei, apoi își apropie obrazul de geam.

– Îți mulțumesc că azi ai făcut un bătrân foarte fericit, zise el.

– N-ar fi trebuit să las să treacă atât de mult timp, răspunse Gracie.

– Nu, și nici n-ar fi trebuit să pleci. Erai o pictoriță grozavă, Gracie. Te-am școlit bine.

Ea îi făcu un semn de rămas-bun cu mâna, iar mașina porni pe drumeag. Conștiente de faptul că taximetristul ar fi putut asculta conversația lor (nu puteau ști dacă nu cumva înțelegea englezește), toate trei așteptară până când se înapoiară la castel. Abia atunci deschiseră subiectul „Tancredi".

– Ce ai de gând să faci în legătură cu el? întrebă Carina pe când urcau scara către camerele lor.

– N-am de gând să fac nimic, răspunse Gracie.

– Dar trebuie să-i dai de știre că ești aici! exclamă Anastasia.

Gracie se opri pe palier și le privi cu tristețe.

– L-am văzut deja și nu m-a recunoscut.

Carina nu era deloc convinsă.

– Cum așa? Rutger te-a recunoscut imediat. Nu te-ai schimbat prea mult!

– L-am văzut de două ori, de ajuns cât să mă recunoască. Fie că nu m-a recunoscut, fie că mă evită. Indiferent de motiv, nu vreau să mă pun într-o situație penibilă încercând să vorbesc cu el.

– Nu l-ai salutat? Nu te-ai prezentat? întrebă Anastasia.

Gracie își încrucișă brațele la piept. Nu voia să fie socotită o lașă.

– Sigur că nu. Au trecut peste patruzeci de ani. Am hotărât să fiu prudentă.

– Dar n-ai nimic de pierdut. Mâine plecăm, insistă Anastasia.

Intuind că Gracie nu se simțea în largul ei, Carina puse o mână pe brațul Anastasiei.

– Dacă mama nu vrea, atunci nu-i nevoie să facă asta. Mamă, ai venit aici ca să faci pace cu trecutul – și ai făcut. Nu mai e nevoie de altceva.

Gracie porni pe coridor.

– Am crezut că Rutger a murit. Era deja bătrân pe vremea când eu eram doar un copil, zise ea, schimbând subiectul.

– Probabil că-i genul care a arătat întotdeauna de nouăzeci de ani, întări Carina, bucuroasă să-i facă pe plac și să vorbească despre Rutger.

Anastasia venea în urma lor. Cu siguranță că măcar ea putea face ceva.

O lăsară pe Gracie în camera ei. Le spusese că era obosită și că simțea nevoia să stea culcată până la cină. Anastasia intră în cameră după mama ei și închise ușa în urma lor.

– Mamă, nu putem pleca fără să vorbim cu contele, zise ea.

– Și ce ai vrea să-i spui? întrebă Carina, aruncându-și geanta de pai pe pat și așezându-se, cu un oftat.

– Că Gracie e aici și că ar dori să-l vadă.

– Nu poți să-i zici așa ceva. Asta ar putea să i-o spună numai Gracie.

– Cum de n-a recunoscut-o? A îmbătrânit frumos.

– Adevărat, dar dacă nu te aștepți să vezi pe cineva…

– Aiurea! o întrerupse Anastasia. Nu cred asta nici o clipă.

– Sau poate că tocmai de asta ne evită. Dacă stau să mă gândesc, când am întrebat-o pe Ilaria dacă urma să fim prezentați contelui, a avut o reacție ciudată și mi-a zis că el nu făcea niciodată cunoștință cu oaspeții. Uite, acum mi-a trecut prin minte… Crezi că a văzut-o în prima zi și s-a hotărât să nu se arate?

– Bineînțeles că nu! Dacă ar fi vrut s-o evite, ar fi plecat la Roma sau în altă parte. N-ar fi rămas aici, ascuns în apartamentul lui. E absurd!

– Ei bine, se pare că până acum eu n-am avut dreptate în nici o privință, așa-i?

– Sper să n-ai dreptate nici de data asta. Ar fi groaznic dacă ne-ar evita pe toți doar ca să nu dea ochii cu bunica!

– Nu ești de părere că e puțin ciudat ca gazda să nu se deranjeze să-și cunoască oaspeții? Nu-i numai o lipsă de politețe, dar e și păgubitor pentru afacerea lui.

– Presupun că s-ar putea *preface* că n-o recunoaște, își dădu Anastasia cu părerea, așezându-se pe marginea patului, cu fața către Carina.

– Uite, hai să analizăm faptele. Au trăit o poveste de dragoste împreună. Mama a falsificat un tablou, ceea ce pe Tancredi l-a umplut de încântare. A zis că avea să divorțeze de soția lui, însă mama a intuit că n-avea să facă asta niciodată. Când s-a aflat că tabloul era un fals, ea s-a temut că, astfel, puteau să fie descoperite și celelalte falsuri ale lui Hans, care, în felul ăsta, era dat în vileag. Și totuși, legătura ei cu Tancredi a continuat. De fapt, din câte știm noi, contele n-avea nici cea mai mică intenție să-i pună capăt. Când Hans s-a sinucis, mama a crezut că era urmărit de poliție, așa că a fugit, temându-se că urma ca poliția să vină și după ea.

– Și-a închipuit că Rutger fugise în Olanda.

– Da, când, de fapt, el doar își petrecuse Crăciunul acolo. Mama a plecat în grabă, fără să-și ia rămas-bun, și i-a explicat contelui motivul pentru care plecase, într-o scrisoare pe care i-a trimis-o după un timp.

– Ce ar fi putut scrie în scrisoare ca să-l supere atât de rău? se întrebă Anastasia, frământându-și, gânditoare, buza de jos.

– Presupunând că el s-a supărat, ar mai putea fi supărat și după atât timp?

– E văduv, prin urmare, soția lui a murit. N-are nici un motiv s-o evite pe bunica. Iar bunica n-are de gând să-l demaște sau altceva de felul ăsta. E doar o fostă prietenă. Ce mare lucru?

– Nu știu, dar nu avem la dispoziție decât o noapte ca să aflăm.

– Mă duc să stau de vorbă cu Ilaria.

Văzându-și fiica atât de pornită, Carina clătină din cap, apoi zâmbi.

– Succes!

*

Gracie se îmbrăcă pentru cină. Își puse niște pantaloni, o bluză și mărgelele dăruite de Anastasia. Își trecu degetele peste șirag, simțind cum un val de căldură și de tandrețe îi străbătea toată ființa. Chiar de n-avea să ajungă să stea de vorbă cu Tancredi, tot nu regreta că venise. Pe lângă faptul că descoperise adevărul despre moartea unchiului ei și că-l regăsise pe Rutger, câștigase ceva cu mult mai important: afecțiunea fiicei și a nepoatei ei. Nu stătuse prea mult să se gândească în ce consta minunea, dar ceva se petrecuse, iar acel ceva le apropiase pe toate trei. Fiica și nepoata ei valorau cât o mie de Tancredi, își zise Gracie. Și totuși, în timp ce se privea în oglindă, își dădu seama că, cel puțin în ceea ce o privea, vechea iubire nu se stinsese niciodată. A doua zi urma să plece fără să-i fi vorbit lui Tancredi, de asta era sigură. Bineînțeles că trăia o dezamăgire, însă era pregătită să-i facă față spunându-și că fusese de norocoasă pentru că putuse iubi atât de mult. Oare câți oameni treceau prin viață fără să fi trăit un sentiment atât de profund?

Coborî la parter, unde ceilalți se adunaseră ca de obicei la tratația cu vin și crostini. În timp ce se apropia de ei, observă cât erau de bronzați cu toții, cât de radioși și de relaxați. Italia le priise tuturor. Soarele le alungase toate grijile, iar bunătățile Mammei Bernadetta îi legaseră așa cum doar rețetele *ei* puteau s-o facă. Castelul arăta și el strălucitor. La ferestre ardeau lumini ce aruncau raze gălbui pe dalele de afară, iar zidurile păreau gata s-o îmbrățișeze ca pe un prieten. Se bucura și de miresme, de roua așezată pe iarbă și pe tufe, făcând și mai puternic parfumul de rozmarin și de pin. Se auzea cântec de greieri, pe cerul de cobalt licăreau primele stele, iar în depărtare luminile caselor începură și ele să se aprindă, pe măsură ce se lăsa întunericul.

Am să regret plecarea de mâine, descoperi Gracie, pășind pe dale. Ideea de a se întoarce la fosta ei existență era ca un ghimpe rătăcit în mijlocul acestei lumi blânde și perfecte: un ghimpe ascuțit, solitar și care aproape că reușea să-i întunece bucuria.

Rex se grăbi să-i alunge tristețea. Îi întinse un pahar de vin și-i zâmbi cu un atât de mare entuziasm încât nu se putea să n-o smulgă din gândurile ei negre.

– Cum a fost după-amiaza? întrebă el.

Numai că Gracie n-ar fi avut cum să-i explice ce se întâmplase la Colomba, așa că-i răspunse doar că petrecuse o după-amiază foarte agreabilă, după care îi întoarse întrebarea.

– În sfârșit l-am întâlnit pe contele-fantomă, răspunse el. Și, fără să remarce că Gracie încremenise, continuă să-i povestească, dornic să-i relateze întâmplarea. Ședea la etaj, pe o bancă, privind asfințitul. Cred că stă adeseori acolo, cu câinele lui uriaș. Câinele îl urmează pretutindeni. În sfârșit… Eu mergeam pe cărare și l-am salutat jovial, așa cum îmi e felul, iar el mi-a făcut semn cu mâna. Am avut o conversație foarte plăcută. E un om încântător. L-am întrebat dacă avea de gând să ni se alăture în ultima noastră seară, iar el a râs și mi-a răspuns că prefera ca musafirii lui să se distreze fără el. Am și glumit amândoi. Eu i-am spus că mă îngrășasem de la mâncarea Mammei Bernadetta, iar el s-a bătut ușor peste stomac și mi-a răspuns că ducea zilnic bătălia asta. Dar e atât de zvelt încât îmi imaginez că face multă mișcare. Câinele lui are nevoie de plimbări lungi.

Gracie îl asculta uimită. Regreta că nu fusese împreună cu Rex, căci Tancredi ar fi avut o nouă ocazie s-o recunoască. Știa că ar fi trebuit să-l abordeze ea însăși, însă acum îi era prea frică. Se temea să nu fie respinsă. Să nu-l vadă deloc era mai bine decât să-l vadă și să fie tratată cu dispreț. Nu voia să se înapoieze în Anglia cu o astfel de ultimă amintire. Prefera să rămână cu amintirile pe care le avea deja.

Anastasia făcu în așa fel încât să se așeze lângă Ilaria. Pur și simplu, ocupă scaunul înainte ca Ilaria să pună pe altcineva acolo. Alex își asigură și *el* un loc lângă Anastasia. Apoi, aproape jumătate din timp, stătu de vorbă cu ea, în vreme ce Ilaria discuta cu Wendy despre câini, întrucât Wendy avea un

buldog francez cam excentric, căruia nu-i plăcea să iasă la plimbare pe ploaie și care sforăia mai tare decât soțul ei.

– Și ăsta nu-i puțin lucru! râse ea. Tu ai câine, Anastasia? întrebă Wendy, peste masă.

Anastasia se întrerupse din conversația cu Alex.

– Din păcate, nu! răspunse ea. Mama muncește foarte mult, iar tata nu vrea să-și asume răspunderea. Mie mi-ar plăcea să am un purcel, adăugă ea, cu emfază.

– Ești bine-venită să iei unul de-al nostru, zise Ilaria.

– Sau poate să-ți iei un câine ca al meu și să-l *numești* Purcel! sugeră Wendy, luând o înghițitură zdravănă de vin.

– Contele are un câine foarte mare, spuse Anastasia, încântată de propria dibăcie de schimba cursul discuției, aducând vorba despre conte. Câți ani are?

– Opt, răspunse Ilaria. Ceea ce înseamnă foarte mult pentru un câine atât de mare.

– Contele îl scoate la plimbare?

Chipul Ilariei se preschimbă într-o mască. Surâsul ei încremeni, iar ochii își pierdură vioiciunea. Anastasia își dădu seama că femeia nu dorea să vorbească despre conte.

– Câinele preferă să fie cu domnul conte și se duce să-l caute după ce îl scot eu la plimbare în fiecare dimineață, răspunse ea. Eu mă trezesc în zori. În cele trei-patru ore care trec până când se scoală și ceilalți, îmi fac treburile cel mai bine.

– Te ocupi singură de toate animalele? întrebă Wendy, iar Anastasia se simți frustrată din pricină că discuția se îndepărtase de subiectul „contelui".

Ilariei însă îi părea bine. Își regăsi surâsul vesel și privirea luminoasă dintotdeauna. Era încântată să poată vorbi despre animale. Anastasia se întrebă de ce era atât de reticentă. Îi proteja pe toți de furiile teribile ale contelui? Avea contele vreun defect și nu voia să se arate? Sau poate și Ilaria știa că el se ascundea de Gracie? Oare era cu putință?

La sfârșitul mesei, Ilaria o chemă pe Mamma Bernadetta pe terasă, și începură s-o aplaude cu toții.

– Mama vrea să știți că sunteți oaspeții ei preferați, zise Ilaria. Râseră cu toții, fiindcă, probabil, asta spunea la sfârșitul fiecărei săptămâni. Pentru noi e foarte important să știm că veți merge acasă în toate colțurile lumii, unde veți continua să gătiți cu dragoste rețetele Mammei Bernadetta, fiindcă ăsta-i ingredientul secret pe care-l pune în fiecare fel de mâncare. Lucru și mai important, sperăm că la castel v-ați relaxat după stresul din viața voastră. Ori de câte ori vă veți simți obosiți sau nefericiți, gândiți-vă la grădinile de aici, la levănțica și la trandafirii noștri minunați, și imaginați-vă că v-ați întors la tihna castelului Montefosco. Păstrați această amintire în suflet și lăsați-o să vă încălzească la fel ca un cartof fierbinte pus pe sub pulover, da?

Cu toții aplaudară din nou, apoi Rex se ridică să răspundă, fiind cel mai vârstnic dintre ei. Rex ridică paharul către Mamma Bernadetta, care își arcui buzele într-un surâs timid, apoi toți oaspeții se ridicară și-și înălțară paharele în cinstea ei.

– Ce bine ne-ar prinde să avem fiecare acasă o Mamma Bernadetta, zise Rex. Dar va trebui să ne mulțumim doar cu amintirea. Eu, unul, nu voi uita niciodată această săptămână. Vă mulțumim pentru mâncărurile delicioase, dar cel mai mult – pentru darul prieteniei, fiindcă în această săptămână am cunoscut aici niște oameni minunați. Pentru mine, zilele care s-au scurs au fost, fără îndoială, deosebite.

Privi spre Gracie.

– Pentru prietenie! adăugă el, iar toți ceilalți îi repetară cuvintele și-și înălțară din nou paharele.

Când se ridicară de la masă și se duseră pe terasă pentru ceai și cafea, Anastasia reuși să-și tragă mama deoparte.

– N-am avut succes cu Ilaria, zise ea, cu glas coborât. Ce ne facem?

– Draga mea, nu putem face nimic. Iar tu ai făcut tot ce-a depins de tine.

– Nu-i destul, se încăpățână Anastasia. Bunica nu trebuie să plece mâine în Anglia fără să fi vorbit cu el.

– Iubito, asta nu-i treaba ta. Probabil că mama se teme să stea de vorbă cu el. La asta te-ai gândit? Adică, dacă ar vrea cu tot dinadinsul, ar ști să-l găsească.

– Eu sunt sigură că *vrea*, insistă Anastasia. A fugit, în loc să-și ia rămas-bun de la Rutger, Tancredi și Gaia. Nu suportă confruntările. Rutger i-a spus că-i lașă – și poate chiar e. Nu-i nimic rău în a-ți fi teamă. Pur și simplu are nevoie de ajutorul nostru, asta-i tot.

Carina zâmbi și o bătu ușor pe spate.

– Ești tare drăguță, scumpa mea. Bunica e norocoasă să aibă pe cineva ca tine, care să-i apere interesele.

– Nu și dacă am să dau greș! replică Anastasia, simțind, dintr-odată, cum o cuprindea disperarea. Dar n-am să dau greș. Mâine am să-l găsesc, fie ce o fi!

– Fii cu băgare de seamă, o preveni Carina. Aici pășești în sufletele oamenilor. Nu mai e un joc.

– Îți promit că am să fiu atentă.

Nici una dintre ele nu dormi bine în noaptea aceea. Carina își făcea griji pentru Gracie. Gracie era neliniștită la gândul că urma să se înapoieze la viața ei singuratică din Badley Compton, iar Anastasia era preocupată cum să dea de conte înainte să vină taxiul care să le ducă la aeroport. Plecarea era fixată pentru ora zece. Nu-i rămânea prea mult timp.

Gracie se trezi devreme. Dădu cu ochii de bagajul făcut, care aștepta lângă ușă, iar stomacul i se strânse de teamă. Nu voia să plece. Nu voia să se întoarcă la Flappy Scott-Booth și la Clubul Prietenelor Cărții din Badley Compton. Înainte, fusese mulțumită cu viața ei, așa solitară cum se depăna, fiindcă era obișnuită cu singurătatea. Dar acum își dorea mai mult. Micul golf în preajma căruia își avea casa reprezenta fuga, ascunzătoarea și lașitatea ei. Nu mai aparținea acelui loc. Singura bucurie de acolo erau câinii, despre care știa că aveau să se bucure s-o revadă. Dar în afară de câini – nimeni. Se dădu jos din pat și privi de la fereastră cum se iveau zorile, luminând, treptat, cerul și alungând noaptea. Însă astăzi priveliștea o întrista. Îi umplea sufletul de o durere de neîndurat. În ziua aceea urma să se despartă de trecut. De tot trecutul. Unchiul Hans, Rutger, Tancredi, Colomba, Colladoro… Acum avea să lase totul în urmă, probabil – pentru totdeauna.

Anastasia se trezise și ea devreme, nu din pricina ciripitului păsărilor, ci fiindcă propria neliniște o făcuse să aibă un somn superficial și agitat. Se trezi și Carina, cu ochii la micile pete de lumină pe care ajunsese să le îndrăgească. La gândul că urma să se întoarcă la muncă, simți o greutate în stomac. Nu voia ca viața ei să redevină ceea ce fusese înainte. Voia să-l aducă aici pe Rufus, ca să se bucure și el de magia acestui loc. Ca să înțeleagă felul în care o transformase pe *ea*. Dacă se înapoia acasă, oare avea să lase în urmă starea de mulțumire și să redevină aceeași femeie grăbită, stresată și egoistă? Se întoarse, o văzu pe Anastasia culcată pe spate, cu ochii la firele de praf, și-și făgădui să ia cu ea Castello ascuns în suflet, ca pe acel cartof fierbinte de care pomenise Ilaria.

Coborâră la micul dejun și se așezară pe terasă pentru ultima oară, admirând dealurile, văile și dincolo de ele, marea, încercând să-și întipărească totul în memorie. Anastasia intuia că bunica ei era nefericită. Simțea lucrul ăsta cu atâta intensitate încât i se rupea inima de mila ei.

Se mai înveseliră puțin atunci când se adunară cu toții în jur ca să facă schimb de adrese, astfel încât să poată ține legătura. Rex luă mâna lui Gracie și o strânse ușor.

– Mi-ai promis că ai să-mi faci o vizită, da? zise el, pironind-o cu ochii lui albaștri, ca de porțelan. N-am să-ți dau voie să uiți.

Gracie nu spuse nici „da", nici „ba", însă îi dădu numărul de telefon, fiindcă nu avea adresă de e-mail.

– Îți sugerez să-ți faci una, adăugă Rex. Așa, o să ne fie mai ușor să ținem legătura.

Alex și Anastasia, care locuiau amândoi la Londra, stabiliră să se întâlnească înainte de începerea școlii, în luna mai, iar Lauren și Carina aranjară să se vadă pentru masa de prânz la un restaurant italienesc din Fulham Road, ca să poată prelungi experiența din Italia cât mai mult cu putință. Madeleine, care locuia la Bruxelles, declară că avea să vină la Londra anume ca să poată lua prânzul cu ele. Wendy, Tiff și Brigitte îi îmbrățișară pe toți cu ochii în lacrimi, spunând că ar fi trebuit să se reunească anul următor, în aceeași perioadă.

– Dacă mai trăiesc atunci, vin și eu, zise Rex, zâmbindu-i larg lui Gracie.

– Cine știe unde avem să fim anul viitor pe vremea asta! exclamă Lauren. Dar aș repeta cu dragă inimă experiența.

Se întristară, brusc, atunci când Ilaria apăru pe terasă ca să-i anunțe că veniseră taxiurile ce aveau să-i ducă la aeroport. Carina prinse privirea Anastasiei, iar disperarea de pe chipul ei o făcu pe fată să sară de pe scaun, anunțând că mai avea de rezolvat un singur lucru. Până să apuce Carina s-o oprească, Anastasia fugi în grădină.

Gracie își luă rămas-bun de la Ilaria și de la Mamma Bernadetta. Bătrâna îi înțelese tristețea și, în loc să dea mâna cu ea, o strânse în brațe ca pe o veche prietenă. Carina își luă și ea rămas-bun, după care se îngriji de bagaje. Nu voia ca acestea să ajungă în alt taxi decât al lor.

Anastasia se opri pe pajiște, cu inima grea. Trebuia să dea de conte, dar nu știa unde să-l caute. Putea fi oriunde. Domeniul era întins. Poate chiar ieșise la plimbare. Îi venea să plângă. Cu nici un chip nu voia să plece înainte să dea de el. Așa ceva era de neconceput. Trebuia să existe o rezolvare pentru bunica ei.

Printr-un noroc neașteptat, chiar în clipa în care simți cum o cuprindea disperarea, zări câinele cel mare și lățos al contelui adulmecând prin tufișuri. Nu știa unde să-l caute pe conte, însă își zise că erau toate șansele ca acel câine să știe unde să-l găsească. Nu spunea Ilaria că întotdeauna se ducea după stăpânul lui? Întinse mâna și-l mângâie ușor pe cap. El dădu din coadă și continuă să adulmece tufele. Neliniștea Anastasiei spori atât de mult, încât avea senzația că ceva i se încolăcea peste piept, strivindu-i-l. Inima îi bubuia de-a dreptul. N-o putea lăsa pe bunica ei să plece fără să-i adreseze o vorbă iubirii ei de o viață.

Câinele porni în pas săltat pe poteca ce ducea la banca de unde se vedea întreaga vale. Anastasia se luă după el, sperând să-l găsească acolo pe conte și să-i poată vorbi, să-i poată explica. Își învinse reticența și se grăbi pe urmele câinelui.

În fața ei apăru banca, iar acolo, întors jumătate spre ea și jumătate spre vale, ședea Tancredi. Anastasiei nu-i venea să creadă că avusese un asemenea noroc. Răsuflă adânc și se apropie în tăcere, lăsând câinele să meargă în fața ei. Tancredi auzi pașii câinelui și-și luă ochii de la linia orizontului.

– Bernardo? zise el, întinzând mâna.

Anastasia se opri pe loc în raza lui vizuală, în timp ce câinele se duse și se vârî sub mâna stăpânului, iar Tancredi începu să-l mângâie. Anastasia nu se clinti. Aerul din jurul ei părea încremenit. Doar mâna lui Tancredi se mișca, mângâind câinele. Inima Anastasiei bătea atât de tare încât era convinsă că și el o auzea. Însă Tancredi nu auzea nimic. Începu să-i vorbească, liniștit, câinelui, de parcă ea nici n-ar fi fost de față.

Dintr-odată, totul deveni limpede, de parcă, brusc, s-ar fi ridicat un văl, dezvăluind uluitorul adevăr. Entuziasmată, Anastasia se întoarse și o luă la fugă pe potecă, înspre castel. Lumea redevenise frumoasă într-o clipă, și era mai frumoasă ca oricând. Anastasia își simțea inima atât de plină, încât se temea că avea să-i plesnească înainte să ajungă la taxi. Atunci când, în sfârșit, ajunse, o găsi pe Gracie deja instalată pe scaunul din față, cu poșeta pe genunchi, cu profilul încruntat și abătut.

– Bunico! țipă Anastasia, deschizând portiera și aplecându-se ca s-o poată privi în ochi pe Gracie.

– Ce e, draga mea? întrebă Gracie, alarmată de tonul nerăbdător al fetei.

– Tancredi. Trebuie să mergi să-l vezi. Stă pe banca de colo.

– Dar…

– O, bunico!

Ochii Anastasiei se umplură de lacrimi. O prinse de mână pe bunica ei, ca s-o ajute să coboare din mașină.

– Nu te-a recunoscut nu fiindcă te-ai schimbat sau fiindcă nu *voia* să te recunoască, ci fiindcă e orb.

Buzele lui Gracie se deschiseră într-un icnet mut.

– E orb?

– Da. Așa se explică tot. Ilaria voia doar să-l protejeze. Du-te, bunico. Trebuie să te duci. Te așteaptă. Știu că te așteaptă.

Carina coborî din mașină și veni lângă fiica ei. Gracie porni cu pași nesiguri pe dalele de piatră.

– Până acum ai avut dreptate în toate privințele, îi zise Carina Anastasiei. Sper din tot sufletul să ai dreptate și de data asta.

Gracie înaintă pe potecă, în direcția băncii. Îi era atât de teamă, încât îi tremura tot trupul. Picioarele parcă n-ar fi fost ale ei. Și totuși, reuși cumva să ajungă fără să se poticnească. Îl văzu, exact așa cum spusese Anastasia, așezat pe bancă. Purta o cămașă albastră, descheiată la gât, și pantaloni deschiși la culoare, iar câinele lui credincios îi stătea alături. El n-o văzu, nici n-o auzi venind, până când ajunse aproape de el. Atunci se întoarse cu fața către ea și se încruntă.

– E cineva?

Gracie se opri. Era prea emoționată ca să poată vorbi. Cum era cu putință ca ochii aceia frumoși să nu mai vadă?

– Cine e? întrebă el, plimbându-și ochii într-o parte și în alta, la întâmplare, și încercând să-și dea seama cine venise. Tu ești, Ilaria?

Gracie înțelese că Anastasia avusese dreptate. Nu era vorba că n-o recunoscuse. Pur și simplu n-o văzuse.

– Tancredi… reuși ea să articuleze.

El își lăsă capul într-o parte și se încruntă.

– Cine e?

Dar în tonul lui era ceva care sugera că era cu putință să știe, însă se temea să spere.

– Tancredi… Sunt eu, Gracie.

Auzindu-i numele, obrajii lui se îmbujorară. Clipi de câteva ori, de parcă ar fi văzut-o și n-ar fi putut să-și creadă ochilor. Gracie ar fi putut jura că ochii lui se luminaseră de fericire, la fel ca un tăciune aprins de o pală de vânt.

– Gracie? Chiar tu ești? Îl cuprinse îndoiala. Lumina din ochii lui se stinse. Clătină din cap. Nu, nu-i cu putință.

Obrajii lui Gracie erau scăldați în lacrimi. Se apropie încet și se așeză lângă el.

– Sunt eu, repetă ea.

– Gracie… Își întoarse fața, stânjenit. Sunt un om bătrân și orb.

Gracie era copleșită de milă.

– Puțin îmi pasă, șopti ea. Își găsi curajul de care Rutger n-o crezuse niciodată în stare. Îi luă mâna și și-o lipi de obraz. Puțin îmi pasă, Tancredi, fiindcă te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și te voi iubi până în clipa cea din urmă.

El închise ochii, ca și cum i-ar fi fost rușine și n-ar fi vrut ca ea să vadă cât erau de inutili. Încercă să vorbească, dar îl copleși emoția. Își lipi obrazul de palma ei, iar ea îl sărută cu tandrețe.

– M-am întors acasă, îi spuse, încetișor.

– Mi se pare ciudat să mergem la aeroport fără bunica, zise Anastasia în timp ce taxiul sălta pe drumul denivelat.

– O să ne întoarcem, spuse Carina, împreunându-și mâinile în poală și privind pe fereastră la peisajul pe care ajunsese să-l îndrăgească atât de mult. Am un plan.

– Vrei să reconstruiești Colomba, așa-i? ghici Anastasia, fără să-și poată ascunde bucuria din glas.

– N-am să mai trăiesc niciodată departe de mama, așa cum am făcut până acum, îi răspunse Carina. Are nevoie de mine.

– Are nevoie de *noi*, întări Anastasia, apoi râse. Dar până acum te-ai înșelat în toate privințele.

Carina îi răspunse la zâmbet cu un aer atotștiutor.

– Poate că da, Sherlock. Dar de data *asta* nu mă mai înșel.

Anastasia intuia că, într-adevăr, așa era.

Capitolul 27

Badley Compton

Flappy era în grădină, supraveghind grădinarii angajați pentru înmormântarea lui Harry – Sir Algernon și Lady Micklethwaite acceptaseră invitația (din păcate, nu și primarul), așa că, prin urmare, era esențial să nu se vadă nici urmă de buruiană – când, deodată, sună telefonul. Flappy îl auzi sunând în casă și trebui să traverseze peluza în fugă ca să poată răspunde la timp. Ridică receptorul și vorbi, gâfâind din pricina alergăturii:

– Conacul Darnley. Flappy Scott-Booth la telefon.

– Ai alergat? se auzi un glas în receptor.

– Am muncit în grădină, Mabel, răspunse Flappy. Când e vorba de horticultură, n-am încredere că altcineva ar putea face treaba mai bine decât mine.

– Nu trebuie să te obosești prea tare, Flappy, zise Mabel, impresionată că Flappy reușea să muncească atât de mult.

– Sunt o perfecționistă, Mabel. E ca un blestem.

Oftă și-și duse mâna la piept, ca să-și astâmpere bătăile inimii.

– Ce mai e nou?

– Gracie nu s-a întors acasă aseară.

– Ești sigură?

– Fiica ei i-a telefonat lui Esther și a rugat-o să aibă grijă de câini încă vreo câteva zile.

– Asta pică foarte prost. Trebuie să-i transmitem cumva că joi e înmormântarea lui Harry și că avem nevoie de ea. Cred că nici n-a aflat de moartea lui. Pufni disprețuitor. Dar de ce întârzie? Ce se întâmplă?

– Fiica ei nu mi-a spus nimic. Mi-a zis doar că ea și nepoata s-au întors acasă fără Gracie.

Flappy era nedumerită.

– Are necazuri? S-a întâmplat ceva? Așa face Carina întotdeauna, nu suflă o vorbă. Gracie nu se simte bine?

Mabel regreta că nu avea mai multe informații. Simțea frustrarea lui Flappy la celălalt capăt al firului. În loc să se pună bine cu Flappy, nu reușise decât s-o umple de nemulțumire.

– Totul e pregătit pentru înmormântarea lui Harry. Chiar nu contează dacă Gracie e aici sau nu.

– Ba contează foarte mult, replică, înțepată, Flappy. E de datoria ei să fie aici. Am nevoie de ajutorul vostru, al tuturor. Eu țin discursul, pentru numele lui Dumnezeu. Am să fiu din cale afară de emoționată. Nici nu știu cum am să depășesc momentul.

– Nimeni nu poate face asta mai bine decât tine, se repezi Mabel.

– Știu, răspunse Flappy, recăpătându-și calmul. Doar că va trebui să fiu tare. Voi o să fiți cu toții cu ochii în lacrimi.

Flappy puse receptorul în furcă și se întoarse în grădină. Se așeză pe unul dintre scaunele din lemn de tek aranjate în jurul unei mese joase, decorate cu hortensii albe, și privi la grădinarii îmbrăcați în tricouri, care munceau în grădina ei. Era o dimineață caldă, așa că începu să-și facă vânt cu revista *The Lady*, care fusese lăsată pe un scaun. Ce urât din partea lui Gracie că se hotărâse să mai întârzie câteva zile! Flappy se întrebă cum de-și permitea, și presupuse că fiica ei o ajuta cu bani. Din câte reușise să afle, Carina și soțul ei câștigau bani buni. *Ei bine*, își zise ea cu acreală, *era și timpul ca fiică-sa să-și facă datoria și să aibă grijă de maică-sa*. Flappy se gândi la cei patru copii ai ei și zâmbi, încântată de sine. Era *așa* de norocoasă să aibă odrasle atât de iubitoare și de grijulii! Kenneth deja cumpărase bilete clasa întâi la avion și rezervase apartamente la hotel pentru viitorul Crăciun în Santa Lucia. Era genul de cadou pe care îi plăcea să-l facă familiei în fiecare an. Flappy era încântată că toți copiii ei veneau de fiecare Crăciun, nu fiindcă era vorba de o vacanță gratis (*asta* nici nu i-ar fi trecut prin minte), ci fiindcă *voiau* să vină. *Cu toții* doreau să-și petreacă timpul cu *ea*. Se socotea foarte fericită, dar nu era mai puțin adevărat că fusese întotdeauna o mamă foarte bună.

În ziua următoare, Flappy dădu nas în nas cu Esther, pe stradă, în timp ce mergea spre cafeneaua Grăsunei Mary ca să vadă cum stătea treaba cu brioșele și cu ceaiul. Esther tocmai plimba cei doi câini ai lui Gracie.

– Ah, exact persoana pe care voiam s-o întâlnesc, zise Flappy.

Ea purta un costum negru cu pantalon și o cămașă albă cu guler apretat, dându-le, astfel, un exemplu concetățenilor care nu se gândiseră să-și manifeste durerea în același mod.

– Eu? se miră Esther, cu un aer speriat.

– Voiam să verific dacă totul e în regulă pentru înmormântarea de joi… și să aflu dacă mai ai vești despre Gracie.

– Brioșele…

– Știm când se întoarce?

– O aduce Carina în weekend, ca să-și ia câinii.

– Unde-i duce?

Flappy era uluită și supărată fiindcă fiica lui Gracie nu se gândise s-o informeze pe *ea* despre ce planuri avea, înainte să le spună altora.

– Nu știu.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Cineva trebuie să aibă idee! exclamă, exasperată, Flappy. Chiar nu știe nimeni ce întrebări să pună?

Hotărî s-o sune neîntârziat pe Carina și să afle ce naiba se întâmpla.

– Noi am decis… începu Esther.

– Da, e o idee bună! i-o tăie Flappy, îndepărtându-se în grabă. Mă bucur că totul e în ordine.

De cum ajunse acasă, îi telefonă Carinei.

– La telefon Flappy Scott-Booth, zise ea pe un ton arogant.

– Bună, Flappy! o salută cu nonșalanță Carina, care încă purta în suflet căldura castelului Montefosco, de parcă ar fi fost un cartof fierbinte vârât pe sub pulover.

– Te-am sunat ca să aflu direct din gura ta ce s-a întâmplat cu Gracie. Sper că e bine, sănătoasă.

Carina zâmbi ca pentru sine. Femeia asta chiar era o caricatură.

– O duce de minune în Italia, răspunse ea.

– Adică nu se întoarce? râse Flappy, de parcă simplul gând că Gracie nu se înapoia acasă ar fi fost de-a dreptul ridicol.

– A decis să mai rămână puțin.

– De ce s-a hotărât să mai rămână? Nu-i e urât singură? întrebă Flappy, frustrată că nu primea toate informațiile.

– Te asigur că nu-i singură, răspunse Carina, apoi nu rezistă tentației de-a o mai necăji puțin. E pe mâini cât se poate de bune.

– Chiar așa? exclamă Flappy, sperând să afle mai multe.

– Trebuie să închid. Am multă treabă.

– La fel și eu. Mă ocup de organizarea înmormântării sărmanului Harry Pratt. Ai să-i spui mamei tale, da? Sunt sigură că are să vrea să știe. Înmormântarea e joi. Nu mă îndoiesc că va dori să ia parte. Harry Pratt, eroul nostru local. Înțelegi, e o ocazie deosebită. Vor veni mulți oameni importanți. Mi-am pus grădina la dispoziție. Măcar atât să fac și eu pentru cineva care a luptat în Bătălia Angliei[64]. Bine, atunci, te las să-ți vezi de treburi. Toate cele bune mamei tale și, te rog, spune-i despre Harry. Cu siguranță că are să vrea să-l conducă pe ultimul drum. Eu am să țin discursul. E o mare răspundere, dar chiar nu are cine altcineva, așa că trebuie să fiu la înălțime. Sunt atât de ocupată, înțelegi? Nu-l pot dezamăgi pe Harry.

Flappy închise telefonul, convinsă că Gracie avea să se întoarcă într-un suflet din Italia. Era convinsă că știa de partea cui era Gracie.

*

Dimineața înmormântării aduse și primul motiv de îngrijorare pentru Flappy. Ploua mărunt. Cum de îndrăznea să plouă în ziua aceea atât de importantă pentru ea? Se uită pe fereastră la norii joși și-și dădu seama, spre dezamăgirea ei, că dacă ploaia nu înceta și nu ieșea soarele ca să usuce iarba, nimeni n-avea să-i poată vizita grădina. Da, chiar grădina frumos tunsă și plivită, pe care o pregătise cu migală pentru oaspeții ei de vază, Sir Algernon și Lady Micklethwaite.

Kenneth, care era un optimist, nu se sinchisea de vreme.

– Toată lumea va fi la biserică, iar apoi într-un cort, îi zise el la micul dejun.

Flappy, îmbrăcată într-un taior negru cu un diamant mare, în formă de stea, prins la rever, nu se simțea deloc consolată.

– Am muncit din greu la grădină și acum n-o s-o vadă nimeni.

– Sunt sigur că mai târziu va ieși soarele și toată lumea îți va aprecia truda.

Flappy își puse ochelarii și întinse pe masă foaia cu discursul.

– Am să-l mai citesc o dată, ca să fiu sigură că nu mă poticnesc la vreun cuvânt. Înțelegi, din pricina emoției. Va fi o mare încercare să ajung la capătul discursului fără să vărs o lacrimă. Cât despre ceilalți, ei bine, sper că vor avea la ei batiste. Cele scrise de mine sunt foarte înduioșătoare, fără falsă modestie.

Kenneth se încruntă.

– Dar știai destule despre Harry ca să scrii discursul? întrebă el.

– Obișnuia să stea pe banca aceea. În discurs am spus banca *noastră*. Cea pe care i-o dedicăm lui și o dăruim orașului.

– Ah, da! E o idee minunată, draga mea.

– Pe urmă, Harry a fost pilot de război. Am pomenit și despre asta în discurs. O, și îi plăceau bărcile. Grăsuna Mary mi-a spus că stătea și se uita la bărci ceasuri întregi. Se pare că făcea și navomodele.

– După părerea mea, Grăsuna Mary ar fi fost mai potrivită să țină un discurs. Sigur, nu că l-ar fi scris la fel de bine ca tine, dar fiindcă îl cunoștea pe Harry mai bine ca oricine. Țineau mult unul la celălalt.

– Asta-i ridicol, Kenneth. Cum aș fi putut s-o las să stea în fața lui Sir Algernon și a lui Lady Micklethwaite?

Kenneth ridică din sprâncene, dar știa că nu era cazul să-și contrazică soția. Odată ce-și punea ceva în minte, nimic din ceea ce ar fi spus *el* n-ar mai fi putut să-i scoată acea idee din cap.

Toată dimineața se scurse într-un du-te-vino de lume. Sally sosi cu o dubă plină de flori. Grăsuna Mary își făcu și ea apariția cu o dubiță și cu un alai de ajutoare, ca să pregătească totul pentru ceai, iar firma locală de corturi plecă după ce termină de instalat cortul, operațiune începută cu o zi în urmă. Pe la prânz, apăru al doilea motiv de îngrijorare.

– Sunt eu, Mabel, se auzi o voce în receptor după ce Flappy răspunse la telefon. Am noutăți.

– S-a întors Gracie, i-o luă înainte Flappy, bucuroasă.

– O, nu știam! răspunse, surprinsă, Mabel.

Flappy se văzu prinsă pe picior greșit, fiindcă acum trebuia să admită că *nici ea* nu știa.

– Nu s-a întors? Am presupus…

– Nu. Harry i-a lăsat prin testament Grăsunei Mary toate bunurile lui, zise Mabel cu glas tremurat, fericită să-i ofere lui Flappy o informație atât de importantă.

– Oricum nu avea alte rude, nu? Iar el și Grăsuna Mary erau prieteni.

– Nu, erau *mai mult* decât prieteni.

Glasul lui Mabel deveni și mai tremurător, fiindcă urma bomba.

– Harry era *tatăl* ei.

Flappy se prăbuși pe un scaun.

– Cum?

Era prea șocată ca să se mai prefacă a fi la curent cu știrea.

– I-a lăsat o sumă de bani considerabilă. Cine să-și fi închipuit că avea chiar atât de mulți?

– Păi, cât de mulți?

– O sumă considerabilă, repetă Mabel.

– N-ai întrebat? De unde ai aflat? E o sursă demnă de încredere?

– Mi-a spus Grăsuna Mary.

– Ți-a spus chiar ea?

– Le spune tuturor. Știe tot orașul.

Buzele lui Flappy se crispară. O văzuse pe Grăsuna Mary chiar în dimineața aceea, iar ea nu-i suflase o vorbă. Flappy încercă să nu se mai gândească la nimic, în speranța că avea s-o fulgere o idee strălucită. O clipă mai târziu, puse receptorul în furcă și traversă în grabă casa, îndreptându-se spre cort.

O găsi pe Grăsuna Mary îmbrăcată ca de nuntă, nu de înmormântare, într-o rochie cu flori albe și roz.

– Mary, i se adresă Flappy, cu un zâmbet dulce. Se pare că ai niște veşti cu adevărat uluitoare.

Zâmbetul lui Mary nu era nici pe departe la fel de dulce.

– Harry era tatăl meu, răspunse ea.

– Și ți-a lăsat ție tot prin testament.

– Asta, pe deasupra, dar vestea cea mare e că acum știu cine-i tatăl meu. Singurul meu regret e că nu mi-a spus-o cât timp trăia.

– Știi, m-am gândit… Ar fi trebuit să-ți zic mai devreme, dar azi am fost atât de prinsă cu pregătirile, că n-am apucat. Vrei să-mi faci plăcerea să ții tu discursul? L-ai cunoscut pe Harry mai bine decât noi toți și, cu siguranță, mai bine decât mine. Am vrut să-ți cer asta încă înainte să aflu că ești singura lui rudă…

Grăsuna Mary ridică bărbia.

– Da, aș vrea să spun câteva cuvinte.

– Bun, atunci ne-am înțeles. Ziua de azi îi e dedicată lui Harry. Nu vreau să se învârtă totul în jurul meu.

– Cât privește rudele în viață, mai *există* una și are să vină și ea, zise Grăsuna Mary.

Lui Flappy îi îngheță surâsul pe buze.

– Ce drăguț! Despre cine-i vorba?

– Despre sora lui, Edda Harvey-Smith. E drept că se îndepărtaseră unul de altul, totuși, ea vrea să-i aducă ultimul omagiu.

– Foarte bine. Am s-o anunț pe Madge, fiindcă sora lui va trebui să stea în rândul întâi. La fel și *tu*, Mary. Ce bine că, până la urmă, Harry avea familie. Minunat!

– Madge știe, zise Grăsuna Mary. Totul e aranjat.

– O! abia reuși să chițăie Flappy. Atunci eu nu mai trebuie să fac nimic, așa-i?

Privirea îi lunecă spre piramidele de prăjituri așezate pe fața de masă albă. Toate – în formă de bărci.

– Ce prăjituri frumoase! zise ea, fiindcă nu-i venea în minte ce altceva i-ar fi putut spune fiicei lui Harry Pratt.

Grăsuna Mary zâmbi cu gura până la urechi.

– Tatei i-ar fi plăcut la nebunie.

– Mda, sigur, doar îi plăceau bărcile, nu?

– O, da! încuviință Mary, iar Flappy se duse în casă cu scopul de a-și turna un pahar mare de vin, cu gând să se furișeze în dormitorul de la etaj și să-l bea de una singură.

Se dovedi că, la urma urmelor, Kenneth avusese dreptate. Până la ora la care fusese stabilită înmormântarea, vântul alungase norii și se ivise soarele. Flappy se găsea în ușa bisericii, unde tocmai îl întâmpina pe vicar, când, deodată, auzi pe aleea din spatele ei un glas autoritar, vorbind pe un ton aristocratic. Se întoarse, lăsându-l pe vicar cu vorba neterminată și așteptându-se să dea cu ochii de Sir Algernon și Lady Micklethwaite. În schimb, văzu o femeie elegantă, îmbrăcată în rochie neagră și într-un sacou de aceeași culoare, cu pene negre în părul castaniu și cu diamante prinse la rever. Femeia pășea pe aleea cu pietriș, braț la braț cu Grăsuna Mary.

– Ce biserică ciudată! Adorabilă, parcă desprinsă dintr-un film, tocmai spunea ea.

Flappy își ținu răsuflarea. Nu se așteptase ca sora lui Harry să arate – sau să vorbească – *așa*.

– Sunteți, probabil, Flappy Scott-Booth, zise necunoscuta, întinzându-i mâna.

Flappy remarcă inelul cu diamant, unghiile vopsite cu lac roșu, și-i strânse mâna fără prea mare entuziasm.

– Eu sunt sora lui Harry, Edda. Mi-a spus Mary că v-ați străduit din răsputeri să-i organizați lui Harry o înmormântare deosebită. Vă sunt foarte recunoscătoare. Chiar sunteți incredibil de amabilă și de generoasă, mai ales că nu faceți parte din familie. Și îi sunt recunoscătoare și lui Mary, care a luat legătura cu mine și m-a invitat. Eu nici nu știam că fratele meu a murit, dar iată că Harry a avut precauția să noteze datele mele de contact în scrisoarea pe care i-a lăsat-o lui Mary.

Se întoarse spre Mary și-i adresă un zâmbet luminos.

– Ce minunat e să am o nepoată! Harry era așa un hoțoman! Și foarte secretos. Cine ar fi crezut că avea un copil nelegitim? O fată care acum e și foarte *bogată*. Harry detesta felul în care eu arunc cu banii. El era exact opusul meu, foarte strângător, dar nu pentru el. În ochii lui, banii nu însemnau nimic. Acum iată că Mary se poate bucura de ei, iar eu am s-o sfătuiesc în privința asta. Mă pricep grozav la cumpărături.

Flappy nu știa ce să răspundă. Rămăsese cu ochii la Edda, care, în loc să clipească speriată, așa cum făceau cu toții, îi susținea privirea cu îndrăzneală. Ba chiar cu tupeu. Flappy era uluită.

– Bine ați venit! zise ea într-un târziu. V-am rezervat loc în rândul întâi.

– Foarte bine, răspunse Edda, ca și cum i s-ar fi cuvenit, după care intră în biserică, dând mâna cu lumea și schimbând câteva cuvinte cu vicarul.

Flappy era tulburată peste măsură. Noroc că pe alee își făcură apariția Sir Algernon și Lady Micklethwaite. Flappy se reculese repede, încântată că, în sfârșit, ceva mergea așa cum trebuia. Lady Micklethwaite o sărută cu sinceră afecțiune, fapt care mai restabili echilibrul în lumea lui Flappy, făcând-o să se simtă din nou superioară. Sir Algernon își puse mâna pe spatele ei – puțin cam jos, poate chiar pe fund, dar Flappy alese să creadă că asta ar fi fost cu neputință pentru un om de rangul lui, care știa cum să se comporte – și o sărută și el. Plină de importanță, Flappy îi conduse pe amândoi în biserică.

Înaintară cu pași rari printre rândurile de strane, după ce-l găsiseră și pe Kenneth așteptând în pridvor, așa cum o cerea situația. *O impunătoare procesiune de demnitari*, își zise Flappy, adresând

zâmbete în dreapta și-n stânga. Abia atunci când ajunse în față dădu cu ochii de barcă. Barca plină cu flori, despre care îi spusese fără echivoc lui Madge ca *nu cumva*… Sau fusese vorba de un avion? O, ce oroare! Scoase un geamăt văzând atâta vulgaritate, în timp ce mintea ei căuta febril o cale de a se detașa de acel aranjament, dând vina pe cineva lipsit de gust și rafinament. Dar în timp ce o conducea pe Lady Micklethwaite spre locul ei, aceasta se întoarse spre ea și spuse:

– Îmi place grozav barca. E o frumusețe. Cine a avut o idee așa de grozavă?

– Eu, răspunse Flappy, fără să clipească. Sunt încântată că vă place.

După înmormântare, toată lumea veni la Darnley pentru masa de pomenire. Lady Micklethwaite se arătă încântată și de prăjiturile în formă de bărci, pentru care Flappy își asumă, și de astă dată, meritul. Sir Algernon și Kenneth se duseră la soare, pe peluză, ca să discute despre golf. Ca să restabilească echilibrul între ea și Edda, Flappy se oferi să-i arate grădinile. Edda o urmă peste tot, scoțând exclamațiile admirative de rigoare. Admiră aleea cu tei unde fuseseră plantate sute de lalele și se aplecă să miroasă *Daphne odora*[65].

– Aveți o grădină superbă! declară ea.

– Mulțumesc, răspunse, cu grație, Flappy. Permitem accesul publicului doar fiindcă ar fi nedrept să ținem atâta frumusețe numai pentru noi.

– Ce amabil din partea dumneavoastră!

– Lumea vine de la kilometri depărtare ca s-o vadă. Petrec mult timp muncind în grădină. Mi-am distrus mâinile.

Întinse mâinile cu degete albe și catifelate, degetele unei femei care în viața ei nu smulsese nici măcar o buruiană, și-și luă o expresie exasperată.

– Dar merită. E un privilegiu să avem o casă atât de frumoasă.

În acel moment se ivi și al treilea motiv de îngrijorare.

– Cred că am să mă mut aici, declară Edda, cu siguranța femeii ale cărei idei se materializau întotdeauna.

Flappy era îngrozită.

– Vreți să vă mutați aici? repetă ea, cu glas sugrumat.

– Da, răspunse Edda, zâmbind și plimbându-și privirea peste grădină. Cred că Badley Compton e un paradis.

– Da, așa e, dar…

– Harry iubea locul ăsta, iar acum înțeleg de ce.

– Dar unde o să locuiți?

– Am să găsesc eu o căsuță drăguță. Credeți-mă că, după Londra, mi-ar prinde bine o comunitate mai aparte, de provincie, cu oameni de modă veche precum sunteți dumneavoastră și Kenneth. Viața sofisticată de la Londra a devenit insuportabilă. Tânjesc să plec de acolo și sunt convinsă că soțul meu, Charles, va fi de acord cu mine de îndată ce are să vadă meleagurile astea.

Oftă fericită.

– Ăsta-i exact locul pe care mi-l doream. Deja mă simt acasă.

Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, câteva săptămâni mai târziu Flappy găsi în cutia poștală un plic cu scrisul lui Gracie. Îl deschise furioasă, fiindcă Gracie deja lipsea de o lună. Scoase scrisoarea dinăuntru și o despături. În interiorul ei era o fotografie cu Gracie surâzătoare, în rochie trandafirie, lângă un bărbat înalt și frumos, cu păr grizonant și ondulat și cu un zâmbet cuceritor. Furia lui

Flappy se evaporă, făcând loc curiozității, precum și unui straniu sentiment de admirație. Își îndreptă repede privirea asupra scrisorii, nerăbdătoare să citească tot ceea ce avea să-i spună Gracie.

Dragă Flappy,

Aș dori să vă împărtășesc, ție și prietenelor mele de la Clubul Prietenelor Cărții din Badley Compton, o veste fericită. Eu și Tancredi ne-am căsătorit și am început o viață nouă împreună, aici, în Toscana, la Castello Montefosco. Sper că, într-o bună zi, vei găsi puțin timp în programul tău încărcat ca să ne faci o vizită.

Cu drag,

Gracie Bassanelli

(Sunt convinsă că o să te amuze știrea că acum sunt contesă. Cine ar fi crezut?)

Flappy puse scrisoarea și fotografia la loc în plic, apoi răsuflă adânc. Ar fi vrut să fie furioasă, chiar crezuse că avea să fie, dar furia nu se materializa. În schimb, zâmbi ca pentru sine și se duse la telefon. Ridică receptorul și formă numărul lui Mabel. Prietena ei răspunse după primul apel.

– Mabel, sunt eu, Flappy. Am o veste foarte interesantă pentru voi…

Și, spre încântarea ei, chiar era prima persoană care să dețină această știre spectaculoasă. Prima care *aflase*, prima care s-o *dea mai departe*, și izvorul *tuturor* informațiilor care urmau să fie comunicate.

– Dacă poți să-ți închipui, acum e contesă, adăugă ea, după ce-i dezvăluise lui Mabel uluitoarea veste. Trebuie să spun că, pentru o femeie atât de mititică, e un titlu cam pretențios, nu crezi?

Epilog

Castelul Montefosco, înainte cu o lună

– Atunci, unde ai ascuns tabloul lui Bartoloni? întrebă Gracie.

Tancredi se ridică de pe bancă și o luă de mână.

– Hai să-ți arăt.

Porniră pe potecă, înspre castel. Soarele era de acum în înaltul cerului. Câinele se refugiase înăuntru, fiindcă afară era prea cald chiar și la umbră. Gracie băgă de seamă cum Tancredi cunoștea fiece contur al domeniului. Nu folosea baston și nici nu se sprijinea de ea. O luase de mână fiindcă așa voia.

Ajunseră la castel, iar el o conduse la etaj, în apartamentul lui personal. Camerele erau confortabile și deloc luxoase. Puținele tablouri care nu fuseseră vândute stăteau agățate pe pereți, dar mobilierul era sărăcăcios, iar covoarele uzate. Gracie se întrebă cât timp trecuse de când Tancredi își pierduse vederea.

El o conduse în dormitor. Gracie văzu tabloul din prima clipă. Tabloul lui preferat, atârnat la loc de cinste, deasupra căpătâiului de alamă al patului.

– Dar ce s-a întâmplat cu falsul pictat de mine? întrebă ea.

Tancredi clătină din cap și întinse mâna ca s-o atingă. Ea se trase mai aproape, ca el să-i poată cuprinde umerii cu brațul.

– Ăsta-i falsul pictat de tine, zise el.

Ea miji ochii, nedumerită.

– Ăsta-i falsul?

– Da, răspunse el. Originalul e undeva, printr-un fund de dulap. *Acesta* e tabloul care valorează pentru mine cât o lume întreagă. Valoarea unei picturi ține atât de artist, cât și de pictura în sine. Prin urmare, pentru mine ăsta-i cel mai nepreţuit tablou din lume, chiar dacă nu-l mai pot vedea.

– O, Tancredi, iar mă faci să plâng.

El o trase mai aproape și o sărută pe creştet.

– Sper să fie lacrimi de bucurie, Gracie.

Își îngropă obrazul în scobitura gâtului ei, o strânse la piept cu putere, ca și cum n-ar mai vrut să-i dea drumul niciodată, și continuă:

– Fiindcă ale mele sunt.

Mulțumiri

Pentru acest roman am călătorit cu patru prietene în Italia, pe Coasta Amalfi, ca să mă documentez. Am locuit într-o mică *pensione* cu vedere la mare și ne-am înscris la un curs de gătit care ne fusese recomandat cu căldură. N-am fost dezamăgite. Școala de gătit a Mammei Agata nu seamănă cu nici o alta de pe Pământ. E un giuvaier clădit în stâncă pe panta unui deal din Ravello, cu cea mai uimitoare priveliște către cer, mare și faimoasa Coastă Amalfi. Soarele e fierbinte, miresmele sunt senzuale, iar mâncarea gătită acolo din legume și carne de animale provenite din gospodăria proprie e absolut divină. Dar cea mai mare minune e familia care locuiește aici. Cu toții sunt amuzanți, primitori, încântători, afectuoși și cu inima largă. Bătrâna Mamma Agata gătea, în timp ce fiica ei, Chiara, ne explica, glumea cu noi și râdea. S-a râs atât de mult! Vreau să le mulțumesc pentru acea experiență minunată și pentru că mi-au fost sursă de inspirație pentru Școala de gătit a Mammei Bernadetta, din acest roman. Deși Bernadetta și Ilaria sunt personaje create de mine, ele sunt inspirate de Agata și Chiara, și creionate cu dragoste și recunoștință. Pe drumul vieții se întâmplă, uneori, să întâlnești câte o comoară: aceste două femei frumoase sunt astfel de comori. Mergeți la Ravello, înscrieți-vă la Școala de gătit a Mammei Agata și faceți cunoștință cu ele! Veți fi foarte încântați de experiență.

Aș dori, în egală măsură, să-i mulțumesc doamnei Aliai Forte, a cărei reședință superbă din Toscana e sursa de inspirație pentru Castello din romanul meu. Acolo am petrecut, vara trecută, patru zile minunate, timp în care am făcut plajă, simțind cum mintea mea deja începea să creeze. M-am îndurat cu greu să plec, dar am retrăit experiența scriind această carte, bucurându-mă încă o dată de fiecare mireasmă, sunet și priveliște.

Îi mulțumesc mamei mele, Patty Palmer-Tomkinson, prima care mi-a citit și editat cartea. E atât de generoasă cu timpul ei și e întotdeauna sinceră și înțeleaptă. Îți mulțumesc și ție, Sheila Crowley, prietena, mentorul și agenta mea, și strălucitei echipe de la Curtis Brown: Abbie Greaves, Alice Lutyens, Luke Speed, Enrichetta Frezzato, Katie McGowan, Anne Bihan și Mairi Friesen- Escandell.

Le mai mulțumesc șefului meu, Ian Chapman, inteligentei și talentatei mele editoare, Susanne Baboneau, și superbei ei echipe de la Simon & Schuster, care au dat aripi cărții mele și i-au îngăduit să zboare! Această echipă e compusă din: Dawn Burnett, Emma Harrow, Gemma Conley-Smith, Gill Richardson, Dominic Brendon, Laura Hough, Sara-JadeVirtue și Sian Wilson.

Profit de ocazie ca să le mulțumesc din toată inima vânzătorilor de carte de pretutindeni. Ce m-aș face fără *ei*!

De asemenea, țin să le mulțumesc părinților mei, Charles și Patty Palmer-Tomkinson, soacrei mele, April Sebag-Montefiore, fratelui meu, James, cumnatei mele, Sos, precum și nepoților și nepoatelor mele: Honor, India, Wilfred și Sam, pentru sprijinul lor incredibil în acest an cu adevărat greu pentru mine. După moartea Tarei, credeam că n-aveam să mai găsesc puterea de a duce la bun sfârșit această carte, însă, grație incredibilei mele familii, am reușit!

Toată dragostea și recunoștința mea soțului meu, Simon Sebag, fiicei noastre, Lily, și fiului nostru, Sasha.

Rasă de vite de culoare roșiatică, specifică comitatului Devon din sud-vestul Marii Britanii

Lake District – parc național situat în nord-vestul Angliei, lângă granița cu Scoția

Royal Air Force – forța aeriană a Armatei Britanice

A vorbi italiana (în limba italiană în original)

Frumoasă limbă (în limba italiană în original)

Florența, Roma și Coasta Amalfi (în limba italiană în original)

Bună ziua! (în limba franceză în original)

La revedere! (în limba italiană în original)

Regiunea cea mai sudică din Portugalia

Bună seara (în limba italiană în original)

Frumoasă (în limba italiană în original)

Magazin on-line de articole vestimentare de firmă

N-are importanță (în limba italiană în original)

Punctul cel mai vestic al Marii Britanii, situat în Cornwall

O țară încântătoare (în limba italiană în original)

În cinstea ta (în limba italiană în original)

Surprinsă (în limba italiană în original)

Mireasa prințesă, film american din 1987

Mâncare tradițională olandeză, pe bază de piure de cartofi cu diverse legume

Vafe cu sirop de caramel, desert tradițional olandez

Am ajuns (în limba italiană în original)

Birt, restaurant specific italienesc

Portal (în limba italiană în original)

Am ajuns, doamnă. (în limba italiană în original)

Mulțumesc (în limba italiană în original)

În sfârșit. Sunt frântă de oboseală. (în limba italiană în original)

Vorbiți italiana! (în limba italiană în original)

Da, puțin (în limba italiană în original)

Castel (în limba italiană în original)

Poftă de viață (în limba franceză în original)

Arbust decorativ (numit și „floarea de hârtie“), provenit din America de Sud, cu inflorescențe colorate în roșu, violet sau, mai rar, în galben și portocaliu intens

Microunde

Brânză italienească de oaie, tare și sărată, care se folosește mai ales rasă

Personaj din mitologia greacă, ce preschimba în aur tot ceea ce atingea

Porumbiță (în limba italiană în original)

Piață (în limba italiană în original)

Piața Bisericii (în limba italiană în original)

Personaj din romanul *Don Quijote* al scriitorului spaniol Miguel de Cervantes, prototipul seducătorului lipsit de scrupule

Pictor portretist olandez (1582–1666)

Bună ziua, domnule Janssen (în limba italiană în original)

Renumit pictor englez din secolul al XVIII-lea

Cât ești de frumoasă… iubirea mea… cât ești de frumoasă… comoara mea… (în limba italiană în original)

Sos de carne bolognez (în limba italiană în original)

Vino aici, frumoaso (în limba italiană în original)

Te iubesc (în limba italiană în original)

Spaghete cu fructe de mare

Felii mici și subțiri de pâine prăjită, stropite, de obicei, cu ulei de măsline, la care se mai adaugă diverse ingrediente

Renumit pictor portretist contemporan (n. 1970)

Avion de vânătoare britanic, folosit de către Royal Air Force în al Doilea Război Mondial

Numele a doi pictori olandezi, frații Adriaen (1610–1685) și Isaac (1621–1649)

Pictor flamand din epoca barocă (1611–1661)

Te iubesc cu adevărat (în limba italiană în original)

Actor american (n. 1991)

Specialitate toscană, compusă din ficăței de pui pe pâine prăjită

Spaghete cu smântână, parmezan și legume

Pui gătit cu vin Marsala și ardei roșii

Joc de cuvinte intraductibil care combină prenumele „Hans“ și numele de familie „Hollingsworth“, cel din urmă făcând trimitere la cuvântul englezesc „worthy“, care înseamnă „vrednic“, „destoinic“ sau „respectabil“.

Ți-a zis-o! (în limba franceză în original)

Ceva bătut în cuie (în limba franceză în original)

Ospătarul-șef (în limba franceză în original)

Iepurașul Peter, personaj dintr-o carte pentru copii a scriitoarei britanice Beatrix Potter

Desigur, doamnă (în limba italiană în original)

Da, domnișoară! (în limba italiană în original)

Campanie militară din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în care aviația britanică (RAF) a înfruntat avioanele germane ale Luftwaffe (forțele aeriene militare ale Germaniei din timpul celui de-al doilea Război Mondial)

Arbust cu flori parfumate, care înflorește iarna și primăvara devreme